

ПРЕГЛЕД НА УКИНАТИ ПРЕДМЕТИ 2010 год.

ОСНОВЕН СУД-БЕРОВО

1.= Пресуда на Основниот суд во Берово, К.бр.77/2009 од 30.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип КЖ.бр.191/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда обвинетата Б. Ш. ја ослободил од обвинението да сторила кривично дело "Навреда" од чдл.173 ст.1 од КЗ согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП, бидејки во текот на постапката не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува. Приватниот тужител го задолжил да и плати на обвинетата 5.980 денари на име кривични трошоци, а за остварување на имотно правното побарување за надомест на штета го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Врз основа на одбраната на обвинетата и изјавите на сведоците Д. Б. и С. К, првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на постапката не се докажало да обвинетата на начин опишан во изреката на пресудата критичниот ден го навредила приватниот тужител.со што да сторила кривично дело "Навреда" од чдл.173 ст.1 од КЗ. Меѓутоа, заради проверување на одбраната на обвинетата и истакнатите наводи во поднесената приватна тужба од страна на приватниот тужител, првостепениот суд требало согласно одредбите од ЗКП да го сослуша приватниот тужител во текот на постапката, во својство на сведок. Согласно одредбите од Законот за кривична постапка, главниот претрес започнува со читање на обвинението или приватната тужба по што следува распит на обвинетиот, а потоа доказна постапка во која што заради утврдување на сите решителни факти кои што се потребни за правилно одлучување, првостепениот суд требало да го сослуша приватниот тужител по однос на факти и наводи кои што се противречни со изјавите на распрашаните сведоци во текот на постапката.

Имајки во предвид дека согласно поднесената тужба тужителот истакнал дека настанот кога обвинетата го навредила со наведените зборови се случил а 30.06.2009 година во присуство на две овластени службени лица од ОВР-Берово, а во текот на постапката се утвдило дека тоа биле С. К и Д. Б., првостепениот суд прифатил дека настанот се случил на 2 или 3.07.2009 година, а не на 30.06.2009 година, бидејки овие службени лица тој ден биле во центарот за социјални работи каде обвинетата е директор и во чиј склоп работи Дневниот центар за лица со специјални потреби, и тоа по службени задачи. Притоа од изјавите на сведоците С. К. и Д. Б., утврдил дека обвинетата не му ги упатила на

тужителот наведените навредливи зборови "ти не си способен за таа работа", односно помеѓу нив настанала конфликтна ситуација, но во дадената расправаја немало никакви навредливи зборови.

Меѓутоа, од изведените докази во текот на постапката произлегува дека во тој период 2 или 3.07.2009 година тужителот воопшто не доаѓал на работа, бидејќи бил известен од обвинетата дека му престанал работниот однос, а кое нешто се утврдува и од тетратката за присуство, па се доведува во прашање дали станува збор за ист настан, согласно наведеното во приватната тужба. Од друга страна и покрај изјавата на обвинетата дека дополнително тужителот бил вратен на работа бидејќи добила известување дека му продолжува работниот однос за уште 6 месеци, а сепак од МВР-Берово постои потврда за тоа дека барала асистенција за да тужителот Ц. биде отстранет од просториите на дневниот центар за деца со посебни потреби, по наоѓање на овој суд првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти за предметниот кривично правен настан за правилно одлучување.

Поради фактот што првостепениот суд не го солушал тужителот заради разјаснување на спорните решителни факти за правилно одлучување, кога постои изјава и на сведокот А. П. кој кажал дека критичниот ден ги слушнал наведените навредливи зборови упатени од обвинетата на тужителот, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба е погрешна и нецелосна. Од тука се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

2 = Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.100/2009 од 11.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.192/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 100/09 од 11.01.2010 година обвинетиот К. Г. од П. го огласил за виновен за кривично дело "Тешка телесна повреда" по чл.131 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од (6) шест месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари како и го задолжил да плати кривични трошоци по постапката износ од 6.500,00 денари. Оштетениот К. С. од П. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбите на обвинетиот по однос на основот суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова повреда се состои во тоа што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и во неа не се наведени причините за решителните факти. Првостепениот суд во својата пресуда воопшто не го споменува субјективниот елемент на кривичното дело по чл.131 ст.1 од ЗКП за кое дело го огласил за виновен обвинетиот и за кое дело го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Имено, кривичното дело од чл.131 ст.1 од КЗ се врши со умисла, меѓутоа првостепениот суд ниту во изреката, ниту во фактичката состојба не дал опис за степенот на вината во смисла

на тоа дали обвинетиот делото го сторил со директна или евентуална умисла во смисла на чл.13 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на чл.381 ст.2 в.в. со чл.357 и чл.358 од ЗКП, поради што ја повредил одбраната на обвинетиот. Оваа повреда се состои во тоа што по завршената доказна постапка бранителот на обвинетиот не дал завршен збор иако за тоа бил обврзан согласно чл.357 ст.1 од ЗКП. Како е видно од списите по предметот првостепениот суд му дозволил на бранителот на обвинетиот давање на завршен збор во писмена форма во рок од три дена по завршувањето на главниот претрес, а кое нешто е во спротивност на одредбите од ЗКП. Од увидот во списите на предметот се утврдува дека бранителот на обвинетиот не дал "писмени" завршни зборови во рок од три дена по завршувањето на главниот претрес, па поради тоа првостепениот суд во својата пресуда не бил во можност да даде оценка на одбраната на обвинетиот од неговиот бранител. При една ваква состојба на работите и при вакво постапување повеќе од очигледно е дека на обвинетиот е повредено правото на одбрана.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат директно влијание да првостепената пресуда биде укината од една страна, а од друга пак имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Врз основа на погрешна оценка на изведените докази, како и поради недоволно изведување на докази, првостепениот суд погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд утврдената фактичка состојба ја заснова врз основа на исказите на свидетелите Т. и Д. М., како и врз основа на распитот на вештото лице Др. Д. Д. и расположивата медицинска документација на име на оштетениот, а додека на останатите распрашани сведоци од кои некои ја потврдиле одбраната на обвинетиот не им поклонил верба. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, бидејќи кон жалбите е доставена пресуда К.бр.84/09 од 06.11.2009 година од која се утврдува дека сега обвинетиот К. Г. заедно со Ѓ. Г се огласени за виновни за кривично дело "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ в.в. со чл.22 од КЗ како соизвршители во кој предмет оштетен е токму сведокот Т. М., поради што повеќе од очигледно е дека односите на обвинетиот со сведоците Т. и неговата сопруга Д. не се добри, поради што е нужно исказите на овие сведоци да се ценат со посебно внимание и критичност. Заради доследна проверка на одбраната на обвинетиот, како и заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба потребно е да се надополни доказната постапка и да се сослуша сведокот Г. С. кој според жалбените наводи на обвинетиот бил присутен во кругот на АД Н. -П. каде се одиграл кривично правниот настан, па преку исказот на овој сведок со сигурност ќе се провери одбраната на обвинетиот во смисла на тоа дали овој сведок видел дека оштетениот самиот паднал и при тоа се повредил или пак обвинетиот го удрил и го повредил. Заради отстранување на сомнението на утврдената фактичка состојба по однос на фактот дали на оштетениот е нанесена тешка телесна повреда или телесна повреда, ќе биде нужно да се изврши вештачење од Институтот за судска медицина, но при ова вештачење да не се зема во предвид

постојното лекарско уверение во списите на предметот на име на оштетениот К. С, бидејќи истото е издадено од неговата сопруга Д-р. Л. С, а да се има во предвид останатата медицинска документација и ренген снимките.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази задолжително да изврши нивна повторна оцена, да ја надопolni доказната постапка со тоа што во својство на сведок да го повика и на наведените факти и околности распраша сведокот Г.С, потоа да нареди вештачење од Институтот за судска медицина за да на сигурен начин утврди видот и карактерот на повредите на оштетениот потоа да се позабави со прашањето дали обвинетиот му ги нанел повредите или пак евентуално истиот се самоповредил, да утврди дали обвинетиот во конкретниот случај дејствувал умислено или од небрежност па откако ќе ги изведе сите дејствија и откако ќе ги утврди сите факти на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалите на обвинетиот првостепениот суд ќе може да ги отклони сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба правилно ќе ја утврди и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење жалбите на обвинетиот по однос на одлуката за казната се беспредметни.

3.= Пресуда на Основен суд Берово К.бр. 98/08 од 15.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.278/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, под ст.1 од изреката обвинетиот А Г го огласил за виновен за едно кривично дело „Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 7 месеци и за едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 2 месеци, согласно чл. 44 ст.2 од КЗ му изрекoл единствена казна затвор во траење од 8 месеци и го задолжил со паушал од 2.000,00 денари, како и да плати на оштетените М и Ј Г од с. Р 13.686,00 денари. Воедно го задолжил оштетениот Ј Г да плати на обвинетиот А 2.340,00 денари кривични трошоци, а оштетените М и Ј Г за остварување на своето имотно правно побарување ги упатил на граѓански спор. Под ст.2 од изреката М Г согласно чл. 368 ст.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила кривичното дело. Одлучил трошоците на постапката да паднат на терет на приватниот тужител А Г.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот - оштетениот А Г во изјавената жалба преку неговиот бранител, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти по однос на ослободителниот дел од

пресудата за обвинетата М Г, дека таа не го физички нападнала А Г и дека не го сторила кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, и оние причини кои се изнесени од првостепениот суд во пресудата не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Решителните факти кои што ги прифатил првостепениот суд дека М Г не го физички нападнала А Г, не го удрила со летва по левата подлактица и не го телесно повредила по левата подлактица и по левата ушна школка, првостепениот суд го утврдил од исказот на М Г и свидетелот В Г, чии исказ во еден дел е неприфатлив и невистинит за овој суд, а тоа е делот од исказот кој се однесува на моментот на теглењето и отимањето на металната вила меѓу обвинетиот - оштетениот А Г и оштетениот Ј Г, при што како прифатил првостепенниот суд најуверојатно телесната повреда на обвинетиот - оштетениот А во пределот на левото уво му била нанесена при тоа теглење на металната вила, а не од физички напад на обвинетата - оштетената М со летва по оштетенниот - обвинетиот А.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот - оштетениот А во изјавената жалба преку неговиот бранител по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извршил правилна и целосна анализа и оценка на еден дел од изведените докази кои се однесуваат на ослободителниот дел на првостепената пресуда спрема обвинетата - оштетената М Г и поради тоа првостепениот суд утврдил во тој дел погрешна и непотполна фактичка состојба која со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ се доведува во прашање.

Кога се анализира исказот на свидетелот Г В, се констатира дека во истражната постапка и во неговиот прв исказ на главниот претрес, изјавил дека не видел физички напад од обвинетата - оштетената М спрема оштетениот - обвинетиот А, во моментот кога таа пречекорила во дворното место на оштетениот - обвинетиот А за да собира ореви, а видел дека обвинетиот - оштетениот А со металната вила ја удрил по главата оштетената - обвинетата М која била наведната и собирала ореви и тоа со три удари од кои при последниот удар оштетената - обвинетата М ја подигнала раката, обвинетиот ја удрил со металната вила и при тоа на оштетената - обвинетата М и била нанесена тешка телесна повреда - скршеница на раката на двете подлактични коски на левата рака, а потоа обвинетиот - оштетениот А ја удрил М со нога по телото.

По однос на одземањето на металната вила, овој свидетел изјавил само дека оштетениот Ј за да ја заштити својата сопруга успеал да ја земе вилата од рацете на обвинетиот - оштетениот А и ја фрлил на земјата.

На последниот главен претрес од 15.02.2010 година за прв пат за овој дел од кривично правниот настан, свидетелот Г истиот го појаснил и конкретизирал на сосема друг начин за разлика од претходниот исказ, при што изјавил дека меѓу А и Ј откако физички била нападна М Г од страна на А, имало теглење на металната вила, при што Ј најпрво се фатил за металниот дел од вилата, дрвениот дел од вилата бил кај А, па потоа при отимањето на вилата металниот дел поминал кај А, за дрвениот дел се фатил Ј, за да на крајот ја завртат металната вила и повторно металниот дел од вилата бил во рацете на Ј, кој ја фрлил металната вила настрана и дека при тоа теглење според овој свидетел било можно да дојде до повредување на обвинетиот - оштетениот А.

По оценка на овој суд, ваквиот начин на можно повредување на обвинетиот - оштетениот А според исказот на овој сведетел, не одговара на местото каде се наоѓаат телесните повреди со кои се задобил оштетениот - обвинетиот А, ако телесните повреди настанале со теглење на металната вила и тоа со металниот дел од вилата, во тој случај А ќе се здобие со телесни повреди на најистакнатите и најиздадените делови од главата - лицето, односно ќе бил повреден во пределот на носот, ако двајцата ја отимале вилата, а не и на левата ушна школка и на левата подлактица.

Од тие причини сметаме дека овој дел од исказот на сведетелот Г не одговара на вистинската фактичка состојба во тој дел од кривично правниот настан, овој сведетел така изјавил на главниот претрес со цел да и помогне на обвинетата - оштетената М да ја одбегне кривичната одговорност за стореното кривично дело. При утврдувањето на решителните факти од кривично правниот настан, првостепениот суд треба особено да го цени фактот дека пред настанување на вербалната расправија меѓу М и А, најпрвин обвинетата - оштетената М влегла и зачекорила во дворот на обвинетиот - оштетениот А за да собира ореви, така што кривично правниот настан не се одиграл во дворното место на М Г, туку се одиграл во дворното место на обвинетиот - оштетениот А.

Останатиот дел од исказот на сведетелот Г, цениме дека е вородостоен, од причини што истиот наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази пред првостепениот суд како и во одбраната на обвинетиот А.

Овој суд како и првостепениот е на мислење дека преземените дејствија од страна на обвинетиот - оштетениот А спрема обвинетата - оштетената М и оштетениот Ј - нејзиниот сопруг, А не ги презел во состојба на нужна одбрана во смисла на чл. 9 ст.1 и 2 од КЗ, и тоа нешто да преставува основа за ослободување од обвинение на обвинетиот А, бидејќи во тој критичен момент А не одбивал од себе или од друг истовремен противправен напад, во моментот на физичкото напаѓање по оштетената - обвинетата М и оштетениот Ј, така што од изведените докази се утврдува дека А дошол од плевната кога видел дека М навлегла во неговото дворно место за да собира ореви, настанува вербална расправија, А ја бутка и ја фаќа за едната рака М, со цел таа да си оди во нејзиното дворно место, металната вила што ја носел од плевната ја ставил подалеку од местото на настанот, потпирајќи ја на дрвената ограда, по што М со летва го ударила А по левата подлактица и по левата ушна школка, нанесувајќи му телесна повреда - набиеница и оток на левата подлактица и огреботина на левата ушна школка, потоа тој дел од кривично правниот настан се прекинува, А тргнува накај оградата со цел да ја земе металната вила, па дури откако ја зел вилата се упатува накај Ми физички ја напаѓа по главата, рацете и целото тело и со нога ја удира во пределот на stomакот.

Поради тие причини следува првостепената пресуда во ослободителниот дел за обвинетата - оштетената М Г да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

По оценка на овој суд основани се жалбените наводи на оштетениот Ј Г во изјавената жалба преку неговиот полномошник, адвокат Г С од С по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, што се однесува на утврдувањето на карактерот и последиците

на повредите со кои што се задобил оштетениот Ј Г од физичкиот напад на обвинетиот - оштетениот А Г.

Основано се наведува во изјавената жалба дека карактерот и настанатите последици од повредите со кои се задобил оштетениот Ј, биле утврдени врз основа на Наодот и мислењето на вештото лице д-р. В Р, специјалист по интерна медицина, кој не бил лекар специјалист-хирург - стручно лице за да го утврди карактерот и последиците од повредите. Наодот и мислењето е дадено единствено врз основа на наводите од лекарското уверение и отпусната листа издадени од Хирушко одделение при Општа Болница Ш за оштетениот Ј Г. Првостепените суд бил должен да го повика лекарот по општа хирургија - д-р. С Д кој го издал лекарското уверение на оштетениот Ј, за да го утврди карактерот и последиците од повредите или пак да повика друг лекар специјалист, хирург, за со точност да се утврди каков карактер имаат телесните повреди и последиците од тоа.

Жалбата изјавена од оштетената - обвинета М Г, преку нејзиниот полномошник, адвокат Г Сод С, по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба што се однесува на сослушувањето на вешто лице, лекар специјалист хирург за утврдување на карактерот и последиците од телесните повреди со кои се задобила оштетената - обвинетата М, е недозволена, од причини што согласно чл. 377 од ЗКП (Пречистен текст) жалба против првостепената пресуда оштетениот може да изјави само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако јавниот обвинител го презел гонењето од оштетениот како тужител (чл. 59 ст.2 од ЗКП) оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата (чл. 380 од ЗКП), па поради тие причини согласно чл. 400 од ЗКП (Пречистен текст) оваа жалба е отфрлена како недозволена, изјавена од лице кое не е овластено за поднесување на жалба.

Бидејќи жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Берово се однесува само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, оваа жалба на Основниот јавен обвинител од Берово е беспреметна.

4.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.8/2010 од 15.03.2010 год. под ст.1 и ст.Н - осудителен и ослободителен дел,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.333/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр.8/10 од 15.03.2010 год. под ст.1 обвинетата С. К - А. од П. ја огласил за виновна за едно продолжено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.4 в.в. со ст.2 и 1 и в.в. со чл.45 од КЗ, за кое дело и изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која и утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетата е задолжена да плати 1.000,00 денари на име судски паушал, а оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување

се упатува на граѓански спор за сума од 123.611 ,00 денари. Со истата пресуда под ст.И обвинетата Д. П.од Б. се ослободува од обвинението врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП - поради недокажаност, да сторила кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување се упатува на граѓански спор за сума во износ од 80.543,00 денари.

Овој суд одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т. 9 и т.11 од ЗКП, бидејќи постои пречекорување на обвинението и од друга страна постои противречност на пресудата сама со себе и на причините. Имено, овие повреди се состојат во тоа што првостепениот суд го пречекорил обвинението по однос на обвинетата С, бидејќи истата се огласува за виновна за преземени незаконити дејствија и во деновите 08.10.2004 год. и 12.12.2004 год., иако со поднесеното обвинение истата не се товари за овие денови. Понатаму повредата од т.11 на цитираниот член овој суд ја согледува во фактот што во самата изрека првостепениот суд утврдува дека обвинетата С со кривичното дело т.е. со преземените опишани дејствија во изреката кои го чинат кривичното дело за кое е огласена за виновна да истата овозможила да лицето Ј. В. од П. за себе прибави поголема имотна корист во износ од 123.611,00 денари, од кои се исплатени на Ј. 66.555,00 денари, на ФПИО сума од 44.352,00 денари и на ФЗО на РМ сума во износ од 12.704,00 денари, а е нанесена штета на Буџетот на РМ во наведениот износ, за да во самата изрека судот оштетената Р. М. за остварување на своето имотно-правно побарување се упатува на граѓански спор за сума од 123.611,00 ден., а во образложението наведе дека РМ се упатува на спор од причина што Јавниот правобранител не бил на претресот, а од прегледот во матичната евиденција се гледало дека имало преклопување на стажот и поништување на стажот уплатен од Агенцијата, па судот не можел да утврди дали по овој основ од страна на ФПИОМ ќе се изврши повраќај на средствата на Агенцијата согласно чл.102 од ЗКП. Ваквото тврдење на судот во изреката и во образложението на пресудата не само што е противречно, но и пресудата ја прави нејасна и неразбирлива, бидејќи утврдениот решителен факт дека обвинетата со преземените незаконите дејствија прибавила поголема имотна корист за лицето Ј. В. во износ од 123.661,00 денари се доведува под целосна несигурност и сомнение. Ова од причина што ако судот е сигрно убеден и утврдил од изведените докази дека обвинетата преку злоупотребата на својата службена положба прибавила поголема имотна корист во наведениот износ, тогаш е нејасно зошто оштетената Р.М. ја упатува на спор, кога согласно чл.97-100 од КЗ истата можела да ја конфискува, бидејќи Јавниот правобранител не бил на претресот. Дадените причини во образложението зошто оштетената Р. М. ја упатува на спор уште повеќе ја прават пресудата нејасна и неразбирлива, односно утврдениот решителен факт за наводно прибавување на поголема имотна корист од обвинетата С за лицето Ј. го прави уште понесигурно и сомнително, бидејќи судот до крај не ги извел сите потребни докази за да ги расчисти и утврди спорните моменти и правилно утврди решителните факти.

Сторените повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. И не само пради сторените повреди, но и поради фактот што првостепениот суд со сигурност не утврдил, нити пак произлегува од изведените докази дека на точно наведените датуми во изреката на пресудата да лицето Ј. В. од П. не се лично пријавил кај обвинетата, а да таа извршила евидентирање за пријавување на лицето Ј., кој бил корисник на паричен надоместок и осигурување во Агенцијата за вработување. По оценка на овој суд првостепениот суд не ги извел сите потребни и нужни докази за утврдување на решителниот факт дали лицето Ј. во наведените денови во изреката на пресудата бил на работа во И., или бил во нашата земја и дали истиот не се лично пријавил кај обвинетата или не, иако одбраната предлагала изведување на вакви докази.

Електронската евиденција која се водела во Агенцијата за вработување во Берото за лицето Ј. В. од П. се гледаат евидентирани наведените датуми од обвинението почнуваќи од 10.10.2003 до 21.09.2005 год. и името на обвинетата С, но од овој доказ кога се споредува со писмениот доказ доставен од Р. И. за признат стаж на лицето Ј. не може со сигурност и точно - прецизно утврди дека лицето Ј. во наведените датуми бил на работа во И. И самиот првостепен суд во својата пресуда на стр.10 ст.1 вели „Обвинетата Д. како раководител и да извршила проверка во базата на податоци за свидетелот Ј. ќе констатира дека во наведениот рок тој урено се пријавува..." Од италијанскиот докумен се гледа, иако не е добро преведен, колку недели во цитираните години му е признат работен стаж, а не и кои датуми и месеци бил на работа во наведените години, па да може судот да тврди дека во наведените датуми кога е пријавен - евидентиран од обвинетата, да Ј. не бил во нашата држава, но да бил на работа во И. Ваквото сомневање за нецелосно утврдена фактичка состојба се поткрепува и од дадената одбрана на обвинетата С., која вели дека лицето Ј. се има лично пријавувано кај нејзе, но неможе точно да ги посочи датумите, а за жал судот и не го извел како доказ и личниот картон на лицето Ј., нити истиот се наоѓа во списите на предметот, и што е уште побитно лицето Ј. во својата изјава вели дека точно е да работел во И, но сезонски и да во месеците Декември, Јануари, Февруари, Јули и Август во И. немало работа и тој престојувал во П. и лично се пријавувал кај обвинетата не само во тие месеци, но и на други датуми и кај други службеници, а колку пати точно незнае и вели дека кај С. се пријавувал околу шест пати. Исто така првостепениот суд не направил увид и анализа и во приложената патна исправа на датумите за влез и излез на Ј. од нашата земја, од кои датуми би се утврдил решителниот факт кога Ј. бил во нашата држава, а кога не и дали тој лично се пријавил или не и дали го спазувал и дозволените рок на толеранција од 30 дена, кој е даден и во чл.56 ст.2 од Законот за вработување и осигурување во случај на невработеност. Фактот на кој што укажува Фондот за пензиско и инвалидско осигурување на М. за поклопување на стажот на лицето Ј, со признатиот странски стаж со ништо конкретно не докажува за конкретното обвинение према обвинетата С, бидејќи не содејствува со горе наведените укажувања, особено што признатиот стаж според италијанскиот документ е изразен во траење на недели.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може со сигурност

да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следуваше да се жалбата на обвинетата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе сите докази на кои е погоре укажано, како и да изведува и други нужни докази, како би можел со сигурност да донесе една правилна и законита одлука за обвинетата С.

Овој суд ја уважи жалбата на Основниот јавен обвинител од Берово и укина ослободителната пресуда за обвинетата Д. П.од Б. од следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи пресудата во тој дел е нејасна, неразбирлива и постои значителна противречност помеѓу изреката и причините наведени во образложението. Имено, во изреката првостепениот суд наведува дека Д. ја ослободува од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност да го сторила делото, додека во самото образложение на ст.10 наведува дека „точно е да Д. ги потпишала решенијата со кои во еден случај му престанува паричниот надоместок на Ј. и во друг случај му признава право на продолжување на користење на паричен надоместок, па иако со вака донесените решенија е оштетена РМ за сума од 80.543,00 денари, кај обвинетата Д. не постои вина, туку дека кривичното дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" е направено од обвинетата С. и од нејзините дејствија произлегле решенијата донесени од Д. Ваквото образложение значи дека првостепениот суд од една страна прифаќа дека обвинетата Д. ги превземала инкриминираните дејствија за кои се обвинува, но дека кај нејзе отсутствува субјективниот елемент - умислата. Ако е така во тој случај првостепениот суд требало да ја ослободи по т.1 на чл.342 од ЗКП а не по т.3, поради што пресудата во овој дел е нејасна и неподобна за испитување.

Сторената повреда на постапката има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, особено ако се има во предвид дека обвинетата Д. како раководител на Агенцијата за вработување на РМ - Центар за вработување - Б. е директно задолжена за спроведување на законитото работење на центарот и да го опомене секој кој работи спротивно на законот. Првостепениот суд треба да има во предвид дека од законската одредба на чл.353 од КЗ произлегува дека злоупотребата на службената положба е одредено постапување спротивно на обврската на службеното лице да постапува законито и правилно. Со оглед на тоа ова дело е првенствено дејствие на незаконито постапување.

5.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 101/2008 од 03.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.339/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Б П од с. С го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекот алтернативна мерка -условна осуда со која му утврдил казна

затвор во траење од 6 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Под ст.2 од изреката, обвинетиот Б П го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување службена исправа“ од чл. 361 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Согласно чл. 44 од КЗ на обвинетиот за двете кривични дела сторени во стек му изрекол алтернативна мерка -условна осуда со која му утврдил единствена казна затвор во траење од 7 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари и 500,00 денари на име сведочка денгуба на сведокот Д К. За надомест на причинетата штета, оштетеното ЈП „М ш“ ПШС „М“ Б го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По наоѓање на овој суд, со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си по однос на надоместувањето на причинетата штета на ЈП „М ш“ ПШС „М“ од Б. Од изреката на пресудата се утврдува дека обвинетиот Б П е огласен за виновен дека сторил кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ, дека делото го сторил со неизвршување на својата службена должност како одговорно лице, не ги извршил дејствијата кои бил должен да ги изврши. Од содржината на законската одредба од чл. 353 ст.4 в.в. ст.1 од КЗ, се утврдува дека ова кривично дело за кое се терети обвинетиот е довршено со привабување корист за себе или за друг, или нанесување на штета на друго лице, со преземање на било кои од дејствијата на извршување предвидени во чл. 353 од КЗ, , а кривичното дело од чл. 353 ст.1 од КЗ постои кога е прибавена имотна корист во износ што не го достигнува износот на поголемата имотна корист. Во конкретниот случај, во изреката на пресудата и нејзијното образложение е наведено дека обвинетиот З П прибавил корист со превезување на 16 боја бели борови трупци, со маса од 6,03 метри кубни во вкупна вредност од 19.899,00 денари и еден боров трупец со маса од 0,5 метри кубни во вредност од 1.100,00 денари или се во вкупна вредност од 20.999,00 денари.

Изреката е нејасна, бидејќи не е утврдено поради кои причини оштетената ЈП „М Ш ПШС „М“ Б е упатена на редовен судски спор, кога првостепениот суд прифатил дека прибавената имотна корист од З П од с. Б изнесува 20.999,00 денари.

Прибавувањето на корист за себе или за друг, или нанесувањето штета на друго лице е конститутивен елемент на ова кривично дело за кое обвинетиот се терети. Од тие причини, првостепениот суд бил должен да утврди кој е оштетен од неизвршувањето на службената должност на обвинетиот Б П, како одговорно лице, колкав е износот на штетата причинета со неизвршувањето на службената должност, на кој начин е утврдена, а по утврдувањето на овие факти обвинетиот да биде

задолжен со надомест на истата,

Покрај тоа, цениме дека првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти по однос на изрекувањето на алтернативната мерка - условна осуда спрема обвинетиот, а кои да упатуваат на заклучок дека и со изрекување на алтернативна мерка - условна осуда ќе се постигнат целите на казнувањето.

Во образложението на пресудата на стр.7 пасос 4 се наведени во поголем дел отежнителните околности кои првостепениот суд ги прифатил при изборот на кривичната санкција: степенот на кривичната одговорност на обвинетиот, побудите за сторување на кривичното дело, степенот на загрозувањето на заштитеното добро, обвинетиот бил свесен за кривичното дело, го сакал неговото извршување, а наведените олеснителни околности: досегашната неосудуваност на обвинетиот, неговата семејно материјална положба, семеен човек, татко на две деца, неговото држање на главниот претрес и поведението по сторувањето на кривичното дело, се олеснителни околности кои можат да бидат ценети при одмерувањето на казната спрема обвинетиот, но не се посебно олеснителни околности кои првостепениот суд кога веќе прифатил изрекување на алтернативна мерка, бил должен да ги утврди и наведе ако такви постојат при изборот и одмерувањето на кривичната санкција, а особено да се цени фактот дали со изрекувањето на алтернативната мерка, ќе се постигнат целите на казнувањето во смисла на чл. 32 од КЗ.

Бидејќи со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител, првостепената пресуда се напаѓа само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП по службена должност, жалбата изјавена од ОЈО од Б се јавува како беспредметна.

6.= Пресуда на Основниот суд во Берово, К.бр.112/09 од 28.12.2009 година,- УКИНА ТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.341/10.

Основниот суд во Берово со пресуда К.бр.112/09 од 28.12.2009 година обвинетите Т. К., М. К. и двајцата од с.Б. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 и "Навреда" од чл.173 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ, а обвинетата В. К. од с.Б. ја огласил за виновна за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, поради што за кривичното дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ им одмерил на сите обвинети од по 15 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра па ги осудил на парична казна во износ од по 150 евра во денарска противвредност од 61,00 денари за едно евро или по 9.150 денари, а за кривичното дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ на обвинетите им одмерил по 10 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра па ги осудил на парична казна во износ од по 100 евра во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или по 6.100 денари. Согласно чл.44 од КЗ поради тоа што обвинетите во стек сториле по две кривични дела им одмерил единствена глоба од по 25 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па

ги осудил на единствена парична казна во износ од по 250 евра во денарска противвредност од 61 ,00 денари за евро или по 15.250,00 денари која казна да ја платат во рок од 1 месец. Воедно ги задолжил обвинетите Т. и М. К. да ги надоместат кривичните трошкови на тужителката В. К. во износ од 18.824,00 денари, а за надомест на причинетата штета приватната тужителка В. К. ја упатил на редовен спор. Исто така ја задолжил обвинетата В. К. да ги надомести настанатите трошкови на постапката и тоа да плати на приватните тужители Т. и М. К. паричен износ од 18.050 денари. За надомест на причинетата штета приватните тужители Т. и М. К. ги упатил на спор.

Под ст.2 од изреката на пресудата согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП (пречистен текст) обвинетиот Т. К. го ослободил од обвинението, бидејќи не е докажано дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Под ст.3 од изреката на пресудата обвинетата В. К. од с.Б. согласно чл.,368 ст.1 т.1 од ЗКП (пречистен текст) ја ослободил од обвинението бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) од причина што изреката на обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Согласно чл.374 ст.6 од ЗКП во образложението на пресудата судот ќе ги изнесе причините за секоја точка од изреката, а особено фактите што ги цени како докажани или недокажани, од кои докази ги утврдил тие факти, од кои причини не уважил одделни предлози на странките, од кои причини се раководел при решавање на правните прашања и кои околности ги зел во предвид при одмерувањето на казната. Притоа, се дава јасен опис за времето и местото и начинот на извршувањето на кривичното дело во кој што треба да бидат содржани сите објективни и субјективни елементи на битието на делото согласно одредбите од КЗ. Во конкретниот случај првостепениот суд прифатил дека критичниот ден 14.11.2009 година(не е наведено времето на сторување) во близина на куќите и дворните места на приватната тужителка и обвинета В. К. и приватните тужители и обвинети Т. и М. К. кога В. заедно со нејзиниот внук Д. ја поправале дрвената ограда, дошле кај нив Т. и М. и сите тројца почнале расправија во која обвинетите Т. и М. К. ја наврадиле приватната тужителка В. К. упатувајќи и ги зборовите "ебах ти мамицата, тука нема да постоиш", а исто така и обвинетата В. во текот на расправијата ги навредила приватните тужители Т. и М. упатувајќи им ги зборовите "устрело че ве фане, чорави че одите, та нема да се узнаете, не че да постоите". Обвинетите и приватните тужители расправијата ја претвориле и во физички напад на начин што обвинетите Т. и М. К. ја нападнале приватната тужителка В. во кој напад со дрва ја изударале по главата и грбот и и нанеле телесна повреда изразена во посекотина на главата во должина од 10 см.и оток и крвен подлив во лубалниот дел на грбот во големина на поголема тупаница, повреда детално опишана во лекарското уверение на име В. К., а исто така и обвинетата В. во текот на расправијата со дрвен стап мавнала и удрила по приватниот тужител М. К. во пределот на главата, од кој удар тој паднал на земјата при што му

нанела повреда нагмечување и потрес на глава, отворена рана на глава и нагмечување на десно рамо, телесна повреда детално опишана во лекарското уверение не име М. К. Мегутоа, во однос на приватната тужителка и обвинета В. основано во жалбата се наведува дека освен во тужбата ниту од исказите на приватните тужители и обвинети М. и Т. ниту од исказите на останатите сведоци е утврдено дека обвинетата В. ги упатила навредливите зборови спрема приватните тужители Т. и М. како што е наведено во изреката на пресудата.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во пресудата се доведува под сомнение, бидејќи од изведените докази се упатува на констатацијата дека во дејствијата на обвинетата В. недостасуваат сите битни одбележоци на кривичното дело "Навреда" од чл.173. ст.1 од КЗ. Исто така и во изреката на пресудата не се наведени фактите и околностите што претставуваат обележје на стореното кривично дело "Навреда" од кое зависи примената на определена одредба од КЗ. Првостепениот суд бил должен во описот на дејствијата да ги инволвира сите околности и факти кои ја изразуваат активноста на обвинетите, поточно да ги наведе инкриминираните дејствија и самата пресуда мора да го содржи делото на секој од обвинетите со сите битни карактеристики што допушта или овозможува подведување под соодветни одредби на КЗ. Со оглед на тоа што во изреката на пресудата првостепениот суд не дал јасен опис на превземените дејствија на обвинетите во кои се содржани елементите на битието на кривичните дела што им се стават на товар, а што ја прави истата нејасна и неразбирлива, се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

7.= Пресуда на Основниот суд Берово К.бр.114/09 од 28.12.2009 година, во ослободителниот дел за обвинетите М. К., В. П. и Г. П.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.342/10.

Основниот суд во Берово» со обжалената пресуда К.бр. 114/09 од 28.12.2009 година, обвинетите М. К., В. П., Г. П. и С. П. сите од с.Б. ги огласил за виновни и тоа обвинетите М. К, В. П., Г. П. да сториле по едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 в.в. чл.22 од КЗ и обвинетиот С. П. дека сторил едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 од КЗ, па врз основа на истите членови од истиот Закон како и на чл.4,32,38 и 39 од КЗ, на обвинетите им одмерил казна од по десет дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 Евра па ги осудил на парична казна во износ од по 100 Евра во денарска противвредност од 61,00 денари за евро или во вкупен износ од по 6.100,00 денари која казна се должни да ја платат во рок од еден месец по правосилноста на пресудата, а во спротивно доколку истата не може да се наплати ќе се замени со казна затвор сметајќи за секој ден глоба ден затвор. Воедно ги задолжил обвинетите М. К, В. П. и Г. П. сите од с.Б. да ги надоместат кривичните трошоци на тужителот С. П. од с.Б., согласно чл.98 од ЗКП и тоа да платат солидарно 11.460,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

За надомест на причинетата штета приватниот тужител С. П. го упатил на редовен судски спор-парница.

Обвинетиот С. П. од с.Б. го задолжил да ги надомести настанатите трошкови на постапката согласно чл.98 од ЗКП и тоа да плати на приватните тужители М. К, В. П. и Г. П. износ од 12.195,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

За надомест на причинетата штета приватните тужители М. К., В. П. и Г. П., сите од с.Б. ги упатил на редовен судски спор-парница.

Обвинетите М. К, В. П., Г. П. и С. П. сите од с.Б. со генерали како во изреката на првостепената пресуда согласно чл.368 ст.1 од ЗКП (пречистен текст) ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело.

Жалбата е неоснована.

Неосновани се жалбените наводи на обвинетиот-приватен тужител Стојан Пармачки во однос на осудителниот дел од пресудата за сторена суштествена повреда на постапката од чл.381 ст.1 т.11 и чл.381 ст.2 од ЗКП по оценка на Овој суд првостепената пресуда во осудителниот дел е јасна, разбирлива и непротивречна на изведените докази, утврдени се сите решителни факти врз основа на кои е одлучено за постоењето на кривичното дело за кои се теретат обвинетите М, В. и Г. П. и обвинетиот С. П, а кои произлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка па затоа и не постои нивна меѓусебна противречност. Во образложението на пресудата првостепениот суд дал доволно причини за решителните факти кои што ги сочинуваат објективните и субјективните елементи на кривичното дело "Навреда" од чл.173 од КЗ.

Исто така првостепениот суд јасно наведува на кои докази им поклони верба и од кои причини и зошто одбраните на обвинетите конкретно на обвинетиот-приватен тужител С. П. ја одбил како неоснована. Фактичката состојба првостепениот суд правилно и целосно ја утврдил во однос на осудителниот дел и во однос на одлуката за кривичната санкција "Навреда " бидејќи од изведените докази на кои судот со право им поклони верба неспорно се утврдува дека на критичниот ден и место откако лицата-обвинетите М К, В. и Г. од една страна и С. П. сите од с.Б. настанала расправија секој од нив упатиле навредувачки зборови и тоа М. К., В. и Г. према С. П., а обвинетиот С. П. према обвинетите М. К , В. и Г. П.

Жалбените наводи на обвинетиот С. П. дека од изведените докази со ниеден доказ или исказ на сослушаните сведоци па и на обвинетите не е утврдено дека обвинетиот и приватен тужител ги навредил обвинетите и приватни тужители М., В. и П, Овој суд ги одби како неосновани бидејќи истите се во контрадикторност на исказите на обвинетите М., В. и Г. кои што во своите искази изјавиле дека обвинетиот и приватен тужител С. П. им упатил навредливи зборови наведени во изреката на првостепената пресуда.

Жалбените наводи на обвинетиот-приватен тужител дека не го сторил кривичното дело навреда према обвинетите и приватни тужители М, В. и Г. како и наводите во тужбата на овие тужители воопшто не се докажале Овој суд ги одби како неосновани, првостепениот суд со право

поклонил верба на исказите на обвинетите М, В. и Г. кои најасен и недвосмислен начин изјавиле дека обвинетиот-приватниот тужител С. ги употребил навредливите зборови према нив опишани во изреката на пресудата, сослушаните сведоци В, С. и В. изјавуваат дека немаат ништо видено и слушнато додека сведоците В. К. потврдува дека ги видела обвинетите М, В. и Г. како мавале со камења по С. и го пцувале додека додека не слушнала С. со ништо да ги навредил ниту пак имала видено да мава по нив, а сведокот Т. П. пак спротивно на сведокот В. К. потврдува дека обвинетите М, В. и Г. со ништо не го навредиле С. ниту пак мавале по него чии исказите на овие сведоци се ценети со останатите докази од страна на првостепениот суд.

На вака правилно и целосно утврдената фактичка состојба првостепениот суд правилно го применил КЗ кога обвинетите-приватните тужители М. К, В, Г. и С. П. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Навреда " од чл.173 ст.1 бидејќи во нивните дејствија целосно се содржани елементите на кривичното дело "Навреда" и по наоѓање на Овој суд изречената парична казна на секој од обвинетите во износ од по 100 Евра во денарска противвредност од 6.100,00 денари, одговара на видот и тежината на кривичното дело, степенот на кривичната одговорност на обвинетите и околностите под кои истото е сторено и кај истите ќе се остварат целите на казнувањето од чл.32 од КЗ.

Жалбените наводи на приватниот тужител С. П. во однос на ослободителниот дел од пресудата за Мн, В. и Г. П. се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда од чл.381 ст.1 и 2 т.11 в.в со чл.374 ст.4 од ЗКП (пречистен текст со тоа што изреката на пресудата со која ги ослободил од одговорноста за кривичното дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ обвинетите М. К, В. П. и Г. П, е неразбирлива, противречна на самата себе си нема воопшто причини за решителните факти и е неиспитлива..Првостепениот суд бил должен кога обвинетите ги ослободил од обвинение во изреката на пресудата да го опфати описот на делото за кое се обвинети.Бидејќи тоа не го сторил со тоа ја сторил суштествената повреда и од кои причини овој суд пресудата во ослободителниот дел за обвинетите М. К, В. и Г. П. ја укина и врати на првостепениот суд на повторно одлучување.Иако суштествената повреда е сторена и за обвинетиот и приватен тужител Стојан Пармачки бидејќи нема жалбени наводи за истиот, овој суд не може на штета на обвинетиот да ја укине пресудата во ослободителниот дел за овој обвинет.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ја отстрани констатираната суштествената повреда , повторно да одржи претрес да ги распраша обвинетите и сведоците да ги изведе сите докази и со сестрана анализа и оценка на доказите да донесе правилна и законита одлука.

8.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 80/2009 од 06.11.2009 година, УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.46/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Ј М од с. Д го огласил за виновен за кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ и му одмерил по 20 дневни глоби, а вредноста на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра, па го осудил на парична казна во износ од по 200 евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари. Го задолжил обвинетиот да ги надомести настанатите трошкови во текот на посотапката сума од 12.010,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата, а по приложен трошковник. За надомест на причинетата штета приватниот тужител Н М го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки изреката на пресудата К.бр. 80/2009 од 06.11.2009 година е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, на која суштествена повреда овој суд внимава по службена должност, истата е од апсолутен карактер, првостепениот суд во изреката на пресудата прифатил дека обвинетиот Ј М од с. Д - Б со опишаните дејствија во изреката сторил продолжено кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, а понатаму при утврдувањето на паричната казна, е наведено дека му се одмеруват по 20 дневни глоби, и обвинетиот се осудува на парична казна во износ од по 200, 100 евра во денарска противвредност од по 12.200,00 денари. Не е јасно, од кои причини првостепениот суд одмерува парична казна во глоби како да се работи за две кривични дела, а во изреката прифака само едно кривично дело од продолжен вид „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, па така е неправилно утврдена паричната казна од по 200 односно 100 евра, како да се работи за две кривични дела, а не за едно кривично дело.

Исто така и во образложението на пресудата при утврдувањето на отежнителните и олеснителните околности за одмерување на казната, првостепениот суд на стр.6 од пресудата наведува дека на обвинетиот му е определена парична казна во денарска противвредност од по 12.200,00 денари, така што ваквото образложение упатува на заклучок дека првостепениот суд прифака сторување на две кривични дела а не на едно, од причини што и во изреката на пресудата и во образложението на пресудата треба да биде наведена само една парична казна - глоба, за сторено кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ од продолжен вид.

9.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.11/10 од 27.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.594/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр. 11/10 од 27.05.2010 год. обвинетиот Е. Д. од Б. го огласил за виновен за сторено едно продолжено кривично дело "Фалсификување исправа" од чл.378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ в.в. со "Посебни случаи на фалсификување исправа" од чл.379 т.5 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое му изрекот условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколку осудениот за време од 1(една) година нема да стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати 1.000,00 денари на име судски паушал, во рок од 30 дена од правосилноста на пресудата во корист на Буџетот на РМ, во спротивно истите ќе бидат наплатени по присилен пат.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на ЗКП во смисол на чл.355 ст.1 т.11, бидејќи пресудата е нејасна, неразбирлива и првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти. Пресудата е нејасна и во однос на правната квалификација на кривичното дело, иако од дејствијата опишани во обвинението се гледа дека обвинетиот е обвинет за продолжено кривично дело "Посебни случаи на фалсификување исправа" од чл.379 т.5 в.в. со чл.378 ст.3 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.45 од КЗ, имајќи во предвид дека судот не е врзан со правната квалификација наведена во обвинението.

Фактичката состојба е погрешно утврдена дека обвинетиот токму дејствијата што се опишани во обвинението ги има преземено. Притоа судот погрешно ја ценел Спогодбата помеѓу Сојузниот извршен совет на Собрание на СФРЈ и Владата на СССР за взаемни патувања на граѓаните, која важела во време на критичниот настан, а посебно чл.4 од оваа Спогодба, кој мошне јасно прави разлика помеѓу назначена клаузула "деловно" и "службено" и поимот "виза". Притоа првостепениот суд недоволно ја ценел и самата содржина на печатот кој што обвинетиот го ставал на пасошите. Првостепениот суд не дал доволно причини зошто смета дека претходното Решение на обвинетиот од 12.04.2002 год., со кое е распореден на работно место инспектор по гранични работи, странци и патување во странство во ОВР Б. - СВР Д., престанало да важи, кога тоа решение му е сменето дури на 23.09.2008 год. со ново решение со кое е распореден на работно место виш инспектор за економски криминал. Од тоа произлегува дека фактичката состојба која првостепениот суд ја утврдил е погрешна и не произлегува од изведените докази.

10.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр. 80/10 од 28.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.645/10.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот Љ М од Б го ослободил од обвинение за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот, а согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП. Одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на буџетските средства. Оштетената за остварување на имотно правното побарување на име надомест на штета го упатил на грагнски спор.

Жалбата е основана.

Од списите во предметот, не се утврдува дали и кога оштетената како тужителка С В од с. М поднела кривична пријава против Љ М од Б и дали кривичната пријава е поднесена за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, дали оваа кривична пријава е отфрлена од Основниот јавен обвинител Берово, кога е примено решението за отфрлање на кривичната пријава од страна на оштетената како тужителка и во врска со тоа не се утврдува дали тужителката Светлана благовремено поднела обвинителен акт.

Согласно чл. 277 ст.2 од ЗКП (Пречистен текст) е предвидено дека по приемот на обвинителниот акт, Претседателот на советот пред кој ќе се одржи главниот претрес ќе го испита обвинителниот акт дали е прописно составен (чл.276 од ЗКП) и ако не е прописно составен ќе му го врати на тужителот да ги исправи недостатоците на обвинителниот акт.

Кога се анализира поднесениот обвинителен акт од тужителката С В, се утврдува дека е изнесен само опис на дејствијата на обвинетиот кои не одговараат на законскиот опис на кривичното дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, односно не се утврдува дали обвинетиот се терети за пречекорување на границите на своето службено овластување, или не ја извршил својата службена должност со опишаните дејствија во обвинението.

Од описот на преземените дејствија од обвинетиот, не се утврдува и наведува дали со нив обвинетиот предизвикал поголема имотна штета, односно корист, во колкав износ, или пак се работи за потешко повредени права на друг, односно не се утврдуваат од поднесеното обвинение настанатите последици од преземените конкретни дејствија на обвинетиот.

Поради тие причини, првостепениот суд бил должен да му го врати поднесокот -обвинителниот акт на оштетената како тужителка, за да истиот се прецизира, дополни и појасни во смисла на чл. 277 ст.2 в.в. со чл. 73 од ЗКП (Пречистен текст).

Во чл. 163 ст.6 и 7 од ЗКП е предвидено дека, ако за кривичното дело е предвидена казна затвор до 5 години, како тоа е и во конкретниот случај, може надвор од условите предвидени со ст.1 до ст.5 од Законската одредба на чл. 163 од ЗКП, Јавниот обвинител да подигне обвинителен акт и без спроведување на истрага, ако собраните податоци што се однесуваат на кривичното дело и на сторителот даваат доволна

основа за обвинување, а одредбите од чл. 163 од ст.1 до ст.6 од ЗКП се применуваат и во случај кога кривичното гонење се презема по барање од оштетениот како тужител.

Во конкретниот случај, за предметното кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ е предвидена казна затвор од 6 месеци до 5 години и може да се примени законската одредба на чл. 163 ст.6 и 7 од ЗКП, но цениме дека од списите по предметот не се собрани доволно податоци и докази што би претставувале доволен основ за обвинување, па од тие причини сметаме дека било потребно да се испитат сите околности и факти релевантни за кривично правниот настан, со спроведување на истрага, односно поднесениот обвинителен акт да се прифати како барање за спроведување на истрага. Наведените факти по однос на преземените дејствија од обвинетиот како судски доставувач критичните денови, во првостепената пресуда која е донесена од судија поединец без одржување на главен претрес, не наоѓаат поткрепа во списите од предметот, ниту пак од страна на првостепениот суд се собрани доволно податоци и докази за кривично правниот настан.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, бидејќи од истата не е јасно поради кои причини се ослободува од обвинение обвинетиот Љ М од Б, дали со преземените дејствија опишани во изреката не нанел поголема имотна штета или прибавување на поголема имотна корист, или пак со преземените дејствија не ги повредил правата на друг, што се конститутивни елементи на предметното кривично дело од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ.

Во првостепената пресуда не е наведено врз основа на која законска одредба е донесена пресудата, без главен претрес, од судија поединец.

11.= Пресуда на Основниот суд во Берово К.бр.120/08 од 12.12.2008 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.693/09.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда К.бр. 120/08 од 12.12.2008 год. обвинетиот П. Ј. од Б. го огласил за виновен за кривични дела: "Нарушување неповредливоста на домот" од чл.145 в.в. со чл.22 од КЗ и "Оштетување туѓи предмети" од чл.243 ст.1 од КЗ, за кои дела го осудил и му изрекол парични казни од по 10 дневни глоби, сметано една дневна глоба од по 10 евра, во денарска противвредност од по 6.100,00 денари, така што за делата сторени во реален стек му изрекол единствена парична казна во износ од 150 евра, која казна нема да се изврши доколку осудениот за време од една година не стори ново кривично дело. Обвинетата Л. Б. од Б. ја огласил за виновна за кривично дело "Нарушување неповредливоста на домот" од чл.145 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое и изрекол парична казна во износ од 100 евра, која нема да се изврши доколку осудената во рок една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно на приватните тужители да им ги платат трошоците на постапката во вкупен износ од 17.240,00 денари.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст. 1 т. 11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата. При изнесувањето на правните причини, првостепениот суд воопшто не наведува каква била намерата на обвинетите при сторување на кривичните дела кои им се ставаат на товар. Во однос на кривичните дела за кои се товари обвинетиот П., од сите изведени докази неспорно произлегува дека П. бил ангажиран од страна на второобвинетата Л., односно тој работел на изведувачкото на оџакот над кровот по налог на Л., така што неговиот однос бил строго професионален, а кое нешто воопшто не било спорно ниту за самите приватни тужители. Со оглед на фактот дека оџакот се наоѓал на самиот преграден ѕид, сосем логично е, за да се работи на истиот потребно било да бидат отстранети керамидите како од делот на кровот на страната на Л., така и од делот од кровот на страната на приватните тужители, а со самото тоа што П. како мајстор - ѕидар поправајќи го оџакот пречекорил и во делот на приватните тужители, не е логично да се товари со кривичното дело "Нарушување неповредливоста на домот", бидејќи неговата цел и намера била да го поправи оџакот, а не и да го повреди и наруши интегритетот на домот на приватните тужители. Што се однесува и за второто кривично дело кое му се става на товар на обвинетиот П., од сите изведени докази не се утврдило со сигурност дека обвинетиот П. ги оштетил керамидите, а со тоа и дека го сторил кривичното дело за кое се товари. Имено, тој во своја одбрана изјавил дека: дигнал дел од керамидите и од кровот на тужителите, но притоа изјавил дека не ги скршил керамидите, па дури го предупредил и Д. додека биле во возилото и оделе кон ПС - Б., дека имал излупени керамиди и било потребно истите да ги смени, а кое нешто обвинетиот П. го сторил кога се вратиле од ПС - Б..

Што се однесува до кривичното дело за кое се товари обвинетата Л., исто така по оценка на овој суд, првостепениот суд воопшто не утврдил каква била намерата на обвинетата кога отишла во куќата на приватните тужители. Самиот факт што Л. откако разбрала дека во куќата на нејзиниот брат се јавил густ чад за кој претпоставувала дека е од оџакот, се изложила на свој трошок и го ангажирала приватниот ѕидар, првообвинетиот П., не со цел и намера да се направи повреда или било каква штета, туку напротив со намера ова да се спречи во иднина. Исто така независно од тоа дали обвинетата била повикана од страна на приватниот тужител Д. да ги средат работите, или отишла по своја волја, јасно е дека Л. и во давата наврати отишла во домот на приватните тужители, со намера да ги разјаснат работите, а не да го повреди интегритетот на домот на приватните тужители. Имено, сосем е нелогично дека намерата на обвинетата била да ја наруши неповредливоста на домот на приватните тужители, од причина што за цело време на местото на настанот биле присутни службените лица од ПС - Б.. Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

12.= Пресуда на Основниот суд Берово К.бр. 26/2009 од 23.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.719/09.

Основниот суд во Берово со обжалената пресуда, обвинетиот М Д од Б го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување" од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и 45 од КЗ и му изрекъл алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал 1.000,00 денари, а за надомест на причинетата штета оштетената Агенција за катастар на недвижности - С, го упатил на редовен судски спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, првостепениот суд во изреката прифатил дека е прибавена поголема имотна корист за ЗГ „ДГИТ" Б во износ од 739.777,00 денари, наведувајќи ги периодите за тоа, во кој временски период е прибавена поголема имотна корист, а понатаму за надомест на причинетата штета не е јасно од кои причини првостепениот суд во изреката, оштетената Агенција за катастер на недвижности С, ја упатил на редовен граѓански спор, при неспорен факт дека за предметното кривично дело конститутивен елемент е причинетата штета, односно прибавената имотна корист во поголем износ.

Облажената пресуда е донесена во незаконита постапка, бидејќи од списите во предметот се констатира дека Основниот јавен обвинител од Кочани, вон главен претрес поднел прецизиран обвинителен акт Ко.бр. 34/3-ОЈО Берово-27/08-ОЈО-Кочани од 17.09.2008 година, кој прецизиран обвинителен акт не е во правна сила, а подржан е од застапникот на обвинението на главниот претрес одржан на ден 29.04.2009 година, кога е донесена првостепената пресуда од Основниот суд Берово, поради кои причини е сторена суштествена повреда во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 364 ст.1 од ЗКП, каде е предвидено дека пресудата може да се однесува само на лицето што е обвинето и само на делото што е предмет на обвинението, содржано во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт, во конкретниот случај првостепениот суд ја заснивал првостепената пресуда на обвинителен акт прецизиран вон главен претрес со друга правна квалификација на кривичното дело, поднесено од застапникот на обвинението со писмен поднесок, а не на главен претрес.

Бидејќи поради горе наведените причини останува во правна сила обвинителниот акт Ко.бр. 34/03 од 02.03.2006 година, каде е наведена правна квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 на Основното јавно обвинителство Берово, односно истото не е прецизирано во законски спроведена постапка, туку вон главен претрес, поради тоа обжалената пресуда е донесена од ненадлежен суд, ценејќи ја правната

квалификација на кривичното дело во обвинителниот акт Ко.бр. 34/03 од 02.03.2006 година, - чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, при што надлежен е Основниот суд Кочани, а не Основниот суд Берово, кој ја прифатил надлежноста поради правната квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, врз основа на прецизираното обвинение.

Сторена е суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 406 ст.3 од ЗКП, каде е предвидено дека првостепениот суд при повторното одлучување е должен да ги изведе сите процесни дејствија и расправи сите спорни прашања на кои укажува повисокиот суд во конкретниот случај Апелациониот суд во Штип, со решението Кж.бр. 452/2007 од 29.10.2007 година, која повреда е од релативен карактер, но е од релевантно значење за законито и правилно одлучување на првостепениот суд.

При повторното одлучување нее повикан претставник на оштетениот за да се сослуша и со сигурност да се утврди дали постои оштетно побарување и во кој износ, поради тоа е повредена законската одредба на чл. 102 од ЗКП, и покрај тоа што е сослушан претставник на оштетениот во истражна постапка и тоа З Ц, таа не се произнела по однос на оштетното побарување и нејзиниот исказ не е од релевантно значење за утврдување на фактот дали постои штета и во колкав износ.

Не е утврдено од првостепениот суд на кој начин се прибавени паричните средства кои биле внесувани на жиро сметката на здружението, врз основа на вештачење на вешто лице, од што ќе се утврдат и поголем дел од решителните факти од кривично правниот настан, но и тоа не е сторено од првостепениот суд.

Не е утврдено колку изнесува причинетата штета, односно прибавена имотна корист по години и дали е тоа значителен износ на штета или поголем износ на штета и во зависност од тоа ќе се утврди и правната квалификација на кривичното дело.

Овој суд констатира дека во списите од предметот не постои основниот Наод и мислење односно економско финансиското вештачење од вештите лица од Бирото за судски вештачења, туку само дополнителното вештачење од овие вешти лица, поради што не можат да се утврдат наводите од основниот Наод и мислење, што е од релевантно значење за утврдување на релевантните факти, иако на записник е наведено дека и двете вештачења се изведени на главниот претрес.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и непостапувањето на првостепениот суд по укажувањата дадени од Апелациониот суд во Штип, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сериозно сомнение.

При ваква состојба на работите, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

13.= Решение на Основниот суд во Берово К.бр.116/07 од 26.11.2008 год.,-

УКИНАТО со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.746/09.

Основниот суд во Берово со обжаленото решение К.бр.116/07 од 26.11.2008 год. го отфрлил обвинителниот акт против А. П. од Б., за кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" по

чл.353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, поднесен од С. В.од с.М. како супсидијарен тужител, како ненавремен.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетената С. В. дека првостепениот суд погрешно постапил кога супсидијарниот обвинителен акт го отфрлил како наневремен. Имено, од увидот во списите по предметот овој суд најде дека супсидијарниот обвинителен акт поднесен од оштетената С. В. е навремен, бидејќи истиот е поднесен во законски предвидениот рок од 8 дена. Неспорно е дека оштетената С. во периодот кога го поднела супсидијарниот обвинителен акт се наоѓала на издржување на казна затвор, така што согласно чл.83 ст.4 од ЗКП "лицето кое се наоѓа на издржување на казна, изјавата што е врзана за рок може да ја предаде на Управата на затворот, така што денот кога изјавата и е предадена на Управата на установата се смета како ден на предавање до органот што е надлежен да ја прими".

Бидејќи законски дозволеният рок за доставување на супсидијарниот обвинителен акт истекувал на ден 07.11.2007 год., а од увидот во писменото составено од КПУ И. - С. и заведено под деловоден број 08-11549/1 од 07.11.2007 год. неспорно се утврди дека супсидијарниот обвинителен акт е примен на ден 07.11.2007 год. или ден порано, а потоа истиот со препорачана пратка е доставен до Основниот суд во Берово, така што Основниот суд во Берово истиот го примил на ден 08.11.2007 год.

ОСНОВЕН СУД ВИНИЦА

1.= Пресуда на Основниот суд во Винаца К.бр. 9/2008-1 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 152/1.

Основниот суд во Винаца со обжалената пресуда, обвинетите Г С и М Ф, врз основа на чл. 368 ст.1 т.2 од ЗКП ги ослободил од обвинението да на начин опишан во изреката сториле кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, бидејќи постојат околности што ја исклучуваат одговорноста за ова кривично дело. При тоа го задолжил тужителот М С да плати на име такса за тужба и одлука 1.600,00 денари, како и на име трошоци за извршено вештачење од страна на д-р. М И 2.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител да со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, по наоѓање на овој суд, изреката на првостепената пресуда е противречна на даденото образложение, а наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел при одлучувањето, се

нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази во текот на постапката, штоја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Првостепениот суд прифатил дека за наведените дејствија опишани во изреката на обжалената пресуда, преземени од страна на обвинетите како овластени службени лица, постојат околности што ја исклучуваат кривичната одговорност. Тие во конкретниот настан превзеле дејствија за приведување на тужителот со употреба на сила како полициски службеници при што му нанеле телесни повреди опишани во лекарското уверение, меѓутоа обвинетите при преземањето на овие дејствија делувале во рамките на службените овластувања, што значи постојат околности што ја исклучуваат нивната одговорност за преземените дејствија. При тоа, првостепениот суд не посочува кои се тие правилници и прописи согласно кои постапувале овластените службени лица и врз основа на кои се исклучува нивната кривична одговорност за преземањето на дејствијата опишани во изреката на пресудата.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на неправилна и нецелосна оцена на сите изведени докази во текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден на 07.02.2008 година приватниот тужител се наоѓал во кафичот „М“ во с. Г каде што имало присутно повеќе гости и при тоа бил под дејство на алкохол во количина од 2,49 промили и во еден момент се впуштил во вербална расправија со лицето Д Г Тоѓаш овластените солужбени лица, сега обвинетите реагирале за спречување на нарушување на јавниот ред и мир, односно го повикале тужителот со намера да го приведат во полициската станица, заради обавување на службен разговор. Во тој момент тужителот започнал да се спротивставува упатувајќи им навредливи зборови, а воедно започнал да дава физички отпор мавтајќи со рацете, влечејќи се наназад, ритал со нозете по обвинетите и каросеријата од возилото. Поради ваквиот отпор, обвинетите биле приморани да применат сила, поконкретно да употребат средство на присилба, клуч на двете раце.

Имајќи во предвид дека ваквото средство претставува превиткување на двете раце и ставање на истите зад неговото тело, и во ваква положба го турнале тужителот во возилото, се поставува прашањето како тужителот ги задобил повредите констатирани во приложеното лекарско уверение и видливи на приложените фотографии во списите од предметот. Констатацијата на првостепениот суд дека не е исклучена можноста при влечењето и туркањето некој од обвинетите случајно да го удрил тужителот во пределот на лицето или тој да удрил во каросеријата на возилото, што претставува ненамерно нанесување на повреди, по наоѓање на овој суд е неприфатливо. Од исказот на тужителот даден во својство на оштетен во текот на постапката, кога сосема јасно, прецизно и детално го опишал настанот на кој што обвинетите му ги нанеле телесните повреди, ударајќи го со тупаници во пределот на лицето и телото, а воедно имајќи ја во предвид изјавата на вештото лице д-р. М И, дадена во текот на постапката пред првостепениот суд, кој утврдува дека повредите со кои што се задобил тужителот, констатирани во лекарското уверение, настанале со удари на тупаници во пределот на лицето и телото, односно дека истите се

предизвикани со удар на тапа сила, се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба од првостепениот суд.

Овие докази изведени во текот на постапката како и изјавата на сведокот В М, која што видела дека двајцата полицајци го удараат сега тужителот и веднаш потоа го внеле во комбето, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд ја доведуваат под сериозно сомневање. Имајќи го во предвид количеството на алкохол кој што го имал тужителот во моментот и според кое тој се наоѓал во состојба на тешко пијанство, се постапува прашањето каков отпор можел да пружи на овластените службени лица, за да тие употребат физичка сила. При тоа првостепениот осуд треба да има во предвид дека согласно Уредбата за употреба на средства за присилба и огнено оружје од 4-ти април 1998 година, „кога постојат можности за употреба на повеќе средства за присилба, ќе се употреби средство на присилба кое со оглед на настаната ситуација нема да предизвика штета, или штетата ќе биде минимална“, се поставува прашањето дали обвинетите постапиле во границите на своите службени овластувања. Од друга страна, во чл. 14 од истата уредба определено е дека „овластено службено лице е должно да престане да употребува физичка сила штом ќе престане непосредниот напад или отпорот од страна на лицето против кое е употребна таа физичка сила“. Во конкретниот случај, од изведените докази во текот на постапката, изјавата на оштетениот и сведокот В М, произлегува дека тужителот бил физички тепан и во моментот додека со врзување на рацете на грбот бил внесен во полициското возило, што укажува на сомневање дали тие постапувале согласно овластувањата што ги имаат како овластени службени лица.

Од сето погоре изнесено, поради сомневањето во утврдената фактичка состојба, а имајќи го во предвид чл. 9 од Уредбата за употреба на средства за присилба, со кое е утврдено дека овластеното службено лице кое при употреба на средства за присилба ги пречекори законските овластувања, одговара согласно законските прописи, се доведува под сомневање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše облажената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

2.= Пресуда на Основниот суд Винаца. К.бр.1/10 од 27.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.154/10.

«Основниот суд во В» со обжалената пресуда К.бр.1/10 од 27.01.2010 година, обвинетите К. С. и Љ. С, двајцата од с. Л. -В. согласно чл. 368 т.3 од ЗКП ги ослободил од обвинение, бидејќи не било докажано дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат. Воедно го задолжил оштетениот како тужител Г.Т. да плати на обвинетите К и Љ. С.и на име трошоци во постапката вкупен износ од 11 .200,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил

суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на обжалената пресуда е неразбирлива. Неразбирливоста на изреката на првостепената пресуда се состои во тоа што првостепениот суд во изреката на пресудата не навел за кое кривично дело обвинетите ги ослободил од обвинение. Неразбирливо е како што постапил во конкретниот случај првостепениот суд во изреката на пресудата да биде наведено : „обвинетите се ослободуваат од обвинение, бидејќи не е докажано дека го сториле делото за кое се обвинуваат“, а без притоа да биде наведено конкретното кривично дело за кое обвинетите се ослободени од обвинение.

Исто така, по наоѓање на овој суд првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти врз основа на кои е донесена ослободителната пресуда. Во таа смисла првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто во конкретниот случај не му поклонува верба на оштетениот како тужител и на медицинската документација издадена на негово име од една страна, а од друга пак недоволни и неубедителни се наведените причини врз основа на кои обвинетите се ослободени од обвинение.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата, бидејќи истата како таква со констатираните недостатоци не може да биде испитана ниту по однос на фактичката состојба, ниту по однос на правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, со тоа што да биде наведено во изреката на пресудата кривичното дело што им се става на товар, потоа да ја надополни доказната постапка со тоа што во својство на сведок да биде распрашан синот на оштетениот како тужител С. на околности што оштетениот како тужител критичната вечер му кажал на неговиот син во смисла на тоа кој го тепал, каде го тепал и како бил тепан, потоа со посебно внимание да даде оценка и анализа на исказот на оштетениот како тужител Г.Т., кој го потврдува кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ што им се става на товар на обвинетите со изменетото обвинение на главниот претрес, потоа да се позанимава со прашањето зошто оштетениот како тужител кој е возрасен човек би измислувал кривично-правен настан кој не се случил и од каде му се повредите на оштетениот ако кривично-правниот настан не се случил, како и на посебна оцена да бидат материјалните докази, пред се лекарското уверение на име на оштетениот како тужител и останатата медицинска документација на негово име, а по потреба првостепениот суд да повика и во својство на вешто лице распраша лекар од соодветна струка на околностите како и од што можат да бидат нанесени опишаните телесни повреди во медицинската документација на оштетениот како тужител. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на оштетениот како тужител, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда е ослободителна од една страна, а од друга пак истата се укинува и предметот враќа на повторно судење, жалбата на оштетениот како тужител по однос на одлуката за кривичната санкција која во конкретниот случај и не постои е беспредметна.

3.=Пресуда на Основниот суд во Веница, К.бр.8/09-1 од 29.01.2010 година,-УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.152/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда обвинетите М. М., Н. И. и Б. И. ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 в.в.со чл.22 од КЗ за кое ги осудил обвинетиот М. М. на казна затвор во траење од 3 месеци, додека обвинетите Н. И. и Б. И. ги осудил со парична казна при што им утврдил по 30 дневни глоби во вредност на една дневна глоба од по 10 евра во вкупна денарска противвредност од по 18.450 денари. Обвинетите ги задолжил да платат на име паушални трошоци 2.000 денари, како и солидарно да му ги надоместат на оштетениот Е. М. трошоците на постапката во вкупен износ од 34.050 денари. Оштетениот за имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која што се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна самата на себеси, како и на дадените причини во образложението на пресудата. Имено, иако сите тројца обвинети во делот на правната квалификација првостепениот суд со обжалената пресуда ги огласил за виновни како соизвршители да сториле кривично дело "Телесна повреда", во изреката на пресудата дава опис дека противправното дејствие на нанесување телесна повреда го превзел само еден од обвинетите, притоа неименувајќи го кој од тројцата обвинети го изударал и телесно го повредил оштетениот Е. М. - за да потоа наведе дека тројцата обвинети М. Н. и Б. сториле кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кои судот сите тријца ги огласил за виновни и осудил. Во изреката не е наведено и не е јасно со кои дејствија учествувал секој од обвинетите, односно каков е придонесот на секој од обвинетите во извршувањето на делото за да постои заедничко дејствие, односно соизвршителство.

Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката ја доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, поради тоа што изреката е нејасна и неразбирлива, од кои причини следувае обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

4.= Пресуда на Основниот суд Веница К.бр. 46/2009 од 12.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.175/10.

Основниот суд во Веница со пресуда К.бр. 46/2009 од 12.02.2010 година, обвинетиот Т Х од В го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување исправа“ по чл. 378 ст.1 в.в. со чл. 45 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му изрекол парична казна во денарска противвредност од 36.900,00 денари, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци во постапката од 3.000.00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на ОЈО од Кочани е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.2 од ЗКП в.в. со чл. 230 ст.8 и 9 од ЗКП - дека му е повредено правото на одбрана. На претресот кој бил одржан на 11.02.2010 година не е поканет бранителот на обвинетиот, ниту пак на записник е забележано неговото отсуство, како и согласноста од обвинетиот Т Х, претресот да се одржи во отсуство на неговиот бранител. Во конкретниот случај неспорно е дека одбраната на обвинетиот не е задолжителна со оглед на предвидената казна за кривичното дело „Фалсификување исправа“ по чл. 378 ст.1 од КЗ, меѓутоа обвинетиот имал бранител, а на претходниот претрес од 29.01.2010 година изјавил дека на наредните претреси да биде присутен и неговиот бранител за кој има уредно полномошно. Од увидот во списите во предметот, неспорно е дека на претресот одржан на 11.02.2010 година, не е повикан неговиот бранител а претресот е одржан без бранителот на обвинетиот.

Во чл.230 ст.8 е предвидено дека „обвинетиот може да биде испитан во отсуство на бранителот само ако изрично се одрекол од тоа право, а одбраната не е задолжителна, или ако во рок од 24 часа од моментот кога е поучен за ова право (чл. 63 ст.2) самиот не обезбеди бранител, освен во случаите на задолжителна одбрана, а во ст.9 е определено дека, „ако е постапено спротивно на одредбите на ставовите 7 и 8 од овој член, или ако изјавите на обвинетиот под ст.8 од овој член за присуствување на бранителот не се забележани во записникот, врз исказот на обвинетиот не може да се заснива судска одлука.

Фактичката состојба по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение бидејќи релевантниот факт-да обвинетиот извршил фалсификат над полномошната не може да се утврдува само врз основа на изјавите на оштетените - сведоци, кои изјавиле дека потписите на полномошната не биле нивни, туку тоа треба да се утврди преку графолошко вештачење. Основниот јавен обвинител на главниот претрес од 11.02.2010 година, предложил да се изврши графолошко вештачење но првостепенниот суд од го одбил ваквиот предлог, наведувајќи дека сите сведоци изјавиле дека потписите не биле нивни. Меѓутоа, ваквите искази не можеме да ги сметаме како вистинити а фактите како сигурно

утврдени се додека не се направи графолошко вештачење над потписите.

Од сите овие причини погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги отстрани суштествените повреди по чл. 381 ст.2 од ЗКП, да нареди графолошко вештачење на потписите на полномошната на сведоците, како на полномошната пред Фондот за ПИОМ, така и полномошната пред извршителот - во извршна постапка, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлупка.

Од причини што првостепената пресуда се укина, а ОЈО - Кочани изјави жалба поради одлуката за казната, оваа жалба е безпредметна.

5.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 25/2010 од 25.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.234/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетиот Г М го огласил за виновен за сторени во стек едно кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст.1 од КЗ во однос на тужителот П М и едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ во однос на тужителката А М. За стореното кривично дело „Навреда“ го осудил со парична казна, при што му утврдил 40 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, а за кривично дело „Загрозување на сигурноста“ 20 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, односно го осудил со единствена парична казна од 60 дневни глоби во вкупна денарска противвредност од 18.450,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да на приватните тужители им ги плати трошоците во постапката во износ од 11 .930,00 денари, а тужителите за своето имотно правно побарување ги упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под ст.2, обвинетиот врз основа на чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил во однос на тужителката А кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ а во однос на тужителот П кривично дело „Загрозување на сигурноста“ од чл. 144 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил овие кривични дела врз основа на чл. 368ст.1 т.3од ЗКП.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што изреката на обжалената пресуда по наоѓање на овој суд е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Согласно чл. 374 ст.3 од ЗКП, изреката на пресудата покрај личните податоци на обвинетиот треба да ја содржи одлуката со која истиот се огласува за виновен за делото за кое се обвинува. При тоа се дава јасен опис за времето, местото и начинот на извршувањето на кривичното дело, во кој што треба да бидат содржани сите објективни и субјективни елементи на

битието на делото, согласно одредбите од КЗ. Во конкретниот случај првостепениот суд прифатил дека критичниот ден околу 10,30 часот обвинетиот Г М во моментот кога минувал покрај имотот -ливадата на тужителите П и А М, која се наоѓа во м.в. 3" во атарот на с. Л, без повод и причина започнал да се заканува, пцува и навредува, упатувајќи ги на име на П М следните зборови,, Гробар, од тебе умреа комшиите, абе ќе те запалам, дојди да ти ебам твојата мама". При тоа да на наведениот начин сторил кривично дело „Навреда" спрема тужителот П а кривично дело „Загрозување на сигурноста" према тужителката А. Меѓутоа, во ваквиот опис на преземените дејствија, не се содржани сите елементи на битието на кривичните дела, односно дали наведените зборови кај тужителот П предизвикале чувство на повреда на неговата чест и углед, односно кај тужителката А чувство на загрозеност, страв и несигурност од кажаните зборови, како закана за нејзиниот сопруг.

При утврдувањето на фактичката состојба, првостепениот суд јасно ги утврдил решителните факти за предметниот кривично правен настан од изјавите на приватните тужители и останатите изведени докази во текот на постапката.при тоа ценејки ја правилно и одбраната на обвинетиот, меѓутоа со оглед на тоа што во изреката на пресудата не дал јасен опис на преземените дејствија на обвинетиот во кои се содржани елементите на битијата на кривичните дела што му се ставаат на товар, што ја прави истата нејасна и неразбирлива, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

6.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 23/2010 од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.236/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетата П Д ја огласил за виновна за сторено кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа" од чл. 170 ст.1 од КЗ, за кое ја осудил со парична казна при што и утврдил 10 дневни глоби во висина на една дневна глоба од по 10 евра, во вкупна денарска противвредност од 6.150,00 денари, воедно ја задолжил да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари. Со истата пресуда обвинетото правно лице „М т" ДОО од В го огласил за виновно за сторено кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа" од чл. 170 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ за кое го осудил со парична казна во износ од 100.000,00 денари како и да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари. Оштетениот Б Г за остварување на имотно правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетите да со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од

значење за правилно одлучување, а наведените причини во образложението на пресудата од кои се раководел при одлучувањето, по наоѓање на овој суд се нејасни и неразбирливи, поради што не може да се испита нејзината законитост.

Врз основа на изведените докази судот прифатил дека обвинетите не се придржувале на законот од кои причини критичниот ден дошло до отсекување на раката на оштетениот Б при извршувањето на работните задачи во погонот. Од изведените писмени и усмени докази, првостепениот суд утврдил дека обвинетите не постапиле согласно чл. 31 и 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, така што оштетениот Б кој што од 11.09.2007 година работи кај обвинетото правно лице бил распореден на машина циркулар, иако претходно не посетувал теоретска и практична обука за безбедност и здравје при работата во овластена институција. Од друга страна, согласно чл. 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, работодавецот е должен средствата за работа да ги одржува во исправна состојба и да ја проверува нивната исправност, односно да врши преглед пред нивната прва употреба со цел за безбедно работење, кое нешто во конкретниот случај не е сторено. Имено, циркуларот на кој што се случил овој кривично правен настан е со непознат производител, непозната година на производство, низа години наназад бил инсталиран во погонот на обвинетото правно лице со кои работеле повеќе работници, а истиот технички бил прегледан дури на 15.02.2010 година, односно 2 месеца откако настанала повредата на работа кај сега оштетениот.

Меѓутоа при одлучувањето, првостепениот суд не го имал во предвид фактот дека оштетениот како што самиот појаснил во текот на постапката, на машината на која се случила несреќата, работел повеќе од 2 години и во текот на овој период од неговото работење кажал дека се стекнал со практични искуства и знаење за ракување со истата. Воедно појаснил дека обуката за ракување на машината со која се случила несреќата ја обавувал низ практична работа, под надзор на мајсторите во погонот, а подоцна почнал постепено самостојно да ги извршува сите операции за да на крајот самостојно работи на машината. Неговата обука изведена на овој начин, траела околу една година. Од друга страна согласно дадениот сертификат за состојбата во која што се наоѓала машината, направен на 15.02.2010 година, утврдено е дека станува збор за машина која што била исправна во моментот и како таква била пуштена во употреба.

Од сето погоре изнесено и покрај неспорните пропусти на обвинетите, согласно одредбите од чл. 31 и 33 од Законот за безбедност и здравје при работа, имајќи ги во предвид изведените докази во текот на постапката и тоа исказот на оштетениот кој што појаснил дека и самиот не е свесен како дошло до незгодата, исказот на сведокот У М - инспектор по труд ПЕ В и Р С - инженер, се доведува во прашање дали во конкретниот случај наведените пропусти претставуваат причина за настаната незгода или станува збор за несрекен случај. Заради утврдување на овие решителни факти а со тоа и правилна и целосна фактичка состојба, првостепениот суд требало да нареди да се изврши вештачење, каде овластено стручно вешто лице ќе се произнесе по тоа на кој начин настанала оваа незгода, односно дали станува збор за невнимание од страна на работникот, неискуство или пропусти кај

обвинетите.

Наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба ја доведуваат во прашање и правилната примена на материјалниот закон, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведува повторно веќе изведените докази и да изврши нивна преоценка, да нареди да се изврши вештачење од стручно лице, кое ќе може да даде објаснување што е причината за настаната незгода, дали вината за повредата е лично кај оштетениот Б Ги резултат на невнимание при работата. Да утврди на кој начин работи машината, дали истата била исправна, дали оштетениот бил обучен и знаел да ракува со неа, па врз основа на тоа откако ќе ја утврди вистинската причина за настаната повреда со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука за кривичната одговорност на обвинетите.

Имајќи во предвид дека жалбата од обвинителот е само по однос на одлуката за казната, а пресудата е укината поради сторени суштествени повреди на постапката и нецелосно утврдена фактичка состојба, истата е беспредметна.

7.= Пресуда на Основниот суд Веница К.бр.33/09 од 03.11.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.29/10.

«Основниот суд во Веница» со обжалената пресуда К.бр.33/09 од 03.11.2009 година према обвинетиот Д. С. од Л. го одбил обвинението за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, бидејќи постојат други околности што го исклучуваат кривичното гонење. Приватниот тужител е задолжен да плати такса за одлуката во износ од 1.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд го одбил обвинението против обвинетиот Д. С. од с.Л. за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.1 од КЗ, а поради застареност на кривичното гонење, бидејќи бил пропуштен рокот од чл.48 ст.1 од ЗКП-три месеци од денот кога лицето овластено за поднесување на предлог или приватна тужба узнало за кривичното дело и сторителот. Првостепениот суд од изведените докази прифатил дека приватниот тужител З. К. дознал за кривичното дело и сторителот во текот на месец Септември 2008 година, кога од страна на инспекторот П. А., бил запознат со извршителот на кривичното дело и за самото кривично дело, па со оглед на фактот да обвинетиот — за кривично дело и за сторителот дознал во месец Септември 2008 година, а приватната тужба ја поднел на ден 25.06.2009 година прифатил дека тужителот го пропуштил рокот од чл.48ст.1 од ЗКП.

Меѓутоа, од изведените докази неспорно произлегува да

обвинетиот дознал за кривичното дело и за сторителот на ден 12.05.2009 година, а кој факт се утврдува од исказот на самиот тужител, кој наведува дека на ден 12.05.2009 година како раководител добил извештај за извршените проверки во врска со наводите на Д. С. и кога го прочитал увидел односно дознал за што станува збор, поради што одлучил да поднесе кривична тужба против сторителот на делото. Точно е дека во месец Септември 2008 година тужителот бил повикан од страна на инспекторот П. А. од К., меѓутоа во овој разговор обвинетиот ништо конкретно не дознал за начинот на извршување на кривичното дело и за неговата содржина. Ова од причини што исказот на тужителот З. К. произлегува дека П. А. го прашал тужителот дали го познава лицето Д. С. по што тужителот му одговорил дека лично не го познава на што инспекторот П. А. му рекол дека оваа лице имало некој доказ против тужителот на кое тужителот ќе мора да одговори и да изготви материјал до секторот за внатрешна контрола.

Од сите овие причини произлегува дека тужителот дознал за кривичното дело на ден 12.05.2009 година, а не како што прифатил првостепениот суд во месец Септември 2008 година поради што приватната тужба од тужителот е благовремена и првостепениот суд ќе треба да постапува по истата согласно одредбите од ЗКП и да донесе мериторна одлука по предметното обвинение.

8.= Пресуда на Основниот суд во Винаца К 16/10 од 01.03.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.359/10.

Основниот суд во Винаца со обжалената пресуда К-16.10 од 01.03.2010 год. под ст.1 обвинетиот С. Ѓ. од с.Г. - В. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна, при што му утврдил 80 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба во противвредност од 61,50 денари за едно евро или паричната казна изнесува 49.200,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот С. е задолжен да му плати на приватниот тужител Ј. С. трошоци по постапката во износ од 33.860,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Јован за своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор. Под ст.И од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Ј. С. од с.Г. е ослободен од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител С. Ѓ. е задолжен да му плати на обвинетиот Ј. С. трошоци по постапката, кои се опфатени во износот на трошоци од претходната точка во изреката на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, бидејќи изреката на првостепената пресуда која се однесува за обвинетиот Ј. С. и кривичното дело "навреда" е нејасна и неразбирлива, а наведените причини за решителните факти наполно се нејасни и противречни со

изведените докази. Првостепениот суд не постапил по укажувањата на овој суд (чл.406 ст.3 од ЗКП), каде е утврдено дека првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и да ги расправа сите спорни прашања на кои укажал второстепениот суд во својата одлука. Поради тоа сторена е суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што во првостепената пресуда под ст.И од изреката обвинетиот Ј. се ослободува од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност, додека во образложението на пресудата првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Ј. со рака го фатил за маицата оштетениот С. кој ја носел и при влечење ги искинал нејзините делови, кое претставувало чин на омаловажување на честа и угледот на тужителот С, меѓутоа првостепениот суд прифатил дека кај обвинетиот Ј. не постоела умисла за сторување на кривичното дело, што значи дека првостепениот суд ги прифаќа дејствијата превземени од обвинетиот Ј., но утврдува дека не постои умисла, што значи дека во образложението на пресудата прифаќа дека обвинетиот се ослободува од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП - делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Понатаму првостепениот суд како во изреката, така и во образложението прифаќа дека обвинетиот Ј. не упатил никакви навредливи зборови према обвинетиот С, кое нешто и не е предмет на обвинение - не постои обвинение за вербална навреда, туку за реална навреда.

Поради сето ова погоре наведено утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да го има во предвид фактот дека очевидци на настанот не постојат, дека биле само двајцата обвинети - приватни тужители Ј. и С, а од друга страна од одбраните на обвинетите Ј. и С. неспорно се утврдува дека помеѓу нив настанала вербална расправија околу напасување на овците и дека двајцата обвинети заедно се фатиле еден за друг, што значи дека го сакале физичкото пресметување меѓу себе, поради што овој суд го доведува под сомнение и фактот дали кај обвинетиот Јован не постоела умисла за сторување на кривичното дело "Навреда" од реален вид. Од изјавата на тужителот С неспорно се утврдува дека обвинетиот Ј. ги превзел противправните дејствија наведени во приватната тужба, а од изјавата на Јован се утврдува дека и обвинетиот С ги превзел дејствијата наведени во неговата приватна тужба, па во отсуство на други очевидци на настанот првостепениот суд ќе треба да ги преоцени нивните искази, односно одбрани, како и другите докази во склоп на една целина и притоа да утврди правилна и целосна фактичка состојба по однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ.

Со оглед дека од страна на првостепениот суд не се постапува по укажувањата на Апелациониот суд во Штип, овој суд одлучи при повторното судење да се постапува пред друг судија, согласно чл.402 ст 2 од ЗКП.

9.= Пресуда на Основниот суд во Винаца, К.бр.63/2009 од 21.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.55/1.

Основниот суд во Винаца со обжалената пресуда обвинетиот Ѓ. М. од с.Л. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил едно кривично дело "Телесна повреда" од чдл.130 ст.1 од КЗ, едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ и едно кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ, бидејки во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Приватниот тужител П. М. го задолжил да му плати на обвинетиот 5.200 денари на име кривични трошоци, како и да плати судска такса за одлука во износ од 800 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда не навел доволно причини зошто на исказот на приватниот тужител не му поклонил верба и зошто не поклонил верба на материјалните докази, лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител и останатата медицинска документација на негово име. Со овие недостатоци, првостепената пресуда како таква е неподобна за испитување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ниту го навредил приватниот тужител, ниту му ја загрозил неговата сигурност, ниту пак физички го нападнал. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. и Р. М., како и врз основа на исказите на сведоците С. и М. М. Навистина, напред наведените сведоци не потврдиле дека обвинетиот го навредил приватниот тужител дека му упатил заканувачки зборови на негова адреса поконкретно наведени во тужбата на приватниот тужител, ниту пак потврдиле дека обвинетиот физички го нападнал приватниот тужител, меѓутоа ако се доследно и со потребното внимание анализира содржината на исказот на приватниот тужител, јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот критичниот ден во кривичното време и на критичното место му упатил навредливи зборови на адреса на приватниот тужител, нарекувајќи го "гробар", а потоа му упатил на негова адреса и заканувачки зборови со следната соржина: "ќе те убијам, ајдук и сл", а потоа и физички го нападнал на начин што го турнал од кое туркање приватниот тужител удрил со неговото тело во влезната врата од кое нешто приватниот тужител ги задобил телесните повреди поконкретно опишани во материјалниот доказ-лекарското уверение

издадено на име на приватниот тужител, како и во останатата медицинска документација издадена на име на приватниот тужител. Врз основа на ваквата погрешна и нецелосно извршена анализа на изведените докази, првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба кога прифатил дека не е докажано, односно кога прифатил дека не се докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение за предметните кривични дела што му се ставаат на товар.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, посебно да го анализира и цени исказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок кој ги потврдува кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, потоа да го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички роднини-чичковци и на приватниот тужител и на обвинетиот, па логично е истите во интерес на нивните добри односи со странките, да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Ова посебно се однесува за оценката на исказите на сведоците Р. и Т. М., а што се однесува пак до содржината на исказот на свидетелката М. М., нејзиниот исказ треба да биде предмет на посебна оценка затоа што истата е керка на обвинетиот и повеќе од очигледно е дека со нејзиниот исказ истата одела кон тоа и сакала ако може на тој начин со премолчување на фактите да му помогне на обвинетиот во одбегнувањето на неговата кривична одговорност. При повторното судење првостепениот суд е должен материјалните докази да ги изведе во оригинал или во заверени фотокопии, бидејќи писмен доказ во фотокопија неможе да биде изведен како доказ и врз основа на такви "докази" неможе да се засновува судска одлука. Откако првостепениот суд ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик повторно да одлучува за кривичната одговорност на обвинетиот. Доколку првостепениот суд при повторното судење утврди дека обвинетиот ги сторил противправните дејствија што му се ставаат на товар, конкретно дека на адреса на приватниот тужител му ги упатил заканувачките зборови наведени во тужбата, а потоа и физички го нападнал, во тој случај ќе треба да оцени дали во кривичното дело "Телесна повреда" е консумирано кривичното дело "Загрозување на сигурноста".

10.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 62/2009 од 25.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.56/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К.бр. 62/2009 од 25.12.2009 година, обвинито ГМ го огласил за виновен за сторено кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ по однос на тужителот П М, за кое го

осудил со парична казна при што му утврдил 40 дневни глоби во вредност на една дневна глоба од по 5 евра, во денарска противвредност од 12.300,00 денари. Обвинетиот го задолжил на тужителот П М да му плати на име трошоци во постапката 2.900,00 денари, а тужителот како оштетен за остварување на своето имотно правно побарување го упатил на редовен граѓански спор. Со истата пресуда под ст.2 обвинетиот Г М согласно чл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП го олободил од обвинение да сторил кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ спрема тужителката А, и по однос на двајцата тужители едно кривично дело „Загрозување на сигурноста“ по чл. 144 ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека ги сторил овие кривични дела.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда, првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Во образложението на пресудата, наведените причини од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на овој суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Испитувајќи ја пресудата по службена должност овој суд утврди дека Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на доказ на кој не може да се заснова пресуда, а тоа се службените белешки кои што ги прибавил од МВР СВР Ш - ПС В, за собирање на информации на граѓани, иако согласно одредбите од ЗКП службените белешки прибавени од овластените службени лица - полициски службеници, не може да се користат како доказ во текот на постапката пред првостепениот суд, на кој начин сторил повреда по чл 381 ст.1 т.8 од ЗКП на која овој суд внимава по службена должност.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд од изведените докази во текот на постапката прифатил дека критичниот ден обвинетиот Г М без повод и причина ги упатил наведените навредливи зборови на тужителот П, детално опишани во изреката на пресудата. При тоа ја засновал пресудата на исказот на приватните тужители, сметајќи дека истите се надополнуваат со останатите изведени докази во текот на постапката, меѓу кои и сведокот И М, која потврдила дека критичниот ден го слушнала обвинетиот како викал на глас од што судот логично заклучил дека ваквата изјава упатува на фактот дека упатувал пцовки, навреди и закани на сметка на тужителот П.

И покрај тоа што прифатил дека обвинетиот во дадениот момент спрема тужителот П ги искажал зборовите „Гробар, од тебе умреа комшиите, ке те запалам, ке те убијам, дојди да ја ебам твојата мама“, прифатил дека во наведените дејствија на обвинетиот содржани се елементите на битието на кривичното дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ, сметајќи дека наведените зборови не ги опфаќаат елементите на битието и на кривичното дело „Загрозување на сигурноста“, бидејќи истите не биле кажани како сериозна закана, подобна кај лицето на која е

упатена да предизвика чувство на страв, лично загрозување, несигурност и неспокојност.

Меѓутоа, од исказот на тужителот П даден во текот на постапката, се утврдува дека од зборовите упатени на страна на обвинетиот на негова адреса, преку неговата сопруга -тужителката А, истиот се почувствувал загрозен, не можел да се соземе, се исплашил и се вознемирил. Самиот факт што првостепениот суд втекот на постапката го утврдил, дека тужителот П воопшто не се појавил, но останал да се крие под сливата каде се наоѓал, упатува на заклучок дека се исплашил од кажаните зборови - закани од обвинетиот, поради што се доведува во прашање констатацијата на судот дека истите не претставувале во моментот сериозна закана што кај тужителот предизвикала несигурност и неспокојство.

Од друга страна првостепениот суд прифатил дека од изведените докази не се утврдило да обвинетиот ги упатил наведените навредливи и заканителни зборови како во тужбата и спрема тужителката А, со образложение дека освен исказот на тужителката А, не постои друг доказ во поткрепа на даденото обвинение. По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е нелогична, со оглед на тоа што и за кажаните навредливи и заканителни зборови према тужителот П, освен изјавите на тужителите не постојат други докази изведени во текот на постапката.

Поради наведената суштествена повреда на постапката која што се состои во тоа што спротивно на одредбите од ЗКП, поточно спротивно на чл. 80 ст.3 и чл. 351 ст.4 од ЗКП, првостепениот суд ги извел во текот на постапката службените белешки во врска со настанот составени во полициската станица во В, и нецелосно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги издвои службените белешки од ПС В, согласно одредбите од Законот, бидејќи истите не можат да преставуваат доказ изведен во текот на постапката пред првостепениот суд на кој би се засновала пресудата. Првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази во текот на постапката, да изврши нивна преоценка, имајќи ги во предвид сите посебно и во една целина, по потреба да изврши соочување помеѓу обвинетиот, тужителите и сведоците по однос на факти за кои се противречни во своите изјави и врз основа на тоа да ги утврди решителните факти за предметниот кривично правен настан, односно да утврди дали наведените зборови за кои што ќе прифати дека се искажани од страна на обвинетиот во критичниот момент, се навредливи или заканителни и дали истите предизвикале само повреда на честа и угледот на тужителите или чувство на страв, неспокојство и несигурност кај нив, па врз основа на тоа со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на постоењето на кривичните дела што му се стават на товар на обвинетиот.

11.= Пресуда на Основниот суд Винаца, К.бр.51/10 од 10.09.2010 година.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.585/10.

Основниот суд во Винаца со пресуда К.бр.51/10 од 10.09.2010 година обвинетиот С. Ѓ. од В. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична каза при што му утврдил 30 дневни глоби во вкупна денарска противвредност од 18.450 денари. Обвинетиот е задолжен да плати на приватниот тужител трошоци по постапката во износ од 12.840 денари, а по однос на имотно оштетно побарување првостепениот суд одлучил да донесе дополнителна пресуда. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Т. Ѓ. од В. е ослободен од обвинение за кривично дело "Телесна сповреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Приватниот тужител М. е задолжен да му плати на обвинетиот Т. трошоци по постапката во износ од 3.120 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

олучи како во изреката, поради следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата не содржи доволно причини за решителните факти, а воедно постојат и контрадикторности помеѓу изведените докази и утврдените решителни факти. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот С. Ѓ. на критичното место и време физички го нападнал оштетениот ударајќи го со тупаници во пределот на лицето нанесувајќи му ги телесните повреди кои имаат поткрепа од приложеното лекарско уверение, а дека во оваа физичка пресметка не учествувал обвинетиот Т., бидејќи од изведените докази не било докажано дека истиот го сторил кривичното дело заедно со обвинетиот С. како соизвршители. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение бидејќи не е резултат на правилно изведени и ценети докази. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Т. не учествувал во физичкиот напад заедно со обвинетиот С, бидејќи во критичното време обвинетиот Т. престојувал во кафеаната "Л", а кој релевантен факт го утврдил од исказот на сведоците Д. А. и В. П, како и делумно од исказот на Д. А. вработен како полициски службеник во ПС-В.(кој изјавил дека оштетениот пријавил дека го нападнал само обвинетиот С), како и од извршеното соочување помеѓу тужителот и обвинетиот Т. по однос на местото каде била нанесената телесна повреда. Меѓутоа, вака утврдените релевантни факти се доведуваат под сомнение од причини што приватниот тужител воопшто не е сослушан во врска со кривично правниот настан, туку само е извршено соочување на оштетениот со обвинетите што е нелогично за овој суд, бидејќи оштетениот не дал свој исказ за да истиот биде контрадикторен со исказите на обвинетите, па да се изврши соочување, поради што првостепениот суд ќе треба целосно, конкретно, детално да го распраша оштетениот за сите релевантни

факти наведени во тужбата. Од друга страна постои лекарско уверение на име на оштетениот со констатирани телесни повреди, а во контекст на ова е и исказот на сведокот К. М. - сопруга на оштетениот која во својата изјава навела дека околу 19 часот на критичниот ден отишла да наполни вода од „горна чешма“ па минувајќи покрај улицата го забележала обвинетиот С и Д. М. како стојат и разговараат, а обвинетиот Т. седел во нивниот двор, па кога се вратила во својот дом го затекнала својот сопруг-оштетениот М. кој и рекол дека ќе оди да фотокопира некои документи, по што заминал, а после час и половина се вратил и на лицето имал видливи телесни повреди, а на прашање на сведокот кој го телесно повредил, оштетениот рекол дека тоа го сториле обвинетите Т. и С. Од сето ова јасно произлегува дека овој сведок го потврдува присуството на обвинетиот Т. на критичното место и време што е контрадикторно со изјавите на сведоците Д. и В. на кој судот им поклони верба за наводно негово присуство од кафеаната "Л", поради што е потребно да се изврши соочување помеѓу сведоците К. , Д. и В., како и повторно соочување помеѓу обвинетите со оштетениот, како и обвинетите со сведокот К. М.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

12.= Пресуда на Основниот суд Веница, К-54/2010 од 13.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.646/10.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда К-54/2010 од 13.09.2010 година, обвинетиот Г. М.од с.Л. вра основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинение да сторил едно кривично дело "Телесна повреда" од чдл.130 ст.1 од КЗ и едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, бидејќи не било докажано дека обвинетиот ги сторил кривичните дела. Приватниот тужител П. М. го задолжил да му плати на обвинетиот Г. М. износ од 9.200,00 денари на име кривични трошоци, како и да плати судска такса за одлука износ од 800,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител дека првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на пресудата е противречна со содржината на изведените докази, како и постои значителна противречност помеѓу содржината на изведените докази со причините за решителните факти врз основа на кои е заснована ослободителната пресуда. Имено, првостепениот суд во изреката на својата пресуда навел дека не биле докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот, па врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП (пречистен текст) го ослободил од обвинение. Меѓутоа, ако се доследно и со потребно внимание анализираат изведените докази, пред се исказот

на приватниот тужител распрашан во својство на сведок, материјалниот доказ-лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител и исказот на вештото лице Д-р. Ј. П., произлегува дека обвинетиот Ѓ. М. критичниот ден, во критичното време и на критичното место на адреса на приватниот тужител му ги упатил навредливите зборови наведени во тужбата, а исто така и дека приватниот тужител бил турнат од обвинетиот од кое туркање приватниот тужител со неговата десна страна од телото удрил во влезната врата од кое нешто телесно се повредил. Останатите распрашани сведоци врз основа на кои првостепениот суд ја засновал ослободителната пресуда, а кои сведоци претежно се во исто блиско сродство како со обвинетиот, така и со тужителот навистина не потврдуваат дека виделе и дека слушнале она за што обвинетиот е обвинет, но истите не тврдат дека обвинетиот не го турнал приватниот тужител и дека не ги упатил на негова адреса навредливите зборови, туку изјавиле дека не виделе или дека не слушнале такво нешто. Противречноста на содржината на изведените докази со причините за решителните факти се состои во тоа што со ниту еден доказ не се потврдува дека повредите на приватниот тужител се нанесени во "меѓувреме", односно од друг настан, но и покрај тоа првостепениот суд во образложението на својата пресуда врз основа на претпоставки заклучил дека повредите опишани во лекарското уверение, приватниот тужител е можно да ги задобил во "меѓувреме". Неприфатлива е ваквата констатација на првостепениот суд само врз основа на тоа што лекарското уверение на приватниот тужител му било издадено два дена по настанот, бидејќи ваквата констатација на првостепениот суд е во директна противречност со содржината на исказот на вештото лице Д-р. Ј. П. која потврдила дека приватниот тужител во нејзината ординација на лекарски преглед се јавил на ден 27.10.200 година и тогаш-при прегледот вештото лице ги констатирало телесните повреди на приватниот тужител. Во конкретниот случај нее од битно значење кога на приватниот тужител му било издадено лекарското уведение, туку е од суштинско значење времето кога тужителот се јавил на лекарски преглед. Првостепената пресуда како таква нее подобна за испитување.

Основана е жалбата на приватниот тужител и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ниту го навредил приватниот тужител, ниту пак физички го нападнал. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. и Р. М., како и врз основа на исказите на сведоците С. и М. М.. Навистина, напред наведените сведоци не потврдиле дека обвинетиот го навредил приватниот тужител, ниту пак потврдиле дека обвинетиот физички го нападнал приватниот тужител, меѓутоа ако се доследно и со потребното внимание анализира содржината на исказот на приватниот тужител, јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетиот критичниот ден во кривичното време и на критичното место му упатил навредливи зборови на адреса на приватниот тужител, нарекувајќи го "гробар", му упатил на негова адреса и зборовите со следната соржина: "ќе те убијам, ајдук и сл", а потоа и

физички го нападнал на начин што го турнал од кое туркање приватниот тужител удрил со неговото тело во влезната врата од кое нешто приватниот тужител ги задобил телесните повреди поконкретно опишани во материјалниот доказ-лекарското уверение издадено на име на приватниот тужител, како и во останатата медицинска документација издадена на име на приватниот тужител. Исказот на приватниот тужител и материјалниот доказ-лекарското уверение по однос на кривичното дело од чл.130 ст.1 од КЗ, наоѓаат целосна поткрепа во содржината на исказот на вештото лице Д-р. Ј. П. која на записник за главен претрес од 13.09.2010 година покрај другото изјавила дека приватниот тужител се јавил на лекарски преглед на ден 27.10.2010 година и притоа се пожалил дека бил турнат и дека со десната страна од телото удрил во каса од врата, дека при прегледот на тужителот констатирала повреди во пределот на десното рамо и десниот колк изразени како црвенило и блага форма на модрило, како и тоа дека по мислење на вештото лице, овие повреди кај тужителот биле резултат од удар на неговото тело во тврд предмет, односно подлога. Неприфатливо е становиштето на првостепениот суд дека приватниот тужител ги задобил опишаните повреди во лекарското уверение "во меѓувреме", односно во друг настан затоа што медицинската документација на име на тужителот била издадена на ден 29.10.2009 година, односно два дена после настанот, бидејќи како што е веќе погоре наведено од исказот на вештото лице Д-р.Ј. П. јасно и недвосмислено произлегува дека приватниот тужител на лекарски преглед се јави на ден 27.10.2009 година, кога всушност се и одиграл кривично-правниот настан.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение за предметните кривични дела што му се ставаат на товар.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, посебно да го анализира и цени исказот на приватниот тужител распрашан во својство на сведок, исказот на вештото лице Д-р.Ј. П. и медицинската документација на име на приватниот тужител, потоа да го има во предвид фактот дека распрашаните сведоци кои не ги потврдуваат кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот се заеднички родниничковци и на приватниот тужител и на обвинетиот, па логично е истите во интерес на нивните добри односи со странките, да ги премолчуваат релевантните факти од кои зависи потврдувањето и докажувањето на кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот. Ова посебно се однесува за оценката на исказите на сведоците Р. и Т. Ма. кои со нивните искази не негираат категорично дека обвинетиот не ги превзел дејствијата што му се ставаат на товар од приватниот тужител, туку само изјавиле дека "не виделе" обвинетиот физички да го напаѓа приватниот тужител, односно "не слушнале" обвинетиот да го навредува приватниот тужител. Што се однесува пак до содржината на исказот на свидетелката М. М., нејзиниот исказ треба да биде предмет на посебна оценка затоа што истата е керка на обвинетиот и повеќе од очигледно е дека со нејзиниот исказ истата одела кон тоа и сакала ако може на тој начин со премолчување на фактите да му помогне на обвинетиот во одбегнувањето на неговата кривична одговорност. Откако првостепениот

суд ќе ги изведе дејствијата на кои укажува овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

13.= Пресуда на Основниот суд во Веница К.бр. 52/2008 од 06.11.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.811/09.

Основниот суд во Веница со обжалената пресуда, обвинетите М Ц од Ш и Д С од с. Аги огласил за виновни за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст. 1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ и ги осудил со казна затвор во траење од по 8 месеци и ги задолжил со паушал сума од по 2.000,00 денари. Ги задолжил солидарно на оштетената Д Л од с Т да и ја надоместат штетата причинета со кривичното дело во износ од 4.300,00 денари со законска камата сметано од 22.08.2008 година до конечната исплата на износот. Ги задолжил солидарно да платат на оштетената В Р од с. Д да и ја надоместат штетата причинета со кривичното дело во износ од 5.000,00 денари со законска камата, сметано од 03.09.2008 година до конечната исплата на истиот.

Одлучи како во изреката, од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, бидејќи од страна на првостепениот суд е прифатено дека обвинетите сториле кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.1 в.в. со чл. 45 ст.1 од КЗ, од продолжен вид, а понатаму при утврдувањето на казните спрема двајцата обвинети, во изреката е наведено дека се осудуваат на единствени казни затвор од по 8 месеци, така што не е јасно од кои причини првостепениот суд во изреката утврдува единствени казни затвор, кога е неспорно дека се работи за едно кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.1 од КЗ, за кое обвинетите се теретат како соизвршители, а не се работи за повеќе кривични дела сторени од обвинетите како би се утврдила единствена казна затвор.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетите како соизвршители го сториле кривичното дело за кое се теретат.

Од изведените докази не се утврдува со сигурност дека обвинетите се токму тие лица кои критичните денови ги измамиле оштетените Д Л од с. Т и В Р од с. Д, со доведување во заблуда, со лажно прикажување дека обвинетите се познавале со нивните синови З и Д, кои биле на привремена работа во Р И и дека нивните синови испратиле камиони со стока преку обвинетите, за кој требало да се плати царина.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд не дал правилна анализа и оценка на изведените докази на главниот претрес, од тие причини фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна, непотполна и

неправилна.

Идентификација - препознавањето на обвинетите од страна на оштетените В и Д, не е преземано пред надлежниот орган на ОВР Винаца по наредба на истражниот судија, препознавањето е извршено неправилно, врз основа на презентирани фотографии на повеќе лица меѓу кои биле и обвинетите, а не е извршено со непосреден увид на лицата кои биле поставени на препознавањето, а од страна на оштетените.

Двете оштетени кога им биле покажани фотографиите од лицата кои биле презентирани за препознавање, посочиле други лица како обвинети, а не обвинетите М Ц и Д С, и од вака извршеното препознавање не се утврдува решителниот факт дека обвинетите се тие лица кои ги превзеле противправните дејствија опишани во изреката на пресудата. Свидетелот Ф С, не потврдил со сигурност дека обвинетите кои се наогале во судницата се токму тие лица кои критичниот ден 03.09.2008 година, дошле во с. Д барајќи ја оштетената В Р, иако тие лица според висината и возраста како изјавил свидетелот Ф одговараат на возраста и висината на обвинетите.

Свидетелот Н Л, сопруг на оштетената Д од с. Т, иако критичниот ден 22.08.2008 година во дворот од неговата кука ги видел и разговарал со лицата кои дошле во неговиот дом претставувајќи се дека го познаваат неговиот син З, не потврдил дека тие две лица кои дошле во неговиот двор критичниот ден и земале 70 евра од неговата сопруга Д, се двајцата обвинети кои се наоѓаат во судницата, иако тие две лица кои дошле критичниот ден наликувале на обвинетите.

Оштетената Д Л изјавила дека обвинетите кои се присутни во судницата, покажувајќи накај нив, се тие лица кои критичниот ден 22.08.2008 година, дошле во нејзиниот дом на кој таа им дала 70 евра по нивно барање за плаќање на царина, за стока која со камион ја испратил нејзиниот син З, како тоа го изјавиле обвинетите пред неа.

Меѓутоа, нејзиниот исказ не може да се прифати како сигурен доказ дека обвинетиет М и Д го сториле кривичното дело за кое се теретат, бидејќи кога се анализираат нејзиниот исказ со исказот на другата оштетена - В Р, се утврдува дека нивните искази се различни по однос на облеката што ја носеле двете лица кои дошле во нивните домови критичните денови, така што бидејќи оштетените имале непосредни контакти и разговарале со лицата кои земале од нив пари критичните денови, би требало описот на облеката кај тие лица според исказите на двете оштетени да биде ист, но во конкретниот случај не е така.

14.= Пресуда на Основен суд Винаца, К.бр.36/08 (45/08) од 11.09.2009 г одина,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.812/09.

Основниот суд во Винаца со пресуда К.бр.36/08 (45/08) од 11.09.2009 година под ст.1 обвинетиот С. Ѓ. од с.Г. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна при што му утврдил 80 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 61,50 денари за

едно евро според средниот курс а НБ на РМ или во вкупна денарска противвредност од 49.200 денари која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот е задолжен да му плати на тужителот Ј. С. трошоци по постапката во износ од 20.940 денари. Оштетениот Ј. С. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Ј. С. од с.Г. е ослободен од обвинение за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП, бидејќи има околности што ја исклучуваат кривичната одговорност. Приватниот тужител С. Г. е задолжен да плати на обвинетиот Ј. С. трошоци на постапката со тоа што истите се опфатени во износот на трошоците од претходната точка од изреката на оваа пресуда.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд не постапил по укажувањата на овој суд по пресудата на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.406/09 од 4.06.2009 година (чл.406 ст.3 од ЗКП) каде што е утврдено дека „првостепениот суд е должен да ги изведе сите процесни дејствија и да ги расправи сите спорни прашања на кој укажал второстепениот суд во својата одлука". Поради непостапувањето на првостепениот суд истиот повторно сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што во првостепениот пресуда под ст.2 од изреката, обвинетиот Ј. С. го ослободил од обвинение за кр.дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП-има околности кои ја исклучуваат неговата кривична одговорност, а во образложението на пресуда наведува дека обвинетиот Ј. кривичното дело "Навреда" од реален вид го сторил во нужна одбрана и тоа откако претходно тужителот-обвинетиот С. држејќи стап во едната рака го удрил обвинетиот Ј. по челото, а со другата рака го фатил за блузата и почнал да го влече, а во исто време одпозади му се приближило едно од овчарските кучиња и со забите го фатило за ногавицата од панталоните на кои имало оставено и трага. Првостепениот суд наведува дека обвинетиот се ослободува од обвинение поради недокажаност, бидејќи неможело да се утврди дека кој ги превзел дејствијата за кој се обвинува, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и со сигурност не може да се испита. Од друга страна доколку првостепениот суд сметал дека обвинетиот Ј. кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ према оштетениот С. го сторил во нужна одбрана како што наведува во образложението на пресудата, првостепениот суд е требало да даде опис на нужна одбрана во изреката на првостепената пресуда и истиот да го ослободи од обвинение согласно чл.368 т.3 од ЗКП в.в.со чл.9 од ЗП, а не врз основа на чл.368 ст.1 т.2 од ЗКП.

Поради сето ова погоре наведено се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба, а имајќи во предвид дека очевидци на настанот не постојат, дека на критичното место и време биле само двајцата обвинети-приватни тужители Ј. и С, а сите други сведетели се сведоци кои не го следеле настанот на критичното место и време. Од друга страна од одбраната на обвинетите Ј. и С. неспорно се утврдува дека помеѓу нив настанала вербална расправија околу напасување на овците и дека двајцата обвинети заедно се фатиле еде со друг, што

значи дека го сакале физичкото пресметување меѓу себе, поради што овој суд го доведуват под сомнение и фактот дали обвинетиот Јован делувал во нужна одбрана како што прифатил првостепениот суд. Од изјавата на тужителот С. неспорно се утврдува дека обвинетиот Ј. ги превзел противправите дејствија наведени во приватната тужба, а од изјавата на Ј. неспорно се утврдува дека и обвинетиот С. ги презел дејствијата наведени во неговата приватна тужба, па во отсуство на други очевидци на настанот, првостепениот суд ќе треба да ги преоцени нивните искази, односно одбрани, како и други докази во склоп на една целина и притоа утврди правилна и целосна фактичка состојба по однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ.

Фактот дали тужителот Спиро имал повреди или не по телото и зошто не извадил лекарско уверение не е предмет на оцена на првостепениот суд, бидејќи обвинетиот се обвинува за кривично дело "Навреда" од реален вид, па првостепениот суд ќе треба да изведува докази во тој правец,-дали обвинетиот Ј. превзел дејствија на реална навреда опишана во приватната тужба на тужителот С. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

ОСНОВЕН СУД ДЕЛЧЕВО

1.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр. 54/2009 од 02.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.185/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда, обвинетиот К И од Д го огласил за виновен за кривично дело „Затајување“ од чл. 300 ст.4 в.в. со чл. 239 ст.3 в.в. ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 1.500,00 денари, како и да ги надомести кривичните трошоци во постапката на полномошникот на оштетениот сума во износ од 17.840,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот „А-Ц А“ ДООЕЛ С за своето евентуално оштетно побарување према обвинетиот К И го упатил на редовен спор. Sprema обвинетиот И М од Д го одбил обвинението за кривично дело „Затајување“ по чл. 239 ст.3 в.в. ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а согласно чл. 341 ст.1 т.3 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на обвинетиот во изјавената жалба преку неговиот бранител по односот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, во делот на оштетното побарување на оштетеното правно лице „А-Ц А“

ДООЕЛ С. Од изјавата на полномошникот на оштетеното правно лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С на главниот претес пред првостепениот суд, се утврдува дека полномошникот на оштетениот предлага двајцата обвинети К И и И М од Д да ја надоместат вкупната штета во износ од 1.067.495,00 денари, освен за земените јакни „А “ - 32 броја и 78 броја јакни марка „Ф“, во кој дел оштетениот бара да биде упатен на спор.

Не е јасна изреката на пресудата и истата е противречна на фактичката состојба, дека оштетеното правно лице се упатува на редовен граѓански спор за евентуално оштетно побарување спрема обвинетиот К И, при неспорен факт дека оштетеното правно лице бара оштетно побарување во горе споменатиот износ од 1.067.495,00 денари, во останатиот дел да се упати на спор, па при ваква состојба на работите не е јасно од кои причини кога веќе првостепениот суд прифатил вина на страната на обвинетиот, не се впуштил во утврдувањето на фактот за делот од оштетното побарување кое требало да го надомести обвинетиот К и неговиот износ.

Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на содржината на изведените докази, дека само обвинетиот К имал клуч од предметниот магацин во Д, како се наведува во изреката, кога од изведените докази се констатира дека клуч од магацинот имал не само обвинетиот Киро туку и обвинетиот И кој во критичниот временски период бил управител на фирмата „А-Ц“ од Д што не го порекнува и обвинетиот И, па со оглед на овој факт можниот пристап на обвинетите во предметниот магацин бил еднаков и за обвинетиот К и за обвинетиот И.

Согласно чл. 239 ст.6 од ЗКП, гонењето за ставовите од чл. 239 ст.1, 3 и 4 се презема по поднесен предлог.

Од списите во предметот се констатира дека предлог за гонење поднело правното лице „А-Ц А“ ДОО Е И Д, кој предлог е упатен до Основното јавно обвинителство во Делчево, но на кој предлог нема приемен печат од ОЈО Делчево, кога е примен предлогот за гонење, а освен тоа не е наведен на печатот на правното лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С туку е наведен печатот на правното лице „А-Ц А“ ДОО Е И Д, првостепениот суд не утврдил дали постои предлог за гонење од оштетеното правно лице, дали истиот доколку постои е поднесен до ОЈО Делчево и во кој рок од моментот на узнавањето на кривичното дело и сторителот во смисла на чл. 48 и чл. 49 од ЗКП.

Првостепениот суд во изреката на пресудата прифака дека предметите кои биле сместени во магацинот на оштетеното правно лице му биле доверени на обвинетиот К во врска со неговата работа, кој факт е противречен на содржината на изведените докази, дека обвинетиот во критичниот временски период не работел на работни задачи - магационер во предметниот магацин, туку бил вработен на работно место -комерцијалист кај оштетеното правно лице.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По наоѓање на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна, непотполна и неправилна, што е резултат на неправилната оценка на голем дел од изведените докази, поради што се доведуваат во прашање и решителните факти на кои првостепениот суд ја засновал кривичната одговорност на обвинетите.

Првостепениот суд не се впуштил во утврдувањето на фактот кои

работни задачи требало да ги обавува обвинетиот, дали предметите кои биле во магацинот му биле доверени во работата, не е извршен увид во Договорот за работа на обвинетиот К на кои работни задачи е поставен, и да се изврши увид во Актот на систематизација, со цел да се утврди со сигурност кои работни задачи треба да ги обавува обвинетиот како комерцијалист во оштетената фирма.

Пред првостепениот суд е сослушан Ц А како управител на оштетеното правно лице, но во неговите лични податоци е наведено дека тој е управител на фирмата „А-Ц А“ ДОО Д, а од списите во предметот се утврдува дека оштетено е правното лице „А-Ц А“ ДООЕЛ С, останува неразјаснето дали управителот на оштетеното правно лице е Ц А или друго лице и во кое својство е сослушан Ц А.

Во својот исказ А Ц тврди дека и двајцата обвинети биле задолжени материјално, по број на предмети, а не финансиски, но за тоа не постои никаков доказ или пак одлука за вакво материјално задолжување, со оглед и на фактот дека обвинетиот К и обвинетиот И за кои обвинението се одбива не обавувале работни задачи на магационери.

Не се изведувани докази од првостепениот суд дали постои записник за примопредавање на предметите од магацинот, кога обвинетиот К започнал да ги обавува работните задачи на комерцијалист, ниту пак вештите лица од Бирото за судски вештачења Л В и С Ј од С укажуваат на тоа да обвинетиот К бил материјално задолжен со предметите во магацинот.

Јасно се утврдува од Наодот и мислењето на вештите лица В и Ј, дека за стварите кои биле во магацинот не се водело материјално книговодство, не постоеле писмени книговодствени документи за задолжување и раздолжување на обвинетиот К врз основа на кое нешто тој би бил одговорен за предметите во магацинот и нивното изнесување од истиот. Царинските декларации и останатите царински документи за набавување на работа во магацинот, не се докази дека таа роба што е увезена е внесена во предметниот магацин, а за излезот на предметите не се пополнувале излезни документи, па со оглед на таа состојба не може да се утврди во кое време од критичниот временски период и во колкава количина и каква роба била примена во магацинот и изнесена од истиот и во кое време, токму поради неводење на соодветна книговодствена документација за влез и излез на робата.

Неправилна е констатацијата на првостепениот суд дека второ обвинетиот И не бил во Д, туку во К, во периодот од 25.11.2008 година па до 01.12.2008 година, и поради тоа го исклучува како извршител на кривичното дело како тоа се наведува на стр.10 во пресудата, бидејки со точност не може да се утврди кога се земени, односно изнесени предметите кои недостасувале во магацинот, а тоа што во тој временски период кога И бил во К билл констатиран кусок на предметите наведени во изреката на пресудата, кога обвинетито К бил на работа, не не упатува на сигурен заклучок дека обвинетиот К го сторил кривичното дело за кое се терети, а не обвинетиот И, кога се цени неспорниот факт дека и двајцата обвинети К и И имале клуч од предметниот магацин.

Од списите во предметот се констатира дека во домот на обвинетите кога бил извршен претрес биле пронајдени некои предмети кои потекнувале од предметниот магацин, на што укажуваат и потврдите

за привремено одземени предмети од обвинетите од 11.12.2008 година, но првостепениот суд не утврдил дали овие предмети се на списокот од одземени предмети од магацинот без одобрение на управителот на оштетеното правно лице, со сослушување на претставник на оштетеното правно лице и по потреба да се изврши соочување меѓу обвинетите и претставникот на оштетеното правно лице.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост од изведените докази, поради што фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд поради овие причини не можеше да се произнесе за примената на материјалното право на обвинетиот К.

Бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и поради неутврдена фактичка состојба, жалбата на Основниот јавен обвинител од Делчево со која се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција, истата се јавува како беспредметна.

2.= Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.1/2010 од 22.02.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.221/10.

«Основниот суд во Делчево» со обжалената пресуда К.бр.1/2010 од 22.02.2010 година, обвинетиот В. В. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба " од чл.235 ст.1 од КЗ, и му изрекол парична казна во износ од 40 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 12.260,00 денари, која казна да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку тоа не го стори во утврдениот рок и во колку казната не може да се изврши со присилно извршување судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи по еден ден затвор. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари, како и 600,00 денари трошкови по постапката за две сведочки денгуби, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв од присилно извршување. Оштетениот В.С. од Д. за своето евентуално оштетено побарување према обвинетиот го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбрилива и противречна на содржината на изведените докази, а исто така и пресудата во целина е неразбирлива и противречна на содржината на изведените докази. Имено, од изведените докази во текот на главниот претрес, а пред се од исказот на оштетениот В.С. даден на записник за главен претрес од 18.02.2010 година не може со сигурност да се утврди решителниот факт на кој начин обвинетиот го сторил кривичното дело за кое е огласен за виновен. Првостепениот суд прифатил во

образложението на својата пресуда дека обвинетиот го сторил делото така што го зел клучот од гражата кој клуч оштетениот го оставал на мал прозорец кој се наоѓал на влезната врата од куќата, а притоа не навел од кој доказ го утврдил овој факт. Понатаму, од исказот на оштетениот даден на записникот за главен претрес од 18.02.2010 година произлегува дека гражата ја држел заклучена, меѓутоа судот со сигурност не го утврдил во текот на доказната постапка тој факт ниту пак го утврдил фактот дали клучот оштетениот го држел на видно место или бил сокриен кај прозорецот, па оттука произлегува дека првостепената пресуда нема доволно причини за решителните факти, а оние пак што се наведени се нејасни и неразбирливи. Понатаму, првостепениот суд во образложението на својата пресуда како и во изреката на истата прифатил за утврдено дека вредноста на одземените предмети односно моторна пила изнесува 12.000,00 денари, но со ниту еден од изведените докази не се потврдува дека вредноста на моторната пила е навистина 12.000,00 денари. Од друга страна пак од списите по предметот произлегува дека моторната пила на оштетениот била стара и оштетена, поради што уште повеќе се доведува под сомнение вредноста на истата што првостепениот суд ја утврдил. Утврдувањето на вредноста на моторната пила е од битно значење за правната квалификација на кривичното дело "Кражба" од чл.235 од КЗ. Имено, од вредноста на противправно одземениот предмет ќе зависи дали е сторено кривично дело од чл.235 ст.1 од КЗ или пак е сторено кривично дело од чл.235 ст.2 од КЗ, а за кое кривично дело гонењето се превзема по приватна тужба, па доколку би постоело ова кривично дело, во тој случај се доведува во прашање дали овластен тужител може да биде Јавниот обвинител.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбата на обвинетиот и по однос на овие жалбени основи е основана. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка да утврди на сигурен начин времето, местото и начинот на извршување на кривичното дело, како и тоа дали клучот оштетениот го оставал на видно место, дали обвинетиот го зел клучот од прозорчето, дали ја отклучил вратата од гражата, дали влегол во истата и дали ја одзел моторната пила. Понатаму, првостепениот суд доколку прифати дека обвинетиот е сторител на кривичното дело да ја утврди вредноста на одземената пила, бидејќи како што е веќе погоре наведено од вредноста на одземениот предмет зависи и правната квалификација на кривичното дело, а од тоа ќе зависи и кој е овластен тужител дали оштетениот во својство на приватен тужител или пак Јавниот обвинител. Вредноста на моторната пила првостепениот суд треба да ја утврди на соодветен начин преку сослушување на вешто лице од соодветна струка, а при утврдувањето на вредноста да се има во предвид староста и амортизацијата на моторната пила. При повторното судење првостепениот суд со посебно внимание да ги цени исказите на сведоците К. Т. и Т. С. Ова од причини што посебно од списите по предметот се утврдува дека обвинетиот бил во недобри односи со сведокот К.Т., па се поставува прашање дали овој сведок со неговиот исказ не одел кон тоа да му наштети на обвинетиот како што и впрочем во

една прилика му се заканил, како и да се има во предвид тоа дека исказот на сведокот К. Т. е противречен во повеќе негови делови. Имено, овој сведок најпрво потврдува дека незнае кој ја украде предметната пила, за да потоа каже дека тоа го сторил обвинетиот и тоа во текот на есента 2009 година, но претходно кажува дека биле скарани со обвинетиот. Основано се наведува во жалбата на обвинетиот дека се поставува прашање зошто ако е точна изјавата на овој сведок дека обвинетиот во текот на есента 2009 година му кажал дека пилата ја украде од оштетениот тогаш зошто истиот тоа не му го кажал на оштетениот за да го пријави во полицијата што му е и законска обврска. Нејасен е и исказот на сведокот Т. С. кој наведува дека пред една ипол година обвинетиот му ја донел моторната пила за да тој ја продаде за 200 Евра преку сведокот К.Т. моторната пила ја продале на лицето Б.В. од Д. за 200 Евра од кои 100 Евра веднаш исплатени на сведокот К., а другите 100 Евра по 20 дена му биле исплатени на Т. Овој сведок кажал во текот на доказната постапка дека парите не му ги дал на обвинетиот бидејќи му долгувал 200 Евра поради некои нивни "Далавери". Првостепениот суд воопшто не се позанимал со прашањето на така наречените "Далавери" што ги правеле сведокот со обвинетиот и покрај инсистирањето на бранителот на обвинетиот. Од како првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата на обвинетиот ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

3.= Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.62/2009 од од 27.10.2009 год. - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.32/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.62/2009 од 27.10.2009 год. обвинетиот Г. С.од с.Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна казна - условна осуда, со која му утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, чие извршување се одлага за рок од две години под услов да не изврши друго кривично дело. Го задолжува да плати паушални трошоци сумата од 1.500,00 денари, како и да плати на име надомест на штета на Министерството на РМ сума од 323.390,00 денари со законска затезна камата сметано од денот на пресудувањето па до конечната наплата.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд изреката на пресудата е нејасна, бидејќи не е даден доволен опис во што се состои „очигледното несовесно постапување“ на обвинетиот во вршење на службата како директор на Основното училиште "В. П." во Д. Ова од причина што секое несовесно постапување во вршење на службата не значи ова кривично дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.1 од КЗ, но само она кое према околностите на случајот може да се смета за очигледно.

Постоењето на „очигледно несовесно работење“ е фактичко прашање, а во судската пракса се смета „постапување кое по својот интензитет или на друг начин ја преминува обичната неуредност во работењето“ Значи се бара јак интензитет, трајна и систематична неуредност, занемарување на должноста која за секој кој таа служба ја познава е воочливо на прв поглед. Дали работењето е очигледно се заснива на севкупната оценка на неговото службено работење. Во конкретниот случај од изведените докази произлегува дека обвинетиот доверил да оддалеченоста помеѓу училиштето и местото на живеење на учениците да ја провери комисија од три наставници, од кои двајцата наставници С. И. и Г. В. го измериле растојанието. Во чл.50 од Законот за основно образование (Службен весник на РМ.бр.44/95) е пропишано дека „ученикот има право на бесплатен превоз до училиштето ако местото на живеење е одалечено најмалку 2 км. од најблиското основно училиште“.

Обвинетиот во своја одбрана истакнува дека врз основа на извештајот на комисијата го одобрил превозот на учениците од нас.Б. и С. до училиштето. Значи за овој суд основано се поставува прашањето дали таквото работење на обвинетиот е очигледно несовесно работење и ако првостепениот суд прифаќа дека комисијата погрешно му дала податоци по однос на растојанието на обвинетиот дали истите не го довеле и одржувале во стварна заблуда.

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд, токму по однос на решителниот факт колку стварно-реално изнесувало растојанието од училиштето до местото на живеење на учениците дали е 2 км или помалку, како што прифаќа и утврдува првостепениот суд, се доведува под сериозно сомнение поради следните причини:

Првостепениот суд не извршил увид на лице место заедно со сведетелите С. и Г., кои го мереле растојанието и со помош на вешто лице да тие покажат по кои улици се движеле и го мереле растојанието, за да може со сигурност да се утврди кои податоци се точни дали на комисијата или на вештото лице кое не излегло на лице место, но кое врши мерење врз основа на планови од градот и за кои мерења кажува дека има остапувања. Од друга страна потребно и корисно би било заради утврдување на правата вистина да се распрашаат и возачите од фирмите кои го вршеле превозот за да кажат точно по кои улици се движеле и колкаво е растојанието според мерењата на нивните фирми.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следува да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

4.=Пресуда на Основниот суд Делчево К.бр.81/09 (К.бр.99/09) од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.348/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.81/09 (К.бр.99/09) од 22.03.2010 година, обвинетите Б. В., Д. А. и С. А., сите од с.Цера ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и ги осудил и тоа обвинетиот Б. В. од с.Цера за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во

денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари, на обвинетиот Б..В. од с.Цера, за кривично дело "Загрозување на сигурноста " по чл.144 ст.1 од КЗ на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за една дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари. Врз основа на чл.44 од КЗ, на обвинетиот Б. В. за две кривични дела му изрекол единствена парична казна во износ од 35 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 10.727,50 денари.

Обвинетиот С. А. од с.Цера, за кривично дело "Телесна повреда " по чл.130 ст.1 од КЗ го осудил на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари.

Обвинетата Д. А. од с.Цера, за кривично дело "Телесна повреда " по чл.130 ст.1 од КЗ го осудил на парична казна во износ од 20 дневни глоби, сметано по 5 Евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно 6.130,00 денари. Казната да ја платат во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Доколку тоа не го сторат во утврдениот рок и во колку казната не може да се изврши со присилно извршување судот ќе ја изврши така што за секоја дневна глоба ќе определи по еден ден затвор.

Ги задолжил обвинетите Б. В. да плати на име трошкови по постапката на тужителот И. А. износ од 14.920,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Исто така ги задолжил и обвинетите С. А. и Д. А. да платат солидарно на име трошоци по постапката на тужителот Б. В. износ од 15.960,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Оштетениот И. А. од с.Цера за свое евентуално оштетно побарување према обвинетиот Б. В. од с.Цера го упатил на редовен граѓански спор. Исто така обвинетите Б. В. од с.Цера за свое евентуално оштетно побарување према обвинетите С. А., Д. А. и И. А. од с.Цера ги упатил на редовен граѓански спор.

Обвинетиот И. А. од с.Цера го ослободил од обвинение за кривично дело "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ.

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст1 т.11 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и неиспитлива, а утврдените решителни факти на кои се повикува првостепениот суд по оценка на овој суд не произлегуваат од изведените докази. Ова од причина што првостепениот суд во изреката на пресудата утврдува дека обвинетиот Б. В. према приватниот тужител И. А. сторил кривично дело од чл.144ст.1 од КЗ и телесна повреда од чл.130 ст.1 т.1 од КЗ, а во завршен збор бранителот на приватниот тужител И. и на обвинетите Д. и С. адвокатот Боге Илиев смета дека се докажало дека обвинетиот Б. В., кривичното дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ го сторил према обвинетата Д.. Понатаму исто така нејасно е дали обвинетиот Б. ја

загрозил сигурноста на И. со изрекување на зборовите "Ќе видите вие и друг пат" како што се обвинува во тужбата или со мавање на камења како што прифатил првостепениот суд. Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд во пресудата се доведува под сомнение, бидејќи од изведените докази се упатува на констатацијата дека во дејствијата на обвинетиот Б. недостасуваат сите битни одбележоци на кривичното дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ ,исто така и во изреката на пресудата не се наведени фактите и околностите што претставуваат обележје на сторените кривични дела од кое зависи примената на определена одредба од КЗ. Во изреката на првостепената пресуда односно во описот на делото првостепениот суд не ги навел фактите врз основа на кои заклучил дека обвинетите ги сториле кривичните дела квалификувајќи ги нивните дејствија под кривично дело "Загрозување на сигурноста " од чл.144 ст.1 од КЗ и "Телесна повреда " од чл.130 ст.1 од КЗ за Б. В., а од чл.130 ст.1 т.1 од КЗ за обвинетите Д. и С. А.

Првостепениот суд бил должен во описот на дејствијата да ги инволвира сите околности и факти кои ја изразуваат активноста на обвинетите поточно да ги наведе инкриминираните дејствија и самата пресудата мора да го содржи делото на обвинетите со сите битни карактеристики што допушта или овозможува подведување под соодветни одредби на КЗ. Првостепениот суд не се произнесол во целост и по однос на бараните трошоци во постапката од страна на приватниот тужител и обвинет Б. В.

Бидејќи постои сомнение во поглед на утврдените релевантни факти, а со оглед на погоре констатираните недостатоци во првостепената пресуда, Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно постапување.

5.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.48/10 од 28.05.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.446/10.

Основниот суд во Делчево«» со обжалената пресуда К.бр.48/10 од 28.05.2010 година обвинетиот О. Н. од Д. го ослободил од обвинение за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Воедно одлучил трошоците по постапката во износ од 12.300,00 денари да паднат на товар на буџетските сретства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од изведените докази - одбраната на обвинетиот, како и од исказите на сведоците К. С, В. И. и В. В. како и од писмениот доказ-испратницата бр... од година издадена од фирмата "Ж. К." првостепениот суд утврдил дека не се докажало да обвинетиот О. го сторил кривичното дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, со образложение дека двата бандажи обвинетиот ги купил од фирмата Ж. К. од К. поради што го ослободил од обвинение за предметното кривично дело поради недокажаност. Мегутоа, вака утврдената фактичка состојба

се доведува под сериозно сомнение од причини што во испратницата е наведено дека обвинетиот двата бандажа ги купил од фирмата Ж.К. на ден 15.04.2009 година, а од информацијата од Централниот регистер на РМ која ја има во списите на предметот бр.. од ... година неспорно се утврдува дека со решение СТ.бр... од ... година на Основниот суд во Кочани била отворена и заклучена стечајна постапка над оваа фирма согласно чл.68 ст.1 од Законот за стечај, која одлука станала правосилна на ден 31.12.2008 година и правното лице Ж. К. било бришано од трговскиот регистер.

Од сето ова произлегува дека испратницата бр.33 од 15.04.2009 година е издадена после бришењето на фирмата Ж. К. со решение СТ.бр... од .... година кое станало правосилно на ден 31.12.2008 година што значи три и пол месеци после бришењето на фирмата е издадена оваа испратница, поради што веродостојноста на овој материјален доказ се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и кривичната одговорност кај обвинетиот. Од друга страна неспорно е дека одговорното лице на правното лице Ж. е починат, па првостепениот суд ќе треба по службена должност да утврди преку овластените службени лица, преку МВР кога ова лице е починато, дали пред издавањето на испратницата или после издавањето на испратницата од што исто така зависи утврдување на релевантните факти, дали обвинетиот е кривично одговорен за предметното кривично дело. Оштетениот со неговиот исказ е јасен и категоричен дека бандажите кои што се пронајдени во камионот товарени со дрва биле сигурно негови, бидејќи ги препознал по одредени карактеристики и при препознавањето оштетениот најпрво ги опишал бандажите со сите нивни карактеристики, а потоа истите му биле покажани и истиот ги препознал дека се тоа неговите бандажи. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради фактот што обвинетиот О. Н. наводно ги купил овие бандажи од фирмата Ж. К., меѓутоа истите наводно не се фаќале на неговиот трактор па се поставува прашањето зошто обвинетиот би ги купил овие бандажи доколку истите не одговарале на неговиот трактор.

Поради сите овие релевантни факти кои се доведуваат под сериозно сомнение и кои не се со сигурност утврдени од страна на првостепениот суд се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на Овој суд, како и по службена должност да провери кога е починато лицето И. Т. - одговорното лице во Ж. К., па врз основа на сето тоа ќе може да утврди една правилна фактичка состојба и ќе може да донесе правилна и законита одлука.

6.= Пресуда на Основниот суд во Делчево, К.бр.78/2008 и К.бр.53/2008 од 8.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.448/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.78/2008 и К.бр.53/2008 од 8.04.2010 година обвинетиот И. Б. од Д. го ослободил од обвинението за кривично дело "Тешка телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ, согласно со чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП, при што одлучил трошоците на кривичната постапка во износ од 2.500 денари да паднат на товар на буџетските средства.

Со истата пресуда за сторено кривично дело "Телесна повреда" од чл.131 ст.1 од КЗ спрема обвинетиот З. А. од Д. е изречена судска опомена, при што судот го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка на приватниот тужител во износ од 14.440 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител З. А. за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во поглед на начинот на нанесувањето на тешката телесна повреда на него, наведените причини за решителните факти се нејасни и противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека оваа повреда-скршеница во пределот на скочниот зглоб од левата нога на оштетениот З. не му ја нанел обвинетиот И. Б., односно дека не е докажано истата тој да му ја нанел, туку дека до повредата дошло при теглењето на гребулата помеѓу нив двајцата, паѓањето наназад на З. и паѓањето на сведокот Н. врз неговите нози.

Ваквата пресуда првостепениот судја засновува на вештачењето извршено од Институтот за с. м., криминалистика и медицинска деонтологија, како и од исказот на сведоците С. А. и С. Б., кои се во спротивност со другите изведени докази, а судот не дал оценка на другите изведени докази и причини зошто истите не ги прифатил.

Според писменото мислење дадено од вештите лица од овој институт, до скршувањето на двата глужда (малеолуса) на оштетениот не можело да настане со удар со нога, туку дека постоела можност до повредата да дошло при паѓање на сведокот Н. Б. врз стапалото на оштетениот и надворешна ротација на стапалото. Во врска со ова вештачење на главниот претрес непосредно е сослушано вештото лице Проф.Д-р.Б. Ј., но и таа и даденото мислење од ова вештачење се нејасни и самите противречни, бидејќи истовремено се наведува дека "оваа повреда кај оштетениот можела да настане само во случај кога со интензивен удар во пределот на самото стопало од внатрешната страна" или пак со предизвикана јака надворешна ротација на стопалото, додека на главниот претрес ова вешто лице изјавува дека "при стоење не можат двете коски да бидат скршени" - за да истовремено изјавува дека при удар или пад стопалото требало да биде фиксирано и дека скршувањето можело да настане "од јачина на еден конкретен удар", а не од повеќе удари.

Ваквото вештачење е нејасно и противречно, кога истовремено се наведува дека скршувањето не можело да настане од удар со нога или со

повеќе удари, но дека можело да настане од еден конкретен удар.

Покрај тоа што ваквото вештачење е нејасно и само на себе противречно, тоа е противречно и со исказите на оштетениот З. и на сведоците Н. и Б., како и со другите изведени докази. Имено, според исказот на д-р.Ц. Б. -специјалист-хирург, кој е сослушан како вешто лице, оваа повреда можела да биде нанесена од удар со тврд предмет или со механичка сила со појак интензитет, како и со удар со нога и чевли изработени од тврд материјал, при што не требало толку голема сила.

Затоа, при едни вакви противречности на овие вештачења, при повторното судење потребно е вештите лице Б. Ј. и В. П., од една страна и д-р.Ц. Б., од друга страна, повторно да се сослушат и да се произнесат за начинот на нанесувањето на тешката телесна повреда на оштетениот З., а доколку тие не се согласуваат во своите наоди и мислења да се определи ново вештачење, кое да се изврши од екипа на вешти лица, а исто така во својство на вешто лице да се повика и сослуша професорот Д-р.Г. Џ. од Клиниката за ортопедски болести од Скопје, каде што оштетениот бил опериран и бил на лекување.

Во тој поглед и фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд подеднакво не ги ценел изведените докази и правилно не ги утврдил решителните факти. Ако веќе врз основа на исказот на обвинетиот, односно приватниот тужител И. Б. и сведоците С. А. и С. Б., прифатил дека до настанувањето на телесната повреда во коленото на приватниот тужител И. дошло при замавнувањето со гребулата од страна на обвинетиот З., која "завршила на десното колено на приватниот тужител", тогаш постои причинско-последична врска и помеѓу нападот од страна на обвинетиот И. спрема оштетениот З., ударањето по неговата нога и нанесувањето на тешката телесна повреда, односно скршувањето на глуждот на левата нога на оштетениот З.

Според исказите на оштетениот З. А. и на сведоците Н. Б. и Б. А., до повредата на оштетениот З. дошло во моментот кога тој со обвинетиот И. се расправале околу нивните ниви, кога обвинетиот И. го фатил оштетениот за рамењата и почнал со чевлите, кои биле со тврд ѓон, та го удара по нозете. Сите тие се совпаѓаат во своите искази дека во моментот кога биле свртени еден спрема друг, а помеѓу нив застанала Н., обвинетиот повеќе пати со десната нога го удрил оштетениот во пределот на левата нога и тоа во внатрешниот дел од ногата, над глуждот, односно скочниот зглоб и во еден момент оштетениот осетил силен удар од внатрешната страна на левата нова изнад стапалото, односно зглобот од внатрешната страна и тогаш извикал дека му била скршена ногата. Според нивните искази, при задавањето на ударите од страна на обвинетиот и повредувањето на ногата, оштетениот стоел и не бил паднат, туку кога виделе дека ногата му била скршена и не можел да стои, тогаш "клекнал".

Според тоа, до повредата на ногата на оштетениот дошло од ударите кои со ногата и чевелот му биле задавани од страна на обвинетиот И., што се совпаѓа и со исказот на вештото лице Д-р.Ц. Б., а делумно и со вештачењето извршено од страна на вештите лице Б. Ј. и В. П.

Поради погоре наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба погрешно и

нецелосно е утврдена, се доведува во прашање правилната примена на Кривичниот законик во однос на кривичното дело "Тешка телесна повреда", за кое што се обвинува обвинетиот И. Б., па поради овие причини следуваše првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, да се отстрани наведената суштествената повреда на постапката, да се изведат сите потребни и расположливи докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази, притоа согласно со основните начела на Законот за кривичната постапка вистинито и целосно да ги утврди сите факти кои се од значење за донесување на одлуката и да донесе правилна и законита пресуда.

7.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.37/2010 год. од 25.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.449/10.

Основниот суд во Делчево со обжалената пресуда К.бр.37/2010 год. од 25.05.2010 год. обвинетите Б. К., Д. И., двајцата од М. К. и обвинетиот Д. Г. од с.С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетите Б. К. и Д. И. за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетиот Д. Г. за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело" од чл.365 ст.1 од КЗ, за кои дела ги осудил на парична казна во износ од по 40 дневни глоби, сметано по 5 евра за дневна глоба во денарска противвредност од 306,5 денари за една дневна глоба или вкупно од по 12.260,00 денари. Воедно обвинетите на име паушал ги задолжил да платат износ од по 1.500,00 денари, како и на име оштетно барање на оштетениот ЈП "Д." од М.К. солидарно да му платат вкупна сума од 15.655,00 денари, сето ова под страв на присилно извршување.

Жалбата е делумно основана.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот Д. Г. да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава и по службена должност согласно чл.367 од ЗКП, а се состои во тоа што пресудата во обжалениот дел т.е. само по однос на обвинетиот Д. Г. е нејасна и неразбирлива.

Имено, првостепениот суд при донесувањето на обжалената пресуда во целост не го имал во предвид прецизирањето на обвинението дадено во завршен збор од страна на застапникот на обвинението на заспаник за главен претрес одржан на ден 25.05.2010 год. Со извршеното прецизирање застапникот на обвинението извршил преквалификација на кривичното дело за кое се товари обвинетиот Д. П, така што наместо за кривичното дело "Кражба" за кое дело обвинетиот се товари со покренатиот обвинителен предлог од 08.03.2010 год., застапникот на обвинението бара обвинетиот да биде огласен за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело" од чл.365 ст.1 од КЗ и притоа дава опис на дејствијата на извршување од страна на

обвинетиот Д.

Во конкретниот случај првостепениот суд со обжалената пресуда обвинетиот Д. Г. го огласил за виновен за кривично дело "Помагање на сторител по извршено кривично дело", а во изреката на пресудата го дава истиот опис од обвинителниот предлог со кој обвинетиот се товари дека сторил кривично дело "Кражба".

Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај изреката на пресудата по однос на обвинетиот Д. Г. е нејасна и неразбирлива, бидејќи истата нема опис на дејствијата на извршување на кривичното дело предвидено во чл.365 ст.1 од КЗ, а за кое обвинетиот Д. Г. е огласен за виновен, поради што следувахе да првостепената пресуда во овој дел се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

8.= Пресуда на Основниот суд во Делчево К.бр.30/2009 од 29.09.2009 год.,-УКИНАТА со решение на Апелациониот суд-Штип Кж.бр.744/09.

Основниот суд во Делчево обжалената пресуда К.бр.30/2009 од 29.09.2009 год. обвинетиот М. В.од М.К. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Оштетување туѓи предмети" по чл.243 ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна од 32 дневни глоби, сметано една дневна глоба по 10 евра, во вкупна денарска противвредност од 19 680,00 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да на име трошоци на постапката на приватниот тужител И. В. од с.К. преку неговиот застапник, адвокат Н. А. од Д., му плати износ од 10.340,00 денари, како и на име штета на приватниот тужител за оштетно побарување му плати вкупно 58.730,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.8 и т.11 од ЗКП, од причина што пресудата е заснована и на докази на кој истата неможе да се заснова согласно одредбите од ЗКП-службени белешки на овластени службени лица при МВР СВР К.. Воедно, наведените причини за утврдените решителни факти во образложението на пресудата по наоѓање на овој суд немаат поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката Првостепениот суд ја засновал пресудата на недоволно проверени докази и факти, од кои не може со сигурност да се утврди да обвинетиот е тој што на начин опишан во изреката на пресудата го сторил кривичното дело што му се става на товар, односно предизвикал штета над возилата на оштетениот во повеќе наврати како што е наведено во изреката на пресудата.Тоа ја прави истата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Првостепениот суд утврдил дека од изјавата на оштетениот како тужител, изјавите на сведоците Г. Г. и В. П, кои биле вработени како возачи во неговата такси компанија и службените материјали кои ги обезбедил по службена должност од страна на МВР - МПС К., неспорно

било да обвинетиот на повеќе наврати во наведениот период ги оштетил возилата марка "Т. Ј." и "О. В.", сопствено на компанијата "Т. И." со седиште во М. К, сопственост на основачот - сега тужителот И. В. од с.К., причинувајќи му на тој начин штета во вкупен износ од 58.730,00 денари.

Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на исказот на оштетениот како тужител, кој што појаснил пред судот дека имал основано сомнение да сторител на кривичното дело е сега обвинетиот, бидејќи заедно со возачот, свидетелот Г. П, откако забележал дека некој му ги оштетува возилата од такси компанијата "Т. И." на 03.03.2009 год. решиле да ја поминат ноќта во едно од возилата "Т. Ј.", па околу 04:00 часот изутрина наишол обвинетиот, кој најпрвин со рацете се потпрел на возилото, а кога тие ги запалиле светлата се исплашил и почнал да бега. По наоѓање на овој суд ваквата констатација дека со тоа што се потпрел на возилото обвинетиот е тој што го сторил кривичното дело, не е заснована на доволно проверени докази и факти. Тоа што првостепениот суд ги ценел службените белешки, службените материјали кои што ги обезбедил по службена должност од страна на МВР не може да претставуваат доказ во постапката, бидејќи станува збор за докази кои што согласно законот треба да се чуваат издвоено од другите списи и не можат да се користат во постапката.

Поради наведените сомневања во утврдената фактичка состојба и сторената суштествена повреда на одредбите на постапката се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следува обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба најпрвин да ги издвои службените белешки од списите по предметот, да ги изведе докази,- да ги сослуша овластените службени лица на околностите битни за делото. Да утврди дали постојат други докази кои што би укажале на вината на обвинетиот за дејствијата што му се ставаат на товар, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука, околу постоењето на одговорност на обвинетиот за дејствијата што му се ставаат на товар, имајќи притоа во предвид дека сите сомневања согласно законот одат во корист на обвинетиот.

ОСНОВЕН СУД-СВ.НИКОЛЕ

1.-Пресуда на Основниот суд Св.Николе К.р.123/09 од 20.11.2009 год.-УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.225/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 123/2009 од 20.11.2009 година, обвинетите ТШ и И А, двајцата од С Н, согласно чл. 342 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение дека сториле кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ.

Имено, првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда ги

ослободува обвинетите Т Ш и ИА, двајцата од С Н, дека сториле кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ в.в. со чл. 22 од КЗ, према приватниот тужител Б Ј од С Н, согласно чл. 342 ст.1 т.1 од ЗЛП, односно бидејќи делото за кое се обвинуваат не претставуваат кривично дело според законот, додека во образложението на пресудата наведува причини за решителните факти по однос на ослободувањето на обвинетите од обвинение, согласно чл. 342 ст.1 т.3 од ЗКП, односно дека не се докажало дека обвинетите го сториле делото за кое се обвинуваат, а кое нешто изреката на пресудата ја прави нејасна по однос на тоа дали обвинетите се ослободуваат од обвинението, согласно т.1 или т.3 од чл. 342 од ЗКП.

Исто така, првостепениот суд без претходно да утврди во фактичката состојба дека обвинетите ги изговориле зборовите према приватниот тужител, а наведени во приватната кривична тужба, дава образложение дека таквите зборови не претставуваат вредносно негативен суд и не биле насочени кон нарушување на честа и угледот на тужителот, ниту пак истите претставувале манифестација на омаловажување на друг, а врз основа на кое и истите не претставувале навреда за тужителот, а поради кое нешто и не биле исполнети битните елементи на кривичното дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.8 в.в. со чл. 343 од ЗКП, бидејќи пресудата ја засновал на доказ врз кој според одредбите до ЗКП не може да се заснова. Имено, од увидот во записникот за главен претрес од 20.11.2009 година, овој суд утврди дека првостепениот суд го повредил чл. 243 ст.3 од ЗКП, бидејќи пред сослушувањето на сведокот Н А воопшто не ја утврдил возраста на сведокот Н А, а од кое нешто зависи дали ќе се примени на чл.242 од ЗКП, како и поради тоа што пред сослушувањето на овој сведок истиот не бил опоменат во смисла на чл.243 ст.2 од ЗКП.

2.-Пресуда на Основниот суд во Свети Николе К.бр.86/09 од 06.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.40/10.

Основниот суд во Свети Николе со пресуда К.бр.86/09 од 06.11.2009 год. обвинетите Љ., Ф.и А. А.,сите од С.Н., ги огласил за виновни за по две кривични дела "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, за по две кривични дела "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Љ. го огласил за виновен и за кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено изреката на првостепената пресуда по однос на кривичното дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ е нејасна и неразбирлива и со сигурност не може да се испита. Ова од причини што во изреката не постои опис на превземените противправни дејствија од обвинетите, не постои начин на извршување на кривичното дело, односно начин на повредување на оштетените, како, со што и на кој начин и кој и ги нанел телесните повреди. Во изреката само се наведува дека обвинетите

физички ги нападнале тужителите и им ги нанеле телесните повреди, што е недоволно, а воопшто не е наведено како и на кој начин е сторено кривичното дело, односно како и на кој начин се нанесени телесните повреди на оштетените. Не е наведено кој од обвинетите какви противправни дејствија превзел према секој од оштетените за да истите телесно бидат повредени. Овој суд истакнува дека изреката на првостепената пресуда не треба да содржи точки, како што сторил првостепениот суд точки од 1 до 5, туку треба да постои краток опис на сите превземени конкретни противправни дејствија на сите обвинети према секој од оштетените, кој опис да биде во една целина, хронолошки подреден во кој би се огледале елементите на кривичните дела и на јасен начин да се опише секое поединечно превземено дејствие на секој од обвинетите према секој од оштетените. Од друга страна, првостепениот суд во фактичката состојба прифатил дека сите тројца обвинети физички ги нападнале оштетените, но во продолжение на фактичката состојба утврдил само дека обвинетиот Љ. го фатил оштетениот П. за врат и му се заканил со заканителните зборови, обвинетиот Ф. со железен клуч го повредил оштетениот Г. и го удрил со бокс по грбот, а обвинетиот А. го фатил оштетениот П. за вратот и му удрил 5-6 шамари, а потоа сите обвинети заедно на глас викале по оштетените со навредливите зборови "пичка ви мајчина, говеда, магариња, мајка ви е курва". Од вака утврдената фактичка состојба произлегува дека обвинетиот Љ. го повредил само оштетениот П., обвинетиот Ф. го повредил само оштетениот П, а обвинетиот А. го повредил само оштетениот П., а првостепениот суд ги огласува за виновни да сите тројца обвинети како соизвршители им ги нанеле телесните повреди на двајцата оштетени. За овој суд се доведува под сомнение и фактот дали обвинетиот Ф. бил тој кој што го повредил оштетениот П, ударајќи го со железен клуч, од причини што од исказот на самиот оштетен Г. произлегува дека истиот бил удрен од обвинетиот Љ., а не од обвинетиот Ф., додека од останатите докази произлегува дека Ф. бил тој кој што му ги нанел телесните повреди ударајќи го со клуч оштетениот П, поради што првостепениот суд ќе треба да ја отстрани оваа контрадикторност со тоа што ќе изврши соочување помеѓу оштетениот Г. и оштетениот П., од причини што оштетениот П. наведува дека Г. бил повреден од Ф..

По однос на кривичното дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ првостепениот суд прифатил дека сите обвинети заеднички, на глас, истовремено ги искажувале навредливите зборови "пичка ви мајчина, говеда, магариња, мајка ви е курва", што е нелогично за овој суд, поради што првостепениот суд ќе треба повторно да изведува докази заради утврдување на овој релевантен факт, на начин што точно ќе ги распраша оштетените како и на кој начин обвинетите ги навредувале оштетените, со кои зборови и дали сите обвинети изрекувале навредливи зборови на секој од оштетените или не и дали тоа биле истите зборови како што прифатил првостепениот суд.

3.-Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 46/10 од 07.06.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.412/10

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Е Б од с. Б - С, го огласил за виновен за кривично дело „Тешко дело против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.4 во врска со чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот во изјавената жалба преку неговиот бранител, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП - Интегрален текст, бидејќи првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, а дел од решителните факти за кои првостепениот суд ги прифатил за докажани, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Во изреката на пресудата и при утврдување на фактичката состојба, првостепениот суд прифатил дека оштетениот сега покоен С В од сообраќајната незгода што се случила критичниот ден, се задобил со тешки телесни повреди - отворена скршеница на десната потколеница, скршена писка на ситни парчиња, скршеница на вратот во висина на седмиот вратен пршлен или прв граден пршлен, скршена градна коска во долниот дел со скршени ребра од двете страни на градниот кош (4, 5 и 6) исекотина на задниот предел на главата од 6 до 7 см, а дека смртта настапила како последица на повредите - од скршеницата на вратот во висина на седмиот вратен или првиот граден пршчен и скршена градна коска во долниот дел со скршени ребра од двете страни од градниот кош. Овие решителни факти првостепениот суд ги утврдил врз основа на извештајот упатен од јавната здравствена установа - Здравен дом, „примариус Д-р.Г Г“ бр. 03-82 од 29.02.2008 година, упатен до Основното јавно обвинителство Свети Николе, за тешките телесни повреди со кои се задобил оштетениот С В и утврдувањето за причините за смртта кај оштетениот.. Овој извештај е потпишан од началникот на Итната медицинска служба, д-р. З П и директорот д-р. Б П.

Од списите по предметот се утврдува дека д-р. З П во својство на сведетел е сослушан пред првостепениот суд, а од кој се утврдува дека тој е лекар од општа пракса, дека извршил само медицински преглед на надворешните повреди кај оштетениот - сега покоен С В, во присуство на увидната екипа, без да се изврши обдукција врз покојниот. Доктор ЗП на главниот претрес изјавил дека во погоре споменатиот извештај потпишан од него ги навел според неговото мислење по извршениот медицински преглед надворешно, тешките телесни повреди со кои се задобил сега покојниот С, како и причините за смртта на покојниот, но изјавил дека не може да тврди да тоа е крајната вистина во врска со причината за смртта.

Поради горе наведените причини, цениме дека првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на решителните факти, со кои и какви повреди се задобил покојниот, кој од тие повреди се причини за смртта, при неспорен факт дека е извршен само медицински преглед а не обдукција, и прегледот го извршил лекар од општа пракса, а не лекар

од судско медицинска струка.

Поради сторените суштествени повреди, сметаме дека делот од фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд, а кој дел се однесува на утврдувањето на телесните повреди кај сега покојниот и причините за настапувањето на смртта кај покојниот С, а со оглед на фактот дека од страна на првостепениот суд не се изведени потребните докази за утврдувањето на причините за смртта кај покојниот, поради тоа по оценка на овој суд тој дел од фактичката состојба е нејасен и непотполен.

Содржината на законската одредба од чл. 244 од ЗКП - Интегрален текст упатува на лекарски преглед по потреба и обдукција на леш, кога постои основано сомнение или е очигледно дека смртта е предизвикана од сторено кривично дело или во врска со извршување на кривично дело, а во случај кога лешот е веќе закопан, предвидена е есхумација заради обавување на медицински преглед и обдукција на лешот, а законската одредба на чл. 245 ст.1 од ЗКП упатува на можност од спроведување на вештачење во стручна установа а ако вештачењето не го врши стручна установа, тогаш прегледот и обдукцијата можат да го вршат еден, двајца или повеќе лекари, но од судско медицинската струка, а не лекари од општа пракса, како е тоа во конкретниот случај.

Согласно чл. 246 од ЗКП, овие вешти лица од судско медицинската струка ќе ја утврдат причината за смртта кај оштетениот - сега покоен, ќе се утврди кога настапила смртта, со какви телесни повреди се задобил оштетениот сега покоен, кога се нанесени овие телесни повреди, со што, односно на кој начин, а ко се најдат повеќе смртоносни повреди, која од нив поединечно или со нивно заедничко дејствување ја причиниле смртта.

Поради горе наведените причини е потребно првостепениот суд да утврди дали е можно да се изврши медицинско вештачење над покојниот С В од страна на Институтот за судска медицина при Медицински факултет С, а врз основ ана посточката медицинска документација на починатиот, односно здравствен картон и друга медицинска документација, издадена по случената сообраќајна незгода, а ако тоа не е можно во оваа фаза на постапката, тогаш првостепениот суд треба да изведува други докази за утврдување на причините за смртта кај починатиот, како е тоа предвидено во погоре споменатите законски одредби од ЗКП.

4.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.60/09 од 18.05.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.416/10.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр.60/09 од 18.05.2010 година под ст. I од изреката, обвинетите А. А. и Д. Н., двајцата од С. Н. ги огласил за виновни за по едно кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, за по едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а обвинетиот А. А. и за кривично дело "Оштетување туги предмети" по чл.243 ст.1 од КЗ. За првото кривично дело на обвинетите им утврдува парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба се одредува на 15 Евра во денарска

противвредност од 9.030,00 денари, а износот на паричната казна према обвинетите за првото кривично дело изнесува од по 27.900,00 денари. За второто кривично дело на обвинетиот А.А. му е утврдена казна затвор во траење од една година, на обвинетиот Д. казна затвор во траење од шест месеци. За третото кривично дело на обвинетиот А. А. му е утврдена казна затвор во траење од осум месеци. Согласно чл.44 од КЗ обвинетиот А. А. е осуден на единствена казна затвор во траење од една година и шест месеци и на парична казна од 27.900,00 денари, обвинетиот Д.Н. на казна затвор во траење од шест месеци и на парична казна од 27.900,00 денари. Обвинетите се задолжени солидарно да му платат на тужителот С. Ј. од К. трошоци по постапката во износ од 60.900,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот С. Ј. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

Под ст.И од изреката на првостепената пресуда, обвинетиот С. Ј. од К. и С.Н. од с.И. се ослободени од обвинение за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Оштетениот Д. Н. за своето имотно правно побарување е упатен на граѓански спор.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.8 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда се заснова врз доказ врз кој според одредбите на овој закон не може да се заснова пресуда. Ова од причини што првостепениот суд во доказната постапка ги извел како доказ службените белешки на ПС С. Н. и притоа сослушал полицискиот службеник С. П. во својство на сведок по однос на вистинитоста на содржината наведена во службените белешки. Првостепениот суд при утврдување на фатичката состојба ги зел во предвид како доказно сретство службените белешки и врз основа на нив утврдувал релевантни факти и истите ги коментирал во пресудата при утврдување на фактичката состојба што е недопустливо за Овој суд. Ова од причини што пресуда не може да се заснива врз службени белешки и истите не можат да преставуваат доказно средство за утврдување на некој релевантен факт, бидејќи истите се дадени надвор од судот во полициска станица во една неконтрадикторна постапка, а пресудата може да се заснива само врз факти и докази кои се изнесени на главниот претрес, а согласно чл.365 ст.1 од ЗКП, а првостепениот суд врз основа на тие факти и докази го оценува секој доказ поединечно во врска со другите докази и врз основа на таква оценка изведува заклучок дали некој факт е докажан или не. Од причини што првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.8 од ЗКП утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани сторената суштествената повреда наведена погоре, да ги изведе веќе изведените докази, да ги

има во предвид укажувањата на овој суд, а пред се чл.365 ст.1 и 2 од ЗКП, како и да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

5.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр.128/08 од 23.06.2009 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.674/09.

Основниот суд во Свети Николе обжалената пресуда К.бр. 128/08 од 23.06.2009 год. обвинетиот Б. А. од с.Е. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и за едно кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му утврдил за двете кривични дела казна затвор во траење од по 2 (два) месеци, а го осудил на единствена казна затвор во траење од 3 (три) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати паушал во износ од 1.500,00 денари, како и трошоци по постапката во износ од 1 .500,00 денари, а во рок од 8 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот С. М.од с.Е. е огласен за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и е осуден на парична казна од 30 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра во денарска противвредност од 612,00 денари, а паричната казна изнесува 18.360,00 денари.

Основани се жалбените наводи на жалителите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себеси, а во образложението на пресудата првостепениот суд не навел јасни причини за решителните факти за правилно одлучување. Во дадениот опис во изреката на првостепената пресуда - за противправното дејствие превземено на ден 20.12.2008 год. е во противречност со правната квалификација под која е подведен дадениот опис. Во описот недостасува опис на обележјата на исто дело или истородно дело за да може да се конструира продолжено кривично дело. Нејасни се наведените причини за решителните факти по однос на превземеното противправно дејствие на ден 20.12.2008 год. дека во конкретниот случај станува збор за едно кривичното дело и да обвинетиот сторил само кривично дело "Телесна повреда" по чл.131 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, а не кривични дела во стек и тоа кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и кривично дело "Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница" по чл.133 ст.1 од КЗ. Ова од причини што видно е дека обвинетиот го превзема дејствието на загрозување со опасно орудие по нанесената телесна повреда на оштетената и тоа противправно дејствие се јавува како самостојно независно од превземаното дејствие за нанесената телесна повреда. Доколу обвинетиот ги превзел дејствијата на загрозување со опасно орудие пред нанесување на телесната повреда, во тој случај кривичното дело по чл.133 ст.1 од КЗ би се конзумирало во кривичното дело "Телесна повреда" почл.130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а не како што е во конкретниот

случај - обвинетиот најпрво ја нанесува телесната повреда на оштетената, а потоа и се заканува со нож бајонет за животот и нејзиното тело.

Првостепениот суд сторил и суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во однос на противправното дејствие превземено на ден 06.10.2008 год., бидејќи неспорно е дека критичниот ден обвинетиот на два пати во 3.30 ч и во 12.30 ч ја повредил оштетената меѓутоа во прецизираното писмено обвинение се наведува да со тие две дејствија обвинетиот сторил едно кривично дело телесна повреда по чл. 130 ст 2 од КЗ, а првостепениот суд го огласува за виновен за продолжено кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.2 од КЗ, сторено на ден 06.10.2008 год. и за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.2 од КЗ, сторено на ден 20.12.2008 год.

Овој суд ја уважи жалбата на обвинетиот С. М. од с.Е., кој е огласен за виновен со првостепената пресуда за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст. 1 од КЗ према оштетениот Б. А., од причини што помеѓу распрашаните сведетели постојат голем број противречности на околноста дали обвинетиот физички го нападнал оштетениот и му ги нанел телесните повреди.

**6.= Пресуда и решение на Основен суд Свети Николе
К.бр.135/2008 од 28.05.2009 год.- УКИНАТА со Решение на
Апелационен суд Штип Кж.бр.714/09.**

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда К.бр. 135/2008 од 28.05.2009 год. по ст.1 обвинетиот М. Ш. од с.Д. го огласил виновен за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое го осудува на парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност во износ од 12.400 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со иста пресуда под став II обвинетиот Т. И. од с.Ќ. е огласен за виновен за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари, исто така е огласен за виновен уште за едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари и огласен е за виновен и за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 200 евра во денарска противвредност од 12.400,00 денари, па врз основа на чл.44 ст.4 од КЗ судот го осудува на единствена парична казна од 20 дневни глоби во вредност од по 30 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 600 евра во денарска противвредност од 37.200,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот Т. е

задолжен солидарно со Ј. Н. да плати трошоци на приватните тужители М. Ш. и Т. Ш. и двајцата од с.Д. сума во износ од 13.870,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените М. Ш. и Т. Ш. и двајцата од с.Д. се упатуваат на спор да ги остварат имотно-правните побарувања.

Со истата пресуда под став III обвинетиот Ј. Н. од с.К.е огласен за виновен за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува 30 дневни глоби во вредност од по 15 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 450 евра во денарска противвредност од 27.900,00 денари и го огласува за виновен уште за едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, за кое судот му утврдува 30 дневни глоби во вредност од по 15 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 450 евра во денарска противвредност од 27.900,00 денари, па врз основа на чл.44 ст.4 од КЗ го осудува на единствена парична казна во износ од 30 дневни глоби во вредност од по 30 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 900 евра во денарска противвредност од 55.800,0 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот Ј. е задолжен солидарно со Т. И. да платат на приватните тужители М. Ш. и Т. Ш. на име трошоци по постапката сума во износ од 13.870,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата Оштетените М. Ш. и Т. Ш. ги упатува на спор за остварување на имотно-правното побарување.

Со истата пресуда под став IV обвинетите Т. Ш. и А. А. и двајцата од с.Д. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободуваат од обвинение за кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ и кривично дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетите ги сториле кривичните дела за кои се обвинуваат према тужителот Т. И. Оштетениот Т. И. се упатува на спор да го оствари своето имотно-правно побарување.

Со истата пресуда под став V обвинетиот Ј. Н. од с.К. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободува од обвинение за кривично дело "Предизвикување општа опасност" од чл.288 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано да обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Оштетените М. Ш., Т. Ш. и А. А., сите од с.Д., се упатуваат на спор да го остварат своето имотно-правно побарување.

Со решение се одзема ловна пушка-„К.“калибар 12 мм. со сериски број... и 3 крушуми калибар 12 мм. муниција 8 мм. согласно чл.485 од ЗКП.

од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се огледа во тоа што изреката на пресудата е во директна противречност со содржината на изведените докази, одбраните на обвинетите и другите материјални докази кои ги извел првостепениот суд, а дадените причини за решителните факти во образложението се нејасни и во значителна мера противречни и пресудата се заснова и на докази врз основа на кои не може да се заснива пресуда. Имено при состојба како што прифаќа првостепениот суд во утврдената фактичка состојба дека обвинетиот Т. оди према М., а Ј. пука со пушката према М. и кога Т. прв го удара М. со стапот што го носел со себе двапати по левото рамо, основано се доведува под

сомнение дали М. кога му го фаќа стапот на Т. и со неговиот стап му возвраќа како што утврдува судот, дали М. не дејствувал во нужна одбрана, да одбие од себе напад, поготово што и втор пат Ј. со пушката пука од околу 6 метри во правец на М. и М. веќе застанува и не презема повторно никакво дејствие на напад нити према Т., нити према Ј.. Овие факти иако првостепениот суд ги утврдува во фактичката состојба, воопшто не ги ценел во правец дали дејствувањето на М- ударањето со стапот према Т. не преставува нужна одбрана - чл.9 КЗ. Пресудата судот ја заснова и на извршено вештачење од МВР, а кое вештачење не е извршено по наредба на судот. Исто така кога е вршен увид на лице место истиот е вршен од МВР - ПС - Свети Николе, без присуство на истражан судија.

Понатаму за овој суд основано се доведува под сериозно сомнение решителниот факт дали обвинетиот го навредил тужителот А. А., кој бил далеку од настанот кој се одвивал воглавно меѓу обвинетите Ј. и Т. од една страна и М. од друга страна, на кој во помош покасно пристапува и Т. Ш. Ова сомнение е дотолку поголемо што А. појаснува пред судот дека само го гледал настанот и слушнал дека пукнала пушка, но каде пукнала и во кој правец не видел, бидејќи бил подалеку. Неговиот исказ по однос на наводно слушнатите упатени вербални зборови од Ј. и Т. повеќе има смисла на исказ - сведочење по кажување - што му кажале после настанот М. и Т.. Ова од причина што не може да тврди дека видел како Т. со стапот го удрил неколку пати по рамото М., а тврди дека М. го нема ударено Т., кога и самиот М. признава дека му возвратил на Т. и го удрил со својот овчарски стап, и што е уште побитно како може да ги слушне зборовите кој што рекол кога не само што бил на поголемо растојание преку 50 - 70 метри, но и самите овци кои ги терал правеле врева со клапатарците што ги носеле и од нивното движење.

Утврдените растојанија во фактичката состојба од првостепениот суд од каде пукал обвинетиот Ј. двапати во правец према М. и еднаш во правец Т. и кој каде се наоѓал од обвинети и оштетените М., Т. и А., за овој суд исто така се доведуваат под сериозно сомневање, а овие растојанија се од битно влијание за законита пресуда, бидејќи од овие растојанија и динамиката на движење на самите учесници во овој кривично-правен настан и преземање на дејствијата од секој учесник поединечно со сигурност ќе може да се утврди кој од нив кое кривично дело сторил и дали сторил. Имено многу е сомнително и дури неприфатливо да се пука од ловечка пушка на растојание од 6 метри, како што утврдува првостепениот суд, а притоа да не биде погоден нити обвинетиот М., нити Т. Ш., истите немаат телесни повреди од пукањето, поготово што општо познато е дека полнењето на ловечките патрони се со сачми кои во почетокот при испалувањето се движат во сноп кои понатаму се расшируваат. Меѓутоа овие решителни факти првостепениот суд недоволно ги ценел и анализираше и со право истакнуваат жалителите дека за да биде утврдена со сигурност правата вистина потребно е да се изврши реконструкција на целиот настан во присуство на вешто лице балистичар, кој треба да даде наод и мислење со какво полнење биле патроните од колкаво растојание пукал обвинетиот Ј. и трите пати кој од оштетените М. и Т. каде бил на које растојание, а каде бил А., правецот на движење на проектилот - сачмите и можноста од погодување на оштетените. Од извршената реконструкција на лице место со искажана -

утврдена динамика на секој учесник во настанот и неговите преземени дејствија према секој од нив, и од извршеното балистичко вештачење и по оценка на овој суд ќе може со сигурност да се утврди кој од обвинетите према секој какво кривично дело сторил, дали има дејствување во нужна одбрана, дали постои кривичното дело "Предизвикување општа опасност" или некое друго кривично дело и кој кого телесно повредил или навредил.

Сторените повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па бидејќи се работи за еден кривично-правен настан со учество на повеќе лица кои се јавуваат во улога и на обвинети и на приватни тужители и оштетени, затоа следува да се пресудата укине во целост и врати на првостепениот суд на повторно судење. Овој суд го укина и донесеното решение за одземената пушка врз основа на чл.367 од ЗКП - по службена должност, бидејќи не е јасно од кого се одзема предметната пушка и чија сопственост е истата.

7.= Пресуда на Основен суд Свети Николе К.бр. 20/2009 од 30.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.805/09.

Основниот суд во Свети Николе со обжалената пресуда, обвинетиот Е Б од с. Б го огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.4 в.в. со чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и го задолжил обвинетиот да плати трошоци на постапката сума во износ од 8.900,00 денари, како и паушални трошоци на постапката сума од 4.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените Н В и Д В од СН за имотно правното побарување ги упатил на спор.

од следните причини:

По наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП со донесената пресуда, во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, повредата се состои во тоа што првостепениот суд со донесената пресуда го пречекорил обвинението.

Обвинението е пречекорено бидејќи во изреката на пресудата се наведуваат друг фактички опис на кривично правниот настан, а не оној што е изнесен во поднесениот и прецизирираниот обвинителен акт од страна на Основниот јавен обвинител од Свети Николе, на кој начин е повреден објективниот идентитет меѓу обвинителниот акт и изреката на пресудата.

Законската одредба на чл. 364 од ЗКП, укажува на тоа дека судот е должен да го суди обвинетиот, за она за што Основниот јавен обвинител како овластен тужител го терети и обвинува.

По оценка на овој суд, обвинетиот со првостепената пресуда е огласен за виновен и осуден на казна затвор во траење од една година, за

истиот кривично правен настан за кој е обвинет со прецизираното обвинение, но има промени во изреката на пресудата по однос на битните делови и елементи кои се правно релевантни во врска со измената на предметот на обвинение за кој се терети обвинетиот,. Пресудата не смее да излезе од рамките и границите на описот на настанот, како тоа го изнел застапникот на обвинението во поднесеното, односно прецизирано обвинение, а во конкретниот случај не е така.

Во колку на главниот претрес се менуваат правно релевантните факти од содржината на изведените докази кои се во тесна поврзаност со предметот на обвинението, а Основниот јавен обвинител не изврши измена на обвинението, судот не може во изреката на пресудата да внесува факти и околности кои ги прифатил за утврдени, доколку јавниот обвинител не изврши прецизирање и измена на обвинителниот акт.

Кога се анализира содржината на поднесеното обвинение на Основното јавно обвинителство од Свети Николе К.бр. 45/2008 од 17.02.2009 година, и прецизираното обвинение од главниот претрес на ден 30.10.2009 година, се констатира дека Основниот јавен обвинител од Свети Николе извршил само прецизирање и дополнување на веќе поднесеното обвинение, така што покрај законската одредба на чл. 38 ст.4 од ЗБСП, обвинението се дополнува и со законската одредба на чл. 37 ст.1 од ЗБСП за неприлагодена брзина, освен ова дополнување и прецизирање на обвинението, од страна на застапникот на обвинението друго прецизирање и дополнување не е сторено.

Од завршниот збор на застапникот на обвинението на главниот претрес пред првостепениот суд, се утврдува дека во фактичкиот опис на кривично правниот настан само е прифатено дека оштетениот С од С Н, на автобуската постојка се симнал од НН возило и започнал да го минува патот во насока кон споредниот пат О П - С Н, по што понатаму се опишува настанатиот контакт меѓу оштетениот и предметниот десен дел од возилото управувано од обвинетиот Е, и ништо повеќе од тие релевантни факти.

Кога се анализира фактичкиот опис на сообраќајната незгода што се случила критичниот ден, во изреката на пресудата се утврдува дека првостепениот суд го прифатил прецизираното и дополнето обвинение на Основниот јавен обвинител од Свети Николе, но фактичкиот опис на кривично правниот настан понатаму го менува со внесување на нови битни делови и елементи кои се правно релевантни по оценка на овој суд и кои всушност го менуваат предметот на обвинение со зборовите „ и тоа наидување на раскрсница, застанатиот автобус во зоната на раскрсницата каде можел да очекува ненадејни напречени движења на пешаци по коловозот и кога му била намалена видливоста од светлата на НН автобусот, пред и во фазата на разминување со истиот"

На овој начин, првостепениот суд со ваквата изрека на пресудата излегол од рамките на поднесениот и прецизираниот обвинителен акт, со што бил нарушен објективниот идентитет меѓу прецизираното обвинение и изреката на пресудата.

**21.10.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд
Штип Кж.бр.809/09.**

Основниот суд во С. Н. со обжалената пресуда К.бр.103/09 од 21.10.2009 година, обвинетиот Ј. В. од С. Н. го ослободил од обвинение за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ поради недокажаност. Воедно ја задолжил приватната тужителка да плати на обвинетиот кривични трошоци во постапката износ од 1.500,00 денари, а приватната тужителка П. Д. за имотно-правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка за сторени суштествени повреди на ЗКП. Имено, првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одрбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти. Конкретно, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифака за утврдено дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место ги изрекол зборовите: "Што ти ебам матер", меѓутоа овие зборови не биле предмет на тужбата на приватната тужителка па поради тоа донел ослободителна пресуда. Од друга страна ако се доследно и со потребно внимание анализира исказот на приватната тужителка П. Д. произлегува дека обвинетиот на адреса на приватната тужителка и ги упатил навредливите зборови: "Јас ќе те ебам тебе". Првостепениот суд во образложението на пресудата воопшто не го анализира исказот на приватната тужителка, ниту пак наведува причини зошто не и поклонил верба на нејзиниот исказ. Првостепениот суд во конкретниот случај во образложението на својата пресуда само го анализира исказот на сведокот Ч. П. кој изјавил дека не ги слушнал зборовите наведени во тужбата на тужителката: "Јас ќе те ебам", како и исказот на сведокот С. С. која потврдила на главниот претрес дека слушнала кога обвинетиот на адреса на тужителката и ги упатил зборовите: "Што ти ебам матер".

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Ова од причини што, како што е веќе погоре наведено од исказот на приватната тужителка се потврдуваат навредливите зборови наведени во нејзината тужба, а кои зборови обвинетиот и ги упатил на нејзина адреса. Меѓутоа, првостепениот суд воопшто не го ценел и анализира исказот на приватната тужителка. Од исказот на свидетелката С. С. се потврдува дека обвинетиот на адреса на приватната тужителка изрекол друга содржина на навредливи зборови ("што ти ебам матер"), а не ја потврдува содржината на навредливите зборови наведени во тужбата на тужителката ("јас тебе ќе те ебам"). Двајцата сведоци и Ч. и С. не негираат дека обвинетиот ја навредил тужителката со наведените зборови во тужбата, а само изјавуваат дека не ги слушнале таквите зборови, па при една ваква состојба на работите е потребно првостепениот суд поконкретно да ги распраша сведоците Ч. и С. на околностите, колку време траела вербалната расправија помеѓу

тужителката и обвинетиот, дали цело време биле присутни во непосредна близина на тужителката и обвинетиот додека помеѓу нив траела вербалната расправија околу крпата или е можно објективно навистина истите да не ги слушнале навредливите зборови наведени во тужбата на тужителката како што впрочем изјавиле на главниот претрес пред првостепениот суд.

ОСНОВЕН СУД-РАДОВИШ

1.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.224/09 од 4.01.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.104/10.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетите В. и Д. ја темели единствено на исказот на оштетениот Ј. Ѓ. кој потврдил дека обвинетите му ги нанеле телесните повреди подробно опишани во изреката на првостепената пресуда, па врз основа на овој исказ, а делумно и од исказите на сведоците Ј. М. и К. Д. (на кој тужителот им рекол дека истиот бил натепан од обвинетите), како и од лекарското уверение, првостепениот суд ги огласил за виновни обвинетите за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ в.в.со чл.22 од КЗ, дека обвинетите В. и Д. телесно го повредиле оштетениот Ј. Ѓ. ударајќи го со тупаници и клоци по телото нанесувајќи му ги телесните повреди. Во продолжение на фактичката состојба првостепениот суд прифатил дека откако обвинетите му ги нанеле телесните повреди на оштетениот, оштетениот успеал да се извлече и се упатил према неговото возило и кога тргнал со истото бил повторно преку прозорецот фатен од обвинетиот В. поради што тужителот ја изгубил контролата над своето возило и истиот навлегол во шанецот поред патот и заглавило.

Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение, а поради следните причини:

Обвинетиот В. е шумски полицаец, а според неговата одбрана тужителот Ј. Ѓ. бил тој кој што дошол до неговото возило и му се заканил со зборовите -сега те начекав, ти ми ги зеде дрвата, сега ќе се расчиштам со тебе. Овој релевантен факт делумно го прифатил и првостепениот суд - дека тужителот бил тој кој што слегол од возилото и се упатил према возилото на обвинетиот В., барајќи наводно објаснување зошто не го поместува своето возило и во што бил проблемот, поради што настанала расправија. Меѓутоа по оценка на овој суд логично е да обвинетиот В. ја зборува вистината за оваа околност, имајќи во предвид дека истиот е шумски полицаец, а фактот дека од тужителот биле одземени дрва кој му ги одзел обвинетиот В., бидејќи истиот е шумски полицаец. По однос на нанесување на телесните повреди од страна на обвинетите В. и Д., обвинетиот В. не го признава кривичното дело за кое се терети, наведувајќи дека тужителот Ѓ. бил тој кој што применувал сила,

наведувајќи притоа дека со неговото возило кое го ставил во погон го приближил со голема брзина према обвинетиот В. и неговата сопруга Б., а Б. успеала да се оттргне од возилото, меѓутоа обвинетиот В. бил ударен по левата нога со возилото. За овој дел од кривично правниот настан, обвинетиот В. и неговата сопруга Б. имаат поднесено кривична пријава до Основното јавно обвинителство во Радовиш за кривично дело "Обид за убиство" од чл.123 ст.1 од КЗ в.в.со чл.19 од КЗ, а кон кривичната пријава имаат приложено и лекарско уверение за повредите на обвинетиот В., каде е констатирано во екстремитетните делови на надворешниот дел од левата натколеница се гледа оток и модрина 10 по 7 см.хематом постоконтузионен хеморис лак.сим., што значи дека обвинетиот В. сепак добил удар, односно повреда по левата натколеница. Од тие причини првостепениот суд е требало да изврши спојување на постапките, бидејќи се работи за ист кривично правен настан и исти учесници на настанот, а исто така да се спои и предметот кој се наведува во жалбата каде што приватниот тужител е обвинетиот В., а обвинет е братот на сега тужителот Ј. М. Ова од причини што од изведените докази неспорно се утврдило дека по телефонскиот повик на тужителот Ј. П, дошол неговиот брат Ј. М. и истиот телесно го повредил обвинетиот В.. По однос на обвинетиот Д. првостепениот суд да ги преоцени доказите од причини што обвинетиот В., а кој факт го потврдува и сведокот Б., потврдуваат дека обвинетиот Д. не учествувал во расправијата и во кривично правниот настан против тужителот Ј. Ѓ. Сведокот Б. во својот исказ наведува во се исто како и нејзиниот сопруг-обвинетиот В. дека тужителот Ѓ. со голема брзина на патничкото моторно возило се приближил према нив со цел да ги повреди, по што го удрил обвинетиот В. по левата нога за кој факт постои доказ во лекарското уверение, поради што е поднесена и кривична пријава до Основното јавно обвинителство за кривично дело "Убиство во обид" по чл.123 ст.1 в.в.со чл.19 од КЗ.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната прилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

2.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 267/2009 од 16.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.213/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда, обвинетиот Л Б од с. П го огласил за виновен за кривично дело „Противзаконита наплата и исплата" од чл. 362 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 20 дневни глоби, сметано по 10 евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари, која казна нема да се изврши под услов обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Го задолжил обвинетиот со трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари, а оштетените И З и Р Е за своето оштетно правно побарување ги упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си, првостепениот суд прифатил дека обвинетиот како одговорно лице во правното лице ЈП „П“ од Р која е основана од О Р и располага со општествен имот, од И 3 од Р наплатил износ од 8.498,00 денари на име долг за ненаплатена вода за сметки до 2002 година на покојниот Д 3, за да изврши погреб на Д 3 од Р, а кој износ оштетениот И не бил должен да го плати, но во изреката не се наведува во кое време и на која дата се преземени опишаните противправни дејствија од обвинетиот Б, односно во изреката недостасува времето, датата на сторување на кривичното дело. Изреката на пресудата треба да содржи време, место и начин на сторувањето на кривичното дело, за да истата биде јасна, разбирлива, непротивречна на самата себе си и на решителните факти утврдени од првостепениот суд во фактичката состојба. Првостепениот суд при утврдувањето на изреката на пресудата не го имал во предвид прецизирањето на обвинението, од страна на застапникот на обвинението на главниот претрес од 16.02.2010 година, кога во завршниот збор Основниот јавен обвинител од Радовиш наведува дека во изреката после зборовите „општествен имот“ треба да стои „на ден 25.09.2009 година.

Но не само во изреката, туку и во утврдената фактичка состојба во која првостепениот суд наполно го опишал кривично правниот настан, со преземените дејствија од страна на обвинетиот Б извршил правилна анализа и оценка на изведените докази, повторно недостасува и не е утврдена датата кога е сторено предметното кривично дело „противзаконита наплата и исплата“ од чл. 362 од КЗ.

Бидејќи во конкретниот случај се работи за сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП која е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКп, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

3.= Пресуда на Осовен суд Радовиш, К.бр.230/09 од 28.01.2010 година, под ст.1,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.214/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр.230/09 од 28.01.2010 година обвинетиот Н. А. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, обвинетата В. А. за продолжено кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, а обвинетиот К. А. за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ. На обвинетиот Н. А. му е утврдена парична казна во износ од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една днена глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и парична казна во износ од 20 дневни глоби

сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ или единствена парична казна од 40 дневни глоби во денарска противвредност во вкупен износ од 24.560 денари која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетата В. А. и е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело ? од КЗ кое нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетиот К. А. му е утврдена парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 евра или во денарска противвредност од по 614 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280 денари за кривично дело "Телеса повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетиот Н. и В. А. се ослободени од обвинение за кривично дело "Загрозување на сигурноста" по чл.144 ст.1 од КЗ, "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и "Навреда" по чл.173 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело. Обвинетиот Н. и В. се задолжени солидарно да му надоместат трошоци по постапката на тужителот Костадин и тужителката С. износ од 19.025 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а обвинетиот К. а ги надомести трошоци во постапката на тужителката В. од 16.280 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетените К, С. и В. за своите имотно правни побарувања се упатени на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во изреката на првостепената пресуда не е даден опис на кривичните дела "Телесна повреда". Ова од причини што во изреката на првостепената пресуда под ст.1 првостепениот суд само наведува дека обвинетиот Н. зел една дрвена штица и удрил по грбот и по раката на К. без да наведе со какви повреди се задобил оштетениот како резултат на физичкиот напад од обвинетиот. Истото се однесува и за оштетената В. која физички била нападнала од обвинетиот К. ударајќи ја со тесла по ногата во пределот на десната надколеница, без да се наведе со какви телесни повреди се задобила оштетената В. Сето ова ја прави првостепената пресуда под ст. 1 нејасна и неразбирлива, бидејќи не се наведени последиците од извршување на кривичните дела "Телесна повреда", односно нанесените телесни повреди кој е битен елемент на делото. Изреката на првостепената пресуда е нејасна и поради фактот што првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Н. со зборовите "ќе те утепам сега ќе видиш ти, ќе те потрупам со се количка", прифатил дека обвинетиот Н. сторил кривично дело "Навреда", односно го навредил тужителот К. По оценка на овој суд ваквите зборови воопшто не се навредливи туку како што стои во обвинението со истите обвинетиот ја загрозил сигурноста на Н. Меѓутоа ова загрозување обвинетиот го реализирал со тоа што веднаш после заканителните зборови со дрвена штица го удрил по грбот К. и го повредил што значи дека кривичното дело

"Загрозување на сигурноста" е консумирано во кривичното дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ. По однос на изречените зборови на обвинетата В. према обвинетиот К. "удри го што му чекаш, што се боиш", првостепениот суд исто така погрешно прифатил дека во дејствијата на обвинетата В. се содржани елементите на кривичното дело "Навреда, а истата е обвинета за овие зборови за кривично дело "Поттикнување во извршување на кривично дело "Телесна повреда". Меѓутоа со овие изречени зборови по оценка на овој суд не може да се дојде до заклучок дека обвинетата В. му помагала на обвинетиот Н. да го изврши кривичното дело "Телесна повреда" од причини што обвинетиот Н. сам без помош на В. го удрил оштетениот К. со дрвена штица по грбот и му ги нанел телесните повреди, поради што се доведува под сомнение и кривичната одговорност на обвинетата В. по однос на ова дејствие.

Поради сторените суштествени повреди се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

4.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.236/08-1 ос 25.02.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.277/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.236/08-1 ос 25.02.2010 год. обвинетите П. Д., М. М. и Т. Љ. согласно чл.342 ст.1 т 3 од ЗКП ги ослободил од обвинението и тоа обвинетите Д. П. и М. М. да сториле по едно кривично дело "Телесна повреда" од чл.130 ст.1 од КЗ, а обвинетиот Љ. Т. да сторил кривично дело "Загрозување на сигурноста" од чл.144 ст.1 од КЗ, бидејќи не е докажано дека обвинетите ги сториле делата за кои се обвинуваат Оштетениот С. К. од Р. за имотно-правното побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не постапил по укажувањата дадени со решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.380/09 од 01.10.2009 год., така што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично-правен настан, кои што се од значење за правилно одлучување, а воедно веќе изведените докази не ги ценел правилно и целосно, поради што донел пресуда, која што по наоѓање на овој суд е нејасна и неразбирлива. Наведените причини во образложението на пресудата немаат поткрепа во содржината на изведените докази. По наоѓање на овој суд не е јасно зошто обвинетите се ослободени од обвинението што им се става на товар, кога првостепениот суд утврдил дека приватниот тужител има задобиено телесни повреди кои што се опишани во лекарското уверение, ниту пак дава одговор на прашањето доколку обвинетите не му ги нанеле повредите, тогаш од каде му се истите.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на правилна и целосна анализа на изведените докази во

текот на постапката. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот критичниот ден се задобил со телесни повреди кои што се констатирани во приложеното лекарско уверение, меѓутоа согласно мислењето на вештото лице Д-р С. Д., како и вештото лице Д-р Ѓ. К. утврдил дека не може со најголема сигурност да се потврди начинот на кој што се задобиени повредите, бидејќи не постоела друга медицинска документација, освен лекарското уверение, така што повредите првостепениот суд прифатил дека може да се настанати од друго лице или од самоповредување. Притоа првостепениот суд исказот на сведокот Ж. М., која што била со приватниот тужител во критичниот момент кога обвинетите го сториле кривичното дело, го ценел како пристрасен, даден со цел да му помогне на тужителот, бидејќи таа во целост останува на наводите во поднесената приватна тужба. Фактот што свидетелката го опишала настанот идентично како и приватниот тужител, првостепениот суд смета дека претставува тенденциозно поднесување на тужба против обвинетите, бидејќи тужителот е осуден со правосилни пресуди за сторени прекршоци по ЗППЈРМ и ЗБСП од конкретниот кривично-правен настан.

По наоѓање на овој суд ваквата констатација на првостепениот суд е заснована на недоволна анализа на изведените докази во текот на постапката. Имено, вештото лице Д-р С. Д. факт е дека во текот на постапката кажал дека наведените повреди во пределот на подколеницата можат да бидат нанесени со тврд предмет, а може и да се резултат на паѓање или самоповредување. Повредите во пределот на главата прифатил дека може да бидат нанесени со едне или повеќе удари, меѓутоа категорички не можел да каже дали истите се од дрво, рака или од друг тврд предмет. Притоа во текот на постапката пред првостепениот суд при давањето на неговиот исказ појаснил дека начинот на задобивањето на повредите со сигурност може да го каже специјалист по судска медицина. Имајќи ја во предвид ваквата несигурност во изјавата на докторот првостепениот суд требало заради утврдување на правилна и целосна фактичка состојба и на решителниот факт- начинот на кој што се задобиени повредите кај приватниот тужител, кој што неспорно е дека веднаш после кривично-правниот настан се јавил на лекар каде е извршен прегледот и е извршено повторно алкотестирање со земање на крв, требало да изврши вештачење со испраќање на истиот во С. на Институтот за судска медицина, на кој начин би можел да донесе правилна одлука по однос на вината кај обвинетите за кривичните дела што им се ставаат на товар.

Факт е дека обвинетите во текот на постапката тврдат дека не употребиле физичка сила спрема тужителот, а воедно и од исказот на сведокот Д. А. , командир на ссобраќајната служба, првостепениот суд прифатил дека обвинетите професионално си ја извршиле работата, не превзеле никакви мерки и активности против сега тужителот во смисла на физичко малтретирање, туку имало само теглење, односно држење, бидејќи тужителот сакал да побегне од местото, меѓутоа ваквата изјава е во спротивност со изјавата на приватниот тужител и сведокот Ж. М., приложеното лекарско уверение, поради што првостепениот суд заради проверување на одбраната на обвинетите бил должен да утврди со сигурност на кој начин наведените повреди се задобиени.

Поради изнесената повреда на одредбите на кривичната постапка,

погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба, по наоѓање на овој суд не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба повторно да ги изведе изведените докази, да изврши нивна преоценка и посебно да ги цени дејствијата на обвинетите, дали се во рамките на законски дадените овластувања или не, поготово што за секое непочитување на наредба на службено лице е пропишан прекршок, а физичка сила се применува во краен случај кога е загрозен животот на службеното лице. Воедно да прибави мислење од вешти лица при судска медицина во С, кои што ќе се произнесат по однос на фактот со какво средство, на кој начин се нанесени повредите на тужителот, како би можело преку една целосна анализа и оценка на сите докази да се донесе една правилна и на законот заснована одлука.

5.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 249/2009 од 23.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.314/10.

Основниот суд во Радовиш, со обжалената пресуда, обвинетиот Р М од Р го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекoл алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 60 дена, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати трошоци на кривичната постапка сума во износ од 6.000.00 денари како и да плати паушал од 1 .000,00 денари и го задолжил обвинетиот да плати на оштетениот ЕВН М АД С-КЕЦ С на име надомест на штета износ од 178.127,00 денари на кој износ да се пресмета и ДДВ од 18%, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Имотно правното побарување на оштетенито за надомест на штета во износ над досудениот а до износот од 390.763,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Стојат жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети.

Од изреката на пресудата произлегува дека обвинетиот е огласен за виновен, бидејки на електричното броило бр. 17514213 спуштил еден мосник, со што го оневозможил регистрирањето на потрошената електрична енергија, која ја користел од ЕВН М, а во записникот од извршената контрола на надлежната комисија од ЕВН М се наведува дека еден мосник од електричното броило е спуштен, со тоа е оневозможено дел од електричната енергија која се користи да се регистрира на електричното броило, што укажува на фактот дека дел од електричната енергија која ја користело семејното домаќинство на

обвинетиот се регистрирала на електричното броило.

Покрај тоа за критичниот временски период, постои во списите од предметот фотокопие за наплата на потрошената електрична струја во февруари, март и мај месец 2009 година, што упатува на заклучок дека обвинетиот плаќал надомест за потрошената електрична енергија во износ наведен во потврдите за наплата.

Во списите од предметот постои фотокопие од Договорот склучен меѓу таткото на обвинетиот Р К и директорот на ЕВН М, за наменски надоместок на посебни трошоци кои настануваат при приклучувањето на нови потрошувачи на електрична енергија, како и фотокопие на решението за електроенергетска согласност, исто така примено од таткото на обвинетиот од 12.01.1996 година, како и фотокопие од фактура бр. 11 од истата дата, 12.01.1996 година, кои се однесуваат на поставување на приклучок на семејната кука на таткото на обвинетиот на монофазна струја, за што е платена такса на 12.01.1996 година, од таткото на обвинетиот Р К, така што останува неразјаснето дали постои договор склучен меѓу обвинетиот и ЕВН М и решение за електроенергетска согласност за приклучок на трофазна струја, бидејќи и членовите на Комисијата која извршила надзор на електричното броило и вештото лице во својот писмен Наод и мислење, наведува дека во семејната кука на обвинетиот има поставено трофазно електрично броило, на кое било спуштен мосникот на последната фаза.

Од страна на првостепениот суд останало неутврдено дали во ЕВН М како корисник на електричната енергија на предметното електрично броило споменато во изреката на пресудата, е обвинетиот или пак неговиот татко, кои домаќинства ја користат електричната енергија од семејната кука, со оглед на фактот дека од списите во предметот произлегува дека во куќата живеат две семејни домаќинства, не е утврдено дали овие две семејни домаќинства користат електрична енергија од истото предметно електрично броило, или пак тоа е само семејството на обвинетиот, дали постои договор и електроенергетска согласност меѓу обвинетиот како корисник и ЕВН М за користење на трофазна струја.

Вештото лице, дипломиран електро инженер Г М дал свој Наод и мислење само врз основа на писмените докази и списите во предметот, без да изврши увид на лице место во семејната кука каде живее обвинетиот и констатирал дека износот на потрошената а не платена електрична енергија за кривичниот временски период изнесува 178.778,00 денари, врз основа на критериумите и параметрите изнесени во Законот за енергетика и условите за снабдување со електрична енергија (Сл.весник на РМбр. 6/2001).

Бидејќи вештото лице не било на лице место и од негова страна нема непосреден увид на електричното броило, остануваат неразјаснети околностите околу утврдувањето на бројот и видот на грејни тела што ги користел обвинетиот во критичниот временски период, какви и кои електрични уреди ги користел во домаќинството, моќноста на електричните уреди и тела, дали се работи за потрошена електрична струја во зимскиот и летниот период и дали во врска со тоа постои разлика во цената на електричната струја.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба која по оценка на

овој суд е нејасна и непотполна, првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти кои се од значење за постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот.

6.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.202/07-1 од 26.11.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.33/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда обвинетиот М. Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 50 дневни глоби сметано по 4 евра за една дневна глоба во вкупна денарска противвредност од 12.280 денари. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име кривични трошоци на постапката 900 денари, како и на име паушални трошоци 1.000 денари. Обвинетиот го задолжил да му плати на оштетениот С. М. од Р. на име надомест на штета 30.000 денари со законска затезна камата сметано од 9.09.2008 година па до конечната исплата.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причина што првостепениот суд изведените докази во текот на постапката не ги ценел правилно и во една целина, врз основа на што извел погрешен заклучок дека од нив се докажува да на начин опишан во изреката на пресудата обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар. Наведените причини во образложението на пресудата од кој судот се раководел при одлучувањето намаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата, нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Основани се и жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Врз основа на изјавата на сведокот С. Д.-син на оштетениот, првостепениот суд прифатил дека на 13.10.2007 година во Р. обвинетиот М. Д. со намера противправно да присвои туѓи подвижни предмети од џебот на јакната на С. Д. со кој седеле заедно во угостителскиот објект "В.", одзел една визит картица на име С. М.-татко на Д. и од банкоматот на С. б.-Р., од сметката на картицата во неколку наврати извадил вкупно 30.000 денари кој ги присвоил.

По наоѓање на овој суд вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд нема поткрепа во содржината на изведените докази. Од изјавата на сведокот С. Д. се утврдува дека тој критичниот ден ја имал кај себе кредитната картичка на неговиот татко-оштетениот С. М. Вечерта бил во угостителскиот објект "В." каде што седел на масата во кошот покрај закачалката каде што го имал закачено своето палто, а со него бил и сега обвинетиот Д. Во моментот кога тргнал да си оди забележал дека картичката му ја нема во џебот од палтото. Во изјавата дадена пред првостепениот суд овој сведок кажал дека се сомнева да кривичното дело го извршил сега обвинетиот Д. Д. му се јавил истата вечер да го провери својот сомнеж и притоа обвинетиот Д. му се правдал

дека картичката не му ја зел од џебот на палтото, но ја нашол пред банката. Меѓутоа, истиот сведок Д. на последниот претрес пред првостепениот суд го сменил дадениот исказ, појаснувајќи дека обвинетиот такво нешто не му признал, но дека тоа го кажал во полицијата, што е сосема различно од претходно дадената изјава.

Од друга страна сведокот Д. појаснил пред првостепениот суд дека сведокот Б. кој бил келнер во објектот "В." каде што се наоѓале, му кажал дека го видел обвинетиот како претвора по џебовите на палтињата. Овој сведок-келнерот Б. пред првостепениот суд го демантирал кажаното од сведокот Д., појаснувајќи дека никогаш го нема видено обвинетиот како бркал по џебовите на палтињата, ниту такво нешто му кажал на Д. За првостепениот суд останало и тврдењето на сведокот Д. - син на оштетениот, дека обвинетиот го знаел пинот на картичката затоа што често пати биле заедно кога вадел пари и можел истиот да го забележи, меѓутоа ваквите наводи немаат сигурна поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката, поради што утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд во целост се засновува на претпоставки и на недоволно проверени докази и факти.

Имајќи ја во предвид ваквата фактичка состојба на работите, како и укажувањата на Врховниот суд на Република Македонија во пресудата Кзз.31/09 од 01.07.2009 година, од ваквите докази не може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело, бидејќи ниеден од овие изведени докази со сигурност не укажуваат дека обвинетиот ги подигнал и одзел овие парични средства.

Од овие причини, поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и непотполно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

7.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.214/09 од 26.04.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.357/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.214/09 од 26.04.2010 година, обвинетата Л. С. од Р. ја огласил за виновна за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ и изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која на обвинетата и утврдил парична казна од 20 дневни глоби сметано по 10 Евра или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари, која казна нема да се изврши под услов обвинетата во рок од една година по правосилноста на пресудата да не стори ново кривично дело. Воедно ја задолжил обвинетата да ги надомести кривичните трошоци на постапката согласно чл.89 ст.2 т.6 од ЗКП во износ од 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување. Исто така ја задолжил обвинетата да ја надомести сторената штета на оштетениот ЕВН "М" КЕЦ С. во износ од 131.060,50 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата

Жалбата е неоснована.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл. 381 став 1 точка 11 од ЗКП (пречистен текст). Имено од увидот во списите по предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетата Л. С. од Р. во преиодот од 08.09.2008 година до 07.09.2009 година дејствувала со намера против правно да присвои туѓ подвижен предмет со вадење на два напонска моста од броило 864753 па со тоа да невозможила регистрирање на електричната енергија и на таков начин да одзела 40286 киловат часови електрична енергија во вкупна вредност од 131.060,50 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил пред се од изведените писмени докази приложени од страна на оштетениот-ЕВН М., претсметката за неовластено преземање на електрична енергија и писменото вештачење изготвено преку Бирото за судски вештачења преку вештото лице Мр. Б. А.-дипломиран електро инженер. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на одредбите од чл.381 став 1 точка 11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во правец за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено од изведените докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба произлегува дека обвинетата во критичниот период 08.09.2008 година до 07.09.2009 година одзела туѓ подвижен предмет од друг со намера да го присвои преку вадење на два напонски моста од предметното броило, па да со тоа невозможила регистрирање на електричната енергија која ја користела и од ЕВН против правно присвоила електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти како по однос на времето на сторувањето, периодот на сторувањето на кривичното дело така и по однос на утврдениот износ што обвинетата го присвоила, а за кои износ е задолжена со првостепената пресуда да го надосмести на оштетениот ЕВН Македонија, но без при тоа како доказ да се изведе покрај другото и правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто констатира дека првостепениот суд не дал причини во образложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на против правно присвоената електрична енергија, иако во своето образложение на страна.3 наведува дека овој решителен факт е утврден од изведените докази, од вештачењето и надот и мислењето од Бирото за судски вештачења С. и мислењето на вештото лице ЕВН М КЕЦ С. но доколу истото се внимателно анализира ова вештачење врз основа на истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релеватен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено преземање на електрична енергија, записникот за утврдување неовластено користење на електрична енергија, на оштетениот, без при тоа со извршеното вештачење да се утврди стварната состојба, реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За

изготвување на ваквото вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и грејни тела обвинетата имала во домаќинството, нивната мокност, временскиот период во кое обвинетата го сторила кривичното дело, дали се работи за летен или зимски период, сметките од претходните години кои се плаќани од обвинетата за истиот период со одбивање на противправниот присвоен износ на смеките кои ги плаќала во период за кои е обвинета. Од извршеното постојно вештачење не е утврден ниту еден од наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на протвправно потрошената енергија.

Сторената суштествена повреда на одредбите од Законот за кривична постапка наведени погоре имаат директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

8.= Пресуда на Основен суд- Радовиш К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.411/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година, обвинение О О, О Џ ги огласил за виновни за кривично дело „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 вв. со чл. 22 од КЗ и ги осудил на парична казна од по 60 дневни глоби, сметано по 5 евра или во денарска противвредност од 307,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 36.840,00 денари. Обвинетите - приватни тужители О О и О Џ од с. Т се задолжени солидарно да му платат на приватниот тужител О М трошоци на кривичната постапка во износ од 27.033,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. За своето имотно правно побарување оштетениот О М е упатен на граѓански спор. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда, обвинетиот О М е ослободен од обвинение за кривично дело по чл. 173 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 173 ст.1 од КЗ и за кривично дело од чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Обвинетиот О И е ослободен од обвинение за кривично дело од чл. 173 ст.1 од КЗ, за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, за кривично дело од чл. 173 ст.1 од КЗ и за кривично дело од чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Обвинетиот О Р од с. Т е ослободен од обвинение за кривично дело по чл. 144 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП. Трошоците по постапката паднале на терет на приватните тужители К (М) Н, О О и О Џ. Приватната тужителка К (М) Н и О О се задолжени солидарно да платат трошоци во постапката во износ од 5.000,00 денари за одбрана на обвинетиот И О по службена должност за бранителот Р Б, адвокат од Р во корист на буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Приватните тужители К (М) Н, О О и О Џ од с. Т, за своето имотно правно побарување, се упатени на спор.

Првостепениот суд донел решение К.бр. 149/2009 од 29.03.2010 година, со кој се врши исправка на пресудата К.бр. 149/2009 од 22.02.2010 година, донесена во Основниот суд во Радовиш во диспозитивот под 1 и тоа каде што стои „се задолжуваат обвинетите - приватните тужители О О и О Џ од с. Т,“ треба да стои „приватната

тужителка К (М) Н" и после „Приватните тужители О М" да стои „и обвинетиот О Р, двајцата од с. Т".

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, поради што истата со сигурност не може да се испита. Ова од причини што релевантните факти кои ги утврдил првостепениот суд не произлегуваат од изведените докази во текот на постапката, како по однос на осудителниот дел така и по однос на ослободителниот дел. Првостепениот суд во својата пресуда ги огласил обвинетите О и Џ за виновни за кривично дело „Телесна повреда" од чл. 130 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, подробно опишано во изреката на првостепената пресуда, повредувајќи го оштетениот О М, а сите други обвинети со приватните тужби и тоа О М, О И, О Р за предметните кривични дела „Навреда" по чл. 173 ст.1 од КЗ и „Загрозување на сигурноста" по чл. 144 ст.1 од КЗ ги ослободил од обвинение поради недокажаност, прифаќајќи дека сведоците кои дале изјави да обвинетите го сториле кривичното дело се нивни родни, пријатели, поради што не и поклонуваат верба, а поклонил верба единствено на сведокот А Ф кој исто така е во родбински врски со обвинетиот Р, кој е зет за ќерка.

Вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а поради следното:

Од сите изведени писмени и усмени докази, одбраната на обвинетите, изјавата на сведоците, неспорно е дека помеѓу обвинетите и приватните тужители имало расправи и телесно повредување на О и Џ према оштетениот М, на начин што со стапови го ударале по грбот на десната рака, кога тужителот се завртел, обвинетиот О со тупаници го удрил во пределот на окото, по што тужителот паднал на земјата, а обвинетите со стапови и клоци продолжиле да го удараат по телото, со што му нанеле телесни повреди опишани во изреката на првостепената пресуда, а поткрепени со лекарското уверение. Од изведените докази неспорно се утврдило дека помеѓу обвинетите и тужителите имало расправи, бидејќи по оценка на овој суд нелогично е од сите поднесени кривични тужби за кривично дело „Навреда", „Загрозување на сигурноста" и „Телесна повреда" никој од обвинетите да не изрекол инкриминирани зборови, а кои факти се потврдуваат од изведените докази во текот на доказната постапка, кои првостепениот суд не ги прифатил како вистинити и не ги зел во предвид при утврдување на релевантните факти. Дека обвинетите О М и О И ја навредиле оштетената Н се потврдува од исказот на сведокот О А, која потврдила дека обвинетите ја навредиле со зборовите „Курво, ороспијо" и при тоа извадиле нож на оштетената Н. Овие релевантни факти се потврдуваат и од исказот на сведокот Н О, која исто така потврдува дека обвинетите М и И и ги упатиле на тужителката навредливите зборови „курво, ороспијо" И, Ри М и ги упатиле на тужителката Н зборовите „ке ве убијам", но судот не и поклонил верба и на двајцата сведоци, бидејќи наводно биле пристрасни, бидејќи обвинетиот О бил нејзин син, односно О Н била сопруга на обвинетиот О. Исто така, и обвинетиот - тужителот О О наведува дека И му удрил еден шамар во пределот на лицето, во тој

момент дошла неговата сестра - тужителката Н и тогаш обвинетиот М ја навредил оштетената Н со навредливите зборови, а М извадил нож. Обвинетиот О -тужителот наведува дека и обвинетиот Р и И и упатил зборови на оштетената Н „Ке видиш ти од моја страна што ќе ти се случи“. Кога дошол во дворот обвинетиот М и обвинетиот И и ги упатиле зборовите на Н „Ороспијо, курво“.

Имајќи во предвид дека исказите на обвинетите, оштетените и на сведоците се разликуваат по својата содржина за битните релевантни факти кои се од влијание за правилно одлучување, дали постои или не кривична одговорност кај обвинетите, првостепениот суд ќе треба повторно да ги распита како обвинетите, така и приватните тужители на околности битни за утврдување на релевантните факти и сведоците, па доколку постојат контрадикторности во врска со релевантните факти, да изврши нивно мегусебно соочување, на кој начин би се отстраниле контрадикторностите кои се јавуваат во обжалената пресуда.

9.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.248/09 од 10.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.500/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.248/09 од 10.06.2010 год. обвинетиот К. Г. од Р. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ, за кое му изрекот алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 60 дена, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка 6.900,00 денари, како и на име пашални трошоци 2.000,00 денари. Обвинетиот К. го задолжил да на оштетената ЕВН М. АД С. КЕЦ С. на име надомест на штета и плати износ од 53.785,00 денари со пресметан ДДВ од 18 %. Имотно-правното побарување на ЕВН М. АД С. КЕЦ С. за надомест на штета за износ од 329.999,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти, кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел правилно и во една севкупност, поради што по наоѓање на овој суд донел пресуда која што е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, се во спротивност со содржината на изведените докази, посебно изјавите на распрашаните сведоци вработени во ЕВН, кои што даваат јасна слика за начинот на кој што може да се изврши премостување на електричното броило како дејствие што му се става на товар на обвинетиот, на кој начин се појавува една контрадикторност помеѓу она што првостепениот суд го зел за утврдено и изведените докази во текот на постапката.

Основани се жалбените наводи по однос на утврдената фактичка состојба. Првостепениот суд прифатил дека во критичниот период во Р. обвинетиот К. Г. оневозможил регистрирање на електричната енергија која што се користи преку броилото на ЕВН М. и одзел киловат часови електрична енергија во вредност од 53.785,00 денари со пресметан ДДВ. Утврдената фактичка состојба, одговорноста и вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар ги засновал на наодот и мислењето на вештото лице од Бирото за судски вештачења - С. Првостепениот суд го утврдил начинот на извршувањето на кривичното дело, односно дека било спуштен еден напонски мосник на трофазното броило, на кој начин не се регистрирала правилно и во целост потрошената електрична енергија, со што се регистрирала истата само низ двата исправно поставени напонски моста. Притоа фактот што пломбата на поставеното броило не била оштетена го поткрепил од вештачењето според кое прифатил за утврдено дека спуштањето на било кој напонски мост од трофазното електрично броило било можно при реакција на истото од страна на човек, односно дека е можна манипулација со пломбата со посебна опрема и дополнително лепење, така да изгледа дека е се во ред и да не се примети дека е манипулирано со истото.

По наоѓање на овој суд вака даденото вештачење, кое што првостепениот суд треба да го цени како и секој друг доказ во текот на постапката, е во спротивност со изјавите на распрашаните сведоци, во текот на постапката. Имено од исказите на сведоците А. Н. и Д. М. се утврдува дека тие како електромонтери вработени во ЕВН М. од страна на работодавачот биле испратени со работен налог во Р. за редовна промена на броилата кај обвинетиот П, каде броилото било поставено од надвор пред куќата, ормарот бил затворен на броилото, истите го отвориле, го отпломбирале за да извршат промена и тогаш откако ја извадиле оловната пломба со број 4, утврдиле дека напонскиот мосник бил тргнат, што претставува кражба на електрична енергија. Притоа истакнуват дека пломбата не била оштетена, што е потврдено и со нејзино фотографирање. Првостепениот суд не го ценел во доволна мера појаснувањето на овие овластени службени лица во делот каде што кажале дека пломбата била исправна, навидум немало правено манипулација, односно по нивно мислење обвинетиот не можел сам да го спушти напонскиот мосник. Во таа смисла сведокот Б. М. вработен во ЕВН како контролор кажал "тврдам дека обвинетиот согласно затекнатата ситуација немал можност сам да го спушти напонскиот мосник, бидејки не можел да има пристап до мосниците". Сведоците Д. М. и А. Н. кажале пред првостепениот суд дека обвинетиот би можел да ги тргне мосниците, но без да ја оштети пломбата многу тешко, односно обвинетиот не би можел сам да ја тргне и повторно да ја постави оловната пломба.

Од сето погоре изнесено, по наоѓање на овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сомневање, имајќи ја во предвид контрадикторноста на изјавите на сите распрашани сведоци во текот на постапката во однос на даденото мислење и наодот од вештото лице од Бирото за судски вештачења - С. Во конкретниот случај првостепениот суд не утврдил со сигурност кој го спуштил мосникот за да може да се изврши кражба на струја, дали истиот

бил спуштен во моментот кога е отстранета пломбата и отворено броилото или е спуштен претходно и дали воопшто е можно да било кое лице ја отстрани пломбата, го отвори броилото, спушти мосникот и повторно доведе се во ред, а без да биде оштетена пломбата, односно дали тоа можел да го стори обвинетиот. Што се однесува до самото вештачење по наоѓање на овој суд имајќи во предвид дека вештото лице нема излегувано на лице место, се доведува под сомневање констатираната состојба и даденото мислење.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право по однос на тоа дали обвинетиот можел да го изврши кривичното дело што му се става на товар на начин како што е опишано во изреката на пресудата, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

10.= Пресуда на Основниот суд Радовиш К.бр.228/09 од 23.04.2010 год.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.501/10.

Со обжалената пресуда К.бр.228/09 од 23.04.2010 година обвинетите Л.Ц., Ј. А. и Д. Е., сите од Р. ги огласил за виновни за кривично дело "Несовесно работење во службата " по чл.353 -в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, им изрекол условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по шест месеци која казна нема да се изврши доколку во рок од две години не сторат ново кривично дело. Обвинетите се задолжени солидарно да платат трошоци по постапката во износ од 6.000,00 денари како и да платат паушал од по 1.000,00 денари во корист на Буџетските сретства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени солидарно да платат на ЈП М. ш. ПСШ П. Р. штета во износ од 133.607,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Имотното правното побарување по основ на штета во износ над досудениот, а до износ од 232.820,00 денари првостепениот суд го одбил како неосновано.

Жалбата на обвинетите е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т. 11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна на изведените докази и утврдените решители факти. Причините за решителните факти не прозлегуваат од изведените докази во текот на доказната постапка, а оние кои се наведени се во спротивност со изведените докази. Имено кривичното дело "Несовесно работење во службата " по чл.353-в од КЗ е бланкетно кривично дело и го извршува тој што го пропушта должниот надзор во однос на работните задачи што ги има во службата и се однесува несовесно према нив, па како резултат на тоа да предизвикал штета према РО. Како дејствие на извршување на кривичното дело за кое обвинетите се огласени за виновни им се ставаат дека во текот на 2006 година како одговорни лица во ЈП М.ш. ПСШ П. Р.

со пропуштање на должен надзор и очигледно несовесно постапување, оставиле посечени, а недотурени букови трупци во количина од 20,10 метри кубни и огревно дрво во количина од 125 метри кубни во одделите 79-а, 80 -а и 81-а во РО "Л. р." со што на ЈП М. ш. нанеле штета во вкупен износ од 232.820,00 денари. Меѓутоа овој решителен факт не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, посебно за работата и работните задачи што обвинетите ги имале во ПСШ П. Р.. Имено од правилникот за ораганизација и систематизација на работните места во ПСШ П., од решенијата за распоредување на работник, како и од распитот на обвинетите и сведоците на ПСШ П. неспорно поризлегува дека на првообвинетиот Л. Ц. во работните задачи му се доделени и ги извршувал на работно место самостоен референт за користење, заштита и одгледување на шуми, а обвинетиот Ј. А. на работно место референт за користење на шуми, додека пак третообвинетиот Е. Д. бил на работно место референт за дотур и превоз. Во дизпозитивот на обвинението како дејствие на извршување на кривичното дело на обвинетите им се става пропуштање должен надзор и очигледно несовесно постапување за посечените, а недотурените дрва од што произлегува дека единствено обвинетиот Е. Д. односно во неговите работни задачи му било доверено организирањето на дотур на дрва и нивен превоз. Во образложението на пресудата не е наведено од каде во работните задачи на обвинетите Л. Ц. и А. Ј. им припаѓа дотур на дрва, за да врз основа на тоа им се стави на терет пропуштањето на должен надзор и несовесното работење кои го предизвикале за да не се изврши дотур на дрва, а со тоа и настапување на штетните последици према правното лице. Од друга страна од доказите произлегува дека во ПСШ П. е распишан тендер за 2006 година за дотур на посечени дрва и истиот бил доверен и го извршувал сведокот В. В., а за најнепристапниот терен каде биле посечени буковите трупци било ангажирано лицето Л. од В., кој пак во својот исказ потврдил дека дел од посечената дрвна маса не можела да се дотури бидејќи бил непристапен теренот, а поради лошите временски услови. Од ова произлегува дека сепак бил организиран дотур на дрва кој не се извршил поради лошите временски услови и поради непристапниот терен што претставува објективна околност за не извршување на дотурот односно оставање на трупците на оделите 79-а, 80-а и 81-а. Поради сите овие причини се доведува под сомнение и фактот дали настанатата штета е резултат на несовесното работење на обвинетите или пак е резултат на објективните околности односно непристапниот терен, лошото време или пак ненавременото извршување на дотур на дрва од лицата на кои им била доверена ова работна задача односно на сведокот В. В. кој го добил тендерот за дотур на дрва за 2006 година. Во контекст на ова е одбраната на првообвинетиот Ц. кој наведува дека пријавил дека има недотурена количина на дрва за што била и формирана комисија во ПСШ за утврдување на количината, но поради настанатите временски услови и немањето на соодветен апарат "Клупа" неможело да се изврши пописот.

Првостепениот суд при повторното судење е потребно да изведува докази и на околноста зошто исечените дрва не биле дотурени кога временските прилики биле погодни - на пример пролета 2007 година, дали е тоа од субјективна природа поради пропустите на третообвинетиот или поради тоа што сведокот В. В. кој го добил тендерот

за дотур на дрва навремено не ги извршувал своите работни задачи кои му биле доверени. Судот да изведува докази по однос на овој релевантен факт во смисла дали навистина имало недоразбирања со сведокот В. В. со обвинетите во смисла да тој изврши дотур на дрвата на спорните одели, дали е тоа било изводливо, можно доколку временските прилики биле подобри, дали на тој терен кој бил тешко пристапен можело сепак да се извлечат дрвата во текот на 2007 година кога временските услови биле погодни Првостепениот суд да го цени и фактот дека во месец Октомври 2006 година првообвинетиот е бил на боледување, а се јавил на работа во Март 2007 година, додека пак второобвинетиот Ј.А. во Декември учествувал во пријавувањето на недотурени дрва, меѓутоа од 04.01.2007 година бил преместен на друго работно место, од кои докази првостепениот суд треба да утврди дали нивните превземени работни обврски можат да се подведат како непреземање на должен надзор од кои настапила конкретната штета на ПСШ П., бидејќи кривичното дело за кое се теретат - за да постои потребно е да настапи конкретна штета на ПСШ П. предизвикана од пропуштање на должен надзор и несовесно работење на обвинетите како субјективен елемент на делото

Поради сторените суштествени повреди и фактичката состојба е погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид сите погоре наведени укажувања на Овој суд, да ги утврди работните обврски на обвинетите според систематизацијата, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка па врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

11.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 59/10 од 17.06.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.531/10.

Основниот суд во Радовиш со пресуда К.бр. 59/2010 од 17.06.2010 година, обвинетите П Д и М Д, двајцата од Р ги огласил за виновни за кривично дело „Навреда“ од чл. 173 ст.1 од КЗ и „Телесна повреда“ по чл. 130 ст.1 од КЗ и ги осудил на парична казна од по 20 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од по 12.280,00 денари, за кривично дело „Навреда“ по чл. 173 ст. 1 од КЗ и парична казна од по 20 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 12.280,00 денари за кривичното дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.1 од КЗ, или со единствена парична казна во вкупен износ од по 24.560,00 денари. Обвинетиот П е задолжен со трошоци во постапката во корист на Буџетските средства во износ од 1.280,00 денари и обвинетиот М трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени солидарно да му платат на тужителот преку неговиот полномошник З Б, трошоци во постапката во износ од 28.460,00 денари. Обвинетите се задолжени

солидарно да платат на тужителот надомест на материјална штета од 1.200,00 денари за лекарско уверение и нематеријална штета 20.000,00 денари за претрпен физички бол и 20.000,00 денари за претрпен страв, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Се одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не дал доволно причини за решителните факти, а кои се од битно влијание за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот П. Ова од причини што од изведените писмени докази, како и од одбраната на обвинетиот, а кој факт е и неспорен, а го прифатил и првостепениот суд - дека обвинетиот П во времето на извршувањето на кривичното дело имал алкохол во организмот во крвта од 4,08 промили, а за овој факт првостепениот суд наведува нејасни и неразбирливи причини -дека оваа околност не го ослободува од кривична одговорност, бидејќи самиот се довел во состојба на пијанство, знаејќи дека може да стори кривично дело. Меѓутоа, овие причини се сосема неприфатливи за повисокиот суд, од причини што обвинетиот кога конзумирал алкохол воопшто не знаел и не можел да знае дека ќе настане вербална расправија меѓу него и оштетениот и дека ќе дојде до физичка пресметка помеѓу обвинетиот и оштетениот. Првостепениот суд е требало подетално да го распраша вештото лице д-р. Г К, кој не дал јасен и прецизен одговор - дали содржината на алкохол во крвта кај обвинетиот од 4,08 промили влијаело врз истиот, односно дали истиот можел да расудува со своите постапки, дали можел да го свати значењето на своето дело и дали можел да управува со своите постапки и ќе се утврди дали обвинетиот бил пресметлив, делумно непресметлива или непресметлива особа. Овој факт е од битно влијание за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот, бидејќи се работи за тежок степен на алкохолизираност како што наведува и самото вешто лице над 3,5 промили алкохол во крвта истата е токсична, што значи дека истиот треба да биде во пред коматозна или коматозна состојба со неможност за движење и логично размислување. Меѓутоа, вештото лице не дава одговор дали обвинетиот е бил пресметлив, дали е бил делумно непресметлив или непресметлива особа, од што зависи дали обвинетиот е кривично одговорен или не за дејствијата кои што ги презел. По однос на дејствијата кои што ги презеле обвинетите за овој суд не постојат спорни моменти, од причини што од изведените писмени и усмени докази, неспорно се утврдува дека обвинетите ги презеле дејствијата опишани во петитумот на приватната тужба, но се поставува прашањето дали обвинетите П е кривично одговорен за дејствијата што ги презел со оглед на фактот дека бил со алкохол во крвта од 4,08 промили, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда во целост да ја укине и предметот врати на повторно судење.

По однос на предлогот на обвинетите во жалбата по однос на обвинетиот М, со кој бара враќање во поранешна состојба, затоа што сега наводно бил во Р М, а за време на судењето бил недостапен и бил во Р С, овој суд истакнува дека во оваа фаза на постапка - жалбена постапка, не е предвидено барање за враќање во поранешна состојба, а

судењето во отсуство не е причина за враќање во поранешна состојба. Од друга страна, барање за враќање на поранешна состојба, не се бара затоа што обвинетиот М бил суден во отсуство, туку поради причини наведени во чл. 48 од ЗКП.

12.= Решение на Основен суд Радовиш К.бр. 87/10 од 14.07.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.587/10.

Основниот суд во Радовиш со решение К.бр. 87/10 од 14.07.2010 година, према обвинетиот М И од Р изрекол судска опомена за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ по чл. 297 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци во постапката во износ од 2.000,00 денари на име паушал како и трошоци во постапката во износ од 2.500,00 денари во корист на буџетските средства на РМ. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци на полномошникот на оштетените -адвокатски приправник Илин Тодоровски износ од 2.000,00 денари, како надомест на нужни издатоци, а во останатиот дел трошоците по приложен трошковник во износ од 19.594,00 денари првостепениот суд ги одбил, а согласно чл. 94 ст.2 од ЗКП., Оштетените Д Ј и И И од с. С, за своето имотно правно побарување се упатени на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т 11 од ЗКП, бидејќи причините за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази.Првостепениот суд прифатил да обвинетиот МИ го сторил кривичното дело на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда, постапувајќи спротивно на чл. 26 ст.1 од ЗБСП, кое било причина за настанување на сообраќајната незгода.

Утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновал врз основа на исказите на оштетените Ј и И, исказот на сведокот Г С, вештото лице Г Г, а не ја прифатил одбраната на обвинетиот. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение од причини што истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка. Ова од причини што обвинетиот не го признава кривичното дело за кое се терети, наведувајќи дека не бил учесник во настаната сообраќајна незгода, дека неговото патничко моторно возило било на земјената површина и дека тој ја гледал сообраќајната незгода од тоа место, дека учесник во незгодата било друго возило кое го претекнувало моторот, па тогаш настанала сообраќајната незгода, а обвинетиот дошол на местото да им помогне. Утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и поради фактот што од увидот на лице место и скицата се направена по кажување на сведоците, и тоа еден ден после настаната сообраќајна незгода. На сето ова се надоврзуваат и изјавите на оштетените, кои наведуваат дека обвинетиот бил тој кој што бил учесник во сообраќајната незгода, и дека тој наводно им го пресекол патот по кој се движеле оштетените со својот мотор, и да

моторот удрил во предната гума од џипот, но од извршеното вештачење се утврдило дека не постоел контакт помеѓу возилото на обвинетиот и моторот, поради што и застапникот на обвинението го прецизирал обвинителниот акт, наведувајќи во дека за да моторот го избегне ударот од возилото управувано од обвинетиот, истиот скренал на левата страна, излегол од асвалтната подлога, поради што настанала последицата, односно сообраќајната незгода и телесните повреди на оштетените. На сето ова се надозврзува и исказот на вештото лице кој наведува дека скицата била направена исклучиво по исказите на учесниците на незгодата, еден ден после случувањето на сообраќајната незгода, дека скицата била доста штура, бидејќи не била направена веднаш по незгодата, да од фотодокументацијата се гледало оштетување само на моторциклот, но не и на џипот, дека траги на лизгање после ударот во џипот не биле наведени, дали ги имало и колку метри моторциклот се лизгал, не било наведено дали имало отфрлени делови од моторциклот од ударот во џипот, исто така не било наведено дали постојат и дали воопшто има. Оштетувања постоеле на левата страна на моторциклот, но истите не биле наведени дали се од ударот во предната лева гума на џипот или се настанати само од лизгање. Понатаму вештото лице наведува дека нелогично е да возачот и сопатникот на моторциклот удариле во џипот во предната лева гума, бидејќи на џипот воопшто немало оштетување или траги од боја од моторциклот, а моторциклот бил оштетен повисоко од висината на левата предна гума, поради што вештото лице наведува дека контакт помеѓу возилото на обвинетиот и моторциклот не постоел. Вештото лице исто така ја наведува и веројатноста, односно - како што наведува и обвинетиот, дека до колку има трет учесник во сообраќајната незгода, како што изјавил обвинетиот - дека се движело ПМВ со бела боја, поголема била можноста и тој да бил околу случувањето на сообраќајната незгода и наведува дека тој би бил најголемиот кривец за случување на сообраќајната незгода. Во списите во предметот не постојат други материјални докази, од кои со сигурност би се утврдила фактичката состојба, а со тоа и кривичната одговорност кај обвинетиот, поради што првостепениот суд ке треба да прибави и други докази доколку постојат во МВР, па врз основа на сите тие докази, како и доказите во предметот да нареди сообраќајно вештачење од Бирото за судски вештачења, на кој начин ке може со сигурност да утврди како е настаната сообраќајната незгода, дали обвинетиот е бил учесник во сообраќајната незгода или не, врз основа на кое ке може да се утврди правилна фактичка состојба и ке се утврди дали обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ке може да донесе правилна и законита одлука.

13.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.192/09 од 12.07.2010 година УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.589/10.

Со обжалената пресуда К.бр. 192/09 од 12.07.2010 година, обвинетите Ј. Љ од с.О. и И. К. од Р.ги огласил за виновни за кривично дело "Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот" од чл.300 ст.4 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ и ги ослудил на казна затвор и тоа обвинетиот Ј. Љ. на казна затвор од 3 (три) месеци, а обвинетиот И. К. на казна затвор во трање од 9 (девет) месеци, кои казни да се извршат веднаш по правосилноста на пресудата.

Жалбите на обвинетите се основани.

Жалата на обвинителот е беспредметна.

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи постои противвечност помеѓу изреката на нападнатата пресуда со утврдената фактичка состојба, потоа изреката на пресудата е најасна, неразбирлива, противречна со причините за решителните факти, а наведените причини за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречни, истотака постои противвечност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата за решителните факти и содржината на изведените докази. Имено, противвечноста помеѓу изреката на обжалената пресуда со утврдената фактичка состојба по однос на обвинетиот Љ.Ј. се огледа во следното:

Првостепениот суд во изреката на својата пресуда за обвинетиот Љ.Ј. наведува дека превзел дејствие на престигнување на автобусот на место кое поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори и со тоа дека постапил спротивно чл.51 ст.1 од ЗБСП. Меѓутоа, на страна 5 во делот на утврдената фактичка состојба по однос на обвинетиот Љ.Ј., првостепениот суд наведува дека обвинетиот Љ. управувајќи ПМВ "Ф. п." спротивно на чл.51 ст.1 од ЗБСП откако претходно извршил престигнување на ПМВ К., превзел дејствие на престигнување на автобус С. управуван од обвинетиот К.И.на дел од патот каде што просторот не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие...". Противвечноста помеѓу изреката на обжалената пресуда по однос на обвинетиот Љ. и дел од утврдената фактичката состојба, истоа така по однос на обвинетиот Љ. повеќе од очигледна е, бидејќи во изреката се наведува дека била повредената бланкетната норма на чл.51 ст.1 од ЗБСП поради тоа што обвинетиот Љ. на местото на незгодата поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори престигнувањето, а во образложението односно во утврдената фактичка состојба наведува дека обвинетиот Љ. не можел безбедно да го изврши престигнувањето бидејќи немал доволен простор за безбедно изведување на тоа дејствие.

Првостепениот суд во образложението на пресудата во делот на утврдената фактичка состојба наведува дека на ден 21.08.2009 година околу 06,35 часот на патот с.О.-Р., обвинетите движејќи се по регионалниот пат Р-603 од правец на с.О. према Р. обвинетиот Љ. управувал ПМВ "Ф. п" спротивно на чл. 51 ст.1 од ЗБСП па откако изврши претходно престигнување на ПМВ К. превзел дејствие на престигнување

на автобус "С. "-415 управуван од обвинетиот К. на дел од патот каде што просторот не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие. Оваа констатација на првостепениот суд во цитираниот дел од утврдената фактичка состојба е нејасна, односно не е разбирливо врз основа на кои докази првостепениот суд го извлекол заклучокот дека обвинетиот Љ. немал доволен простор за безбедно изведување на дејствието-престигнување на автобусот. Ова поради тоа што од извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења Скопје вештите лица јасно и недвосмислено опишале и утврдиле дека кривично правниот настан се случил онака како што е наведено во вештачењето, ги опишале дејствијата на обвинетите во смисла на тоа кој од нив какви дејствија превзеле за време и моментот на случувањето на незгодата, па од мислењето дадено од страна на вештите лица Г. А. и Љ. А. не може да се утврди дека обвинетиот Љ. има направено некаков пропуст, односно дека превзел дејствие спротивно на наведените одредби од ЗБСП. Оттука произлегува дека постои значителна противречност помеѓу содржината на изведените докази со решителните факти што првостепениот суд ги прифатил за утврдени. Противречноста помеѓу содржината на изведените докази и причините за решителните факти наведени во обжалената пресуда се огледаат и во тоа што на страна 7 од вештачењето кога вештите лица вршат анализа на материјалните докази заклучуваат дека возачот на возилото Фијат реагирал со поместување на возилото кон левиот раб на коловозот и земјената банкина, а неговото возило се наоѓало странично од автобусот на левата половина од коловозот. Таквата реакција наведуваат вештите лица дека била предизвиката од поместување на автобусот во лево и претставувала обид да се избегне контактот со истиот. Имајќи го во предвид сето ова може да се заклучи дека возачот на ПМВ "Ф. п.", Љ.Ј. на опасноста реагирал на единствен можен начин бидејќи други можности за избегнување на контактот со автобусот немал. Понатаму од содржината на даденото мислење на вештите лица не може да се утврди пропуст на страната на возачот на ПМВ "Ф. п.", бидејќи на ниту едно место во вештачењето, но не само во вештачењето туку и од ниту еден доказ не произлегува дека просторот каде што обвинетиот вршел престигнување да не бил доволен за безбедно изведување на тоа дејствие. Според тоа воопшто не е јасно ниту пак разбирливо врз основа на што првостепениот суд извлекол заклучок дека на тој дел од патот просторот не бил доволен за безбедно изведување на престигнувањето превземено од страна на обвинетиот Љ.. Уште повеќе е неразбирлива пресудата поради тоа што првостепениот суд како што е веќе погоре наведено во изреката за обвинетиот Љ. наведува дека превзел дејствие на престигнување на автобусот на место кое поради оддалеченоста не можел безбедно да го стори. Овој дел од изреката не ноѓа исто така никаква поткрепа во содржината на изведените докази, значи покрај противречноста со цитираниот дел од утврдената фактичка состојба овој дел е противречен и со содржината на изведените докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените повреди од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик по однос на обвинетиот Љ.Ј..

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе

веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на кои укажа Овој суд погоре, задолжително да се позанимава со прашањето што би требало да превземе обвинетиот Љ. во моментот, односно во сообраќајната ситуација во која се нашол кога вршел престигнување на автобусот управуван од второобвинетиот К. и кога се нашол паралелно со автобусот во фаза на престигнување кога токму во тој момент возачот на автобусот-обвинетиот К. со автобусот превзел дејствие на свртување во лево поради што обвинетиот Љ. наоѓаќи се во ваква безизлезна ситуација, за да го одбегне директниот контакт со автобусот со возилото што го управувал оди на лево дури излегува со левите тркала на банкната, а потоа свртувајќи со возилото во десно со цел да се врати на својата коловозна лента, ја губи контролата над возилото и без претходно да знае и да го види велосипедистот кој се движел пред автобусот поради изгубената контрола на возилото, а предизвикана од страна на обвинетиот Констандо со возилото удрил во велосипедистот и велосипедот нанесувајќи му тешки телесни повреди од кои покасно велосипедистот починал. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре, а притоа да ги има во предвид останатите жалбени наводи првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Радовиш по однос одлуката за казната е беспредметна.

14.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 140/10 од 22.09.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.649/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 140/10 од 22.09.2010 год. обвинетиот Д. А.од Р. го огласил за виновен за кривично дело "Телесна повреда" по чл.130 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 12.280,00 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката на приватниот тужител во износ од 10.650,00 денари. Оштетениот за своето имотн-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази утврдил дека обвинетиот Д. А. на критичното место и време физички го нападнал оштетениот Љ. удирајќи го со тупаници и нанесувајќи му ги повредите, кои имаат поткрепа од приложеното лекарско уверение. Меѓутоа вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е заснована на доволно проверени факти и докази од кои може со сигурност да се утврди кривичната одговорност кај обвинетиот. Ова од причина што обвинетиот и оштетениот даваат сосема различни изјави по

однос на случување на овој настан. Обвинетиот приложил лекраско уверение дека и тој се задобил со телесни повреди, но првостепениот суд од неразбирливи причини не го прифатил како доказ и не изведувал докази во смисла на тоа од каде му се нанесени овие телесни повреди на обвинетиот. Не е распрашана ни сведокот Р. А., која е единствен очевидец на настанот, а која има дадено изјава пред нотар, за која овој суд смета дека не претставува доказ, бидејќи не е дадена во една контрадикторна постапка, поради што е потребно овој сведок да се сослуша за да се разјаснат сите релевантни факти битни за правилно одлучување по овој кривично-правен настан. Ова дотолку повеќе што обвинетиот во својата одбрана наведува дека тужителот бил тој кој што најпрво го навредил, а во рацете држел некаква плочка, налетал преама обвинетиот и физички го нападнал со тупаници, потоа го повлекол за маицата и му ја скинал, а да тој- обвинетиот нема зададено удари на приватниот тужител, а можно е да тоа го сторил додека се бранел. Во поткрепа на овој факт постои лекарско уверение на име на обвинетиот, поради што првостепениот суд е должен при повторното судење да ги разјасни сите овие околности битни за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот. Во контекст на ова е и исказот на обвинетиот, кој наведува дека се јавил уште истиот ден на лекар, но не поднел тужба, бидејќи биле соседи со оштетениот. Наспроти ваквата одбрана на обвинетиот, оштетениот наведува како во приватната тужба, поради што е потребно да се изврши нивно меѓусебно соочување, сослушување на сведокот Р., во една контрадикторна постапка, да се изведе доказ - лекарското уверение на име на обвинетиот, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе една правилна и законита одлука.

15.= Пресуда на Основен суд Радовиш, К.бр.5/10 од 24.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.702/10.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда к.бр.5/10 од 24.09.2010 година обвинетите Ѓ. В. и Ѓ. Л, двајцата од Р. врз основа на чл.368 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение и тоа дека обвинетиот В. Ѓ. сторил кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 и чл.23 ст.1 од КЗ, како и кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, додека обвинетата Ѓ. Л. ја ослободил од обвинение дека сторила кривично дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање" по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, бидејќи кривичните дела за кои се обвинуваат не претставуваат кривични дела според законот. Приватната тужителка М. В. преку нејзиниот законски застапник М. З. ја задолжил да и исплати на обвинетите на име трошоци на кривичната постапка износ од 17.860 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватната тужителка да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на

чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кои се раководел при ослободувањето на обвинетите од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказната постапка.

Имено, од изведените докази на главниот претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело "Неовластено прислушкување и тонско снимање,, по чл.151 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, а за првообвинетиот и во врска со чл.23 ст.1 од КЗ, поради кое нешто обвинетите ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази, иако првостепениот суд неспорно утврдил дека со употреба на посебни уреди-мобилен телефон било направено тонско снимање на разговорот со приватната тужителка без нејзино знаење, сепак првостепениот суд прифатил дека во конкретниот случај изостанува намерата-субјективниот елемент, со оглед на тоа дека извршителот на дејствието треба да го превзема симањето со намера изјавата да ја злоупотреби од користољубиви побуди или со неа да му причини штета на лицето чија изјава се снима или на трето лице или така снимената изјава да му се пренесе на трето лице или непосредно да ја пренесува на трети лица, односно да овозможи да тоа трето лице да ја осознае, што во конкретниот случај со утврдените факти овој субјективен елемент по наоѓање на првостепениот суд отсутувал. Исто така првостепениот суд прифаќа дека пренесувањето на снимената изјава на органите на прогон-полицијата и презентирањето на истата во судска постапка неможело да се смета како пренесување на трети лица, како и тоа дека намерата на обвинетиот не била да се злоупотреби изјавата, напротив прифатил дека во конкретниот случај целта на обвинетиот била да го заштити сопствениот материјален интерес, односно да го открие кривичното дело сторено од страна на приватната тужителка.

Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело, во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази извлекол погрешен заклучок кога утврдил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани елементите на предметните кривична дела за кои се товарат. Имено, неспорен е фактот дека тонското снимање на изјавата на приватната тужителка В. е неовластено, бидејќи во конкретниот случај истото се врши спротивно на волјата на лицето чиј разговор или изјава се снима, односно без знаење на оној кој ја дава изјавата - во конкретниот случај приватната тужителка. Исто така, самиот факт што приватната тужителка В. уште при првата средба му признала на обвинетиот дека има украдено пари, така што обвинетиот знаел за сторителот и делото, по наоѓање на овој суд не држи образложението на првостепениот суд дека обвинетиот ја презентирал тонската снимка на полицијата, со единствена намера - откривање на

кривичното дело и сторителот, бидејќи доколку навистина обвинетиот имал таква намера, тоа можел да го стори многу порано. Имено, првостепениот суд неосновано прифатил дека кај обвинетите отсутствува намерата-снимената изјава да се злоупотреби од користољубиви побуди, бидејќи доколку внимателно се анализираат изведените докази може да се утврди дека обвинетиот не бил сигурен во својот исказ по однос на околноста-колку парични средства приватната тужителка протиправно одземала, дали овие парични средства истата ги украдала од продавницата или од домот на обвинетиот, за да после една ваква несигурна одбрана од страна на обвинетиот истиот во малолетничката постапка поведена против малолетната В. пријавил имотно правно барање од 10.000 евра. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд јасна е намерата на обвинетиот, бидејќи доколку обвинетиот навистина сакал со предавањето на снимката на изјавата на тужителката, да се открие сторителот и кривичното дело, сето ова обвинетиот можел да го стори веднаш по снимањето на истата, а не подоцна кога сватил на договорните средби, дека таткото на тужителката В. нема намера да му ја надомести евентуалната причинета штета во вкупен износ од 10.000 евра.

На погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетите не се содржани, односно отсутствуваат елементи на предметното кривично дело за кое се товарат, поради што следувааше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

16.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.126/09 од 17.09.2009 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.734/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 126/09 од 17.09.2009 год. обвинетиот В. З. од с.П. го ослободил од обвинение за кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.5 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Трошоците по постапката во износ од 4.340,00 денари паднале на терет на буџетските средства на судот Оштетеното ЈП "М. ш." ПШС "П." Р. за своето имотно-правно побарување во износ од 29.337,00 денари е упатено на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Радовиш за сторени суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, а во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено првостепениот суд прифатил дека на критичното место и време обвинетиот бил затекнат како товари дабови дрва од страна на сведоците П. С. и А. Д., односно како врши утовар на дрва во тракторот со запрежна кола, која била сопственост на обвинетиот, но бидејќи не го

затекнале како сече дрва во м.в. "Б. к." и да тие дрва што биле во запрежната кола и не ги измериле, првостепениот суд донел ослободителна пресуда према обвинетиот за предметното кривично дело.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба нема поткрепа од изведените докази, а поради следното:

Во списите во предметот постојат писмени докази - пријава од "М. ш." С. ПШС "П." Р.бр.125 од 05.05.2009 год., каде е нотирано дека обвинетиот на критичното место и време сечел суви зелени дабови дрва во количина од 2,79 м³, за што е составен записник, каде во табелата конкретно се е наведено бројот, димензиите и количината на дрвата кои ги посекол обвинетиот. Во контекст на ова е и самата одбрана на обвинетиот, која се состои во негово целосно самопризнание, кога наведува дека на критичното место и време обвинетиот бил по дрва, сечел дрва од м.в. "Б. к." и "Б. д.", меѓутоа количината ја оспорува и наведува дека сечел само 0,50 м³ дрва, наведувајќи дека дома немал дрва, па сакал да открадне дрва и да наводно го лажеле на изборите дека ќе му дадат дрва, но тоа не го сториле, поради што обвинетиот се решил на вакви инкриминирани дејствија. Обвинетиот наведува и дека заедно со него бил неговиот шура, кој му помагал при сечењето, а дрвата ги сечел со моторна пила. Сведокот П. С. -работник во ЈП "М. ш." во својот исказ јасно наведува дека го затекнал обвинетиот во м.в. "Б. д." и "Б. к." и при контролата ги измериле дрвата и утврдиле дека биле во количина од 2,794 м³, го затекнале обвинетиот со трактор и запрежна кола, наведувајќи дека последниот ред го товарел на запрежната кола, а исечените дрва биле дабови. Овој сведок наведува дека со обвинетиот имало уште две лица. Точно е дека сведокот П. С. наведува дека обвинетиот не бил затекнат да сече дрва во "Б. к." и да ги мереле посечените дрва кои биле сечени од него, а дрвата во запрежната кола не биле мерени, меѓутоа, со оглед на фактот да обвинетиот го признал кривичното дело, да постојат докази дека дрвата се сечени од страна на обвинетиот и неговите помошници во м.в. "Б. к." и "Б. д.", а сведоците П. С. и А. Д. ги измериле дрвата кои биле посечени од страна на обвинетиот, а постоеле траги од трактор, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, односно релевантниот факт дали обвинетиот не бил тој кој што ги сечел дрвата на критичното место и време како што е во поднесеното обвинение, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение.

Од сите овие причини, погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

17.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр.146/08-1 од 01.09.2009 год.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.799/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр.146/08-1 од 01.09.2009 год. обвинетиот М. Р. од Р. го огласил за виновен за кривично дело "Прикривање" од чл.261 ст.2 од КЗ, за кое му изрекот алтернативна

мерка - условна осуда, со која на обвинетиот му утврдил парична казна од 50 дневни глоби, сметано по 5 евра или во денарска противвредност од 307,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 15.350,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело, а воедно согласно чл.89 ст.2 т.6 од ЗКП го задолжил да ги надомести трошоците на постапката во износ од 1.000,00 денари, како и да му ги надомести трошоците на постапката на оштетениот И. Р. во износ од 10.975,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Исто така обвинетиот го задолжил да му ја надомести штетата на оштетениот И. Р. во износ од 47.250,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Привремено одземените златници - турски лири и тоа шест на број по 7,2 грама и една на број од 6,9 грама одлучил да му се вратат на оштетениот И. Р. веднаш по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на образложението дадено во пресудата, како и поради тоа што истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот М. Р. во златарата "П." протурил четири златници - турски лири, додека во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот во оваа златара разменил три златници - турски лири. Исто така првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд, односно при повторното судење првостепениот суд во својата одлука ја променил само правната квалификација на предметното кривично дело од ст.1 во ст.2, но повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази, од кои со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот навистина можел да знае дека златниците - турските лири биле прибавени со кривично дело, поради што и понатаму останува под сомнение овој решителен факт. Исто така по оценка на овој суд првостепениот суд погрешно постапил кога обвинетиот М. Р. го задолжил да му ја надомести причинетата штета на оштетениот И. Р. солидарно со обвинетиот А. Е., во износ од по 47.250,00 денари. Ова од причина што извршител на кривичното дело "Кражба" е обвинетиот А. Е., а не обвинетиот М. Р.. Ова уште повеќе и поради фактот што лирите кој обвинетиот М. Р. ги протурил по златарите за сметка на Е. му биле вратени на оштетениот, а и седумте златници - турски лири, од кои шест на број од по 7,2 грама и една на број од 6,9 грама, се привремено одземени од обвинетиот со задолжување по правосилноста на пресуда истите да му бидат вратени на оштетениот.

Сторените суштествени повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

18.= Пресуда на Основен суд Радовиш К.бр. 128/2009 од 02.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.804/09.

Основниот суд во Радовиш со обжалената пресуда К.бр. 128/2009 од 02.10.2009 година, обвинетиот Г А од Р го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ по чл. 297 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 40 дневни глоби, сметано по 10 евра, или во денарска противвредност од 614,00 денари за една дневна глоба или во вкупен износ од 24.560,00 денари во која казна му ја пресметал и платената парична казна за прекршокот во износ од 18.434,00 денари, која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата и го задолжил да ги надомести кривичните трошоци во постапката согласно чл. 89 ст.2 т.6 од ЗКП во износ од 1.000,00 денари и кривични трошоци на постапката согласно чл. 89 ст.2 т.1 од ЗКП износ од 1.300,00 денари. Оштетената Г С од Р за своето оштетно правно побарување ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредебите од ЗКП во смисла на лчл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд а на кои се занима постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази по однос на повредата на законската одредба на чл. 42 ст.2 од ЗБСП. Од страна на првостепениот суд е прифатено дека кога обвинетиот го

управувал неговото возило марка „БМВ 520“ со италијански ознаки ВРБ , по булевар

„А М“ од правец на автобуската станица во Р, кога дошол на раскрсницата со ул „8-ми С “ започнал да врши дејствие со возилото - свртување во лево према ул „8-ми С“ без при тоа да го пропушти возилото „О В“, кое го управувал А М, а кое доаѓало од спротивна насока, од правецот на раскрсницата со ул „И А“ и на раскрсницата со ул „8-ми С“, ова возило го задржувало правецот на движење, при што дошло до судир на возилата, обвинетиот со предниот дел од возилото „БМВ“ удрил во левата бочна страна на ПМВ „О В“. При утврдувањето на овие релевантни факти, првостепениот суд не ја ценел одбраната на обвинетиот која во еден дел се потврдува и со исказот на оштетениот А М од Р. Во своја одбрана обвинетиот изјавил дека во критичниот момент се движел по Бул „А М“ а од таму требало да сврти лево на раскрсницата со ул „8-ми С“ и веќе бил поминат на раскрсницата од десна страна со голема брзина наишло возилото на оштетениот АМ. По проценка на обвинетиот, кој го видел возилото од десната страна пред да сврти на раскрсницата, како тоа го изјавил пред првостепениот суд, возилото на оштетениот било доста далеку и обвинетиот можел да помине преку раскрсницата за тоа време, но тоа не се случило, бидејќи возилото на оштетениот М се движело со голема брзина и удрило во возилото на обвинетиот. Овој дел од одбраната на обвинетиот се потврдува и со

исказот на оштетениот А М сослушан во својство на сведител, кој изјавил дека во критичниот момент се движел од новниот кружен ток, пред раскрсницата на ул „И А“ со булеварот, према автобуската станица, возел по левата коловозна лента на булеварот и тој лично забележал дека на раскрсницата во тој момент стои возилото на обвинетиот на оддалеченост од околу 100 метри, односно оштетениот веќе бил тргнат према О У, кога го забележал на раскрсницата возилото на обвинетиот, оштетениот сметал дека обвинетиот кој стоел на раскрсницата со своето возило ќе го чека оштетениот да помине, но до тоа не дошло, според оценка на оштетениот од причини што обвинетиот не гледал на неговата десна страна.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти, под кои услови на крстосницата се случила сообраќајната незгода критичниот ден, првостепениот суд бил должен да нареди сообраќајно вештачење од страна на вешто лице - сообраќаен инженер, кој треба да изготви вештачење врз основа на просторна и временска анализа на сите моменти од случената сообраќајна незгода, при што ќе се утврди како се случила сообраќајната незгода, дали обвинетиот кој го управувал ПМВ „БМВ“ веќе бил навлезен на раскрсницата, кога оштетениот М со ПМВ кое го управувал, марка „О В“ се движел на раскрсницата, односно дали возилото кое го управувал обвинетиот било застанато на раскрсницата, така што од утврдувањето на овие факти ќе зависи и постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, по однос на повредата на законската одредба на чл. 42 ст.2 од ЗБСП.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдените решителни факти од страна на првостепениот суд, поради кои фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сомнение, при ваква состојба на работите овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот и следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

ОСНОВЕН СУД-КОЧАНИ

1.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 276/2009 од 26.01.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.113/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот В С од Д согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП (Пречистен текст) го ослободил од обвинение за кривично дело од чл. 60 од Законот за акцизите. Согласно чл. 93 од ЗКП, трошоците во постапката паѓаат на терет на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, дека изреката на пресудата е најасна и неразбирлива, противречна на изведените докази, решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд за докажани не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети, постои противречност меѓу изреката на пресудата и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд.

Имено, во изреката на пресудата обвинетиот се ослободува од обвинение, бидејќи дејствијата за кои се обвинува не се кривично дело според законот, а при утврдувањето на решителните факти изнесени во фактичката состојба, се наведува дека на предметните шишиња алкохол - ликер, марка „Т“, „К“, „К“, „Ч“, кои биле на рафтовите за продажба во угостителскиот објект „И“ кои биле изложени и од нив бил продаван етилалкохол, односно пуштени во акцизно правен слободен промет, иако на истите немало контролни маркици - бандероли, ниту пак остатоци од претходно залепени контролни маркици и обвинетиот не платил акциза за овој алкохол во износ од 3.300.00 денари, при што погоре опишаните дејствија од фактичката состојба одговараат на законскиот опис на кривичното дело од чл.37 ст.3 од Законот за акцизите, каде е утврдено дека пуштањето на меѓупроизводите и етилалкохолот во акцизно правен слободен промет на акцизната територија е дозволено само ако овие добра се обележани со контролна марка, односно казнената одредба од чл. 60 од истиот закон, каде е предвидено дека одговорно лице во правното лице и физичко лице кое заради стекнување на имотна корист увезува или пушта во акцизно правен слободен промет меѓу производи и етилалкохол без контролни марки, ќе се казни со затвор од една до 10 година.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на нејасна и непотполна фактичка состојба.

По наоѓање на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е непотполна и нејасна.

Првостепениот суд прифатил дека шишињата од алкохол - ликер, точно наведени во изреката на пресудата имало залепено контролни маркици - бандероли, кои со текот на времето од употреба биле оштетени, односно одлепени, дека за овој алкохол била платена акциза од правното лице ДООЕЛ „А“ од О, како увозник и акцизен должник, а понатаму овој алкохол бил испорачан на фирмата „Г-К“ од К, а од таму алкохолот - ликерот е набавуван од правното лице „К-Д“ од Д. Овие факти првостепениот суд ги прифатил од изведените писмени докази, испратниците - фактури бр. 100-1/871 и бр. 100-1/1226. Од известувањето на ДООЕЛ „А“ од О, првостепениот суд утврдил дека бар кодот на увезениот алкохол - ликер, како производ има исти број на бар кодот на алкохолот - ликерите што биле одземени од обвинетиот, а за кој алкохол увозникот платил акциза.

По оценка на овој суд, овие решителни факти кои се прифатени не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази.

Бројот на бар кодот на секој производ не го става увозникот, туку

производителот и истиот број на бар кодот на шишињата алкохол - ликер, што се одземени од обвинетиот при извршената контрола и бројот на бар кодот на шишињата алкохол - ликер, кои се увезени од фирмата „А“ од О, не е доволен доказ дека е платена акциза од увозникот.

Вештото лице Фиданчо Ц - дипломиран економист од К дал наод и мислење само по однос на износот на акцизата, што требало да се плати за алкохолот -ликерот точно наведени во изреката на пресудата, во износ од 3.300.00 денари, за 10 шишиња ликере „Г“ и утврдил дека предметните шишиња ликер биле без бандероли. На вештото лице не му биле презентирани писмените докази, односно испратниците -фактурите, како и известувањата од увозникот „А“ од О, која писмена документација се однесува за набавен алкохол од увозникот, преку фирмата „Г-К“ од Д, ниту пак бил извршен увид во книговодствената документација кај правното лице „К-Д“ од Д. За овој суд останува неразјаснет фактот дали предметниот алкохол - ликер одземен од обвинетиот е набавен од „Г-К“ од К, за кој увозникот од О платил акциза, како тоа го прифатил првостепениот суд. Од тие причини било потребно да се изврши дополнително вештачење од вештото лице преку извршен увид во книговодствената документација кај увозникот, кај фирмата „Г-К“ од К, како и кај правното лице „К-Д“ од Д, на кој начин ќе се утврди дали предметните шишиња со ликер биле со бандероли или одбраната на обвинетиот не се потврдува со дополнителното вештачење.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и поради неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

2.= Решение на Основен суд Кочани К.бр.39/08 од 20.05.2009 год.,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.12/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр.39/08 од 20.05.2009 год. ја запрел кривичната постапка поведена под К.бр.39/08 по поднесената приватна тужба од тужителот Д. С. од Д. преку неговиот полномошник, адвокат Г. Б. од Б., против обвинетиот С. Д. од Д., за кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ согласно чл.53 од ЗКП, а поради откажување на приватниот тужител од приватната тужба. Притоа одлучил трошоците во постапката секоја страна да ги сноси своите.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со донесувањето на обжаленото решение во кое одлучил трошоците на постапката секоја странка да ги поднесе своите, сторил суштествена повреда на одредбите на постапката по чл 355 ст.1 т.11 и ст.2 од ЗКП, бидејќи неправилно ги применил одредбите од чл 93 од ЗКП, а со тоа донел решение кое е нејасно и неможе да се испита неговата законитост.

Имено, во чл.93 ст.3 од ЗКП утврдено е дека приватниот тужител е должен да ги надомести трошоците на постапката од чл.89 ст.2 т.1 до 6

од ЗКП, нужните издатоци на обвинетиот, како и нужните издатоци за награда на неговиот бранител ако постапката е завршена со пресуда со која се ослободува обвинетиот од обвинението или со решение за запирање на постапката. Притоа утврдено е дека ако постапката е запрена поради откажување од тужба, обвинетиот и приватниот тужител можат да се порамнат во поглед на нивните меѓусебни трошоци.

Меѓутоа, во одредбите од ЗКП не постои формулација да трошоците на постапката секоја странка си ги поднесе своите, како што одлучил првостепениот суд. Од друга страна бидејќи во списите по предметот не постојат податоци за висината на трошоците судот не можел да ги порамни обвинетиот и приватниот тужител во поглед на нивните меѓусебни трошоци, согласно законската одредба.

Од наведените причини следувае овој суд да ја уважи жалбата на обвинетиот по однос на одлуката за трошоците на постапката и обжаленото решение да го укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

3.= Решение на Основен суд Кочани, К.бр.286/09 од 5.02.2010 година,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.125/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр.286/09 од 5.02.2010 година приговорот поднесен од обвинетиот П. Ј. од нас.О., К., против пресудата на Основниот суд во Кочани, К.бр.286/09 од 23.12.2009 година го отфрлил како недозволен и притоа одлучил таа пресуда да остане во сила.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 в.в.со чл.431-г од ЗКП, бидејќи првостепениот суд погрешно и незаконито одлучил кога донел решение со кое што поднесениот приговор од страна на обвинетиот против пресудата К.бр.286/09 од 23.12.2009 година го отфрлил како недозволен. Имено, од увидот во списите на предметот се гледа дека првостепениот суд постапувајќи по поднесениот обвинителен предлог од Основниот јавен обвинител од Кочани, против обвинетиот П. Ј. за кривично дело "Неплаќање издршка" од чл.202 ст.1 од КЗ, без одржување на главен претрес донел пресуда под К.бр.286/09 од 23.12.2009 година , со која обвинетиот за ова кривично дело е огласен за виновен и му е изречена алтернативна мерка-условна осуда и против таа пресуда обвинетиот преку својот бранител, адвокат Ј. П. поднел приговор.

Првостепениот суд постапувајќи по поднесениот приговор закажал главен претрес за ден 5.02.2010 година, за кој ги повикал странките, како и бранителот на обвинетиот, адвокат Ј. П. На претресот се јавил Основниот јавен обвинител, како и обвинетиот Ј. П., кој што на записник на претресот изјавил дека се откажува од приговорот поднесен против таа пресуда, па врз основа на ваквата негова изјава првостепениот суд го донел сега обжаленото решение.

Со донесувањето на ваквото решение постапил спротивно на чл.431-г ст.2 од ЗКП, бидејќи обвинетиот може да се откаже од правото на приговор, но до закажувањето на главниот претрес. Со оглед дека со доставување на покани до странките главниот претрес бил закажан, на кој што се јавил Основниот јавен обвинител и обвинетиот, во овој случај тој не може да се откаже од правото на приговор, односно од поднесениот приговор, туку според погоре цитираната законска одредба тоа можел да го стори пред тоа, до закажувањето на главниот претрес.

4.=Решение на Основен суд Кочани К.бр. 262/2009 од 19.02.2010 година,-УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.130/10.

Основниот суд во Кочани со обжаленото решение К.бр. 262/2009 од 19.02.2010 година, го отфрлил обвинителниот предлог Ко.бр. 327/2009 од 27.10.2009 година, поднесен од Основното јавно обвинителство Кочани, против обвинетиот Д. А. од с. О, за кривично дело „поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ. Трошоците на постапката одлучил да паднат на терет на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за повреда на КЗ во смисла на чл. 382 т.2 од ЗКП. Имено од изведените докази, првостепениот суд правилно утврдил дека обвинетиот Д. А. од с. О. во постапката пред Основниот суд во Кочани што се водела против него, за кривично дело „Разбоничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ, како соизвршител, пред истражниот судија преку неговиот бранител, А. З. С., адвокат од К. поднел доказ, каса прими бр.19 од 01.02.2009 година, иако знаел дека доказот е лажен, а со цел да го прикрие своето лажно алиби, дека во периодот од 30.01.2009 година, до 01.02.2009 година, престојувал во Република Грција, поточно во Костур. Дека обвинетиот Д. А. поднел доказ за кој знаел дека е лажен, првостепениот суд неспорно утврдил од извршениот увид во листингот од ПС за ГК „Меџитлија“, бидејќи во истиот е наведено дека А. Д. на ден 31.01.2009 година во 07,31 часот и истиот ден во 22,43 часот ја минувал границата. Во конкретниот случај неспорно е дека обвинетиот во постапката пред истражниот судија поднел доказ за кој знаел дека е лажен, меѓутоа првостепениот суд од сето ова извел погрешен заклучок, неосновано прифаќајќи дека постоеле основи за исклучување на противправноста, односно дека имало околности што ја исклучуваат кривичната одговорност, бидејќи лицето Д. А. бил во својство на обвинет, и дека истиот не се опоменува во смисла на чл.223 од ЗКП, како и сведоците, а поради кое нешто и обвинетиот не бил должен да ја зборува вистината, односно дека обвинетиот можел да кажува и неистини. Ваквата констатација на првостепениот суд е погрешна, од причини што обвинетиот Драганчо Ангелов се товари за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, а не за кривично дело „Давање лажен исказ“ од чл. 237 ст.1 од КЗ. Во чл. 366-а ст.1 од КЗ е наведено дека, ова кривично дело го чини „тој што во постапка пред

суд или во управна постапка ќе поднесе докази за кои знае дека се лажни“. Имајќи го во предвид ваквиот законски опис за предметното кривично дело, јасно произлегува дека законодавецот воопшто не врши конкретизација на лицата кои што можат да бидат сторители на кривичното дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, како што тоа е случај со кривичното дело „Давање лажен исказ“ од чл. 367 ст.1 од КЗ, односно законодавецот допушта можност сторител на ова кривично дело да биде секој учесник во постапката пред суд или управната постапка кој ќе поднесе докази за кои знае дека се лажни, а кое нешто индиректно упатува на заклучок дека никој од учесниците во постапката пред судот, вклучувајќи го и обвинетиот, а во конкретниот случај Д. А. законодавецот не го ослободува од кривична одговорност.

Имајќи го во предвид горе наведеното, по наоѓање на овој суд не се исполнети законските услови предвидени во чл. 262 ст.1 т.2 в.в. со чл. 424 од ЗКП, поради што овој суд одлучи како во изреката на ова решение.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања, односно да постапи по поднесениот обвинителен предлог против обвинетиот Д. А. од с. О., а кој се товари за кривично дело „Поднесување лажни докази“ од чл. 366-а ст.1 од КЗ, да ги изведе сите нужни и расположливи докази и при нивна целосна анализа и оцена да донесе една правилна и законита одлука.

5.= Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.223/07 од 29.01.2010 год. под 1.1. и под II. за обвинетите С. А.од К. во осудителниот дел и за обвинетата З. А. од К. во ослободителниот дел,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.178/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.223/07 од 29.01.2010 год. под 1.1. обвинетата С. А.од К. ја огласил за виновна за едно продолжено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.5 в.в. со ст.2 и ст.1 и чл.45 од КЗ, за кое дело ја осудува на казна затвор во траење од 2 (две) години, во која казна и се засметува времето проведено во притвор сметано од 15.12.2006 год. до 22.12.2006 год. и ја задолжува да плати на име паушал сума во износ од 10.000 денари, како и на име трошоци на постапката сумата во износ од 9.440,00 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената Р. М. за остварување на пријавеното оштетно побарување се упатува на спор.

Со истата пресуда под I. 2. обвинетиот Б. А. од К.е огласен виновен за кривично дело "Противзаконито посредување" од чл.359 ст.2 од КЗ, за кое е осуден на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци и е задолжен да плати на име паушал сумата од 3 000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а во корист на буџетските средства.

Со истата пресуда под II. врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП се ослободува од обвинение обвинетата З. А. од К. за едно продолжено кривично дело "Фалсификување службена исправа" од чл.361 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот, а трошоците во овој дел од постапката паѓаат на товар на буџетските средства.

Жалбата на обвинетиот Б. е неоснована.

Не стои жалбениот навод за сторена суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.1 и т.11 од ЗКП поради следните причини:

Неосновано е тврдењето на обвинетиот Б. дека судечкиот совет не бил прописно составен, бидејќи од увидот во записникот за главен претрес видно е дека претресот завршил на ден 18.01.2010 год., а од увидот во записникот за советување и гласање, кој записник овој суд врз основа на чл.82 ст.4 од ЗКП го разгледа, се утврдува дека пресудата е донесена на 18.01.2010 год. во истиот состав на советот кој учествувал во текот на судењето. Со самиот факт што против членот на судечкиот совет, судијата К. С. со одлука на Судски совет на Република Македонија на одржана седница од 14.01.2010 год. се повела постапка за утврдување на нестручно и несовесно вршење на судиската функција и да времено се одалечува од вршењето на судиската функција до правосилното окончување на постапката, автоматски не значи и суштествена повреда на постапката. Ова од причина што како прво во самата одлука на Судски совет на Р. М. не е наведен конкретен датум од кога времено се одалечува од вршење на судиската функција судијата К. С, а како второ од увидот во самиот штембил ставен на самата одлука видно е дека одлуката во Судскиот совет е заведена под бр.106 бр.-07-35/15-09 од 18.01.2010 год. и ова одлука е доставена односно примена во Основниот суд во Кочани на 20.01.2010 год., што значи Основниот суд се до приемот на Одлуката на Судскиот совет на РМ немал никакво службено сознание дека судијата К. С. е времено одалечен од вршење на судиската функција во времето кога е донесена обжалената пресуда.

Објавувањето на пресудата - чл.344 од ЗКП, во непотполн совет т.е. поради факт што судијата Киро Стефанов не присуствувал на денот на објавувањето на донесената пресуда 29.01.2010 год., по оценка на овој суд исто така не претставува апсолутна повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи пресудата ја објавува претседателот на советот, а неприсуството на член на советот при објавувањето на пресудата, е повреда која настапила по донесување на пресудата и не може да влијае на пресудата и барањето поради таква повреда да се укине пресудата би било без никаква цел.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и за сторена повреда од т.11 на чл.355 од ЗКП, бидејќи по оценка на овој суд пресудата во делот за обвинетиот Б. е јасна, разбирлива и во истата се наведени доволно причини за утврдените решителни факти, кои се утврдени од изведените докази на кои првостепениот суд им поклони целосна верба, а од кои судот ја утврдува кривичната одговорност и степенот на вината на обвинетиот Б. за стореното кривично дело за кое е огласен за виновен.

Неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и по однос на жалбениот навод за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Неспорно е дека според решението бр.04-10865/1 од 19.10.2001 год. обвинетиот Б.А. е распореден на работно место Раководител на РЕ за поштенски сообраќај во ЦРПС К., Подружница - ЦРПС-К. Исто така неспорно е дека обвинетиот Б. како раководител на РЕ за поштенски сообраќај во ЦРПС К., Подружница - ЦРПС-К., според Правилникот за внатрешна организација и систематизација на работните места, на

вработените во ЈП за поштенски сообраќај „М. п.“ - С. бр.03-4364/1 од 10.04.2000 год. меѓу другото е задолжен „да го организира вкупниот процес на работа во Работната единица и во единиците на поштенската мрежа и превзема мерки за прописно извршување на поштенските услуги; ги следи и применува законските прописи; се ангажира за доследно применување на општите и посебните акти на Претпријатието и др“. Од друга страна самиот Б. признава на главниот претрес дека тој по добиената наредба од раководителот на подружницата на ПТТ - К. на ден 07.03.2005 год, од шалтерот ги повлекол парите и во плик заедно со примерок од чекот ги дал на З. А. Исто така признава дека чековите тој ги парафирал. Благајникот на шалтерот С.П. истакнува дека не се сеќава на кого ги исплатила парите, но признава дека шифрата на чекот 2355 е нејзина шифра па вели сигурно јас сум ги исплатила. Од изјавите на сведоците Д. П., В. М., С. Н. и М. К. правилно првостепениот суд утврдува дека овие сведоци не биле критичниот ден во поштата во К. и не ги подигнале - примиле наведените износи, ниту тие лично се потпишале на предметните упатници кои гласат на нивно име за прием на еднократна парична помош исплатена од ЈУМ Центар за социјални работи К. Од одбраната на обвинетата З. А. правилно првостепениот суд утврдил дека обвинетата З. по давањето на упатниците од обвинетиот Б. и по негово барање да ги потпише, таа ги потпишала упатниците кои гласеле на лицата Д. П., В. М., С. Н. и М. К. во нивно име со свој потпис, а потоа одкако обвинетиот Б. и ги предал парите во износ од 57.000,00 денари, да таа сите пари ги предала на обвинетата С.А. Од друга страна обвинетиот Б. не ги оспорува овие факти, дека му било кажано од неговиот раководител Б. дека се јавила првообвинетата С, дека ќе испрати лице од Центарот на кое да му бидат исплатени парите на име еднократна парична помош на наведените лица по списокот и другите документи доставени во поштата. Обвинетиот Б. иако знаел дека во поштата постои Упатството за вршење на готовински платен промет во поштите и дека според чл.15 од истото исплатата по упатниците може да се врши лично само на лицето на кое гласи самата упатница или на лице од него овластено со полномошно, а такво полномошно обвинетата З. А. немала ниту од наведените цитирани лица, ниту од обвинетата С. А. и дека таква исплата не смее да се изврши на обвинетата З., тој лично посредувал кај шалтерскиот работник на поштата С.П., па искористувајќи го своето влијание како непосреден раководител на работната единица за поштенски сообраќај во К, ги подигнал парите во износ од 57.000,00 денари и ги предал на обвинетата З. А. - вработена во ЈМУ Центар за социјални работи К.

Врз основа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба првостепениот суд опишаните дејствија во изреката на обжалената пресуда на обвинетиот Б. А. од К. правилно правно ги квалификувал како сторено кривично дело "Противзаконито посредување" од чл.359 ст.2 од КЗ, за кое го огласува за виновен и осудува на казна затвор, бидејќи и по оценка на овој суд во неговите дејствија се содржани елементите на ова кривично дело. Имено во чл.15 ст.1 и 2 од Упатството за вршење на готовински платен промет во поштите (кое е донесено од Генералниот директор на П. б. а.д.С. врз основа на чл.57 од Статутот на П. б. а.д. С.) е пропишано: „1. Упатниците (упатница за исплатана готовина обр.ПП41-чл.14) се исплатуваат по правило на примачот според адресата означена

на упатницата. 2. Упатницата се исплатува лично на примачот или на лице ополномоштено од него за прием на упатничкиот износ, во неговиот стан односно деловната просторија или во пошта". Во чл.16 од цитираното Упатство е пропишано дека „примачот на упатницата може да го прими упатничкиот износ и преку полномошник. Полномошното го заверува за тоа овластен надлежен орган - нотар или дипломатско претставништво". Значи од сите изведени докази правилно првостепениот суд утврдува дека обвинетиот Б.противзаконито посредувал кај својот шалтерскиот работник С.П. да изврши службено дејствие исплата на пари по упатници кои гласат на наведените лица во изреката, иако знаел дека такво дејствие не смеел да преземе, затоа што наведените лица не само што не биле присутни, но и истите не ги потпишале лично упатниците за готовинска исплата, а нив ги потпишала обвинетата З. и на нејзе неовластено - незаконски ги предал исплатените парите на ден 07.03.2005 год.

Овој суд посебно го ценеше жалбениот навод на обвинетиот и неговиот бранител да постоел основ кој ја исклучува противправноста кај обвинетиот Б., а тоа е да приемот на парите од поштенскиот благајник и предавањето на истите на обвинетата З. А. да го извршил по наредба на Раководителот на Поштата во К. - Б. Д., но овој суд и овој навод го одби како неоснован. Ова од причина што Раководителот Б. Д. не му рекол на обвинетиот Б. да изврши незаконито дејствие, но напротив овој сведок во својата изјава на главниот претрес вели „Точно е тоа дека во текот на Март месец 2005 год. мене ми се има јавено директорката С. и ми има кажано дека ќе испрати некое лице вработено во центарот за да подигне некои пари на име еднократна парична помош за некои лица, меѓутоа не ми кажа точно ниту за кои лица, ниту кои износи ќе треба да се исплатат. Кај мене дојде З., па јас ја испратив кај Б.да таму ја завршат работата. Му се јавив на Б.и му кажав дека лице од центарот ќе дојде кај него за да подигне некои парични средства на име еднократна парична помош ако е се во ред. Јас не сум знаел, ниту прашав дали за овие чекови има списоци и дали има полномошно, тоа го оставив да го провери Б., па откако тој потоа ги беше исплатил овие парични средства јас го прашав дали е се во ред, а тој ми одговори дека е така". Од друга страна обвинетиот Б. ова содржина на изјавата на сведокот Б. не ја оспорува, а вели дека З. не ја познавал и откако З. ги потпишала упатниците дека тој лично ги однел на шалтерот и побарал шалтерскиот работник да ги исплати овие чекови, па откако ги обработи ми ги даде лично на мене парите, а јас потоа ги однесов и дадов на З. Обвинетиот Б.исто така во своја одбрана истакнува дека тој знае кои се неговите работни задачи и дека работата на поштата е регулирана со правилник за поштенско работење, за благајничко сметководствено работење и правилникза платен промет.

По оценка на овој суд неоснован е жалбениот навод на обвинетиот Б. и по однос на одлуката за изречената санкција - казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Ова од причина што по оценка на овој суд изречената казна затвор на обвинетиот Б. е правилна, законита и нужна за остварување на целите на казнувањето од чл.32 од КЗ, а при нејзиното изречување првостепениот суд ги ценел сите околности од чл.39 од КЗ - отежителните, а посебно олеснителните околности. Според висината на изречената казна затвор истата преставува законски минимално

запретената казна за ова дело, чиј максимум се движи до пет години.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.375 од ЗКП се одлучи како во ст.1 т.е. пресудата.

Овој суд одлучи како во ст.И- решението од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи осудителната пресуда за обвинетата С. А. е противречна самата на себе или со причините. Имено во дадениот опис на кривичното дело во изреката на пресудата, од една страна првостепениот суд утврдува да обвинетата С. со преземените дејствија прибавила поголема имотна корист и тоа за себе 117.750,00 денари, а за други износ од 154.300,00 денари и за Буџетот на РМ преку Министерството предизвикала поголема имотна штета во вкупен износ од 272.050,00 денари.која корист и предизвикана штета е елемент на кривичното дело за кое обвинетата С. е огласена за виновна, а од друга страна во истата изрека оштетената Р. М. за остварување на пријавеното оштетно побарување се упатува на спор, со што се доведува под сомнение утврдената прибавена имотна корист односно причинета штета, дали навистина се остварени. Во самото образложение на пресудата се вели дека оштетената РМ за остварување на оштетното побарување се упатува на спор, бидејќи законскиот застапник на Р. М. - Државниот правобранител С. К. во ова постапка изјавил дека пријавува оштетно побарување, но истото не можел да го прецизира и барал да се упати на спор, бидејќи освен главницата што како штета ја има претрпено Р. М., истата ќе бара и камата за соодветниот период. Меѓутоа ваквото тврдење на судот е во директна противречност со изјавата на Државниот правобранител С. К., кој на записник за главен претрес во завршен збор изјавил дека во име на оштетената Р. М. пријавува оштетно побарување спрема обвинетата С. во износ од 774.590,00 денари, а по однос на евентуалната камата на овој вкупен износ бара судот да ги упати на спор. Токму во тоа се огледа и директната противречност на изреката на пресудата со причините, со оглед да кривичното дело кое го сторила обвинетата С.предизвикало штета за Буџетот на Р. М. во наведениот износ во изреката на пресудата, а Државниот правобранител побарал да се надомести, судот бил должен да истата ја досуди во утврдениот износ, а за разликата да упати на спор. Барањето за надомест на штета во поголем износ од утврдениот од судот, не е причина да не се досуди никаков надомест, бидејќи од изведените докази е утврдено во постапката да постојат веродостојни податоци за досудување на имотноправното побарување во еден дел. Под услов оштетениот и да не бара надомест на штета судот е должен согласно чл.97 од КЗ да ја конфискува противправно прибавената имотна корист.

Изреката на пресудата по оценка на овој суд е нејасна и неразбирлива и во делот под т.1, кога првостепениот суд утврдува дека обвинетата С.,а за лицата М. К., Р. М., Ј. З., Ј. М., Ј. С, Д. Т., Б. Ј. и Д. Ј. овозможила да прибават имотна корист во вкупен износ од 41.900,00 денари", од каде произлегува ваквиот износ.

Пресудата не е јасна и разбирлива и по однос на решителниот факт, за исплатена еднократна парична помош на лицето Б. Ј. по цитираните решенија на стр.13 од пресудата, бидејќи збирот изнесува

20.000,00 денари, а не 20.500,00 денари, како што прифаќа судот.

Понатаму пресудата не е јасна и по однос на решителниот факт - за износот од 2.500,00 денари исплатен на име С. Т. на ден 24.03.2005 год., кој го примил - присвоил тој износ, дали обвинетата С. или сведокот Ј. Т., а од тоа зависи дали обвинетата С. треба да одговара и за овој износ и кој е степенот на нејзината вина.

Сторената суштествена повреда која е од апсолутен карактер има придонес по оцена на овој суд и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да се пресудата за обвинетата С. укине и предметот во тој дел врати на повторно судење, каде првостепениот суд по изведување повторно на изведените докази ќе ги острани сторените повреди за да може по нивната анализа и оцена да донесе една правилна и законита одлука.

Овој судја укина и ослободителната пресуда за обвинетата З. А. од К., бидејќи пресудата во тој дел е нејасна и неразбирлива и контрадикторна на изведените докази. Дејноста на ЈМУ „Центар за социјална работа“ во К. е од јавен интерес (чл.3 од Законот за социјалната Заштита-Службен весник РМ бр.50/97. .161/08). Според цитираниот закон социјалната заштита е организирана дејност од страна на државата за спречување и надминување на основните социјални ризици на кои се изложени корисниците на социјална заштита. Обвинетата З. е неспорно дека е вработена во ЈМУ „Центар за социјална работа“ во К. како социјален работник. Знбачи таа е лице кое врши работи од јавен интерес(чл.122 ст.9 од КЗ) па според тоа таа е (јавен службеник) службено лице согласно чл.122 ст.4 од КЗ и поради тоа е неприфатлив ставот на првостепениот суд дека обвинетата З. не е службено лице нити одговорно лице и дека дејствијата кои З. ги преземала а кои се опишани во изреката на ослободителната пресуда не преставуваат продолжено кривично дело Фалсификување на службена исправа од чл.361 ст.1 од КЗ.

Поради горе изнесеното, а со оглед да не може да се испита правилната примена на законот, следувахе да се пресудата за обвинетата С. и З. укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење за дејствијата за кои обвинетата С. е огласена за виновна со првостепената пресуда, бидејќи за дејствијата кои не ги прифатил првостепениот суд и дал образложение во пресудата правилно не ги прифатил, бидејќи навистина не постојат докази, а за З. за дејствијата за кои е истата ослободена со првостепената пресуда

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите и ги острани сторените повреди на постапката, па по повторно изведување на доказите и нивна анализа и оцена ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното погоре, а врз основа на чл.375 и чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката под ст I и II.

6.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.201/08 од 18.02.2010 год.,- УКИНА ТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.179/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.201/08 од 18.02.2010 год. обвинетиот В. С. од с.В. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл.300 ст.2 в.в. со чл.297 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 5 (пет) години по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на оштетените како тужители на име трошоци по постапката сума во износ од 54.920,00 денари како и да плати на име трошоци по постапката во износ од 50.334 денари во корист на Основниот суд - Кочани. Оштетените како тужители В. и Т. Г. и Н. С., сите од с.З, за остварување на оштетното побарување ги упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда, по оценка на овој суд се доведува под сериозно сомневање по однос на решителните факти, а особено дали постои причинско последична врска помеѓу дејствијата на обвинетиот В. при управувањето со неговото патничко возило марка „Ланчија-федра“ со рег.бр.ЦЦ-690 БХ и настанатите последици.

Ова од причина што утврдените решителни факти дека обвинетиот Венцо ПМВ „Ланчија федра“ го управувал во критичното време и место со брзина од 52 км/ч, која била пречекорена за 12 км/ч од дозволената и под дејство на алкохол од 0,84-0,97 промили, а движејќи се по својата десна коловозна лента, сметано во правец на своето движење, по оценка на овој суд се доведуваат под сериозно сомнение дали имаат влијание за остварениот директен преден лев челен судир - контакт, со предниот лев челен дел на возилото на сега покојниот С. Г, кој со ПМВ “Југо корал“ со рег.бр. ШТ 528-КХ, кое го управувал исто така под дејство на алкохол од 1,80 промили и со брзина од 71 км/ч и чие возило било навлезено на левата коловозната лента, сметано во правец на движењето на ПМВ „Југо корал“ или поточно на коловозната лента по која со возилото се движел обвинетиот В. за околу 30 до 50 см, од кој остварен контакт меѓу двете возила доаѓа до остварување на штетните последици - смрт на С. Г. и уништување на ПМВ “Југо Корал“ со рег.бр.ШТ 528 КХ.

За овој суд основано се поставува прашањето која е причината за навлегување на левата коловозна лента на возилото „Југо корал“, управувано од покојниот С, дали поради непрописно движење на возилото “Ланчија федра“ управувано од обвинетиот, кој се движел по својата десна страна од коловозот или причината е од субјективен карактер на страната на покојниот С, кој поради присуството на алкохол во крвта на организмот од 1,80 промила бил „потполно неспособен за

управување со моторно возило“, како што се тврди во вештачењето на Институтот за судска медицина и криминалистика - Скопје. Од друга страна, по оцена на овој суд и кога се анализираат ширините на двете возила од 3,40 м. во споредба со ширината на патот од 3,60 метри, сепак останува одредено растојание од 20 см. без да се сметаат зејените банкини за безбедно разминување доколку покојниот С не бил навлезен со своето возило на левата половина од патот.

Од друга страна вештото лице К. К. од Бирото за судски вештачења, кој вештачењето го извршил врз основа на увидот во судските списи без да излезе на лице место, при непосредниот распит пред судот изјавил дека „меѓусебно двете возила можеле да се забележат на растојание не поголемо од 34 метри, а тоа растојание може да биде и помало ако тоа свиокот не го овозможува. Понатаму појаснува дека ПМВ „Ланчија-федра“ се насочило во десно пред судирот на растојание од 14,6м. При еден таков наод и мислење за овој суд останува под сомнение во склопот на досега укажаното, дека се доведува во прашање дали фактот што обвинетиот бил под дејство на алкохол и да возилото го управувал со брзина од 52 км/ч, а притоа се движел по својата десна страна од патот, имаат било какво влијание за остварениот контакт со ПМВ „Југо Корал“, управувано од покојниот С. т.е. дали до незгодата е дојдено по вина на обвинетиот В. или не, и дали под такви услови - под дејство на алкохол и управување со над дозволената брзина на возилото, обвинетиот можел да реагира така како што реагирал - бегање со возилото крајно десно.

Поради овие причини овој суд не може да ја испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да се жалбата на обвинетиот уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе повторно изведените докази, меѓутоа заради правилна примена на чл.14 од ЗКП овој суд цени дека со оглед на фактот да сообраќајното вештачење е вршено само врз основа на списите по предметот, потребно е да судот нареди да се изврши реконструкција на незгодата со помош на вешти лица од Бирото за судски вештачења, на кој начин би се остраниле сите сомневања во пропуштањата на обвинетиот и покојниот и би можело преку една целосна анализа и повторна оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита длука.

Бидејќи жалбата на оштетените како тужители се однесуваше само поради одлуката за санкцијата, а пресудата се укинува, затоа овој суд ја оцени како беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 98/2005 од 12.02.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.227/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите Ј Ј од нас. О, Т Д, В П, двајцата од В ги огласил за виновни и тоа, обвинетиот Јован за две кривични дела „Измама во службата“ од чл. 355 ст.3 в.в. ст.1 како помагач в.в. со чл. 24 од КЗ, обвинетиот Т Д од В за две кривични дела „Измама во службата“ од чл. 355 ст.3 в.в. со ст.1 како помагач в.в. со чл. 24 од КЗ и обвинетиот В за две кривични дела „Измама во службата“ по чл. 355 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Ј за двете кривични дела со казна затвор во траење од по 5 месеци, согласно чл. 44 го осудил на една единствена казна затвор во траење од 6 месеци, второобвинетиот Т за двете кривични дела му изрекол казна затвор во траење од по 9 месеци, а согласно чл. 44 му изрекол единствена казна затвор во траење од една година, а трето обвинетиот за двете кривични дела на казна затвор во траење од по една година, согласно чл. 44 го осудил на единствена казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци. Воедно ги задолжил обвинетите со паушал сума од по 4.000,00 денари, како и на име трошоци во постапката сума од 6.000,00 денари и да платат солидарно, а второобвинетиот да плати износ од 40.220,00 денари, а третообвинетиот износ од 27.840,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд основани ссе жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани, по основот на одземањето на имотната корист. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), така што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и непотполна. Од изреката се утврдува под т.1 колку изнесува противправната имотна корист со која се стекнал ЈТД „Ч“ В и тоа износ од 873.460,00 денари во 2000 година, а под т.2 од изреката е наведена противправната имотна корист со која се стекнал ЈТД „Ч“ од В во 2001 година и тоа износ од вкупно 1.400.000,00 денари.

Од законскиот опис на кривичното дело од чл. 355 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, се утврдува дека за постоење на ова кривично дело е потребно службеното лице во вршењето на службата да има намера за себе или за друг да прибави противправна имотна корист со поднесување лажни сметки или на друг начин ќе доведе во заблуда овластено лице да изврши незаконита исплата.

Првостепениот суд не утврдил кој е оштетен од преземените противправни дејствија на обвинетите опишани во изреката на пресудата, чии парични средства се потрошени при крпењето на дупки со асвалт и емулзија при извршувањето на градежните работи во 2000 и 2001 година, дали се работи за Локалната самоуправа во В или пак оштетен е Фондот за уредување на градежно земјиште, при Општина В, ако е оштетен Фондот дали тој имал статус на правно лице во критичниот временски период, не се изведувани докази од првостепениот суд за утврдување на овој факт, ако е оштетената Локалната самоуправа на В не е сослушан преставник на Локалната самоуправа. Од списите во предметот се

констатира дека во својство на свидетел е сослушан градоначалникот на Вво критичниот временски период, Г А, но тој не е сослушан како преставник на Локалната самоуправа В, ниту пак истиот се произнел по однос на постоењето или непостоењето на штета на Локалната самоуправа В со преземените противправни дејствија на обвинетите.

Откако ќе се утврди кој е оштетен, дали оштетениот бара оштетно побарување и во кој износ, во зависност од тоа чии парични средства се користени за обавување на градежните работи, ќе се одлучи и за противправната имотна корист, и во изреката на пресудата правното лице ЈТД „Ч“ В треба да биде задолжен за враќање на имотната корист прибавена на противправен начин.

Вој чл. 97 ст.1 и 2 од КЗ е предвидено дека, никој не може даја задржи посредната или непосредната имотна корист прибавена со кривично дело, а имотната корист ќе се конфискува со судска одлука, со која е утврдено извршување на кривично дело, под услови предвидени со КЗ.

Во чл. 100 од КЗ е утврдено дека, ако со кривичното дело на сторителот е прибавена имотна корист за правното лице, користа ќе се конфискува од него.

Првостепениот суд требало да ги има во предвид горе наведените законски одредби од КЗ и да донесе одлука за противправната имотна корист, кога е донесена осудителна пресуда спрема тројцата обвинети.

Покрај тоа, првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти, по однос на точното утврдување на потрошениот асвалт и останатите градежни материјали користени при обавувањето на градежно - занаетчиските работи врз основа на склучените договори за изведување на градежно занаетчиски работи врз основа на непосредно спогодување меѓу Општина В како нарачател и ЈТД „Ч“ од В како изведувач на работите од 31.08.2000 година и од 22.10.2001 година.

Согласно овие два договори, изведувањето на градежните работи требало да го обави ЈТД „Ч“ В кои се состојат од крпење на дупки со асвалт БНХС-16 на улиците во градот В, а врз основа на премер - пресметка како составен дел на договорот.

Првостепениот суд не се впуштил во утврдувањето на решавачкиот факт, дали се обавени градежните работи по улиците на В - крпење на дупки и со каков градежен материјал и во колкава количина, дали тоа било сторено според предвидениот премер - пресметка, односно дали оваа пресметка е реализирана од изведувачот ЈТД „Ч“ В. Сите овие факти требало да се утврдат со вештачење од вешто лице - градежен инженер, така што со точност ќе се утврди дали навистина договорените обврски од склучените два договори се реализирани од изведувачот.

Не е утврдено дали постојат писмени докази, освен склучените два договори погоре споменати, од кои ќе се утврди точно на кои улици, на кои места во В било планирано и извршено обавување на градежните работи, а во врска со тоа и точно утврдување на количината на асвалт и друг градежен материјал кој што бил при тоа употребен, од што зависи и висината на причинетата штета, односно прибавената имотна корист од ЈТД „Ч“ В.

При утврдувањето на решавачките факти по обавеното вештачење од вешто лице - градежен инженер, првостепениот суд требало особено да ги цени констатациите на финансикото вештачење од вештото лице

дипломиран економист К М, од Бирото за судско вештачење С, дека во списите од предметот нема писмени докази, ниту такви се презентирани на увид на вештото лице од ЈП „М П“ Подружница Ш за испорака, продажба и наплата на асвалт на изведувачот ЈТД „Ч“ В во текот на 2000 година, дека седумте издатници, точно наведени по број и дата на стр.6 од финансното вештачење, со меморандум на ЈП „М П“ Подружница Ш за испорака на асвалт АБ-8 во количина од 106 тона се фиктивни документи, бидејќи со нив не е извршена никаква испорака на асвалт АБ-8, во количина од 106 тона од ЈП „М П“ на ЈТД „Ч“ В ниту пак е извршено плаќање или пак книжење на овие писмени документи во 2000 година, градежна книга во оригинал или фотокопија за 2000 година не е презентирана на увид пред вештото лице, иако била побарана, а фотокопијата на градежната книга што постои во списите од предметот со опис на крпењето на дупки е без печат од двете страни и е неприфатлив како веродостоен доказ за обавени градежни работи и дека фактурата бр.1 од 13.02.2000 година на износ од 873.460,00 денари според записникот на УЈП не е валиден документ, туку фиктивен, бидејќи е неспорно дека нема соодветна книговодствена документација - градежен дневник и градежна книга за извршени градежни работи.

За 2001 година треба да се ценат констатациите на вештото лице К М.дека за овој временски период 10-те испратници по број и дата точно наведени на стр.12 од финансното вештачење, со меморандум од ЈП „М П“ Подружница Ш, кои се однесуваат на испорачан асвалт БНХС-16 на количина од 77 тона и 210 кгр. емулзија на ЈТД „Ч“ од В, за 10 и 11 месец 2001 година, како и градежните дневници во фотокопија и месечните извештаи за работа на асвалтната база Л, укажуваат на фактот дека е навистина испорачан асвалт БНХС-16 во споменатата количина од 77 тона и 210 кгр.емулзија на ЈТД „Ч“ од В, за што е издадена фактура бр. 8 од 20.03.2001 година, со која се задолжува ЈТД „Ч“ на износ од 261.800,00 денари со 19 % ДДВ, а без ДДВ 220.000,00 денари, која сума е книжена во финансната картица на сметка 1201, што се води во сметководството на ЈП „М П“ Подружница Ш. По однос на 15-те испратници по број и дата наведени на стр.9 и 10 од финансното вештачење, кои се без печат и меморандум, според вештото лице се фиктивни, од причини што плаќањето и книжењето според нив во 2001 година не е извршено, а се однесуваат на 146 тони асвалт БНХС-16 и емулзија од 630 кгр.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, цениме дека се доведува во прашање и утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, за која сметаме дека е нејасна и непотполна и поради тие причини следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди, да ги цени жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани по основот на одлуката за кривичната санкција и одредбите од КЗ за ублажување на казна, да нареди градежно вештачење од страна на градежен инженер од Бирото за судско вештачење С, според погоре наведените упатстав на овој суд, да изврши споредба на ова градежно вештачење со констатациите и решителните факти кои произлегуваат од финансното вештачење, на кој начин ќе

утврди потполна, јасна и правилна фактичка состојба и ќе донесе законита и правилна одлука.

Согласно чл. 399 од ЗКП (Пречистен текст) овој судја отфрли жалбата изјавена од обвинетиот Т Д од В како ненавремена, бидејќи од списите во предметот се утврдува дека обвинетиот Т ја примил лично првостепената пресуда на ден 25.03.2010 година, а жалба изјавил на 22.04.2010 година, по протекот на законски предвидениот рок од 15 дена од приемот на пресудата, кој рок е наведен и во правната поука на пресудата, но бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторени суштественик повреди на одредбите од ЗКП и поради нејасна и непотполна фактичка состојба, така што причините поради кои е донесена ваквата одлука одат и во корист на обвинетиот Т Д кој изјавил ненавремена жалба, првостепената пресуда се укинува и во делот за обвинетиот Т Д како и за останатите двајца обвинети В П и Ј Ј.

8.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.12/10 од 08.04.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.321/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр. 12/10 од 08.04.2010 год. обвинетиот Д. К.од П. го огласил за виновен за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 (четири) месеци. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 3.000.00 денари, а оштетениотЖ. П. од К. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено, во конкретниот случај првостепениот суд не ги извел сите можни и расположливи докази, а од изведените докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои ја утврдил фактичката состојба и кривичната одговорност на страната на обвинетиот, по наоѓање на овој суд воопшто не може со сигурност да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Од увидот во изведените писмени докази, посебно во дактилоскопска анализа на траги од папиларни линии од 31.12.2009 год. од МВР - Оддел за крим. техника О, произлегува дека фиксираниите траги не биле идентични со отпечатоците од обвинетиот Д.. Исто така првостепениот суд својата одлука ја заснова и на даденото самопризнание на обвинетиот на главен претрес, меѓутоа согласно чл.341 од ЗКП првостепениот суд бил должен признанието на обвинетиот да го провери во колерација со други докази, бидејќи колку и да е целосно таквото признание судот не го ослободува од должност да изведува и други докази, а посебно поради тоа што обвинетиот во текот на постапката дал

две сосем спротивни изјави. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Д. го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Суштествената повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

9.= Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.38/2008 од 14.05.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.361/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.38/2008 од 14.05.2010 год. обвинетиот М. Т. од Д. согласно чл.342 т.3 од ЗКП, го ослободил од обвинение дека сторил едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Воедно приватниот тужител С. Д. од Д. го задолжил да му ги надомести трошоците во постапката на обвинеитот М. Т. од Д. во вкупен износ од 11.640,00 денари, во рок од 8 дена по приемот на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе и на причините дадени во образложението на пресудата. Имено во изреката на пресудата е наведено дека обвинетиот се ослободува од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП, да сторил едно кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, а во образложението на пресудата се наведува дека приватниот тужител откако извршил прецизирање на тужбата побарал обвинетиот да се огласи за виновен за едно кривично дело "Навреда" од чл.173 ст.1 од КЗ и за кривично дело "Клевета" од чл.172 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Од увидот во записникот за главен претрес од 14.05.2010 год. овој суд констатира дека тужителот воопшто не извршил прецизирање на приватната кривична тужба, како што се наведува во образложението на пресудата, а во завршен збор предложил обвинетиот да биде огласен за виновен и казнет според законот само за едно кривично дело, притоа не прецизирајќи за кое. Имајќи го во предвид горе наведеното по наоѓање на овој суд првостепениот суд го пречекорил обвинението и со тоа сторил суштествена повреда на постапката во смисла на чл.381 ст.1 т.9

од ЗКП.

Понатаму првостепениот суд со донесената пресуда обвинетиот М. Т. од Д. го ослободил од обвинение дека со дејствијата поконкретно опишани во изреката на пресудата сторил потезок облик на кривичните дела "Клевета" и "Навреда" предвидени во ст.2 од чл.172 и чл.173 од КЗ (кога делото е сторено преку печат, радио, ТВ, електронска пошта или други средства за јавно информирање или најавен собир), притоа не имајќи ги во предвид измените на КЗ од 15.05.2006 год., со кои измени ст.2 (делото сторено преку средства за јавно информирање) од чл.172 и чл.173 се избришани.

Поради сите овие напред наведени причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

10.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.131/10 од 09.06.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.452/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.131/10 од 09.06.2010 год. врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободува од обвинение обвинетиот Т. Ѓ. од К. за кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 в.в. со чл.19 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Оштетениот И. П. од К. го упатил на спор да го оствари своето имотно-правно побарување, за трошоците на постапката во износ од 1.950,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, бидејќи првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, а утврдените факти не произлегуваат од изведените докази. Имено судот не навел доволно причини од каде утврдил дека обвинетиот имал намера да одземе 2-3 кг. компири и 2 до 3 кг. грав, односно не утврдил дека обвинетиот одел кон тоа да прибави предмети од помала вредност. Од друга страна и самиот обвинет во своја одбрана изјавува дека не забележал што има внатре во тезгите, бидејќи бил затекнат од полицијата при кршењето на катанците.

Фактичката состојба е погрешно утврдена. Со оглед на фактот што обвинетиот не знаел што има внатре во тезгите, тогаш можело да се очекува дека ќе одземе се што ќе најде. Со самиот факт што тој ги скршил катанците од двете тезги покажува дека немал намера да одземе малку компири и грав. Меѓутоа судот прифатил дека обвинетиот ги кршел катанците за да ги отвори тезгите со намера да одземе предмети од помала вредност и затоа смета да се работи за обид за "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и да не било пропишано казнување за ова дело. Ваквиот став на првостепениот суд е неприфатлив и погрешен, бидејќи законодавецот предвидел казнување во обид за кривично дело "Кражба" од чл.235, па од тука постои и казнување за обид на кривичното

дело "Тешка кражба", бидејќи кривичното дело "Тешка кражба" е поврзано со кривичното дело "Кражба", со таа разлика што кривичното дело "Тешка кражба" е квалификуван облик на кражбата и се разликува само по начинот на извршувањето на дејствијата и по вредноста на одземените предмети.

Поради изнесеното следувахе да се жалбата уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

11.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.146/10 од 23.06.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.453/10.

«Основниот суд во Кочани» со обжалената пресуда К.бр.146/10 од 23.06.2010 година обвинетиот С. М. го огласил за виновен за кривично дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материи" од чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од три години, а воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000,00 денари, а на име трошоци на постапката износ до 1.950,00 денари. Од обвинетиот се одземени 24 куршуми калибар 7,62 мм за автоматска пушка и со истите ќе се постапува согласно законот за извршување на санкции.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои вотоа што изреката на пресудата противречи, односно не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата не се наведени доволно причини за решителните факти од кои судот се раководел при донесувањето на побиваната одлука.

Имено, противречноста на изреката на побиваната пресуда со содржината на изведените докази се состои во тоа што од изведените докази во текот на доказната постапка првостепениот суд утврдил дека обвинетиот С. М. од К. во периодот од 2001 година од точно не утврдена дата па се до 04.04.2009 година во семејната кука во која живеел на ул.„К. Р.“ бр..., во фиока од ветрината од неговата соба неовластено држел поголема количина на муниција и тоа 27 куршуми калибар 7,62 мм за автоматска пушка кои на граѓаните им се забранети, додека од увидот во изготвеното писмено вештачење од страна на МВР Оддел за крим техника-С. РЕГ од .... година, на кој доказ првостепениот суд во целост поколнил верба, произлегува дека предметните куршуми пронајдени кај обвинетиот претставуваат муниција наменета за автоматска пушка како и полуавтоматска пушка.

Согласно чл.4 ст.2 т.2 од Законот за оружјето "Автоматско огнено оружје се категоризира во категорија А-оружје чие набавување е забрането", додека согласно чл.4 ст.3 од Законот за оружјето "Полуавтоматското оружје се категоризира во категорија Б-оружје што може да се набавува врз основа на одобрение", кое нешто индиректно упатува на заклучок дека полуавтоматското оружје не им е забрането на

граѓаните, односно дека истото граѓаните може да го набавуваат и поседуваат само врз основа на одобрение од надлежен орган.

Имајќи го во предвид горе наведеното, во конкретниот случај се јавува сомнение дали предметните куршуми пронајдени кај обвинетиот се наменети и можат да се користат исклучиво само за автоматска пушка како што и прифатил првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда или пак истите можат да се користат и за полуавтоматска пушка, а кој факт е од релеватно значење за овој кривично правен настан, бидејќи еден од битните елементи на кривичното дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ е да "Огненото оружје, муницијата или експлозивни материји им се забранети на граѓаните".

Исто така првостепениот суд во образложението на пресудата не навел причини за решителните факти од кои се раководел при донесувањето на побиваната одлука, односно првостепениот суд од изведените докази во текот на доказната постапка утврдил дека предметните куршуми на број 27, а пронајдени кај обвинетиот С. М., претставуваат "поголемо количество," без притоа во образложението на пресудата да наведе образложени причини на кои ја темели ваквата одлука, а кое нешто е од релеватно значење, бидејќи во конкретниот случај "поголемо количество " претставува исто така еден од битните елементи на предметното кривично дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји " по чл.396 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, од кој ќе зависи дали обвинетиот С. М. сторил кривично дело по ст.1 или пак сторил потежок облик на делото предвиден во ст.2 од чл.396 од КЗ.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто неможе да се испита ниту правилната примена на КЗ, поради што следуваше да првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и оценка, да повика и сослуша вешто лице за експлозиви и оружје на околностите дали предметните куршуми калибар 7,62 мм на граѓаните им се забранети или не, дали истите се наменети само за автоматско оружје или може да се користат и за полуавтоматско оружје, односно дали може да се набавуваат и поседуваат врз основа на одобрение од надлежен орган, па од утврдувањето на овие факти и околности првостепениот суд ќе може со сигурност да утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот С. Ма. се содржани битните елементи на кривичното дело "Недозволено изработување, држење и тргување со оружје или распраскувачки материји" по чл.396 од ст.2 или од ст.1 на истиот член од КЗ, како и да се позанимава со прашањето дали 27 куршуми претставуваат поголема количина на муниција, а по потреба да изведува и други докази и по утврдување на сите решителни факти на кои е укажано со ова решение да може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека првостепената пресуда се укинува поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која овој суд внимава по службена должност согласно чл.393 од ЗКП, а со

жалбата изјавена од страна на обвинетиот пресудата се побива само поради одлуката за казната, истата во конкретниот случај е беспредметна.

12.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 107/2006 од 04.06.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.514/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите К А од С и Н К од К ги огласил за виновни за по едно кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување од чл. 353 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и им изрек ол алтернативна мерка - усовна осуда, во траење од по 6 месеци, која нема да се изврши доколку во рок од една година не сторат ново кривично дело, ги задолжил обвинетите со паушал од по 2.500,00 денари како и солидарно да ги надоместат трошоците во постапката од 13.000,00 денари. Од ДООЕЛ „Е К“ К одзел конфискувана противправно прибавена имотна корист во износ од 223.030,00 денари и истиот го задолжил во рок од 30 дена од правосилноста на оваа пресуда ги упатил овие средства на сметката на Б на Р М.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. На оваа суштествена повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 од ЗКП.

Во изреката на пресудата стои дека од купувачот ДООЕЛ „Е К“ К, се одзема - конфискува противправно прибавената имотна корист во износ од 223.030,00 денари и купувачот е задолжен во рок од 30 дена од правосилноста на пресудата на Бна РМ да ги уплати горе наведениот износ на парични средства.

Првостепениот суд не го анализираше прашањето дали ненаплатениот ДДВ претставува прибавена противправна имотна корист во конкретниот случај како тоа го прифатил првостепениот суд прибавена имотна корист од купувачот ДООЕЛ „Е К“ од К со неговото неплаќање на ДДВ, кога од изведените докази, односно од финансовото вештачење на вештото лице В Т од неговата изјава на главниот претрес, се утврдува дека во периодот на продажбата и фактурирањето на купопродажната цена, согласно Уверението на УЈП Дирекција Ш од 25.12.2007 година, продавачот ДПТУ „К П“ во стечај од К, не бил регистриран како даночен обврзник, од што произлегува дека и не бил во обврска да врши фактурирање на ДДВ, па од тука и не постои обврска за купувачот за наплата на ДДВ во износ од 223.030,00 денари.

Во списите од предметот постои само фактура од 12.11.2002 година, во која е внесен износот на цената на предметната самопослуга која се продавала на ул „Р П“ во К и износот на данокот на промет од 3 %, а не е внесен износот на ДДВ, кој според првостепениот суд требало да го плати купувачот, што упатува на заклучок дека купувачот не бил

задолжен со фактура од продавачот за наплата на ДДВ.

Не е јасно од кои причини при утврдувањето на решителните факти, првостепениот суд прифатил дека најпрво била издадена фактура во која покрај цената на предметната самопослуга бил внесен и износот на ДДВ, што требало да го плати купувачот, а потоа била изготвена друга фактура, без назначување на ДДВ, но при утврдување на фактичката состојба не се споменува број и дата на првата фактура и дали таа прва фактура во која бил наведен износот на ДДВ постои во книговодството на двете фирми, односно ДПТУ „К П“ во стечај и ДООЕЛ „Е К“ од К.

Во врска со наплатата на ДДВ и немање на обврска за наплата на ДДВ од купувачот, бидејќи во критичниот временски период продавачот не е даночен обврзник во таа смисла е дадена и изјавата на претставникот на оштетениот УЈП - Кочани Д Л од главен претрес одржан на ден 30.04.2008 година, кој појаснил дека продавачот не бил даночен обврзник за ДДВ во критичниот временски период и не бил надлежен при изготвувањето на фактурата да го искаже износот на ДДВ, освен во случаи кога и купувачот даде согласност во фактурата да биде назначен и износот на ДДВ, кој се согласил да го плати, иако истиот не може да го поврати после реализацијата на фактурата, така што купувачот да има сознание дека продавачот не е даночен обврзник.

Од страна на вештото лице не е одговорено на прашањето дали имајќи го во предвид фактот дека при првиот објавен оглас на 12.09.2002 година, за прва јавна продажба на имотот на ДПТУ „К П“ во стечај, меѓу кои недвижности била и предметната самопослуга, што била подоцна продадена на „Е К“ од К било наведено колку изнесува купопродажната цена што требало да се плати и ДДВ, а исто така во решението Ст.бр. 26/2001 од 05.11.2002 година на Основниот суд во Кочани со кое предметната самопослуга била досудена на ДООЕЛ „ЕК“ од К по цена намалена за 25 % од првично утврдената 19,237,50 евра во денарска противвредност од 1 173.840,00 денари, со кое решение постоело задолжување на купувачот да ја плати покрај купопродажната цена данокот на промет и ДДВ, кое решение неспорно не било обжалено ниту од стечајниот управник, ниту од купувачот, дали може да се прифати ценејќи ги горе наведените докази, дека купувачот се сложил да плати ДДВ кога продавачот не е даночен обврзник и ДДВ не може да биде повратено.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, од кои со сигурноист ќе се утврди дека постои обврска за наплата на ДДВ од страна на купувачот и дали горе наведениот судски оглас за јавна продажба од 12.09.2002 година и решението на обвинетиот К Ст.бр. 26/1 од 05.11.2002 година се доволни докази без постоење на фактура со назначено ДДВ, да купувачот бил за тоа информиран од продавачот, дека тој не е даночен обврзник за ДДВ, но и покрај тоа купувачот да се сложил да плати ДДВ со оглед на фактот дека споменатото решение од 05.11.2002 година не било обжалено ниту од купувачот, ниту од стечајниот управник и дали споменатото решение од 05.11.2002 година создава обврска за купувачот за наплата на ДДВ.

Покрај тоа, во изреката на пресудата стои и по однос на двајцата обвинети дека со преземените противправни дејствија, купувачот ДООЕЛ „Е К“ од К прибавил имотна корист, ја купил предметната недвижност - самопослуга на ул.„Р П“ во К, без одржување на второ рочиште за

продажба, без плаќање на купопродажната цена во дадениот рок и предавање на недвижноста во сопственост на купувачот, кои факти ги прифаќа и овој суд, меѓутоа не е јасно од кои причини во петитумот на обвинението кое било прецизирано како и во изреката на пресудата, не стои колку изнесува ијмиотната корист со кое се здобил купувачот „Е К“ од К со купување на предметната недвижност, која постапка за купопродажба е незаконита, преземена од двајцата обвинети.

Сметаме дека, износот на ДДВ од 223.030,00 денари не претставува имотна корист прибавена од купувачот, во писменото известие од оштетениот - Државното правобранителство на РМ - писмен поднесок упатен до Основниот суд во Кочани, стои дека постои оштетно побарување од 223.030,00 денари, но во писмениот поднесок се предлага обвинетите да бидат задолжени да ја надоместат материјалната штета, а не фирмата купувач „Е К“ од К. Првостепениот суд требало да се позабави со прашањето дали со самото купување на предметната недвижност, односно самопослуга во незаконски спроведена постапка од обвинетите, при неспорен факт дека самопослугата е продадена по цена намалена за 25 % од претходно утврдената вредност, иако не е спроведено второ рочиште, на кое можело самопослугата да се продаде под утврдената вредност, без склучување на Договор за продажба со непосредно спогодување во писмена форма, и без положена гаранција од купувачот, дека купувачот се стекнал со имотна корист на овој начин погоре опишан, ценејки го фактот дека предметната самопослуга можела да се продаде по проценетата утврдена вредност, а под утврдената вредност и процена со одржување на второ рочиште за продажба, во законите спроведена постапка.

Поради горе наведените причини, при повторното судење, првостепениот суд треба да ги анализира и разјасни горе наведените факти, да утврди во конкретниот случај што претставува прибавена имотна корист, ценејки ги сите околности под кои се случил кривично правниот настан, дали спрема купувачот треба да се изрече конфискација на имот во висина на ДДВ, а што се однесува утврдувањето на фактите во врска со постоењето на обврска за плаќање на ДДВ од страна на купувачот, да нареди ново финансово вештачење од Бирото за судско вештачење во С.

Поради сторените суштествени повреди и неутврдените решителни факти во целост, фактичката состојба се става под сомнение, а исто така овој суд не можеше да се произнесе и за примената на материјалното право спрема обвинетите.

13.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр.136/10 од 30.06.2010 год., -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.517/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр. 136/10 од 30.06.2010 год. обвинетиот Н. М. од В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Убиство" од чл.123 ст.2 т.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 15 (петнаесет) години, во која казна затвор му се засметува времето поминато во притвор сметано од 09 02.2010 год. па

понатаму. Воедно го задолжил да плати на име судски паушал износ од 12.500,00 денари и на име трошоци во постапката да плати износ од 160.900,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Основан е жалбениот основ за сторена суштествена повреда на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива нема целосен и јасен опис во што се состои вршењето на семејно насилство. Во образложението од пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини по однос на постоењето на кривичното дело, а со тоа и кривичната одговорност на обвинетиот. За сите решителни факти што првостепениот суд ги зел за точни и докажани, нема целосно покритие во изведените докази. Првостепениот суд ги утврдил врз основа на една реална и логична претпоставка за настанот, без да непосредно ги изведе постоечките докази. При ова во образложението од пресудата не се дадени доволно аргументирани и образложени причини за решителните факти по однос на истакнатите жалбени наводи, од кои е утврден начинот на нанесувањето на смртоносниот удар над оштетената, предметот со кој е нанесена повредата, кога е настапила смртта кај оштетената.

Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот во кујната од семејната куќа, со погоден предмет со врвст дел од острицата удрил во оштетената, со што и нанел убодна рана во надворешната страна од грбот. Ова го утврдил единствено од исказот на свидетелакта И. М. - ќерка на обвинетиот, која што како непосреден свидетел на настанот се наоѓала помеѓу обвинетиот и оштетената, но не го видела моментот на ударот.

За да целосно и правилно се утврди овој решителен факт потребно е потврда и од вештите лица што ја извршиле обдукцијата над оштетената. Овие вешти лица можат да разјаснат начинот и можноста за нанесување на повредите од позицијата во која бил обвинетиот со покојната и дали утврдените решителни факти во пресудата се правилно утврдени. Првостепениот суд од вештите лица треба да побара да дадат одговор дали со оглед на растојанието помеѓу обвинетиот и оштетената, како и на видот, посебно правецот и длабочината на убодната рана е можно обвинетиот да нанесе два удари над оштетената во нејзиниот грб (плешка). Вештите лица треба да дадат одговор, со оглед на ивиците на убодната рана, дали истата е нанесена со ножот со ребраста острица, како што е пронајден на лице место или пак истата е нанесена со механичко средство со врвст и сечивен дел, без ребраста површина.

Со оглед на фактот да обвинетиот се брани дека не го нанел убодите на оштетената, а претпоставува дека претходно истата од шупата во дворот донела дрва за огрев, па е можно со повреда да се задобила од некој остар предмет во шупата- каде наводно имало лимови, шајки и др.

Преку распитот на обдуцентите може да се провери и одбраната на обвинетиот, дали е можно нанесување на таков вид на две убодни рани во грбот на оштетената од невнимание во шупата од каде ги земала наводно огревните дрва.

Исто така обвинетиот се брани дека смртта кај оштетената може да

е настаната и поради немарен и несовесен однос на лекарите, па вештите лица треба да се произнесат и по однос на овие факти.

Обдукциониот протокол не е доволно јасен во однос на времето на настапувањето на смртта кај оштетената, посебно со оглед на видот, големината и длабочината на убодната рана, за колкав временски период (неполна минута по нанесувањето на убодната рана) може да се исполни белодробното плучно крило со крв и истекување на крвта преку носот и устата. Утврдувањето на овој решителен факт е од важност за проверка на одбраната на обвинетиот дека оштетената убодната рана ја здобила од невнимание во шупата при земањето на дрва, а пред да настапи расправијата со истиот. Утврдувањето на овој решителен факт е од важност за да се утврди, а и да се провери одбраната на обвинетиот, дали можело да спречи и настапи прекин на причинската врска помеѓу нанесувањето на убодната рана и смрт кај оштетената, со превземање на благовремена хирушка интервенција над оштетената, односно дали смртта настапила како резултат на натамошен тек на повредата, а не поради немарен однос на лекарите.

За постоење на кривичното дело "Убиство" од чл.123 од КЗ потребно е да постои пресметлива личност, да дејствувала со смисленост, при што друго лице да е лишено од живот. При ова намерата и мотивот не се конститутивни елементи на ова кривично дело, а се од важност а утврдување на степенот на виноста.

Првостепениот суд преку распит на вешто лице невропсихијатар ја утврдил пресметливоста на обвинетиот во времето на извршувањето на кривичното дело. Истиот се наоѓал во состојба на тешко пијанство со 1,68 г/кг. на алкохол во крвта. И покрај таквата состојба на тешко пијанство вештото лице смета дека обвинетиот во времето на извршувањето на кривичното дело знаел што прави и можел да го свати значењето на делото што го превзема. Меѓутоа за утврдувањето на мотивот за извршувањето на кривичното дело, а со оглед на фактот дека пред убиството настапила семејна расправија помеѓу обвинетиот и оштетената, првостепениот суд не утврдил факти дали обвинетиот со оглед на настанатата расправија се довел во состојба на раздражност и од каков карактер е истата и дали истата и со каков степен влијаела за да обвинетиот се одлучи да ја лиши од живот оштетената, односно дали одлуката да ја лиши од живот оштетената ја довел на миг во состојба на силна раздражност или пак истата одлука ја имал уште кога се ставал под дејство на алкохол. Овие решителни факти првостепениот суд можел да ги утврди преку целосен распит на ова вешто лице.

Без изведување на докази и утврдување на овие решителни факти не може да се провери законитоста на донесената пресуда. Поради ова следува пресудата да се укине и предметот вратина на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги изведе повторно изведените докази, како и да ги распраша вештите лица-обдуценти на горе укажаните прашања за утврдување на сите решителни факти, а исто така ќе треба преку неуропсихијатриско посматрање од Клиниката во С. да се утврди пресметливоста на обвинетиот во времето на вршењето на кривичното дело, а притоа да се има во предвид неговата алкохолисаност и раздражност, како би можело по повторно изведување на сите

предложени и нови нужни докази преку една сестрана анализа и нивна оцена да се донесе една правилна и законита одлука.

14.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.270/07 од 29.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.603/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.270/07 од 29.06.2009 година, обвинетиот С. С. од с.П., В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување"од чл.353 ст.4 в.в.со ст.3 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и притоа го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 35.400 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 10.000 денари, а исто така го задолжил на Бирото за с. р. да му ја надомести сторената штета и тоа да му поврати 1858 кг.товна риба-калифорниска пастрмка, 35.101 кг.бел ориз и 285.509 кг.оризова арпа или пак за истите да му плати денарска противвредност и тоа за товната риба-калифорниска пастрмка 408.760 денари, за белиот ориз 1.228.535 денари и за оризовата арпа 4.568.144 денари или вкупно 6.205.439 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека е сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што дадените причини за решителните факти во првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека договорот за купување, чување, користење и обновување на добиток, бр.08-296/1 од 29.11.1993 година и договорот бр.08-60/30 од 14.04.1994 година за складирање, чување и обновување на стоки, обвинетиот С. С. како одговорно лице-директор на ЗЗ"М. п." од с.Б. ги склучил со Дирекцијата за р. с. р., што е во спротивност со изведените докази според кои тој во тоа време не бил одговорно лице-директор на оваа задруга, туку директор бил во периодот од 6.07.1998 до 1.03.2004 година, што и е наведено во првостепената пресуда. Неспорно е дека овие два договори тогаш се склучени помеѓу задругата и оваа дирекција, но истите во име на задругата биле потпишани од тогашниот застапник-директор на задругата С. Љ., а не од обвинетиот. Инаку, без разлика што договорите не ги склучил, односно потпишал обвинетиот, истиот како директор на задругата бил должен да се придржува на овие два договори за обврските кои ги имала задругата во врска со складирањето, чувањето и обновувањето на стоките и добитокот што се предмет на тие договори.

Од друга страна, првостепениот суд ги прифатил поединечните и вкупните цени и вредности на овие стоки и добиток според обвинението, кои што се во спротивност со изведените докази. Имено, судот прифатил дека цената на товната риба-калифорниска пастрмка изнесува 220 денари за 1 килограм, на белиот ориз 35 денари и на оризовата арпа по 16 денари за еден килограм, што е спротивно на склучениот договор

според кој цената на калифорниската пастрмка изнесувала по 80 денари за 1 кг и спротивно на дополнителниот наод и мислење, Св. 1423/2004 од месец јуни 2009 година, дадени од вештото лице Л. В., според кои поединечните вредности на белиот ориз изнесувале 12 денари за 1 кг, на оризовата арпа 14,64 денари за 1 кг, а на рибата 80 денари за 1 кг. кои цени за наведените количини на овие стоки и добиток (риба) од страна на дирекцијата, односно Бирото за с. р. била составена фактура бр.0000196 од 31.12.2004 година на вкупен паричен износ од 4.800.263,76 денари и спротивно на тоа првостепениот суд прифатил и утврдил вкупна штета во износ од 6.205.439 денари. Овој износ, како имотно правно барање првостепениот суд и го досудил на ова биро како оштетен, иако неговиот претставник В. К. во истрагата истакнува имотно правно барање за рибата, белиот ориз и оризовата арпа во различни количини и парични износи кои се разликуваат од утврдените со пресудата и со дополителното вештачење, заедно со фактурираните количини и цени од нивна страна, а истата на главниот претрес повторно е сослушана, но конкретно не ги кажува тие количини и парични износи, притоа наведувајќи дека ова биро ова побарување го пријавило во стечајната постапка.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи утврдените поединечни и вкупни цени на рибата и оризот не се правилно утврдени според изведените докази. Во основното вештачење се дадени цени на овие стоки и тоа за рибата 220 денари за 1 кг, за белиот ориз 35 денари и оризовата арпа 16 денари, кои цени првостепениот суд ги прифатил и утврдил со првостепената пресуда, а во дополнителниот наод и мислење тие цени се дадени според направениот попис на 10.03.2004 година, кога е констатиран кусокот на овие стоки, односно добиток и тоа по 12 денари за 1 кг на белиот ориз, 14,64 денари на оризовата арпа и 80 денари за рибата, кои количини и цени се поклопуват со оние дадени во фактурата на Бирото за с. р. од 31.12.2004 година, која се однесува за неговите побарувања спрема задругата. Значи, според цените дадени во дополнителното вештачење паричните побарувања се помали (4.800.263,76 денар), а судот утврдил и досудил оштетно побарување по повисоки цени и во поголем вкупен паричен износ и тоа 6.205.439,00 денари.

Поради сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваеше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

15.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.327/2008 од 12.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.605/09.

«Основениот суд Кочани » со обжалената пресуда К.бр.327/2008 од 12.06.2009 година обвинетите М. Г. и Љ. Г., двајцата од К. ги огласил за виновни како соизвршители во смисла на чл.22 од КЗ за продилжено кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по три месеци. Воедно обвинетите ги задолжил да платат на име паушал секој посебно износ од по 2.000,00 денари во корист на буџетските сретства, потоа обвинетите ги задолжил

солидарно да платат на оштетениот Д. Г. на име надомест на штета износ од 1.019,67 фунти во денарска противвредност од 79.207,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. На оштетениот Д. Г. одлучил по правосилноста на пресудата да му ги врати предметите одземени со потврда за привремено одземени предмети и тоа: сметка од Стопанска банка (виза) издадена од терминал од ДОО Д. на 07.03.2008 година со вкупен износ од 13.900,00 денари, банкарски извештај од Баркликард виза од 12.05.2008 година составен од два листа на име Д. Г., банкарски извештај од Баркликард виза од 17.05.2008 година составен од два листа на име Д. Г., банкарски извештај од Баркликард виза од 15.04.2008 година составен од два листа на име Д. Г., платежна кредитна картичка(виза) Баркликард со број 4929 4805 3947 3003 на име Д. Г. со важност 09/08-07/11.

поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападната пресуда е нејасна и неразбирлива. Имено, во изреката на обжалената пресуда првостепениот суд наведува дека обвинетите дејствувале со намера за себе да прибават противправна имотна корист иако знаеле дека виза кредитната картичка издадена од “Баркликард“ со број 4929 4805 3947 3003 не е нивна сопственост во периодот од 06.03.2008 година до 26.04.2008 година довеле во заблуда повеќе продавачи во продавници во Кочани и Скопје со лажно прикажување дека таа кредитна картичка е сопственост на второобвинетиот Љ. со тоа што ги навеле продавачите да со истата кредитна картичка сопственост на оштетениот Д. Г. наплатат прехранбени и непрехранбени производи што ги купувале обвинетите во повеќе наведени денови од повеќе продавници наведени во изреката, со што заедно со камати и банкарски трошоци за оштетениот Д. Г. е сторена штета од поголема вредност во вкупен износ од 1.019,67 фунти, во денарска противвредност од 79.207,00 денари. Меѓутоа, ваквата изрека не е јасна и не е разбирава затоа што во неа првостепениот суд не навел конкретно кои продавачи по име и презиме биле доведени во заблуда од страна на обвинетите.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, со тоа што во изреката на пресудата да бидат наведени со име и презиме продавачите од кои купувале обвинетите М. и Љ. Г. разни прехранбени и други производи, а плаќањето го вршеле со кредитната картичка сопственост на оштетениот Д. Г., потоа ќе треба продавачите да ги распраша на околностите дали истите имале обврска да бараат лична карта на обвинетите кога ја користеле кредитната картичка на оштетениот Д. за плаќање со истата, а потоа ако

продавачите барале лична карта од обвинетите што конкретно утврдиле при проверката, а доколку обвинетите од најразлични причини не покажувале лична карта продавачите да се прашаат на околноста зошто прифатиле да наплатат на обвинетите со туѓа кредитна картичка. Понатаму првостепениот суд ќе треба да се позанимава со прашањето дали дејствијата што обвинетите ги превзеле, а кои се неспорни, претставуваат дејствија на измама во смисла на чл.247 од КЗ или пак во нивните дејствија се содржани елементи на друго кривично дело, бидејќи неспорни се и фактите дека обвинетите до кредитната картичка сопственост на оштетениот Д. Г. дошле случајно. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд, а притоа да ги има во предвид и жалбените наводи на обвинетите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.292/09 од 23.09.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.614/10

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 23.09.2010 година обвинетиот В. Г. од с.Л, В. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Обљуба врз немоќно лице"од чл.187 ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 години, а воедно го задолжил да плати трошоци на кривичната постапка во износ од 15.500 денари, како и паушални трошоци ео износ од 6.000 денари, а оштетената Р. А. ја упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни и расположливи докази и не ги утврдил решителните факти за овој кривично правен настан. Првостепениот суд својата одлука ја засновува на исказот на оштетената Р. А., која што и во истрагата и на главниот претрес дала идентични изјави дека обвинетиот В. Г. во текот на месец мај 2009 година во повеќе наврати вршел обљуба врз неа, притоа опишувајќи ги кснкретно поединечни преземени дејствија на обвинетиот спрема неа.

Обвинетиот, пак во својот исказ, и во истрагата и на главниот претрес, наведува дека не вршел обљуба врз оштетената и притоа изјавува дека неа ја познавал како "нормална личност", бидејќи од секогаш ја гледал како ги врши секојдневните домашни работи околу чувањето на добитокот и вршењето на полски работи, при што ја гледал дека оди на пошумување, а исто така наведува дека познато му било дека имала интимни односи со лицето со прекар "м", кое работело во шумското стопанство во В.

Дадениот исказ на оштетената, која и во истрагата и на главниот

претрес е сослушана во присуство на психологот Љ. Т. З., од страна на психологот е оценет како веродостоен, која притоа изјавува дека на така дадениот исказ на оштетената може да и се верува, дека поради "нејзиниот интелектуален дефицит и неможноста од фантазирање" таа не можела да го измислува овој настан и дека во целост можело да се поклони верба на нејзиниот даден исказ. Според дадениот писмен психолошки наод и мислење, пак, од нејзина страна, како и според невропсихијатрискиот наод и мислење дадено од вештото лице Д-р.И. М., невропсихијатар, оштетената Р. била со заостанат душевен развој, на долна граница на умерена ментална заостанатост, но дека истата не боледувала од душевна болест, ниту пак била душевно растроена личност, така што истата била "лице со сите карактеристики на душевно заостанато лице на долна граница од средниот степен".

Според овие дадени мислења од овие вешти лица, при ваквата душевна состојба. оштетената не можела да го свати чинот на дејствијата кои што биле преземени од страна на обвинетиот спрема неа, истата била немоќна да се спротивставува на тоа и не можела да дава отпор.

Меѓутоа, ваквото дадено мислење се доведува под значително сомнение, имајќи го во предвид исказот на оштетената дадена на главниот претрес, кога на поставените прашања во врска со нејзината интимна врска со лицето викано "м.", му се спротивставила на обвинетиот, обраќајќи му се со остар тон со зборовите "не сум бе глупак еден, па се поставува прашањето дали таа можела да му се спротистави на обвинетиот, односно дали била неспособна за отпор, што претставува битен елемент за постоење на кривичното дело од чл.187 ст.1 од КЗ, за кое се обвинува обвинетиот.

Поради овие причини, заради утврдување на правилна фактичка состојба, потребно е согласно со чл.234 ст.2 и чл.240 од ЗКП од страна стручна установа да се изврши вештачење за психолошката состојба на оштетената, за да точно се утврди нејзината душевна состојба и дали во таа состојба таа била неспособна на обвинетиот да даде отпор во конкретниот случај. Исто така, со тоа вештачење потребно е со сигурност да се утврди дали таа дава веродостоен исказ во врска со постапките на обвинетиот спрема неа, односно дали ја зборува вистината дека навистина обвинетиот вршел обљуба врз неа.

Погрешно утврдената фактичка состојба е од битно влијание и за правилна примена на Кривичниот законик, бидејќи предметното кривично дело се врши со злоупотреба на душевното заболување, душевната растроеност, немоќ, како и заостанат душевен развој или друга состојба поради која тоа лице не е способно за отпор, додека обвинетиот се обвинува дека ја злоупотребил состојбата на оштетената "како лице со средна попреченост на долната граница во психичкиот развој", што значи дека таа се наоѓала во друга состојба поради која што не е способна за отпор, но судот со сигурност не го утврдил битниот факт дали таа можела да дава отпор или не.

Исто така се доведува под сомнение и фактот дали обвинетиот знаел со сигурност дека ова лице се наоѓа во таква душевна состојба, при која што не е способна за давање на отпор, изјавувајќи дека тој знаел дека таа ги врши секојдневните домашни и полски работи.

Затоа, при повторното судење потребно е првостепениот суд со

потпрашања во детали да ја сослуша оштетената за сите поединечни дејствија преземени од страна на обвинетиот спрема неа и кога точно тоа се случило, а во својство на сведок да се сослуша лицето Б. П, викан "М." ос с. П, кое што се наведува во жалбата и кое што го спомнува обвинетиот дека оштетената имала интимни односи со него.

17.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 161/2008 од 03.07.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.661/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите И Д, Д К, Д М и Е Р ги огласил за виновни и тоа обвинетите И Д и ЕР како соизвршители сториле по едно продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, а обвинетите Д К и Д М сториле по едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил, обвинетиот И на казна затвор во траење од една година и девет месеци, и Д на казна затвор од една година, обвинетиот Д на казна затвор во траење од 9 месеци, обвинетиот Е на казна затвор во траење од една година и 5 месеци и ги задолжил обвинетите солидарно да на оштетениот АД „А“ Б да му ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари и ги задолжил со паушал од по 2.000,00 денари и на име трошоци на постапката секој посебно да плати износ од 3.900,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си во делот на надоместувањето на причинетата штета на оштетениот АД „А“ Б, кога сите четворујца обвинети се задолжени солидарно на оштетениот да му ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, иако во изреката на пресудата после описот на противправните дејствија што ги презеле обвинетите, е наведено дека обвинетите И Д и Е Р како соизвршители, сториле по едно продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, обвинетите Д К и Д М сториле по едно кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, што укажува на фактот дека обвинетите И и Е како соизвршители ги презеле противправните дејствија опишани во алинеа 1, 2, 3 и 4 од изреката на пресудата, а обвинетиот Д К и Д М ги презеле дејствијата опишани во алинеа 1 и 2 од изреката на пресудата. Што значи, неосновано се задолжени сите четворујца обвинети солидарно да ја надоместат штетата во износ од 501.264,00 денари, кога е неспорно дека обвинетиот И и Е со своите дејствија причиниле поголем дел од штетата, отколку обвинетите Д и Д.

По оценка на овој суд, со донесената пресуда е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од

ЗКП в.в. со чл. 316 ст.3 и 4 од ЗКП, првостепениот суд во текот на главниот претрес и при донесување на првостепената пресуда, неправилно ја применил законската одредба на чл. 316 ст.3 и 4 од ЗКП, донел решение за судење во отсуство на двајцата обвинети И и Е, иако за тоа не биле исполнети законските услови, прифаќајќи дека не се достапни на државните органи, а тоа го констатирал од известувањето на ОВР Берово, примено во Основниот суд во Кочани на 01.06.2009 година. Од содржината на споменатото известување на ОВР Берово, се утврдува дека обвинетиот И работел во К, адресата не им била позната, а за обвинетиот Е според искажувањето на неговиот брат работел заедно со И, што упатува на заклучок дека и двајцата обвинети се на работа во К. Но овие сознанија, наведени во горе наведеното известување, не упатуваат на фактот дека обвинетите Ии Е не се достапни на државните органи, туку истите се наоѓаат на работа во К, каде и живеат, а првостепениот суд со писмено барање до ОВР Кичено можел да ја дознае нивната адреса на живеење и уредно да ги покани за главен претрес.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд во еден дел е нејасна и непотполна, по однос на износот на причинетата штета на оштетената АД „А“ од Б. Од исказите на сведетелите В И и Ј С, неспорно се констатира дека зад магацинот во стопанскиот објект на АД „А“ Б биле оставени постари разбои од кои деловите од овие разбои биле вадени по потреба и истите биле вклопувани во новите разбои кои што работеле во погонот, што значи не станува збор за старо железо, односно тие делови од старите разбои имале употребна вредност и се користат при обновувањето на новите разбои во погонот на фабриката. Меѓутоа, од изведените докази пред првостепениот суд, со точност не може да се утврди, имајќи ги во предвид горе наведените факти, колкава е вредноста на овие стари разбои, ценејќи го фактот дека овие разбои не се наогале во погонот, не работеле, туку биле сместени во близина на магацинот на отворено, дека нивната вредност не може да биде иста како пазарната вредност на новите разбои во критичниот временски период. За таа цел било потребно да се изврши вештачење за точно утврдување на нивната вредност, од што зависи и оштетното побарување.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдените решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

18.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.32/2007 од 15.06.2009 година.-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.667/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.32/2007 од 15.06.2009 година обвинетиот Т. М. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.4 в.в.со ст.2 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци, а воедно го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 12.800 денари,

како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, додека оштетеното ЈП М. ш.-"Г." од Д. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е неразбирлива во поглед на преземените дејствија во извршувањето на кривичното дело, а наведените причини во пресудата за рашителните факти се нејасни и во значителна мерка противречни со изведените докази. Имено, првостепениот суд прифатил, утврдил и во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот Т. М. од собраниот паричен износ од инвалидските пензионери и тоа 78.250 денари, прибавил за лицето В. А., а преостанатиот износ го прибавил за себе, но притоа не е наведен кој е тој паричен износ кој тој го прибавил за себе. Во врска со тоа, наведените причини во образложението на пресудата се нејасни и противречни, бидејќи според изведените докази со пресуда на Апелациониот суд во Штип Гж.бр.391/2008 од 16.10.2008 година, со која е потврдена пресудата на Основниот суд во Кочани, П.бр.697/04 од 13.01.2007 година, В. А. како тужен по тој граѓански предмет е задолжен на Здружението на и. п. во К., како тужител, да му го плати тој износ од 78.250 денари на име надоместок на штета за неуплатени рати за купување на дрва на работници од фирмата "Г. т". Поради ова, кога веќе во спор е утврдено дека овој паричен износ лицето В. го должи на Здружението на и. п., тогаш истовремено не може за истиот износ на ШС"П" да му е нанесена штета.

Исто така, дадените причини се нејасни и во поглед на преостанатиот неисплатен паричен износ наведен во образложението од 282.419 денари кој според договорот и според испорачаните огревни дрва преку ова здружение, не бил исплатен на ШС"П", бидејќи според исказот на секретарот на ШС"Г."-Б. А., кој на главниот претрес одржан на ден 11.02.,2009 година е сослушан во својство на сведок, била донесена пресуда Пс.бр.260/04 со која Здружението на и. п. било заолжено на ШСТ." да плати 360.669 денари, па во тој случај, доколку обвинетиот присвоел дел од овие парични средства за себе, се поставува прашањето на кого е нанесена штета, дали на ШС"Г." или на Здружението на и. п.

Основани се и жалбените наводи дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни и расположливи докази во поглед на испорачаните дрва преку здружението, односно преку обвинетиот како негов претставник, преку кој дрвата биле распоредувани и носени на пензионерите и другите лица купувачи, како и исплатата на цената на дрвата од тие лица, бидејќи обвинетиот се брани дека дел од пензионерите на кои им биле испорачани дрва, истите не ги платиле, а дека целокупната документација во врска со испорачаните дрва ја предал на вештото лице З. В. Во вештачењето извршено од страна на вештото лице В. Ѓ. се наведени фактури потпишани од повеќе лица, кои што обвинетиот ги оспорил, кое вештачење вештото лице З. В. како што изјавува го имала

во предвид при вештачењето извршено од нејзина страна во овој кривичен предмет

Така, од изведените докази не е утврдено кои количини на огревни дрва на кои лица се испорачани (и примени) и дали тие лица, поединечно, ја имаат исплатено купопродажната цена на примените дрва од нивна страна и на кого ги имаат уплатено парите, дали на сметката на здружението или на рака на обвинетиот како негов претседател.

Затоа, при повторното судење потребно е од страна на вештото лице З. В. да се изврши комплетно ново вештачење со кое да се утврди со кои испратници на кои лица се испорачани и фактурирани дрва, дали тие дрва се платени и на кого се платени, дали на обвинетиот или пак на сметка на здружението.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и бидејќи фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

19.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 47/2009 од 30.06.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.669/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот М М од Б го огласил за виновен за кривично дело „Разбојништво“ од чл. 237 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и го задолжил обвинетиот да плати паушал од 5.000,00 денари и го задолжил да ги надомести трошоците во постапката во износ од 22.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот во рок од 15 дена од правосилноста на пресудата да ја надомести штетата на оштетениот Д С во вкупен износ од 5.100,00 денари.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот во изјавените жалби преку неговите бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата нема поткрепа во содржината на изведени докази и пресудата не содржи причини за решителните факти од кои може со сигурност да се утврди дека обвинетиот ги презел критичната вечер опишаните противправни дејствија како во изреката, за кои се терти со поднесеното обвинение.

Решителниот факт дека обвинетиот употребил сила спрема оштетениот критичната вечер, така што од него присилно одзел пари во моментот кога оштетениот Д ја проверувал сумата на пари кај себе, обвинетиот Н му истргнал 5.100,00 денари, удирајќи го со тушаници по левото уво, го прифатил за докажан, иако овој решителен факт првостепениот суд го утврдил од исказот на оштетениот Д кој не се потврдува со останатите изведени докази пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешна и непотполно утврдена фактичка состојба.

Цениме дека првостепениот суд дал неправилна оценка на голем дел од изведените докази, не ги утврдил сите решителни факти од кривично правниот настан, поради што утврдената фактичка состојба е неправилна, нејасна и непотполна.

За овој суд, веродостојноста на исказот на оштетениот Д се доведува во прашање кога се имаат во предвид конкретните услови односно околности под кои се случил кривично правниот настан.

Неспорен е фактот дека оштетениот критичната вечер во неколку наврати конзумирал алкохол, бил во пијана состојба, дури и му е влошила неговата здравствена состојба и бил на здравствен преглед со свидетелот М К.

Од лисмениот Наод и мислење на вештото лице , лекар специјалист неуропсихијатар д-р. М И од К, по однос на оштетениот Д, за состојбата во која се наоѓал кога бил со присуство на алкохол во крвта од 1,24 промили, се констатира дека бил во состојба на припиеност, свеста му била замаглена, дошло до стеснување на видното поле, слухот му бил намален и располагал со површен мисловен процес.

Од неуропсихијатрискиот Наод и мислење за оштетениот, од истото вешто лице, по извршениот психијатриски и психолошки преглед и посматрање, се утврдува дека и покрај тоа што Д не боледувал од трајно или привремено душевно растројство или болест, тој поседувал низок интелектуален капацитет, на ниво на физиолошка тапост, така што кога на оваа околност се додаде и алкохолизираната состојба во која се наоѓал, оштетениот не можел во целост да го свати значењето на своите постапки и да управува со истите.

Остануваат нејасни причините поради кои првостепениот суд не ги прифатил наодите од неуропсихијатриските вештачења на вештото лице д-р. М И од К за оштетениот Д, наведувајќи на стр.5 пасос 2 во пресудата дека исказот на оштетениот првостепениот суд го ценел како јасен и категоричен по однос на битните факти од кривично правниот настан и покрај ваквото вештачење, и при неспорен факт дека вештото лице јасно кажува во погоре споменатиот Наод и мислење дека на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба, единствено неговиот исказ може да биде прифатен за вистинит ако наоѓа поткрепа во содржината на останатите изведени докази, а првостепениот суд во конкретниот случај, по однос на противправните дејствија за кои се терети обвинетиот, единствено фактичката состојба ја темели на исказот на оштетениот, односно никој од останатите свидетели кои биле присутни за време на кривично правниот настан, освен оштетениот, не потврдуваат дека токму обвинетиот М М барал или одзел со примена на сила пари од оштетениот Д, на начин опишан како во изреката на пресудата.

При утврдувањето на фактичката состојба, во доволна мера не е ценета околноста дека оштетениот Дво повеќе наврати плаќал пијачки-ракија, пиво и други видови на пијалоци за себе, за свидетелот М К и за останатите присутни во кафеаната и во моментот на случувањето на кривично правниот настан, сослушани како свидетели, а кои до тогаш не ги познавал, а седел со нив и во двете кафеани, ги честел седејќи со нив во друштво. Покрај тоа, ги плаќал такси услугите кога заминал заедно со свидетелот М и останатите присутни во кафеаната, каде била келнерка свидетелката К, за да играат комар, од парите кои ги носел со себе оштетениот го платил и здравствениот преглед, плаќал сметка за

потрошена електрична струја, купувал лекови за мајка му, а исто така платил и за такси услугата на таксистот кој свидетелот М го однел до с. У, а оштетениот до с. С, како и такси услугата од с. С до кафеаната каде што се вратил оштетениот.

Со ниту еден доказ изведен пред првостепениот суд, не се утврдува со сигурност дека сите тие трошоци оштетениот ги подмирил од ситните пари кои го носел во неговиот десен џеб од панталоните, односно според неговиот исказ имал ситни пари за трошење 2.300,00 денари до 2.400,00 денари и дека таа сума на пари била доволна да ги подмири сите тие трошоци.

Од исказите на сослушаните свидетели на главниот претрес се утврдува дека критичната вечер пред случувањето на кривично правниот настан, оштетениот немал никаква вербална расправија со обвинетиот, ниту пак обвинетиот физички го нападнал, туку свидетелот Љ Ф во неколку наврати, а бил најблизу до оштетениот, како и Љ самиот признава го удрил оштетениот со шамари, бидејќи оштетениот бил многу пијан и почнал да го пцува, а свидетелот А, а не обвинетиот М е тој кој што на оштетениот Дму бркнал во еден од џебовите на панталоните, одземајќи му 1.300 или 1.400,00 денари, според исказот на оштетениот. Обвинетиот во критичниот момент бил во близина на оштетениот, но ниту еден од сведоците не потврдува дека се доближил непосредно до оштетениот и дека насилно му одзел 5.300,00 денари.

Решителниот факт кој го прифатил првостепениот суд за докажан, дека А му извадил пари од десниот џеп на панталоните на оштетениот, каде тој имал 2.300 до 2.400,00 денари, а не од левиот џеп, каде имал според исказот на оштетениот 5.300,00 денари, се доведува во прашање, бидејќи според исказот на свидетелката К К сослушана пред истражниот судија кратко време по кривично правниот настан, изјавила дека видела како А му бркал на оштетениот во левиот џеп од панталоните, каде оштетениот според неговиот исказ имал 5.100,00 денари, а не ситни пари. Според исказот на оваа свидетелка и оштетениот не бил сигурен колку пари имал во џебовите од панталоните и точно колку пари му земал А и од каде, бидејќи на укажување од свидетелката К дека оштетениот неосновано побарува од свидетелот А да му врати покрај ситните 200,00 - 300,00 денари уште 1.000,00 денари, од причини што оштетениот тие 1.000,00 денари ги раситнил во кафеаната каде работела Ката, по нејзиното такво укажување оштетениот се повлекува во изјавата спрема свидетелот А, велејќи „добро ако е така“. Во исказот на оштетениот Д има некои нелогичности, изјавил дека обвинетиот го удрил со рака во пределот на левото уво, а потоа со тупаници во пределот на главата и со клоци по телото, по што тој паднал на земјата, а на лекарското уверение издадено на оштетениот се утврдува и констатира црвенило на десната ушна школка а не на левата, а во изреката на пресудата првостепениот суд прифатил дека оштетениот е удурен во пределот на левото уво и тоа со две тупаници.

Исказот на оштетениот, по однос на временскиот период од неговото заминување со свидетелот М од кафеаната каде играле комар со такси возило, па до неговото повторно враќање од с. С во истата кафеана каде играле комар, но сам, без свидетелот М, кој си заминал за с. У со такси возилото, има исто така нелогичности, бидејќи оштетениот изјавил дека тоа бил временски период од критичната вечер пред

полноќ, околу 23,00 часот, кога свидетелот М си заминал во с. У, а оштетениот со такси возилото во друг правец кон с. С, за да купува керамиди, без да појасни пред судот кај кого бил за да купува керамиди и како е можно во тој временски период, околу полноќ, некој во продавница да продава керамиди во с. С.

Од исказот на свидетелката К К, се утврдува дека оштетениот лично и кажал да во времето кога со свидетелот М си заминале од кафеаната критичната вечер со такси возило, свидетелот М во правец кон с. У, а оштетениот за с. С, свидетелот М му побарал пари на заем кога биле во такси возилото и дека во таа прилика оштетениот му дал 2.000,00 денари, што значи и во такси возилото ги вадел парите од левиот џеп, а кој факт дека оштетениот на М му дал на заем 2.000,00 денари, оштетениот го оспорува на главниот претрес при извршеното соочување меѓу оштетениот и свидетелката К К.

Поради горе наведените причини, по оценка на овој суд, на исказот на оштетениот не може да му се поклони верба и да се прифати за вееродостоен, истиот не се потврдува со ниту еден од изведените докази пред првостепениот суд.

Сметаме дека постои сомнение да обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се терети од чл. 237 ст.1 од КЗ, меѓутоа не постојат докази кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот ги превзел противправните дејствија како што се опишани во изреката на пресудата.

20.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр. 143/2009 од 25.09.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.729/09.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетите Д А и В Р, двајцата од с. О ги огласил за виновни да како соизвршители сториле едно кривично дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по 3 години и ги задолжил обвинетите Д и В на име судски паушал платат секој посебно по 12.000,00 денари и солидарно да му ја надоместат штетата на оштетениот С С од с. С во износ од 180.000,00 денари во рок од 30 дена, сметано по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителите во изјавените жалби преку нивните бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти од кои да може да се констатира со сигурност дека обвинетите се сторители на кривичното дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ како соизвршители. Решителните факти за постоењето на кривичната одговорност на обвинетите, првостепениот суд единствено ги засновал на исказот на оштетениот С С од с. С, кој пред првостепениот суд изјавил дека лично ги забележал обвинетите критичната вечер и дека обвинетите ги презеле противправните дејствија опишани во изреката на пресудата. Меѓутоа,

исказот на оштетениот С, не наоѓа поткрепа во содржината на останатите изведени докази пред првостепениот суд.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на погрешна и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, фактичката состојба единствено се темели само на исказот на оштетениот С, сослушан во својство на сведетел и извршеното соочување меѓу оштетениот и обвинетите.

Првостепениот суд прифатил при утврдувањето на фактичката состојба дека оштетениот С ги видел обвинетите преку прозорецот од собата и тоа Д во кошот од гаражата, а В го забележал како влегува во еден од двата голубарника.

Не е утврдено на колкава оддалеченост се наоѓал голубарникот од семејната кука на оштетениот, од каде тој ги набљудувал обвинетите, ценејќи ја околноста дека местото каде биле голубарниците според исказот на оштетениот било осветлено, дали оштетениот можел ноќта околу 03,00 часот да забележи дека околу голубарниците се наоѓаат две лица, од кои едното лице го отвара голубарникот, или пак имал можност со оглед на оддалеченоста меѓу семејната кука на оштетениот и голубарниците, јасно да утврди кои се тие две лица преку прозорецот од собата.

Во утврдената фактичка состојба, првостепениот суд наведува дека обвинетиот В во едната рака држел пластична туба со која се заштитувал и ја ставил на главата, па останува нејасно и неутврдено каква била таа пластична туба, дали обвинетиот В ја носел со себе, зошто ја ставил на главата, од што се заштитувал, кога оштетениот не надмавнувал накај обвинетите со некаков предмет и дали е можно обвинетиот В во едната рака да ја држи црната најлонска вреќа со 60 голуби внатре, а во другата рака да ја држи пластичната туба ставена на главата, дали можел така да бега, трчајќи од местото на настанот во правец накај околните ниви.

Оштетениот изјавил дека кривично правниот настан го пријавил преку полициската патрола во 03,00 часот критичната вечер, на две униформирани лица, кои му кажале дека треба да ја затвори вратата од голубарникот, пред нив кажал дека била извршена провална кражба на 60 голуби, а овластените службени лица му кажале дека изутрината ќе дојде увидна екипа, до 07,00 часот не дошла увидна екипа, туку оштетениот повторно се јавил во полициската станица, по што дошло увидна екипа подоцна, во текот на денот. Останува нејасно дали во Билтенот на настани во РС за критичната вечер, дали постои регистриран случај на пријавување на провална кражба на 60 голуби од страна на оштетениот на полициската патрола, кои факти првостепениот суд требало да ги утврди со поднесено барање за известување до полициската станица. Ако случајот го пријавил оштетениот пред полициската патрола, во тој случај не е утврдено од кои причини до изутрината до 07,00 часот на местото на настанот не пристигнала увидна екипа, туку тоа се случило подоцна во текот на денот, не е утврдено што пријавил оштетениот преку полициската патрола, односно пред РС и дали ги пријавил обвинетите како сторители на кривичното дело од чл. 238 ст.1 од КЗ. Поради горе наведените причини било нужно да се сослушат во својство на сведетели овластените службени лица од полициската патрола, што тие

забележале на лице место после кривично правниот настан а што забележала увидната екипа која пристигнала подоцна.

Во поглед на вредноста на одземените голуби, првостепениот суд прифатил дека еден гулуб во време на кривично правниот настан чинел 3.000.00 денари, односно вкупна вредност за сите одземените 60 голуби, 180.000,00 денари, но првостепениот суд не изведувал докази за точно утврдување на пазарната вредност на одземените голуби, ниту пак во таа смисла е сослушано вешто лице од таа област, од овластена институција или здружение, при што треба да се утврди пазарната вредност на голубите -вртачи, што се утврдува од исказот на оштетениот С, дека му се украдени таа раса на голуби.

Првостепениот суд требало да бара известување од МВР СВР Ш - ПС К дали постои вештачење во поглед на траговите од обувките на обвинетите споредени со оние траги на обувки што се најдени на лице место од страна на овластените службени лица, а за утврдување на потполна фактичка состојба.

Покрај тоа, не се изведувани докази за утврдување на фактот дали меѓу двајцата обвинети Д и В пред кривично правниот настан имало телефонски контакти, кое нешто би упатило на заклучок дека меѓу нив постоело договарање за преземање на дејствијата за кои се теретат.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, неутврдените решителни факти во целост, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, поради тие причини овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите.

Жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Кочани е беспредметна, бидејќи овој суд одлучи да ја укине првостепената пресуда, уважувајќи ги жалбите изјавени од обвинетите преку нивните бранители по други жалбени основи, односно по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција.

21.=Пресуда на Основниот суд Кочани, К.бр.127/2009 од 24.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.77/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда обвинетиот Н. А. од Д. врз основа на чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил продолжено кривично дело "Клевета" од чл.172 од КЗ и продолжено кривично дело "Навреда" од чл.173 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на буџетските средства. Од средствата на буџетот на РМ на обвинетиот Н. А. од Д. да му се исплатат трошоци во постапката во износ од 3.220,00 денари, а оштетениот С. Д. од Д. за остварување а штета го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватниот тужител за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на изведените докази, како и поради недоволно изведување на докази, погрешно и нецелосно ја утврдил истата. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека не биле докажани кривичните дела што му се ставаат на товар на обвинетиот поради тоа што приватниот тужител не успеал да ги докаже наводите од тужбата. Понатаму, првостепениот суд во образложението на својата пресуда прифаќа дека приватниот тужител се откажал од распитот на сведокот Г. Р., па како резултат на тоа и не го сослушал во текот на доказната постапка. Меѓутоа, од наводите во тужбата произлегува дека обвинетиот се обвинува од страна на приватниот тужител дека обвинетиот ја дал пресудата на Основниот суд во Кочани К.бр.37/08 на новинарот Г. Р со цел да му наштети на честа и угледот и достоинството на приватниот тужител и дека со тоа обвинетиот продолжил со навредите и покрај постоењето на правосилна кривична пресуда. При една ваква состојба, првостепениот суд заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба бил должен да го повика и во својство на сведок распраша новинарот Г. Р. на околноста дали обвинетиот му ја дал напред наведената пресуда на сведокот Г. или не, без разлика што приватниот тужител во конкретниот случај се откажал од распитот на сведокот Г. Р., првостепениот суд бил должен по службена должност, а со цел да ја утврди материјалната вистина и притоа да ја утврди фактичката состојба, а воедно и да ја провери одбраната на обвинетиот, да го распраша новинарот Г. Р. на напред наведените факти и околности.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, првостепениот суд погрешно го применил Кривичниот законик кога обвинетиот го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за наведените кривични дела по тужбата на приватниот тужител, а како што е веќе погоре наведено без да го сослуша во својство на сведок Г. Р.

22.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.64/07 од 23.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.8/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.64/07 од 23.11.2009 год. обвинетиот Д. В. од Ш. го ослободил од обвинение согласно чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил кривично дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува и одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските средства, а на бранителот по службена должност, адвокатот В. Т. од К., да и се исплатат трошоци во постапката во износ од 5.850,00 денари од средствата на буџетот на РМ. Оштетениот "М." АД С. за остварување на штетата го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Кочани за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната

постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што, изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти. Имено при повторното судење првостепениот суд донесува една сосем спротивна одлука, со која обвинетиот го ослободува од обвинение дека го сторил предметното кривично дело за кое се товари, иако во конкретниот случај по наоѓање на овој суд не постојат докази од кои со сигурност ќе може да се утврди дека обвинетиот не го сторил предметното кривично дело, поради што и понатаму останува под сомнение овој решителен факт. При повторното судење првостепениот суд во целост ја прифатил одбраната на обвинетиот Д. В. од Ш., а притоа не го имал во предвид исказот на сведокот Е. С, во кој исказ тој на многу дециден начин и во поединости и детали го опишува целиот овој кривично-правен настан. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот заедно со неговата тогашна девојка М. критичниот ден 28.01.2003 год. биле во С. Н. кај неговиот братучед - сведокот З. К., а кое нешто со сигурност не произлегува од исказот на овој сведок, бидејќи истиот не бил сигурен ниту за датумот, ниту пак за годината кога било тоа, кога обвинетиот заедно со неговата тогашна девојка М. биле кај него, поради што овој исказ по наоѓање на овој суд воопшто не е подобен да причини ослободување на обвинетиот од обвинението. Исто така првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд наведени во Решението Кж.бр.377/05 од 05.07.2005 год.со што го повредил и чл.380 ст.3 од ЗКП, односно при повторното судење повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази од кои што со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот го сторил предметното кривично дело.

Суштествените повреди имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на повторно судење.

23.=Пресуда на Основниот суд во Кочани К.бр., 193/2009 од 09.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.80/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.193/2009 од 09.12.2009 година, обвинетиот Р. Р. од Б. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело „Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ од чл. 188 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од две години и три месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушал износ од 3.000,00 денари, како и на име трошоци во постапката износ од 2.500,00 денари, а оштетената К. К. преку нејзината законска застапничка, мајката Д. К. за остварување на имотно правното барање, ја упатил на спор.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од К. е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е противречна на еден дел на содржината на изведените докази или поточно изреката на првостепената пресуда е противречна со содржината на исказот на оштетената, како и тоа дека обжалената пресуда нема причини за решителните факти. Имено, од исказот на оштетената К. К. се утврдува дека обвинетиот Р. Р. во критичниот период не ја бакнувал оштетената, ниту пак ја факал во пределот на градите, но и покрај тоа првостепениот суд во изреката на пресудата, а и во фактичката состојба прифака за утврдено дека покрај останатите дејствија обвинетиот ги превзел и напред наведените полови дејствија, односно дека ја бакнувал оштетената во образот и дека два пати ја стиснал за градата. Свидетелките Л. М. и К1. К1. тврдат со своите искази дека обвинетиот Р. Р. ги превзел и напред наведените дејствија, а кои оштетената негира дека ги превзел, но првостепениот суд во таков случај бил должен преку соочување да ги отстрани таквите противречности помеѓу содржината на исказот на оштетената и содржината на исказите на свидетелките К.2 и Л. Првостепената пресуда нема причини за решителните факти, врз основа на што, односно врз основа на кои докази првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Р. со превземените дејствија имал намера да ги задоволи своите полови страсти, ова особено е значајно поради тоа што од списите во предметот произлегува дека обвинетиот и оштетената се втори братучеди.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП имаат влијание да не може да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а исто така неможе да се испита и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ја отстрани сторената суштествена повреда на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која е укажано погоре, потоа да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да изврши соочување помеѓу оштетената К. К. со свидетелките Л. М. и К1. К1. на околностите дали обвинетиот ја факал оштетената и стиснал за градите и дали ја бакнувал во пределот на образот, бидејќи по однос на овие факти и околности како што е веќе погоре наведено во делот за суштествените повреди постои значителна противречност помеѓу содржината на исказот на оштетената со содржината на исказите на свидетелките Л. и К.1. Исто така, првостепениот суд со цел да ја провери доследно одбраната на обвинетниот како и веродостојноста на исказите на свидетелките Л. М. и К1. К1. како и заради правилно и целосно утврдување на фактичката состојба да ја надополни доказната постапка, со тоа што да ги повика на главниот претрес и распраша во својство на сведоци лицата Љ. Ф., Г. П. и В.Б., бидејќи Љ. и Г. биле заедно со обвинетиот и оштетената, а Виоплета била заедно со свидетелката Л., па преку нивните искази како што е веќе погоре наведено ќе се провери и одбраната на обвинетиот, а и веродостојноста на исказите на свидетелките Л. и К.1, по однос на околностите дали обвинетиот ја бакнувал оштетената и дали ја факал-

стискал во пределот на градите. При повторното судење да се утврди субјективниот елемент кај обвинетиот во смисла на тоа дали обвинетиот дејствијата што ги превзел према оштетената претставуваат полови дејствија со намера да ги задоволи своите полови страсти, па доколку такво нешто се утврди во тој случај имајќи ја во предвид тежината на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот ќе треба да се провери пресметливоста на обвинетиот.

Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, а при тоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, првостепениот суд ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење, следувахе жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани да се смета како беспредметна, бидејќи истата е изјавена само поради одлуката за казната.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката. .

24.=Пресуда на Основен суд Кочани К.бр.210/09 од 23.12.2009 год., - УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.81/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда К.бр.210/09 од 23.12.2009 год. обвинетиот Ј. П. од Д. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распрскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 (три) години и го задолжил да плати на име судски паушал износ од 3.000,00 денари и на име трошоци во постапката износ од 4.400,00 денари. Согласно чл.396 ст.3 и чл.100-а од КЗ се одзема рачна бомба п. со ознака на рачка 86 пронадена на м.в. "Б.", атар на О. Д., во непосредна близина со државната граница со Р. Б. која моментално се наоѓа кај вештото лице З. П. и со истата да се постапува согласно чл.127 од ЗКП по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Кривичното дело "Неовластено изработување, држење и тргување со оружје или распрскувачки материји" од чл.396 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, влегува во главата 33 од КЗ која ги опфаќа кривичните дела против јавниот ред и мир. До повреда и загрозување на јавниот ред и мир може да дојде на доста различни начини. Јавниот ред и мир е добро кое е од подеднакво значење како за државата, така и за поединците односно граѓаните. Одржувањето на јавниот ред и мир е од значење за нормалниот живот на луѓето во општеството.

Дејствието на извршување на основниот облик кривичното дело од ст.1 е изработување, држење, продавање, набавување или вршење размена со огнено оружје, муниција или експлозивни материји, а дејствието мора да се презема неовластено. Потешкиот облик - ст.2 на ова дело се разликува само према објектот на дејствието и да тоа оружје, експлозивни материји и муниција на граѓаните е збрането.

Според дадениот опис во изреката на обжалената пресуда обвинетиот се товари и огласува за виновен дека за период од 02.12.2008 год. од околу 18:00 часот па до 03.12.2008 год. недозволно држел во своето ПМВ "Ј." ШТ .. и во внатрешниот џеб од палтото експлозивно оружје - рачна бомба Е. со ознака на рачка - 86 која на граѓаните им е забрането. Меѓутоа, за овој суд се доведува под сериозно сомневање утврдената фактичка состојба по однос на утврдениот решителен факт во изреката на пресудата дали обвинетиот навистина неовластено ја држел предметната бомба како своја, или ја чувал како туѓа, или ја држел како овластено службено лице кое извршувало и требало да изврши службена задача - да добие информации во интерес на службата која ја вршел во полицијата, и за која се знаело и од другите службени лица. Од тука се доведува под сериозно сомнение и субјективниот елемент кај обвинетиот - умислата за извршување на кривичното дело за кое е огласен за виновен, бидејќи за постоење на вина за ова дело потребна е умисла што се состои во свест дека недозволно се држи оружје, муниција или експлозивни материји што се надвор од прометот за граѓаните. Фактот што обвинетиот не извршил веднаш пријава на својот началник и евидентирање во книгата за дневни настани, со оглед на функциите и работните задачи кои ги вршел обвинетиот во службата, не треба да се сфати како држење во смисла на цитираниот законски пропис, но треба да се сфати како еден друг однос према тој предмет - бомба, низ кој се манифестира однос на држење на бомбата од обвинетиот со цел да се оствари службен интерес за откривање на сторители на кривични дела кои илегално ја минувале границата и за кои имал информации од својот информатор кој и му ја предал предметната бомба, а за која информација обвинетиот веќе добил и задача од својот претпоставен да ја провери. Самото неевидентирање веднаш во книгата за дневни настани во полицијата на предметната бомба може да се третира како дисциплински прекршок.

Поради изнесеното овој суд утврди дека не може со сигурност да се утврди и правилната примена на КЗ, поради што се уважи жалбата и укина пресудата и врати на првостепениот суд на повторно судење.

25.=Пресуда на Основниот суд Кочани К.бр. 232/2009 од 10.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.84/10.

Основниот суд во Кочани со обжалената пресуда, обвинетиот М С од с. Г П го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и 9 месеци. Воедно го задолжил обвинетиот на име судски паушал да плати 5.000,00 денари како и да ја надомести штетата на оштетениот М А од К во вкупна вредност од 1.001,366,00 денари како и да му ги надомести трошоците во постапката во износ од 8.000,00 денари, во рок од 3 месеци од правосилноста на пресудата. Оштетениот М А за остварување на оштетното побарување за разлика од пријавеното оштетно побарување од 1.015.730,00 денари до досудената од 1.001.366,00 денари за разлика од 14.364,00 денари го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, противречна на самата себе си и на решителните факти кои произлегуваат од содржината на изведените докази. Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на сите елементи на предметното кривично дело за кое обвинетиот се терети, а кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот ги одзел сите предмети точно наведени во изреката на пресудата и нејзиното образложение на дрзок начин и со тоа да сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд во пресудата не навел врз основа на кои докази констатирал да обвинетиот ги одзел предметите наведени во изреката на пресудата со намера противправно да ги присвои, со исклучок на предметите сопственост на оштетениот за кои обвинетиот М признава во својата одбрана дека се предмети одземени од семејната кука на оштетениот М А од К, а која одбрана на обвинетиот се потврдува и со исказите на сослушаните сведетели како во истражната постапка, така и на главниот претрес. Обвинетиот признава дека одзел 10 литри ракија, која ја користел за помен на неговиот татко, 20 кгр. алуминиумска ламперија, која ја продал за износ од 800,00 денари, плинска боца му дал на Б К како и оранжериска фолија за белеење, на услуга, а кои предмети во еден дел не се вратени на оштетениот, на К му продал две вреки пченка, една врека тежела 23 до 24 кгр. за износ од 500,00 денари, на М вулканизерот му продал две стари гуми од по 400,00 денари за една и манометар за износ од 500,00 денари, на А Е обвинетиот признава дека му продал лист за разбичување на греди за 600,00 денари, на Б К му дал без наплата една кофа пленка во клип, а пријавувањето на предметната кражба е по протек на подолг временски период од иселувањето на обвинетиот од семејната кука на оштетениот - август месец 2008 година, а при неспорен факт дека оштетениот неколку пати доагал во неговата семејна кука за временскиот период од 2 години во кое време обвинетиот со неговото семејство престојувал во неговата кука.

Од исказот на свидетелот К Д се потврдува делот од одбраната на обвинетиот дека обвинетиот му продал пченка 2 вреки за 300,00 денари, а потоа според овој свидетел уште во еден наврат уште 2 вреки за износ од 300,00 денари, односно купил пченка во количина од околу 100 кгр.

Свидетелот Бј К потврдува дека обвинетиот му дал плинска боца од 10 до 12 литра, како и четири до пет метри оранжериска фолија, која не му била наплатена на обвинетиот и 20 кгр. пченка во клип која не била наплатена.

Свидетелот М К потврдува дел од одбраната на обвинетиот кој се однесува на продажбата на обвинетиот на две половни гуми на овој свидетел, за сума во износ од 2.400,00 денари и манометар за 1.200,00 денари.

Свидетелот А потврди дека обвинетиот му продал еден лист од циркуларот, кој бил стар, за другите предмети наведени во изреката на

пресудата за кои се терети обвинетиот дека ги одзел од семејната кука на оштетениот, со намера противправно да ги присвои, не постојат докази, од писмените докази - потврдите за привремено одземени предмети не се констатира дека овие предмети се пронајдени во домот на обвинетиот и од таму одземени, ниту пак во списите од предметот постои записник за извршен претрес во домот на обвинетиот или пак кај некои други лица на кои овие предмети можно е да биле продадени.

Не е проверена одбраната на обвинетиот кој тврди во жалбата дека голем дел од предметите што се наведени во изреката на пресудата сеуште се наогале во домот на оштетениот, од никого не биле одземени, но не е извршен увид на лице место во домот на оштетениот, како би се проверило дали овие наводи на обвинетиот се вистинити.

Од изведените докази останува неразјаснет фактот дали обвинетиот при изнесувањето на предметите бил забележан од некои соседи или други лица, на таа околност оштетениот не е сослушан, со цел тој да посочи некои сведетели за тоа. При одлучувањето првостепениот суд не го ценел во доволна мера фактот дека навистина обвинетиот со семејството подолго време живеел во куќата на оштетениот, речиси две години, и за тоа време оштетениот си доаѓал дома неколку пати и имал можност да забележи дека му нема некои од предметите во подрумот, гаражата или спратот од куќата, но тоа од страна на оштетениот не е констатирано.

Ценејќи ги сите околности под кои се случил кривично правниот настан, сметаме дека првостепениот суд треба да се позабави со прашањето дали наведените предмети во изреката на првостепената пресуда му биле доверени на обвинетиот и дали во неговите дејствија не се содржани елементите на друго кривично дело од главата на кривични дела против имотот во КЗ.

Но, во колку првостепениот суд прифати и при повторното судење дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело од чл. 236 ст.1 т.3 в.в. со чл. 45 од КЗ на начин и во време опишано во петитумот на обвинителниот акт, тогаш првостепениот суд треба да изведува докази од кои ќе се утврди вредноста на одземените предмети преку сослушување на вешто лице.

ОСНОВЕН СУД-ШТИП

1.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 62/2007 од 31.12.2008 година,- УКИНТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.143/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 62/2008 од 31.12.2008 година, обвинетиот С Д од С Н го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП, за продолжено кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 и 4 од КЗ и под ст.2 од изреката за кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 279 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Согласно чл. 93

ст.1 од КЗ, одлучил кривичните трошоци во потапката да паднат на товар на буџетските средства. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетената Р М, за имотно правното барање го упатил на спор. Барањето на ОЈО судот да ја поништи правната работа меѓу ДООЕЛ „З 28“ С Н В А кое со сметка ЦДХВ 1001-267-770 на ден 24.12.2004 година купило на берза 4.366 акции од АД АК „Ц“ с. Л по цена од 628,00 денари или во вкупна вредност од 2.741.848,00 денари го отфрлил како недозволено.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од писменото известување од 13.04.2010 година, од истражниот судија на Основниот суд во Штип, се утврдува дека е поведена истражна постапка против З Д од С Н, Ц М од с. Л и С К од с. Л, за кривично дело „Злоупотреба на службена положба и овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.4 и 1 и чл. 45 од КЗ. Од увидот во решението за спроведување на истрага Ки.бр. 212/2008 од 30.04.2009 година, приложено кон известувањето, се констатира дека осомничените З Д, Ц Ми С К се теретат како членови на Управниот одбор при АД „Ц“ АД Л, заедно со обвинетиот С Д од С Н - како претседател на Управниот одбор на АК „Ц АД Л дека без Одлука на собранието на акционери на фирмата пречекорувајќи ги своите службени овластувања под т.1 од решението, во врска со донесувањето на одлуката бр. 0202-192 за исплата на позајмица на ТД за ветеринарни услуги, производство и трговија „З 28“ ДООЕЛ С Н, сопствениост на З Д, за што претходно обвинетиот С Д - брат на З како одговорно лице - Претседател на Управниот одбор на АК „Ц“ АД Л во име на друштвото со Т б АД С, склучил договор за добивање на рамковен револвинг кредит на износ од 500.000 евра, на 15.05.2002 година, обвинетиот С со неговиот брат З склучил договор за позајмица, и дека на 16.05.2002 година со Т б во име на друштвото обвинетиот С да склучил Договор за подкредит за финансирање на извозен аранжман на износ од 400.000 евра, во денарска противвредност од 24.282.200,00 денари, по што обвинетиот С издал налог за пренесување на 6.000.000,00 денари на ТД „З 28“ а пак потоа по налог на ТД „З 28“ на фирмата „В“ ДОО Ш, сопственост на Л Ч, биле префрлени од овие средства 3.000.000,00 денари, на кој начин била извршена дел од отплатата на обврските што З Д по договорот за заем УЗП бр. 300/13 од 13.02.2002 година, на износ од 400.000 германски марки, кој Зопран го склучил со Л Ч како заемодавач, а оваа позајмица осомничениот З да ја искористил за откуп на акции на АК „Ц АД Л, кои биле во државна сопственост, така што членовите на Управниот одбор - осомничените, заедно со обвинетиот С да прибавиле значителна имотна корист од 3.650.000,00 денари.

Под т.2 од решението, осомничените се теретат како членови на управниот одбор на фирмата АК „Ц“ АД Л дека неистинито прикажувајќи да фирмата е во тешка финансиска состојба, иако финансиската состојба била добра, прикажале дека има потреба од кредити, па била донесена Одлука од 06.08.2002 година, за задолжување со краткорочен кредит од Т б АД С, за задолжување на Ц“ АД Л, во висина од 6.000.000,00 денари, а била донесена и Одлука бр. 0202-326 од 06.08.2002 година, за уплата на земените кредитни средства на фирмата „В“ ДОО Ш сопственост на Л Ч, од кој З Д да примил позајмица врз

основа на склучен договор за заем од 13.02.2002 година на износ од 400.000 германски марки, која позајмица да била искористена за откуп на акции од фирмата АК „Ц“ АД Л, кои биле државна сопственост, а со кои средства била извршена отплата на тој износ од позајмицата, по што обвинетиот С да склучил договор за асигнација со Т б за префрлање на парични средства на фирмата „В“ ДОО Ш а осомничените за фирмата „В“ од Ш, прибавиле значителна имотна корист од 6.000,000,00 денари.

Кога се анализираат противправните дејствија опишани под т.1 и 2 од решението за спроведување на истрага против осомничените З, Ц и С, кои ги сториле заедно со обвинетиот С, како се теретат, се констатира дека со поднесеното обвинение под т.1 и 2, Ко.бр. 441/2007 од 17.09.2007 година, против обвинетиот С Д, истиот се терети за истото кривично дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.4 и 1 од КЗ, како и осомничените З Д, Ц М и С К, а исто така е ист и описот на противправните дејствија за кои се терети обвинетиот С со горе споменатото обвинение.

Бидејќи се работи за исти дејствија за кои се теретат и С Д - како Претседател на Управниот одбор и осомничените како членови на Управниот одбор со донесеното решение за спроведување на истрага, а според известувањето на Истражниот судија, кривичниот предмет бил на финансиско вештачење при Бирото за судско вештачење С, не е уште вратен и сеуште не се знае дали ќе биде поднесено обвинение за осомничените З Д, С К и Ц М, за кривично дело од чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 и 4 од КЗ, в.в. со чл. 45 од КЗ, овој суд е на мислење дека во оваа фаза на постапката не може да се одлучува по прашањето за постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот С Д за дејствијата опишани под т.4 и 5 од првостепената пресуда К.бр. 62/2007, а кои дејствија со останатите опишани се во рамките на продолженото кривично дело „Злоупотреба на службената положба а овластување“ од чл. 353 ст.3 в.в. со ст. 4 и 1 од КЗ, за кој обвинетиот со првостепената пресуда е ослободен од обвинението.

Ова од причина што горе споменатите Одлуки за земање на кредити од Т Б С и Одлуката за давање на позајмица, се донесени од Управниот одбор, а не само од обвинетиот С Д, како претседател на Управниот одбор.

Стојат жалбените наводи на жалителот за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети.

За овој суд и понатаму останува неразјаснето прашањето точно за кои дејствија е ослободен од обвинение обвинетиот С Д, што се однесува на опишаните дејствија во т.4, алинеа 1 и 2 од изреката на пресудата, кои се тие конкретни дејствија на влијание за кој обвинетиот е ослободен од обвинение, во што се состоело тоа издејствување од негова страна за донесување на Одлуки за добивање на кредит и Одлуки за позајмица на други фирми, односно Одлука за исплата на позајмица во висина од 6.000.000,00 денари, на ТД „З 28“ ДООЕЛ С Н.

Првостепениот суд утврдил во изреката и образложението на пресудата дека по склучувањето на Договорот за позајмица на фирмата „З 28“ и АК „Ц“ АД Л од 15.05.2002 година, и по склучувањето на Договорот за подкредит за финансирање на извозен аранжман на износ

од 400.000 евра, со Т Б АД од 16.05.2002 година, по префрлањето на паричните средства од овој кредит на фирмата „З 28“ била исплатена сума во износ од 6.000.000,00 денари од кои на име позајмица 3.650.000,00 денари и 2.350.000,00 денари на име враќање на позајмица на фирмата „З 28“ С Н и дека тоа било во рамките на надлежност на одлучување на Управниот одбор на акционерското друштво, дека овие Одлуки биле донесени во присуство на членовите на надзорниот орган. Не се изведувани докази во каква финансиска состојба било акционерското друштво за целиот временски период, па и во периодот кога се донесени горе наведените Одлуки и земени кредити од Т б и давани позајмици на фирмата „З 28“. Неспорен е фактот дека кога се анализира одбраната на обвинетиот, се доаѓа до заклучок дека АД било во тешко, економско, финансиска состојба, а од друга страна со горе наведените докази се утврдува дека Друштвото земало кредит и паричните средства од кредитите ги дава како позајмица на други фирми.

Не е утврдено врз основа на кои докази првостепениот суд прифатил дека фирмата „З 28“ дала претходна позајмица на АК „Ц“ АД Л на износ од 2.350.000,00 денари и дека во книговодствената документација и на двете фирми имало такви докази.

Исто така, првостепениот суд не утврдил врз основа на кои книговодствени документи - докази во фирмата „З 28“ и фирмата „В“ ДООЕЛ Ш се утврдува да фирмата на братот на обвинетиот С, „З 28“ извршил исплата на износ од 3.000.000,00 денари на ДПТУ „В“ ДООЕЛ Ш на име повраќај на аванс, а не враќање на парични средства позајмени со цел за откупување на акции во државна сопственост од страна на фирмата „З 28“ С Н од фирмата АК „Ц“ АД Л, поточно првостепениот суд не навел од кои докази со сигурност утврдил дека претходно од фирмата „Зоки 28“ е земен аванс од фирмата „В“ ДООЕЛ Ш.

Првостепениот суд неправилно постапил кога не го прифатил предлогот на застапникот на обвинението да се сослуша полномошникот на оштетените акционери кои биле вработени при АК „Ц“ АД Л, адвокат П Д и во врска со тоа не е утврдено колкав дел од акциите бил во нивна сопственост, какви биле тие акции и дали по извршената приватизација истите биле оштетени.

Првостепениот суд не утврдил во кој временски период фирмата „З 28“ станала сопственик на доминантниот пакет на акции во АД „Ц“ с. Л и во врска со тоа дали Управниот одбор и обвинетиот како негов претседател можеле да носат релевантни одлуки за земање на кредити и давање на позајмици на други фирми. При утврдувањето на горе наведените факти треба да се цени и извештајот од Централниот депозитар на хартии од вредност - АД С со состојба од 06 март 2003 година во врска со структурата на капиталот во АК „Ц“ АД Л.

Во списите од предметот постои писмен поднесок од оштетената РМ застапувана од државното правобранителство на РМ Ш, А.бр. 6/2007 од 17.09.2007 година, во кој е наведено дека, во основачката структура на капиталот во фирмата АК „Ц“ АД Л, Р М се јавува како сопственик на траен влог на Агенцијата за санација на банки, во вредност од 24.86 % или изразено во акции 6.618 акции во вредност од 20.696.368,00 денари и дека продажбата на 6.618 акции била извршена спротивно на

Уредбата за начинот, условите и постапката за продажба на акциите и уделите во сопственост на РМ и дека во врска со тоа РМ има претрпено штета во износ од 20.696.368,00 денари. Првостепениот суд и покрај тоа што со овој поднесок РМ се јавува како оштетена на главниот претрес не го сослушал претставникот на Државното правобранителство на РМ Ш, какви биле тие акции од основната структура на капиталот, сопственост на РМ и од кои причини се смета дека истите се продадени спротивно на горе наведената уредба и во кое време се продадени.

Првостепениот суд не утврдил дали за склучување на Договорот за рамковен дотговорен кредит со ТБ АД С со лимит од 500.000 евра, бил надлежен да постапува и одлучува Собранието на акционери или Управниот одбор на акционерското друштво од причини што Собранието на акционери одлучувало согласно чл. 44 ст.1 т.4 и 10 од Статутот на друштвото, за склучување на договори за набавување на недвижности или опрема, кои трајно служат во друштвото или други предмети, ако противвредноста за набавка надминува 10 % од вредноста на основната главнина, не е утврдено со докази колку изнесува основната главнина на друштвото во критичниот временски период.

Во колку првостепениот суд при повторното одлучување прифати постоење на кривична одговорност на обвинетиот, како Претседател на Управниот одбор на фирмата „Џ АД Л со преземање на дејствијата опишани во поднесените две обвиненија по кои се одлучува во единствена постапка, потребно е да утврди дали со преземените дејствија од страна на обвинетиот е причинета штета, на кого, дали на работниците акционери, во колкав износ, дали на РМ или на фирмата АК „Џ“ АД Л, како правно лице, се разбира во критичниот временски период кога се приватизира фирмата и е вршен откуп на акции, колкава е таа штета, дали оштетените пријавиле оштетно побарување, кој треба да биде задолжен за надомест на причинетата штета и во колкав износ и по кои основи и точки од обвиненијата.

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 406 ст.3 од ЗКП, односно не ги разрешил сите спорни прашања од обвинението, на кои укажува овој суд во решението Кж.бр. 212/2008 од 27.06.2008 година. И покрај тоа што оваа законска одредба укажува на обврската на првостепениот суд да ги изведе сите процесни дејствија изнесени во укажувањата на повисокиот суд, а која суштествена повреда иако е од релативен карактер, има релевантно влијание врз донесувањето на законита и правилна одлука од првостепениот суд.

Поради неутврдените решителни факти во целост, непостапувањето по укажувањата на овој суд, поради што фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се става под сериозно сомнение со истакнатите жалбени наводи на жалителот Основниот јавен обвинител од Штип, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

2.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.6/06-III од 24.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.145/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.6/06-III од 24.12.2009 год. према обвинетиот В. М. од П. врз основа на чл.341 т.6 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.1 од КЗ, бидејќи настапила застареност на кривичното гонење. Трошоците на постапката во износ од 60.825,00 денари, а кои се однесуваат на одбраната на обвинетиот од адвокатот З. К. од Ш. одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Утврдената фактичка состојба по оценка на овој суд е погрешна и нецелосна. Ова од причина што обвинетиот В. со поднесеното обвинение се товари дека како службено лице – Г. на О. П. искористувајќи ја својата службена положба и пречекорувајќи ги границите на своите службени овластувања постапил спротивно на член 16 ст.1 од Законот за јавни набавки (Службен весник на РМ.бр.26/98) не дал отворен јавен повик за поплочување на пристапи и патеки со павер елементи на објекти во О. П., но извршил набавка со непосредно спогодување со ППГТ „Урбан-Инвест“ од К. со Договор бр.08-121 од 14.04.2000 год. на износ од 4.696.092,00 денари и како второ спротивно на чл.13 од Законот за сметководство не водел сметководствена евиденција врз основа на оригинални и веродостојни сметководствени документи од определено одговорно лице, со што нанел штета на О. П. во износ од 3.898.342,00 денари, која е од значителен износ, а за истиот износ прибавил корист за ППГТ „Урбан-Инвест“ - К. Со оглед на фактот да во самото обвинение се тврди дека обвинетиот нанел штета на Општината во износ од 3.898.342,00 денари, а истото се тврди и во изјавената жалба, иако првостепениот суд не побарал објаснување од јавниот обвинител по кои основи е утврдена штетата за која се товари обвинетиот да ја нанел на О. П., првостепениот суд иако наредувал вештачење од Бирото за судски вештачења, не наредил преку вештачење да се утврди дали вредноста на вградените матерјали и утрошената работна рака во изградбата на поплочување на пристапи и патеки со павер елементи на објекти во О. П. изнесува толку колку што требало да се плати на ППГТ „Урбан-Инвест“ – К. според тогашните цени на матерјалите и работната рака на пазарот и дали постои разлика меѓу цените на вградените матерјали и потрошеното работно време и работна рака од оние на ППГТ „Урбан-Инвест“ – К. и на други фирми, кои во тој период ги имале истите матерјали - паверит елементи со исти квалитет, на кој начин со оглед да обвинетиот В. не само што не распишал тендер, но не прибавил најмалку три понуди од други фирми, би можело со сигурност да се утврди дали обвинетиот ја причинил штетата на О. П. во наведениот износ од обвинението или помал или поголем износ или воопшто не причинил штета, нити прибавил корист за ППГТ „Урбан-Инвест“ - К.

Поради изнесеното не може со сигурност да се испита и

правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата на Основниот јавен обвинител уважи, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите на начин што ќе одреди ново вештачење од Бирото за судски вештачења, кои преку увид во проектната документација, градежната книга и градежниот дневник било да се истите во О. или во ППГТ „Урбан инвест“ – К. и преку директен личен увид на лице место ќе можат да ја согледаат и утврдат правата реална состојба, колку чинат изведените работи и дали има отстапки од пазарните цени на вградените материјали и потрошена работна рака, како и преку споредување на цените на вградените материјали од ист квалитет и цената на работна рака од други фирми кои се занимавале со ист вид на градба ќе може да се утврди, а во согласност на чл.14 од ЗКП, дали навистина обвинетиот Ванче причинил штета и колку на О. П. и дали прибавил корист за ППГТ „Урбан Инвест“ – К. и во кој износ, на кој начин би се донела една правилна и законита одлука.

Бидејќи пресудата се укина, а жалбата на обвинетиот е само за одлуката за трошоците, затоа овој суд таквата жалба ја оцени за беспредметна.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

3.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.209/08 од 26.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.147/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.219/081 од 26.01.2010 година, обвинетиот М. К. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затор во траење од 3 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари, како и го задолжил обвинетиот да му плати на име надомест на штета на оштетениот ЕВН АД С. износ од 57.173,00 денари во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Иако жалителот ја напаѓа првостепената пресуда по однос на основот суштествени повреди на ЗКП, не наведува дека е сторена суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, меѓутоа овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 ст.1 т.1 и 2 од ЗКП, најде дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради

што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Оваа повреда се состои во следното: Првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот М. К. во периодот од 04.01.2008 година до 03.04.2008 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее на ул.С. бр.15 Штип и одзел 16.900 Кв/час во вкупна вредност од 57.173,00 денари со која стопанисува АД ЕВН С. М. ПО Електро Ш. на начин што од главното орманче директно поставил кабел Си 5x6 мм до главните осигурачи на куќата ЗхбЗА избегнувајќи го електричното броило за регистрирање на потрошената електрична енергија со што го оневозможил нејзиното правилно мерење и регистрирање. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил врз основа на исказите на сведоците Т. П., П. П., претставникот на оштетеното ЕВН АД С.-И. С, како и врз основа на материјалните докази и тоа: записникот за утврдување неовластено користење на електрична енергија од 3.04.2008 година на име Мијалче Коцев, пресметката за неовластено превземање на електрична енергија извршена од АД ЕВН-С. на име на обвинетиот М. К., фотографиите, работен налогбр.А0203150 од 01.04.2008 година и извештај за извршена работа од 3.04.2008 година.

Меѓутоа, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во наведениот период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 04.01.2008 година до 03.04.2008 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд во целост ја прифаќа пресметката за неовластена потрошувачка на ЕСМ ЕВН М., но без притоа како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна трета во образложението на нападнатата пресуда наведува дека ОВОЈ решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од увидот во пресметката од АД ЕВН-С. за обвинетиот М. К. за неовластено превземање на електрична енергија, како и од исказот на сведокот И. С. кој потврдил дека истата не била платена од страна на обвинетиот. По наоѓање на Овој суд произлегува дека првостепениот суд вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М., без притоа да изврши вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како

и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. Од досега изведените докази не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

4.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 13/2009 од 21.01.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.150/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 13/2009 од 21.01.2010 година, обвинетите Т С и В С, двајцата од Шги огласил за виновни за по едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.2 в.в. со ст.1 и22 од КЗ. За стореното кривично дело према обвинетите изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 3 месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од по една година не сторат ново кривично дело. Обвинетите ги задолжил на име паушал да платат износ од по 1.000,00 денари, а согласно чл. 102 од ЗКП, оштетениот А С, за остварување на своето имотно правно барање, го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност врз основа на чл. 393 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, во поглед на времето на извршувањето на предметното кривично дело и истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд

утврдил дека овој кривично правен настан се случил на ден 31.11.2008 година, меѓутоа од исказот на обвинетата Т С произлегува дека истиот се случил ден порано, односно на ден 30.11.2008 година. Исто така, првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда наведува дека оштетениот А С бил удрен по главата со стаклено шише, додека во образложението на пресудата наведува дека повредата оштетениот ја здобил од удар со пластично шише, а кое нешто пресудата ја прави противречна самата на себе.

Основани се и жалбените наводи за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека критичниот ден обвинетите при вршење на семејно насилство, физички го нападнале оштетениот и го удриле по глава. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид исказите на обвинетите како и истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Имено, нејасно е од кој доказ првостепениот суд утврдил кривична одговорност на страната на обвинетата Т и притоа истата ја огласил за виновна, кога и од изјавата на обвинетата Т и од исказот на обвинетиот В, јасно произлегува дека предметното кривично дело го имал сторено обвинетиот В сам, а не како соизвршител, заедно со обвинетата Т.

Исто така, во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил КЗ кога обвинетите за дејствијата опишани во изреката на првостепената пресуда ги огласил за виновни за по едно кривично дело „Телесна повреда“ од чл. 130 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, иако при тоа утврдил дека предметното кривично дело обвинетите го имаат сторено како соизвршители, односно согласно чл. 22 од КЗ.

Поради горе наведените причини, следувааше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд потребно е да изврши преоценка на веќе изведените докази, треба да постапи по укажувањата на овој суд, односно на горе наведените факти и околности, да прибави и изведе докази по однос на тоа дали предметното кривично дело било сторено од страна на двајцата обвинети како соизвршители, да ја повика и сослуша обвинетата Т по однос на тоа кој ден се случил предметниот кривично правен настан, а исто така и да повика и да сослуша вешто лице по однос на карактерот на повредата на оштетениот, со цел да утврди од што била нанесена истата, а се со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе правилна и законита одлука.

5.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.479/2009 од 08.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.165/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.479/2009 од 08.02.2010 год. обвинетиот З. Д. од с.Д. - П. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.5 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна соуда, со која му утврдува казна затвор во траење до 3 (три) месеци, чие извршување се одлага за период од 1 (една) година, доколку за време на рокот на проверување обвинетиот не

стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати паушал износ од 1.500,00 денари и на име надомести на материјална штета на оштетениот И. П. од П. сума во износ од 16.100,00 денари, а се во рок од 15 дена п правосилноста на пресудата.

Одлучи како во изреката од следните причини:

Обвинетиот Д. пресудата ја примил на ден 27.02.2010 год. Рокот за жалба даден во правната поука на пресудата изнесува 8 дена. Обвинетиот Д. жалбата преку својот бранител, адвокат Л. Ј. од Штип, ја поднел на ден 11.03.2010 год., што значи по истекот на дадениот рок за жалба. Затоа овој суд врз основа на чл.359 ст.2 од ЗКП жалбата на обвинетиот Д. ја отфрла како ненавремена.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е противречна на наведените причини за решителните факти и од друга страна меѓу утврдените решителни факти и изведените докази постои противречност. Имено во изреката на пресудата првостепениот суд утврдува дека обвинетиот Д. одзел 7 м³ дабови огревни дрва во вредност од 16.100,00 денари од сечата во м.в. „П“, атар на с.Д., сопственост на И. П. од П.. Ваквата фактичка состојба судот ја утврдил од изјавата на сведокот Г. В., кој изјавува дека го видел обвинетиот Д. како товари дрва на коњи кога тој во една прилика се враќал од берење печурки. Од друга страна обвинетиот Д. во своја одбрана истакнува дека не вршел кражба на дрва од дрвата на И. П., да дрва си сечел од своја шума со сопствена моторна пила и дрвата не биле жигосани, бидејќи не дошол шумарот да ги жигоса и да дрвата ги пренесувал со коњ. Од друга страна обвинетиот Д. лично не е заловен ниту од шумска полиција, ниту од шумочувар, ниту од сопственикот И. да краде дрва. При една ваква состојба кога не е утврдено со сигурност т.е. проверена изјавата на сведокот Г. В. колку коњи обвинетиот товарал дрва и која количина, понатаму имајќи ја предвид големата количина на дрва за која се терети обвинетиот од 7-8 м³, како и одбраната на обвинетиот да сечел дрва во своја шума и утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поготово што не се изведени сите нужно потребни и расположиви докази за да се утврди правата - вистинска состојба. Имено не е проверено ниту во шумата на обвинетиот дали е сечено во критичниот период дрва, не е сослушан шумочуварот на кој се повикува обвинетиот, не е извршено соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот и сведокот П, и што е најбитно воопшто не е извршено вештачење на дрвата најдени кај обвинетиот и дрвата на оштетениот да се утврди засекот дали е од исто средство, на кој начин би се во целост применил чл.14 од ЗКП, која законска одредба судот е должен целосно да ја почитува, за да може да се утврди правата вистина.

Поради горе изнесеното овој суд не можеше да ја испита и правилната примена на КЗ, поради што се укина првостепената пресуда и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

6.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 290/2008 од 22.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.167/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С М од С Н го огласил за виновен за кривично дело „Злоупотреба на овластување во стопанството“ од чл. 287 ст.3 в.в. ст.2 в.в. ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати 2.000,00 денари на име паушални трошоци, имотно правното барање на оштетениот Агенција за стокови резерви на РМ го одбил како преурането

Одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржината на исправите односно на записникот на исказите дадени во постапката и самите тие исправи, иои записникот од главниот претрес.

Во поднесеното обвинение Ко.бр. 118/2008 од 09.07.2008 година во изреката е наведено дека обвинетиот нанел штета на Бирото за стокови резерви на РМ, а за наведениот износ од 38.001.772,80 денари за себе обвиентиот прибавил значителна имотна корист.

Од записникот за одржан главен претрес од 24.02.2010 година, во списите од предметот се утврдува дека застапникот на обвинението останал при поднесеното обвинение и истото го подржал, без прецизирање и измена на содржината на петитумот на обвинението.

Во изреката на првостепената пресуда стои дека обвинетиот за АД „Ж п“ С Н прибавил значителна имотна корист во наведениот износ од 38.001.772,80 денари.

На седницата на советот пред Апелациониот суд во Штип, бранителот на обвинетиот, адвокат Ј Ј од С Н презентираше записник од главен претрес одржан на 24.02.2010 година, од која содржина се утврдува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање на поднесеното обвинение, по однос на прибавувањето на значителната имотна корист, дека во обвинителниот акт требало да стои да со опишаните дејствија преземени од обвинетиот, за АД „Ж п“ СН е прибавена значителна имотна корист во износ од 38.001.772,80 денари.

Овој дел од изјавата на застапникот на обвинението не е наведена и не постои во записникот од главниот претрес пред првостепениот суд, а во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува дека застапникот на обвинението извршил прецизирање на поднесениот обвинителен акт. Од тие причини, се доведуваат во прашање и решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот, дали обвинетиот се терети дека тој за себе прибавил против правна имотна корист, или ги презел опишаните дејствија во изреката, со цел АД„Ж п“ да прибави значителна имотна корист.

По оценка на овој суд, решителните факти кои првостепениот суд

ги прифатил за докажани, не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, првостепениот суд наведува во образложението на пресудата на стр.4, дека недостатокот на пченицата од стоките резерви што била ускладиштена кај складиштарот АД „Ж п“ од С Н и употребена кај него, не можела да биде надоместена поради неможноста за увоз на пченица од други земји и недостаток на пченица од домашното производство.

Исто така, обвинетиот при изнесувањето на неговата одбрана наведува дека увозот на пченица од С во временскиот период кога требала да биде надоместена бил стопиран, не било можно да се обнови сомлената и искористена пченица за потребите на АД „Жп“ од С Н

Согласно чл. 8 ст.1 од Договорот за ускладиштување, чување и обновување на стоките од стоките резерви од 07.12.2005 година, складиштарот се обврзува со основа на стоката во роковите и на начин кој овозможува потполно сочувување на физичко хемиските особини на стоката, а во ст.3 од истата законска одредба е предвидено дека, ако складиштарот од која било причина да не ги изврши преземените обврски за обновувањето на стоката, ќе ја сноси целокупната нанесена штета.

Обвинетиот во своја одбрана, во писменото известување упатено до Министерството за финансии од 10.03.2008 година и во Одлуката од Управниот одбор од 27.02.2007 година, се наведува дека било нужно да се потроши ускладиштената пченица заради губење на хемиските својства поради подолго стоење, а првостепениот суд не изведувал докази од кои со точност ќе се утврди дали навистина било нужно користење на пченицата при губење на хемиските својства, не е утврдено дали и во кое време се склучувани Договори за набавка на пченица од Р С, на кој начин ќе се провери одбраната на обвинетиот.

Според изјавата на претставникот на Агенцијата за стокени резерви на РМ Б К до 02.02.2010 година биле вратени 2.080.000 кгр. пченица, а до септември 2011 година останале да се вратат уште 1.905.594 кгр пченица според книговодствената вредност од 23.751.134,00 денари а првостепениот суд требало да ја утврди пазарната вредност на ускладиштената пченица, како би се утврдила висината на прибавената имотна корист за АД „Ж п“ С Н.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на ЗКП и неизведување на доволно докази за утврдување на потполна и јасна состојба, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд се доведува во прашање, односно се доведуваат во прашање решителните факти на кои се заснива кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело за кое се терети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и нејасната и непотполна фактичка состојба, при ваква состојба на работите првостепениот суд не можеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетиот, и следуваеше согласно чл. 402 од ЗКП, првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Бидејќи со изјавената жалба од Застапникто на обвинението - Основниот јавен обвинител до Свети Николе се напаѓа првостепената пресуда единствено по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена

фактичка состојба, жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Свети Николе е беспредметна.

7.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.108/08 од 18.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.168/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.180/08 од 18.02 2010 год. обвинетите: правно лице „М.“ - ДОО - Ш. го огласил за виновно за сторено кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.за кое го осудува на парична казна од 30.000.00 денари и одговорното лице во правното лице И. А. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а ст.1 од КЗ, за кое го осудува на 25 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 250 евра во денарска противвредност од 15.250,00 денари, кои да ги платат во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл.356 ст.1 т.5 од ЗКП со донесената пресуда, бидејќи при изречувањето на кривичната санкција на обвинетиот И. А. ги пречекорил овластувањата што ги има според КЗ.

Во чл.278-а ст.1 од КЗ за кривичното дело "Царинска измама" покрај казната затвор од 6 (шест) месеци до 3 (три) години пропишано е задолжително изрекување и на парична казна. Во конкретниот предмет првостепениот суд не постапил така, но обвинетиот И. го осудува на 25 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или парична казна во износ од 250 евра во денарска противвредност од 15.250,00 денари, која да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Токму поради изнесеното првостепениот суд ги пречекорил овластувањата кои ги има по КЗ, бидејќи при исполнети законски услови не ги изрекол двете кумулативно запрети казни на обвинетиот И. пропишани за стореното кривично дело "Царинска измама" од чл.278-а од КЗ. Треба секогаш да се има на ум дека казната на обвинетото лице мора да биде одмерена према кривичното дело кое го сторил, но не запоставувајќи ја и личноста на обвинетиот.

Бидејќи сторената повреда е од апсолутен карактер следувахе да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба повторно да ја спроведе постапката - изведе доказите, како доказ да го изведе решението со кое обвинетите се казнети за царински прекршок, да ги има во предвид и другите жалбени наводи, како би можел судот да ги примени чл.38 ст.6 и чл.50 ст.4 од КЗ и да донесе една правилна одлука.

8.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 179/2008 од 01.02.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.170/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Н С од В го огласил за виновен за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години и го задолжил обвинетиот да плати паушал сума од 3.000.00 денари како и да плати 1.900,00 денари на име трошоци во постапката . Го задолжил обвинетиот Н на оштетениот А С - сопственик и управител на „Б-АБС“ ДОО Ш, на име надомест на штета да му плати сума од 2.100,000,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

од следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд со донесената пресуда К.бр. 179/2008 од 01.02.2010 година, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 - ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 ст.1 т.1 од ЗКП, која се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, во истата е наведено дека двата предметни чека со сериски броеви како во изреката биле неважечки и обвинетиот ги оставил, не е јасно од изреката на пресудата од кои причини се оставени и како што се оставени на оштетениот, дали како гаранција за навремена наплата на земената текстилна роба од оштетениот или поради други причини.

Пресудата не содржи доволно причини за решителни факти, кои да упатуваат на заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело „Измама“ од чл. 247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ. Во изреката и образложението на пресудата е наведено дека двата предметни чека биле неважечки, но првостепениот суд воопшто не се впуштил во утврдување на причината за неважност на двата чека. Не се изведувани докази за утврдување на релевантниот факт, дали и поради кои причини предметните два чека се неважечки, за двата чека од страна на првостепениот суд не е издадена наредба за вештачење, врз основа на кој наод и мислење на вештите лица од надлежната институција за тоа ќе се утврди фактот дали се работи за фалсификувани чекови и од кого се издадени.

Не се изведувани и докази врз основа на кои неспорно ќе се констатира дека двата предметни чекови не можат да се реализираат, каде и во која банка оштетениот барал реализација на чековите и што било утврдено од банката каде се дадени на реализација.

Бидејќи решителните факти не се утврдени, а врз основа на кои треба да се заснива кривичната одговорност на обвинетиот, сметаме дека и фактичката состојба е нејасна и непотполна.

Поради сторените суштествени повреди на кои овој суд внимава по службена должност, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да ги анализира и оцени а покрај нив да издаде наредба за вештачење на двата предметни чека со сериски број наведени во изреката на пресудата, за спроведување на вештачење со

кое ќе се утврди дали предметните два чека се фалсификувани и од кого се издадени, а во врска со тоа ќе се утврди и можноста за нивна реализација во банката каде ќе бидат дадени од страна на оштетениот.

9.=Пресудата на Основен суд Штип, К.бр.194/08 од 9.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.187/10.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр. 194/08 од 9.02.2010 година, према обвинетите А. С. и М. С двајцата од Ш. го одбил обвинението согласно чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, поради застареност на кривичното гонење за кривично дело "Измама при добивање кредит и други погодности" по чл.249 ст.1 од КЗ. Трошоците по постапката за вештото лице К. К. од БСВ-С. во износ од 9.924 денари, како и трошоците за бранителот на обвинетите, адвокат П. А. во износ од 43.990 денари паднале на терет на буџетските средства на судот, а согласно чл.93 ст.1 од ЗКП. Согласно чл.100 од ЗКП оштетената С. б. АД-С. преку законскиот застапник за своето имотно правно побарување е упатена на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива, бидејќи не се дадени доволно причини за решителните факти од кој што првостепениот суд се раководел при донесување на обжалената пресуда. Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП - го пречекорил обвинението од причини што обвинетите со поднесеното обвинение се обвинуваат за кривично дело "Измама" од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 и чл.22 од КЗ, со даден опис на дејствие на извршување на ова кривично дело, а првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда го изменил описот на обвинение и на дејствието на извршување на кривичното дело и донел одбивателна пресуда за кривично дело "Измама при добивање кредит и други погодности" по чл.249 ст 1 од КЗ, врз основа на чл.367т.6од ЗКП.

Првостепениот суд е врзан како за објективниот, така и за субјективниот идентитет помеѓу обвинението и пресудата, а во конкретниот случај не постои објективен идентитет меѓу обвинението и пресудата, бидејќи првостепениот суд во самата изрека на првостепената пресуда додава дејствие кој ги нема во обвинението - да обвинетите како заложни должници дале нецелосни податоци за својата имотна состојба пред С. б. АД-С. како кредитодавател-заложен должник при склучување на нотарскиот акт Оду.бр.28/03 од 12.02.2010 година. Во самото обвинение стои дека пред нотарот И. К. од Ш. обвинетите ја довеле во заблуда С. б. АД-Ш. да склучи нотарски акт Оду.бр.28/03 од 12.02.2010 година, што пресудата ја прави нејасна и неразбирлива и неподобна за испитување. Првостепениот суд без да застапникот на обвинение го прецизира обвинението во овој правец, самиот дал опис на обвинение, поради што прифатил дека во ваквиот опис на обвинение- во

ваквите дејствија стојат елементите на кривичното дело "Измама при добивање на кредит и други погодности" од чл.249 ст.1 од КЗ, а не кривично дело "Измама" како што е во обвинението по чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ и утврдил апсолутна застареност на кривичното гонење за кривичното дело по чл.249ст.1 од КЗ.

Во конкретниот случај се поставува и прашањето дали С. б. се јавува како кредитодавател или како гарант на кредитот кој што обвинетите преку својата модна конфекција А. го зела од банката И. ф. Ц. Ш. во август 1998 година. Ова од причини што обвинетите во август 1998 година од банката во Ц. на име на правното лице А. ДООЕЛ Ш. зеле односно добиле кредит во износ од 145.000 германски марки, а како гарант на оваа постапка се јавила С. б. АД-С. Од причини што правното лице А. не ги исполнила обврските према И. Ф. банката од Ц., обврската за исплаќање на втасани, а не платени рати ги исполнил гарантот, односно С. б. АД-С. Во моментот на исполнување на обврските кон Б. И. Ф., С. б. АД-С. ја блокирала сметката на правното лице МК А. и секој прилив од средствата ги книжела на својата сметка, заради надомест на средствата што таа како гарант ги платила на швајцарската банка во име на кредитопримателот, односно МК А. од Ш. Обвинетиот А. како сопственички управител на модната конфекција и како должник на С. б., бидејќи не можел навреме да ги исполни обврските кон С. б. која го платила во целост кредитот кон швајцарската банка, поднел барање за репрограмирање на обврските со пресметка на стасани износи кои требало да се исплатат со пресметана камата од 23% годишно, при што е склучен договор за консолидација и репрограмирање на дел од достасаните обврски помеѓу С. б. АД-С. Ф. Ш. и МК А. ДООЕЛ Ш. одобрува консолидација и репрограмирање на дел од достасаните обврски по основ на договор за кредит бр. 108-98 од 13.08.1998 година во износ од 5.000.000 денари. При ваквата фактичка состојба на работите, со склучувањето на предметниот договор се поставува прашањето дали се работи добивање на кредит или враќање на долг по исплатен кредит од страна на банката како гарант за претходно добиениот кредит.

Првостепениот суд не го утврдувал ниту релевантниот факт - какви се условите и какви документи треба да достават обвинетите при склучувањето на договорот, што е од битно значење за да се утврди дали кај нив постои намера да ја доведат банката во заблуда.

Поради сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење простепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди од чл.381 ст.1 т.9 и 11 од ЗКП, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да внимава на правилната примена на КЗ, да постапува по обвинението имајќи го во предвид објективниот идентитет помеѓу обвинението и пресудата, да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ, согласно со чл.364 ст.1 од ЗКП да донесе правилна и законита одлука.

10.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.389/09 од 27.01.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.188/10

Основниот суд во Штип» со обжалената пресуда К.бр.389/09 од 27.01.2010 година, обвинетиот Б. С. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба“ од чл.235 ст.1 од КЗ за кое му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од три месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот да плати износ од 2.000,00 денари на име паушални трошоци во постапката на име надомест за вештачење на вешто лице дип.ел.инж Д. М. износ од 3.000,00 денари, а сето тоа во корист на Републичкиот буџет-Скопје во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.Согласно чл.102 ст.1 и 2 од ЗКП го задолжил обвинетиот Б. С. да плати на оштетениот ЕВН М. износ од 401.131,63 денари на име имотно-правно барање за материјална штета во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Б. С. во периодот од 16.07.2008 година до 15.07.2009 година дејствувал со намера противправно да присвои туѓ подвижен предмет во својот дом каде живее на ул. бр. Ш. и одзел 105.653 Кв/час во вкупна вредност од 401.131,66 денари со која стопанисува ЕВН М.-П. Ш. на начин што приклучил броило кое не е пријавено во системот на ЕВН М. со што се овозможило потрошената електрична енергија да не се регистрира. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Т. П. и Р. К. вработени кај ЕВН М., пресметката за неовластено превземање на електрична енергија и писменото вештачење изготвено од дипломиран електро инженер Д. М.. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е најасна, неразбирлива и не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело, односно дека во периодот од 16.07.2008 година до 15.07.2009 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и тоа по однос на времето на сторување, односно периодот на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил за кој износ и е задолжен со првостепената пресуда да го надомести на оштетеното ЕВН М. Имајќи го во предвид наведеното првостепениот суд исто така скоро во целост ја прифаќа пресметката за новластена потрошувачка на

ЕСМ ЕВН М., но без притоа како доказ да се изведе и Правилникот за услови за снабдување на електрична енергија.

Овој суд исто така констатира дека првостепениот суд не дал причини во обрзложението на својата пресуда како е утврдена вредноста на противправно потрошената електрична енергија. Ова од причини што првостепениот суд и покрај тоа што на страна.3 во образложението на нападнатата пресуда наведува дека овој решителен факт-вредноста на противправно потрошената електрична енергија, ја утврдил од писменото вештачење на дип.електро инженер Д. М. но, ако се внимателно анализира ова вештачење истото не ги содржи сите потребни елементи за да врз основа на него се утврди напред наведениот релевантен факт. По наоѓање на Овој суд првостепениот суд произлегува дека вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката за неовластено потрошена електрична енергија на оштетеното ЕСМ М., без притоа со извршеното вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. За изготвување на вакво вештачење и за утврдување на стварната состојба потребно е пред се вештото лице да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во домаќинството, како и нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период како и сметките од претходните години кои ги плаќал обвинетиот за истиот период со одбивање на противправно присвоениот износ на сметките кои ги плаќал во периодот за кој е обвинет. Од извршеното постојно вештачење не е утврден ниту еден од напред наведените битни факти и околности заради утврдување на вредноста на противправно потрошената електрична енергија.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани направената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, со тоа што материјалните докази да бидат изведени во оригинал или во заверени фотокопии, да изврши нивна повторна оценка, да нареди дополнително вештачење во смисла на напред наведените укажувања на Овој суд, да го изведе како доказ правилникот за услови за снабдување на електрична енергија, да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот како и предлогот за дополнување на доказната постапка со тоа што да го повика и во својство на сведок да го распраша лицето Ст. М. на околностите наведени во изјавата која ова лице ја дало на нотар, а приложена кон жалбата, па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.529/09 од 09.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.189/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.529/09 од 09.02.2010 год. обвинетиот Ѓ. П. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Загрозување на безбедноста на сообраќајот" од чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна од 15 дневни глоби во висина од 9.150,00 денари, во вредност на една дневна глоба од по 10 евра. Обвинетиот го задолжил да плати на име паушални трошоци 1.000,00 денари, како и на име кривични трошоци на постапката 9.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд првостепениот суд не постапил по решението КЖ 633/09 од 07.12.2009 год на Апелациониот суд во Штип и не извршил правилна оценка на изведените докази согласно даденото укажување така што донел пресуда која е нејасна и неразбирлива. Дадените причини во образложението на пресудата за утврдените решителни факти

немаат поткрепа со содржината на изведените материјални докази, изјавите на сведоците и посебно наодот и мислењето на вештото лице дадени во текот на главниот претрес.

Првостепениот суд од изведените докази прифатил дека начинот на случување на сообраќајната незгода го утврдил од дадениот наод и мислење на вештото лице -сообраќаен инженер Л. А., согласно кое произлегува дека критичниот ден, на критичното место обвинетиот постапил спротивно на чл.25 од ЗБСП кога превзел дејствие на престигнување на ТМВ, кое што се движело пред него со брзина од 25 км на час, без претходно да се увери дека таквото дејствие е безбедно, а посебно затоа што престигнувањето го превзел на место каде има влез во стовариште, со што предизвикал сообраќајна незгода.

Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд е противречна со вештачењето и исказите на сведоците дадени во текот на постапката. Имено, од писменото вештачење и исказот на вештото лице Л. А. даден пред првостепениот суд произлегува дека причина за сообраќајната незгода е закаснетото вклучување на лев трепкач на товарното моторно возило, управувано од сведокот З. П, со што благовремено би ги известил другите учесници во сообраќајот за неговата намера да сврти во лево, а притоа возачот на товарното моторно возило не обрнал внимание на состојбата на патот позади него. Во случај кога има намера да свртува во лево возачот треба да се приближи кон својата средишна линија и со благовремено даден лев трепкач јасно да ја изрази својата намера. Вештото лице појаснило дека под закаснето вклучување на трепкачот се подразбира состојба кога возачот непосредно при превземањето на дејствието на вртење во лево го вклучува левиот трепкач, а во тој момен обвинетиот веќе започнал да врши престигнување. Притоа појаснил дека придонес во незгодата има и

возилото на обвинетиот, бидејќи превзел дејствие на престигнување пред влез на спореден пат.

Од изведените докази во текот на постапката неспорно се утврдува дека на критичното место не постои знак дека е забрането престигнување, ниту пак знак дека наидува раскрсница во смисла на површина каде се крстосуваат или соединуваат два или повеќе јавни патиште согласно одредбите од ЗБСП.

Имајќи ја во предвид дадената ситуација, место каде што не е забрането престигнување, каде што не постои раскрсница, но само има покрај патот стовариште во кое што сакал да влезе сведокот Г. З., согласно даденото мислење на вештото лице во текот на главниот претрес пред првостепениот суд за тоа дека причина за незгодата е закаснетото вклучување на лев трепкач на товарното моторно возило, утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е нејасна, неразбирлива и противречна на изведените докази во текот на постапката. Поради тоа се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право-дали постои вина кај обвинетиот, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази, при што точно да го утврди превземеното дејствие на учесниците во сообраќајната незгода, кое што е причина за нејзино случување, имајќи го во предвид наодот и мислењето на вештото лице и конкретната сообраќајна ситуација, а по потреба и оцена првостепениот суд може да изврши и реконструкција на несреќата, па врз основа на тоа да утврди кој е виновен за настанатата незгода и да донесе правилна и на законот заснована одлука.

12.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 158/2010 од 16.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.190/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А П од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл. 297 ст.3 в.в. со ст.1 и кривично дело „Неукажување помош на лице повредено во сообраќајна незгода“ од чл. 301 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда за двете кривични дела во траење од по 3 месеци, а согласно чл. 44 ст.2 т.2 од КЗ му утврдил единствена казна затвор во траење од 4 месеци, која казна нема да се

изврши доколку во рок од 1 година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1,500,00 денари, како и 1.500,00 денари трошоци во постапката за вешто лице.

одлучи како во изреката поради следните причини:

По оценка на овој суд, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, по однос на начинот на нанесување на телеските повреди на оштетениот ДД од Ш во која изерка

е наведено дека обвинетиот П со возилото кое го управувал критичниот ден поминал преку десното стапало на оштетениот Д, за да понатаму во фактичката состојба, првостепениот суд при утврдувањето на решителните факти прифатил на стр.3 од пресудата дека обвинетиот П со ПМВ кое го управувал го удрил со десното тркало на возилото оштетениот Д во пределот на десната потколеница од којл удар оштетениот паднал на земјата и му е нанесена телесна повреда - нагмечување на десната потколеница и десното стапало. Постои противречност помеѓу изреката на пресудата и утврдената фактичка состојба во пресудата, по однос на начинот на нанесувањето на телесните повреди на оштетениот, дали се нанесени со поминување на возилото преку десното стапало на оштетениот Д или со удар во десното тркало на ПМВ управувано од обвинетиот.

Овој суд утврди дека и застапникот на обвинението на главниот претрес не бил јасен во својот завршен збор при прецизирање на обвинителниот предлог, бидејќи прифатил во завршниот збор дека телесната повреда на оштетениот е нанесена со удар на десната потколеница во десното тркало на ПМВ управувано од обвинетиот, при што оштетениот се задобил со нагмечување на десната потколеница и десното стапало, а во петитумот на обвинителниот предлог застапникот на обвинението останал на тоа дека обвинетиот со возилото поминал преку десното стапало на оштетениот.

Поради горе наведените суштествени повреди и постоењето на контрадикторност меѓу изреката на пресудата и утврдената фактичка состојба, поради што со истакнатите жалбени наводи од жалителот се става под сериозно сомнение фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

13.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.220/08 од 04.03.2010 год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.200/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.220/08 од 04.03.2010 год. обвинетите Н. С. и Т. О, двајцата од С.Н.. ги огласил за виновни за кривично дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ и ги осудил на казна затвор во траење од по 6 (шест) месеци. Обвинетите се задолжени да платат пашал износ од по 2.000,00 денари, како и да платат износ од 7.560,00 денари во корист на Републичкиот буџет на РМ - С. за одбрана на главен претрес на бранителите по службена должност Н. З. и Б. Ц., адвокати од Ш., а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите се задолжени да платат солидарно на оштетениот Т. Д. износ од 26.000,00 денари на име надомест на штета.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи во пресудата не се дадени доволно причини за решителните факти, а оние кои се наведени не произлегуваат

од содржината на изведените докази, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Т. С. заедно со првообвинетиот Н. С. и малолетниците Ј. Н. и Д. С. учествувале во одземањето на акумулаторите на оштетениот. Во образложението на пресудата првостепениот суд не наведува од кои докази го утврдил овој релевантен факт. Фактот што првостепениот суд го утврдил дека обвинетиот Т. заедно со обвинетиот С. ги носел акумулаторите за продажба во В., не претставува решителен факт од кој со сигурност може да се утврди дека обвинетиот Т. учествувал во одземањето на акумулаторите од возилото на оштетениот. Неспорно е дека делови од скршени акумулатори биле пронајдени во куќата на бабата на обвинетиот С. Н. при извршениот претрес. Неспорно е дека од исказот на сведокот А. И. - се утврдува дека двајцата обвинетиот С. Н. и Т. С. на критичниот ден 15.01.2008 год. со овој сведок како таксист отишле во В. и однеле една вреќа, која била тешка, а во која имало делови од кршени акумулатори, која ја продале во В. и се вртиле во С. Н.. Меѓутоа само врз основа на овој исказ не може да се утврди дека и сега жалителот Т. е сторител на кривичното дело за кое се обвинува или пак се работи за некое друго кривично дело кое исто така се гони по службена должност. Потврда за привремено одземени предмети во предметот не постои, нити пак постои потврда-каса-исплати или друг писмен документ за продадени делови од акумулатори. Не се пронајдени ни трагови кои потекнуваат од обвинетите на предметното возило од каде се одземени акумулаторите. Обвинетите негираат дека се извршители на кривичното дело, негираат дека заедно со сведокот А. И. биле со неговото такси возило во В., дека носеле тешка вреќа полна со делови од кршени акумулатори, а наспроти нив, овој сведок ги потврдува овие релевантни факти, па првостепениот суд е бил должен да изврши нивно меѓусебно соочување како би ги отстранил контрадикторностите кои се јавиле во текот на доказната постапка заради правилно утврдување на овој релевантен факт, кој е од битно значење за правилна и законита одлука.

За кривичното дело "Тешка кражба" по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ конститутивен елемент е и вредноста на одземаните предмети, а вредноста која е наведена во пресудата од 26.000,00 денари не произлегува од ниту еден доказ, освен од исказот на оштетениот. Во оваа насока не е изведен доказ за да се утврди вредноста на одземените акумулатори, имајќи во предвид дека оштетениот во својот исказ наведува дека има и соодветен документ за вредноста на акумулаторите, кој што пред судот не е изведен како доказ. Утврдувањето на вредноста на предметите е од важност за правилна примена на КЗ од аспект на извршените промени на КЗ, за вредноста на ова кривично дело, а што се од важност за примена на законот кој е поблаг за сторителот согласно чл.3 ст.2 од КЗ, поради што првостепениот суд ќе треба да го утврди овој релевантен факт, односно да утврди колку била пазарната вредност на противправно одземаните акумулатори во времето на извршување на кривичното дело.

Поради сите овие причини, погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши увид во малолетничкиот предмет Км.38/08, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да изврши соочување помеѓу обвинетите и сведокот А. И. на околностите кои се погоре наведени, да се утврди пазарната вредност на противправно одземаните акумулатори, кој е битен елемент на делото, по потреба да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичка состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

14.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.514/09 од 09.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.201/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.514/09 од 09.03.2010 год. обвинетиот Д. В. од Ш. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП дека сторил кривично дело "Кражба" од чл.235 ст.1 в.в. со 45 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинува не е кривично дело според законот. Трошоците на постапката одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на судот. Оштетениот А. Ј. за остварување на имотно-правното барање во износ од 61.000,00 денари со 33К од 16.05.2008 год. до конечната исплата го упатува на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна, неразбирлива, а судот во текот на постапката не ги извел сите расположливи докази, а изведените погрешно ги ценел, при што не ги утврдил сите решителни факти за правилно

одлучување. Во образложението на пресудата не се дадени причини за решителните факти за правилно одлучување. Пресудата е нејасна во однос на фактот во колку часот обвинетиот В. ги извлекол парите со платежната картичка на С Б., при изјава на обвинетиот дека на 16.06.2008 год. во 17:00 часот братот на оштетениот му ја дал кредитната картичка и при изјава на сведокот Б. А. дека во 19:00 часот кога бил со неговиот чичко го видел обвинетиот пред С. Б.. Ова особено при неспорен факт дека во понеделникот од 11-12:00 часот до 17:00 часот сведокот Б. не бил во Ш. и бил на погреб на неговиот дедо.

Сторена е суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.2 в.в. со чл.365 од ЗКП. Пресудата ја засновал на извод од "С. Б." О., а таков извод при повторното судење не извел во текот на доказната постапка на записник од 19.02.2010 год.

Основани се жалбените наводи за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд не извршил целосна анализа на изведените докази, ниту исказите на сведокот Б. А. и изјавата на оштетениот Ј. А., ниту ги ценел во колерација со материјалните докази, извод од "О. Б." АД О. и фотодокументацијата од 2008 год. за изготвени фотографии од поставен видео надзорен систем на "О. Б." - Ш. и

фотодокументацијата бр.555/08. Укинувањето на претходната пресуда од страна на овој суд не значи и автоматско донесување на друг вид на одлука, но значи задача на првостепениот суд да во смисла на чл.14 од ЗКП ги изведе сите докази и утврди сите факти кои одат и во корист и на штета на обвинетиот.

Првостепениот суд поклони верба на обвинетиот дека критичниот ден кога бил во домот на оштетениот не го одзел паричникот и дека паричникот му го дал братот на оштетениот - сведокот Б. А., иако овој сведок изрично изјавува дека во тој период воопшто не бил во куќата на неговиот брат, ниту неговиот брат некогаш му ги давал платежните картички. Од изјавата на овој сведок се потврдува и дека тој знаел да управува со платежни картички и немал причина зошто да му дава платежни картички на обвинетиот, кога сам можел да извади пари доколку имал потреба.

Дека на обвинетиот не може да му се поклони верба и дека со помош на сведоците А. М. и С. П. направил своја верзија на настанот се утврдува од анализа на приложената фотодокументација бр.-/2008 во колерација со изјавата на сведокот Б. А., дадена на записник од 01.06.2009 год. Од приложената фотодокументација бр.-/2008 неспорно се утврдува дека обвинетиот на 15.06.2008 год. кога ги извлекол парите од О. Б. бил во неговото пмв марка "П." и сам ги извлекол парите, а не со мотор како што тврди во текот на постапката и со сведокот Б. А..

Од изјавата на оштетениот Ј., дадена на записник за главен претрес од 19.02.2010 год., се утврдува дека обвинетиот бил во неговата куќа критичниот ден кога приметил дека му го нема новчаникот и тоа во два наврата. Кога дошол првиот пат во 11:00 часот оштетениот го оставил сам во собата каде се наоѓал и паричникот со 3.000.00 денари и платежните картички, а подоцна кога дошол седеле во дворот и кога излегле за да отидат кај мајсторот за да ги поправи моторциклот, оштетениот ја затворил влезната врата, но го заборавил прозорецот отворен, а обвинетиот иако излегле заедно дошол кај мајсторот десет минути подоцна. Имајќи ги во предвид овие факти во врска со изјавата на сведокот Б. дека ниту критичниот ден, а ниту денови наназад одел во домот на неговиот брат, фотодокументацијата бр.-/2008, како и фотодокументацијата бр.555/08 се утврдува дека судот извлекол погрешен заклучок за кривичната одговорност на обвинетиот В..

Првостепениот суд не ги извел и сите расположливи докази при повторното судење. Не го извел изводот од С. Б. картица за партија 22.04.2009 год. кој го извел на записник од 01.06.2009 год., а ниту истиот е приложен кон списите на предметот, а од кривичната пријава бр.29.2-251-4418 од 20.06.2008 год. е видно дека како доказ е доставен до Основно јавно обвинителство Штип.

Поради сторената суштествена повреда и утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение и неможе да се испита правилната примена на материјалното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги повторно изведе

изведените докази, како и доказите на кои е укажано погоре, а особено треба да ги утврди и следните факти - дали братот на оштетениот по име Б. имал картички, од која банка и колку време, за да

се расчисти спорниот факт меѓу него и обвинетиот, дали Б. барал обвинетиот да му вади пари од банкоматите, понатаму да изврши увид во картичката на мајката на оштетениот Н. А. за да се провери фактот дали Б. му давал на обвинетиот картичка и од мајката и утврди и фактот зошто мајката би ја давала картичката на Б. кога знае дека нема пари, а порачува на синот Б. да најде пари за погребот на татко и, да се распраша оштетениот Ј. каде биле пиновите од картичките по кои обвинетиот извадил пари и дали и тие му биле украдени и каде се предметните картички по вадењето на парите, дали му се повратени, да се изведе доказ кога починал дедото на оштетениот и кога бил погребот за да се острани сите спорни факти околу утврдувањето на времето на кражбата, времето на подигањето на парите од банките. Посебно првостепениот суд при повторното судење треба да се позанимава и со прашањето, бидејќи е неспорно дека обвинетиот ги подигнал парите од банките, зошто обвинетиот не му кажал на оштетениот дека тој ги подигнал парите од банката кога оштетениот му кажал дека е оплачкан и да се цени и одбраната на обвинетиот кога вели дека „јас и на полицајците им кажав дека крадецот ќе го видат на слика на банкоматот...“, а од албумот со фотографии е видно кој бил крадецот, па по една сестрана анализа и оцена на сите докази, ќе може да се донесе една правилна и законита одлука.

15.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.367/07 од 30.06.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.21/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.367/07 од 30.06.2010 година, обвинетиот Д. Г. од Ш., го огласил за виновен за сторено кривично дело “Овозможување на употреба наркотични дроги “ од чл.216 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од шест месеци. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по кривичната постапка износ од 1.950,00 денари и пашал од 2.000,00 денари или вкупно 3.950,00 денари во корист на Републичкиот буџет -Скопје во рок од 15 дена по правосилноста пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Ова повреда се состои во тоа што изреката на обжалената пресуда е противречна со содржината на изведените докази од една страна, а од друга пак наведените причини во нападната пресуда се нејасни и неразбирливи. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда наведува дека обвинетиот Д. Г. на ден 28.06.2007 година во Ш. на ул.„Л“ бр. го навел на уживање наркотична дрога марихуана оштетениот Ј. А. од Ш., а потоа во близина на филтер-станцијата во Ш. му дал наркотична дрога марихуана овозможувајќи му да ја ужива со пушење во форма на цигара-џоинт. Од исказот на оштетениот А. Ј. распрашан во својство на сведок не произлегува и не се утврдува да

обвинетиот му дал да ужива наркотична дрога марихуана на овој оштетен критичниот ден, во критичното време и на критичното место, напротив од неговиот изказ се утврдува и произлегува дека истиот ја зел цигарата-џоинтот од како му испаднал на обвинетиот, а потоа започнал да го пуши, а обвинетиот си го барал џоинтот да му го врати оштетениот, но истиот не му го вратил. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека фактичката состојба, односно постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и за кое истиот е огласен за виновен го утврдил врз основа на тоа што од извршената анализа во урината на оштетениот било утврдено присуство на метаболити од дрога, па врз основа на тоа смета дека обвинетиот го сторил делото, меѓутоа од исказот на оштетениот и од другите изведени докази се утврдува дека оштетениот А. Ј. е консумент на наркотична дрога и поради тоа во неговиот организам се пронајдени метаболити од дрога. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда кога врши оценка за веродостојноста на исказот на оштетениот А. наведува дека не му поклонува верба затоа што неговиот исказ бил противречен со останатите изведени докази од една страна, а друга пак бил даден така со една единствена цел ако може на тој начин да му помогне на обвинетиот Д. да ја намали или избегне неовата кривична одговорност за стореното кривично дело. Ваквите наведени причини на првостепениот суд во образложението на својата пресуда повеќе од очигледно е дека се противречни и неразбирливи. Првостепената пресуда со констатираните недостатоци е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведената одредба од ЗКП имаат влијание фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетиот и по однос на овие основи се основани.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да го има во предвид исказот на оштетениот А. Ј. кој негира дека обвинетиот го сторил делото, односно дека му дал и овозможил да ужива наркотична дрога марихуана, а потоа откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл. 402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

16.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.8/09 од 22.10.2009 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.22/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.8/09 од 22.10.2009 год. обвинетите Г. И. од С., Т. Т. од Ш., А. С.од П., Б. Д.од Ш. и С. М. од С.согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение да сториле кривично дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и тоа обвинетите Г. И. од С., Т. Т. од Ш., А. С.од П. и Б. Д. од Ш, а

обвинетиот С. М. како помагач да сторил кривично дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.24 и 45 од КЗ. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства на овој суд. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот АД "М." С. за остварување на имотно-правно барање на име штета го упатува на спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката положба, односно погрешно утврдил дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело за кои се обвинуваат. Првостепениот суд зема за утврдено дека во текот на месец октомври и ноември 2008 год. со намера да се стекнат со противправна имотна корист за себе, првообвинетиот Г. со изменети платежни картички во кои биле вметнати вистински податоци од платежни картички во сопственост на странски државјани заедно со обвинетиот Т, Б. и А., вработени во "М." во С, преку употреба на надворешна компјутерска единица - посттерминали на К. и С. Банка навлегле во компјутерските системи на С. и К. банка, при што со изменетите платежни картички извршиле повеќе нелегални трансакции, при што за себе прибавиле противправна имотна корист во износ од 764.020,00 денари, а петообвинетиот С. им помагал превезувајќи го обвинетиот Г. со своето возило при полнење на товарни моторни возила со бензин, а кое плаќање за натоварениот бензин било вршено со фалсификуваните картички. Но, од друга страна првостепениот суд смета дека во ваквите утврдени инкриминирани дејствија на обвинетите не се содржани елементите на предметното кривично дело, односно смета дека во утврдените инкриминирани дејствија на обвинетите се содржани елементите на кривичното дело од чл.274-6 од КЗ, предвидено во измените на КЗ од 10.09.2009 год., а кои измени ќе се применуваат од месец Март 2010 год.

Првостепениот суд извлекол погрешен заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело "Оштетување и неовластено навлегување во компјутерски систем" од чл.251 ст.4 в.в. со ст.2 и в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ.

Обвинетите го сториле ова кривично дело на начин што со изменетите платежни картички, во кој биле вметнати вистински податоци од странски државјани, навлегле во компјутерскиот систем - посттерминали на К. и С. Банка.

Внесувањето на изменетите картички и отварањето на банкарскиот систем кон корисникот - странскиот државјанин преку ваквиот начин претставува навлегување (упад) во компјутерскиот систем, при што името што се појавува на слипот и името на носителот на платежните картички не соодветствуваат. Имено, на слиповите стоело странско име и презиме, а слиповите ги потпишувал првообвинетиот Г. И.. Фалсификатот се состои во тоа што на платежните картички биле извршени промени на магнетниот запис и вметнати податоци од други платежни картички издадени од странски банки, со кој податоци и на кој начин е извршено вакво неовластено навлегување во компјутерските системи на К. и С. Банка. Овој суд посебно укажува дека постерминалот или банкоматот е

дел од компјутерскиот систем. Со самото вадење на пари се навлегува во компјутерскиот систем на банката и истовремено банката ја лажеш, бидејќи податоците во платежната картичка се невистинити.

Поради напред наведеното првостепениот суд врз основа на изведените докази извлекол погрешен заклучок дека во дејствијата на обвинетите не се содржани елементите на кривичното дело за кое се обвинуваат, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд конкретно ќе треба да утврди со кого е извршена нелегалната трансакција, дали обвинетите сами со себе или преку постерминалите со одредени банки, со која изменета платежна картичка - со дадена идентификација на истата по име на кој гласи, број на картичката, од која банка е издадена, преправеното име, банка, износ кој е внесен на магнетниот запис, е извршена нелегалната трансакција за наплата со датум и износ, да утврди на која банка е нанесена штета во кој износ и по кои платежни картички и дали навистина банките претрпеле штета, дали "М." претрпел штета и во кој износ и од кои трансакции, кој ги потпишувал слиповите, да се предпочуваат поединечно на секој од обвинетите, да утврди со која од привремено одземените платежни картички и во која банка е извршена нелегална трансакција и преку која бензинска помпа, бидејќи од изведените докази не се докажува да со одземените сите четири картички кои се во предметот да се вршени нелегални трансакции, а заради утврдување на битните околности првостепениот суд треба да оцени дали не е потребно да се изврши вештачење на сите нелегални трансакции кои ги правеле обвинетите преку бензиските помпи во Ш., населба Т. Ч. и П., како би можело да по една целосна анализа и оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита одлука.

17.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.130/08 од 19.11.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.23/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.130/08 од 19.11.2009 год. обвинетите: обвинетиот К. Е. од Ш. го огласил за виновен за едно продолжено кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.45 и чл.22 од КЗ, за кое му утврдува казна затвор во траење од 1 (една) година, го огласил за виновен и за едно продолжено кривично дело "Одземање на моторно возило" од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое дело му утврдува казна затвор во траење од 6 (шест) месеци и го огласил за виновен за едно кривично дело "Разбојништво" од чл.237 ст.3 в.в. ст.1 и чл.22 од КЗ, за кое дело му утврдил казна затвор во траење од од 5 (пет) години, па врз основа на чл.44 ст.1 и ст.2 т.2 од КЗ го осудува на едеинствена казна затвор во траење од 6 (шест) години. Обвинетиот Б. Д. од Ш. го огласил за виновен за едно кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.4 в.в. со ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, за кое дело судот му утврдил 30 дневни глоби и го огласил за виновен за продолжено кривично дело "Одземање на моторно возило" од чл.242 ст.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое дело му утврдува 30 дневни глоби, па за двете кривични дела му одмерува единствена парична казна во

износ од 60 дневни глоби, па вредноста на една дневна глоба ја определува на 10 евра во денарска противвредност од 61 денар за едно евро или 36.600,00 денари кои да ги плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на Буџетските средства. Обвинетиот М. Ј. од Ш. го огласил за виновен за едно кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое дело судот му изрекува условна осуда, со која му утврдува казна затвор во траење од 1 (една) година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот Б. М. од Ш. го огласил за виновен за едно кривично дело “Прикривање” од чл.261 ст.1 од КЗ, за кое дело судот му одмерува 100 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба, па го осудува на парична казна во износ од 1.000 евра во денарска противвредност од 61 денар за едно евро или 61.000,00 денари, кои да ги плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот К. Е. е задолжен да ја надомести штетата на оштетените: М. А. во износ од 7.500,00 денари, на А. А. износ од 8.000,00 денари, на Д. З. износ од 5.000,00 денари и заедно со обвинетиот Б. Д. солидарно да ја надоместат штетата на В. М. во износ од 7.000,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетите К. Е., Б. Д., Ј. М. и Б. М. се задолжени да платат кривични трошоци на постапката - паушал сума од по 2.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на буџетските средства.

Обвинетите К. Е. и Б. М. се задолжени солидарно да ја надоместат штетата на оштетениот - малолетниот И. М. преку неговата законска застапничка - мајката Т. М. во износ од 400 евра во денарска противвредност по курсот на НБ на РМ, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Обвинетиот Ј. М. е задолжен да плати кривични трошоци по постапката сума од 26.860,00 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Оштетениот се упатува на спор согласно чл.102 ст.2 да го оствари своето имотно-правно побарување во врска со настанатата штета.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се состојат во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна сама на себе, во пресудата воопшто нема причини за решителните факти, а оние кои се наведени се наполно нејасни и во значителна мера противречни и за некои од земените за утврдени решителни факти постои директна противречност со изведените докази.

Имено првостепениот суд во изреката го задолжува обвинетиот К. Е. заедно со Б. Д. да му плати штета на В. М. сума во износ од 7.000,00 денари -(за делото опишано под т.11 од изреката), а од увидот во самата изрека видно е дека К. воопшто не учествувал во ова кражба, нити К. е огласен за виновен за ова кражба на акумулатор од возилото на В. М. од ПМВ “Застава 101” со рег.бр.ШТ 281 БХ, што значи очигледна е противречноста на самата изрека сама на себе.

Понатаму не е јасна изреката на пресудата - стр.8 ст.3 - кој оштетен првостепениот суд упатува на спор да го оствари своето имотно-правно побарување.

Изреката на пресудата е во директна противречност и со образложението на пресудата, бидејќи во образложението на пресудата нема образложение за задолжувањето со плаќање на штета и со трошоци по постапката на обвинетите, од каде произлегуваат наведените износи во изреката со кои се задолжени обвинетите.

Изреката на пресудата е нејасна и по однос на вредноста на украдените акумулатори за кои се теретат обвинетите, поготово што за истиот тип на возило судот утврдува различни износи кои драстично се разликуваат од 150,00 до 300,00 денари, а првостепениот суд воопшто и не изведувал докази колку изнесувала пазарната вредност на украдените акумулатори од предметните возила наведени во изреката на пресудата во времето на вршењето на кражбите, а по оценка на овој суд заради правилна примена на чл.14 од ЗКП не е доволна само изјавата на оштетените непоткрепена со материјален доказ.

Изреката е нејасна и во директна противречност со изведените докази по однос на кривичните дела опишани во т.19 и т.21 по однос на обвинетиот К. да ги извршил во соизвршителство со други, поготово што обвинетиот К. не ги признава овие дела т.е. не постои ни основано сомнение К. да учествувал во истите, а од друга страна ни малолетниот С. К. не тврди, нити Б. Д. да обвинетиот К. учествувал со нив во овие кражби.

Изреката на пресудата по оценка на овој суд не е јасна и по однос на кражбата - кривичните дела опишани под т.11 и 19 од самата изрека за обвинетиот Б. Д. и неговото учество се доведува под целосно сомнение, поготово што истиот не го признава на главниот претрес да ги извршил овие дела.

Изреката на пресудата е нејасна и за кривичното дело под т.18 и т.20 од каде судот утврдува дека вредноста на акумулаторот од ПМВ “Застава 750“ со рег.бр.ШТ 637-АГ изнесува 3.000,00 денари, кога сопственикот на ова возило И. Д. од Ш. и Б. С. воопшто не се сослушувани нити во истрага, нити во текот на главниот претрес.

Изреката на пресудата не е јасна и по однос на вредноста на мобилниот телефон - опишан под т.22, бидејќи воопшто не е распрашувачан во текот на претресот законски застапник на малолетниот оштетен И. М. - неговата мајка Т., а судот ги задолжува обвинетите да платат на нејзе штета.

Во текот на главниот претрес малолетниот С. К. е распрашан само за кривичните дела под т.11, т.16, т.19, во кои дела нема учество на обвинетиот К. и распрашан за кривичното дело под т.22, но судот утврдува решителен факт од неговата изјава дека К. ги извршил другите дела, што и овој факт се доведува под сериозно сомнение во отсуство на неизведени сите докази и неутврдени сите правно релевантни решителни факти.

Првостепениот суд сторил повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нема утврдено фактичка состојба, но само ја препишал изреката на пресудата. Фактичката состојба утврдена како во изреката е пресуда без образложение. Ова од причина што фактичката состојба е широка целина која мора да се утврди, а изреката на

пресудата е само супстрат на утврдената фактичка состојба.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.2 в.в. со чл.325 и чл.161 ст.5 од ЗКП, кога во текот на истрагата сослушувал сведоци без да биде поканет и присутен обвинетиот и неговиот бранител, а бидејќи сведоците не биле присутни на главниот претрес се прочитани нивните изјави, со што е повреден принципот на непосредност и контрадикторност и оневозможено на обвинетиот и неговиот бранител да поставуваат прашања на сведоците и тоа: за кривичните дела под т.2 и т.6 - сведокот А. П., т.3 и т.7 сведокот А. А., т.4 сведокот С. Д., т.9 сведокот П. Л., т.14. сведокот З. Б., т.17 сведокот Д. З., т.18 - сведок И. Д. за кој погоре кажавме дека воопшто не е сослушувач, т.20 сведок Б. С. - кој исто така кажавме дека воопшто не е сослушувач и т.21 сведокот Н. С., а која повреда по оценка на овој суд е од битно влијание за законитоста на пресудата.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Од друга страна, во самата пресуда нема хронолошка подреденост по однос на време на извршување на делата, а поради раздалеченоста на местата каде се вршени делата во градот и надвор од градот, по оценка на овој суд се јавува поголема раздалеченост дури од неколку километри, а поради нецелосното и недетално распрашување на обвинетите и на сведоците за секое поединечно дело, особено околу оставањето на возилата и крадењето од нив на акумулаторите, не е јасно поради тежината на акумулаторите со што истите се пренесувани, каде се складирани, за кои износи се продавани и каде, по колку пари си делеле, а овие околности особено околу продажбата на акумулаторите се од битно влијание со која корист обвинетите се стекнале и онаму каде оштетените не бараат штета треба судот да ја конфискува таа имотна корист - чл.97 од КЗ. Од друга страна овој суд посебно укажува дека не се изведени сите нужно потребни докази за кои и понапред е укажано, не е целосно проверена одбраната на обвинетиот Б. М. кој преку својот бранител предлагал докази, особено што не постои писмен доказ - Потврда за привремено одземени предмети издадена од СВР – Ш. на него, нити до крај е проверено неговото алиби, нити е утврдена пазарната вредност на предметниот телефон „Сони Ериксон К-800“. Исто така за овој суд се доведува под сериозно сомнение и делот од фактичката состојба за кривичното дело “Разбојништво”, особено што не се разјаснети сите дејствија хронолошки на сите учесници во овој настан и дали наводното ударање по малолетниот И. е со цел да се одземе телефонот или не, и не е јасно зошто малолетниот Иван ја вади сим картичката и сам го предава телефонот. Овој суд посебно укажува дека секогаш од пресудата мора јасно да се види: 1.- кој факт врз основа на кој доказ е од кои причини е утврден или неутврден, што е последицата и обврска на судот а која произлегува од чл.14 од ЗКП, е да совесно оцени секој доказ поединечно и во врска со другите докази и врз основа на таквата оценка да изведе заклучок дали некој факт е докажан или не., и 2.- да се даде оценка на веродостојните докази, односно и непротивречните докази и одбраната на обвинетиот. Причините треба да се сведат на репродуцирање во најбитното на оние доказни резултати кои се однесуваат на одлучните факти, а не репродуцирање на целокупната -

небитната содржина на изведените докази. Во конкретниот предмет првостепениот суд така не постапил по оценка на овој суд, што особено се гледа од сторените суштествени повреди на постапката.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се одлучи како во изреката, да се пресудата укине за сите обвинети, па и за обвинетиот Ј. М. иако не изјавил жалба, а врз основа на чл.370 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид сите горе наведени укажувања, да ги изведе сите докази на кои е укажано и кои се нужно потребни, да ги острани сторените повреди на постапката, да за секое дејствие од продолжените кривични дела и кривичните дела доколку врз основа на доказите утврди дека се сторени да утврдува посебна фактичка состојба и да ги наведе доказите врз основа на кои утврдил дека било кој од обвинетите го сторил, да ги цени одбраните на обвинетите и проверува преку изведување на доказите, како би можел преку една целосна анализа на одбраните на обвинетите, изведените докази и нивната оценка да донесе една правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

18.= Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 59/2010 од 15.03.2010 година, во делот за обвинетата И К од Ш,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.240/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите И К и М Г, двете од Ш ги ослободил од обвинение согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП, обвинетата И за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ, а обвинетата М за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ, бидејќи делото за кое се обвинуваат не е кривично дело според законот. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците на постапката пагаат на товар на буџетските средства на Основен суд Штип.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, по однос на обвинетата И К од причини што обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, изреката на пресудата е противречна на причините во пресудата кои пак не произлегуваат од содржината на изведените докази по однос на обвинетата И. Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд по однос на обвинетата И е погрешна и нецелосно утврдена, а која е резултат на нецелосна и неправилна оценка на изведените докази. Имено, првостепениот суд утврдил дека во дејствијата на обвинетата И како нотар немало пречекорување на службената должност, ниту пак со преземените дејствија била предизвикана штета и било каква корист за друг. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека обвинетата И како нотар на подрачјето на Основен суд Штип, правилно постапила и во согласност со чл. 10 до Законот за договорен залог, кога како доказ го прифатила купопродажниот договор. Првостепениот суд прифатил дека

договорот за купопродажба бил во правна сила и произведувал правно дејство се до моментот на неговото раскинување а тоа било на ден 07.03.2007 година, кога договорот бил раскинат. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд од изведените докази, пред се од нотарскиот акт Оду.бр. 247/03 произлегува дека обвинетата И составила акт спротивно на чл. 10 од Законот за договорен залог без да обезбеди доказ за сопственост на недвижниот имот на ДОО „Ч“ од Ш како заложен должник, на кој начин извршила пречекорување на границата на своето службено овластување, кога за да прибави корист за ДОО „Ч“ од Ш во износ од 180.000 американски долари, на ден 22.10.2003 година во својата нотарска канцеларија составила акт - Договор за залог на недвижен имот и хипотека, со својство на извршна исправа. Со овој договор е воспоставено заложно право хипотека од прв ред на недвижниот имот, заведен во поседовен лист 470 со КП.бр. 1407/2 за КО Ш -1, при што овој имот обвинетата М го прикажала како сопственост на ДОО „Ч“ од Ш. При заверката на нотарскиот акт обвинетата И не побарала доказ за сопственост на недвижен имот, иако во чл.5 од Законот за нотаријатот (Сл.весик на РМ бр. 55/2007) е утврдено меѓу другото дека нотарските работи се вршат со примена на начелата за гарантирање на законито вршење на работите, диспозиција и неспорност на правниот однос одговорност за причинета штета. Оцена е на овој суд да договорот за купопродажба претставува правна работа - основ за утврдување на правото на сопственост, меѓутоа обвинетата И како нотар, која вршела работи од јавен интерес, морала да провери и утврди дали договорните странки ги исполниле во целост обврските од предметниот договор. Од изведените докази неспорно се утврдило дека при составување на нотарскиот акт обвинетата како нотар била известена дека за недвижноста - предмет на договорот за залог не постои поседовен, односно имотен лист, а првостепенито суд прифатил дека обвинетата И како нотар постапила согласно законот за договорен залог, кога како доказ за сопственост го прифатила договорот за купопродажба склучен помеѓу АД „С“ и обвинетата М Г, како управител на ДОО „Ч“ од Ш како купувач. Од увидот во договорот Оду.бр 190/03 од 19.08.2003 година обвинетата И можела да забележи - да утврди дека ДОО „Ч“ не го исполнила, односно не ја исплатила договорената цена, поради што не можело да се запише правото на сопственост во јавната книга, бидејќи се уште не се стекнала со сопственост на недвижен имот, а неспорно е дека купопродажната цена требало да се плати на 4 рати, дека купувачот можел да врши пренос на правото на сопственост врз имотот во јавна книга дури по исплатата на целокупната купопродажна цена - согласно чл.5 од Договорот за купопродажба. Фактот што заложниот доверител Агенцијата за развој, инвестиции при Владата на РМ при склучување на договорот за залог била запознаена со содржината на договорот за купопродажба, не ја ослободува обвинетата И од кривична одговорност за составување на нотарскиот акт, спротивно на одредбите од Законот за вршење нотарски работи и Законот за договорен залог. Обвинетата М при добивање на кредитот од Агенцијата за развој и инвестиции како доказ го приложила договорот Оду.бр. 196/03 од 19.08.2003 година иако знаела дека овој недвижен имот не е запишан во јавната книга, бидејќи се уште не била исплатена купопродажната цена, а од увидот во поменатиот договор неспорно произлегува дека последната рата

требало да се плати до 30.10.2003 година. Со оглед на фактот дека обвинетата М не ја исплатила купопродажната цена, АД„С“ С поднел тужба заведен под Пст.бр. 503/2003 по кое е постигнато судско порамнување и останатиот дел од купопродажната цена требало да се исплати до 09.01.2004 година, меѓутоа цената не е платена поради што договорот се смета за раскинат. Од друга страна со Пст.бр.253/05 е утврдено дека договор за залог на недвижен имот Оду.бр. 247/03 од 22.10.2003 година помеѓу ДОО „Ч Ши Агенцијата за развој и инвестиции на Владата на РМ е ништовен.

Од сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда по однос на обвинетата Искра да ја укине и предметот во овој дел да го врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да ги има во предвид предните укажувања, да изврши преоценка на изведените докази, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди правилна и целосна фактичка состојба и правилно да го примени КЗ, односно да утврди дали во дејствијата на обвинетата се содржани елементите на кривичното дело што и се става на товар.

Овој суд према обвинетата М Г од Ш го одби обвинението, согласно чл 367 ст. 1 т. 6 од ЗКП, за кривично дело „Измама при добивање на кредит или друга подобност“ од чл. 249 ст.1 од КЗ, поради настапена апсолутна застареност на кривичното гонење. Ова од причини што обвинетата М се терети дека дејствијата ги презела во текот на 2003 година, а за кривичното дело за кое се терети е предвидена парична казна или казна затвор до 3 години. Согласно чл. 107 ст.1 т.5 од КЗ, кривичното гонење не може да се преземе доколку поминат 3 години од извршувањето на кривичното дело, за кое според законот може да се изрече казна затвор од 1 година. Во чл. 108 ст.6 од КЗ е определено дека застареноста на кривичното гонење настапува во секој случај кога ќе помине два пати онолку време колку што во законот се бара за застареност на кривичното гонење. Со оглед на фактот дека од извршувањето на кривичното дело до денес 16.09.2010 година поминале повеќе од 6 години, согласно чл. 108 т.6 од КЗ настапена е апсолутна застареност на кривичното гонење према обвинетата М, за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ.

Согласно чл 93 ст.1 од ЗКП, трошоците во постапката по однос на одбивателниот дел за обвинетата М пагаат на терет на буџетските средства на РМ.

Основниот јавен обвинител истакнува жалбени наводи и по однос на ослободителната пресуда према обвинетата М, за кривично дело од чл. 249 ст.1 од КЗ, а овој суд постапувајќи по службена должност согласно чл. 393 од ЗКП утврди дека е настапена апсолутна застареност на кривичното гонење према истата, поради што овој дел од жалбата на ОЈО е беспредметна.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 и чл. 403 в.в. со чл. 393 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.327/08 од 11.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.243/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.327/08 од 11.03.2010 година обвинетите З. М. Н. и М. Ц., двајцата од Ш., ги огласил за виновни за сторено кривично дело "Тешка кражба" од чл.236 ст.1 т.1, в.в.со чл.22 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор и тоа обвинетата З. во траење од 6 месеци, а обвинетиот М. во траење од 1 година и 5 месеци и притоа ги задолжил да платат паушални трошоци во износ од по 2.000 денари, а обвинетиот М. Ц. го задолжил да ги надомести и трошоците на кривичната постапка во износ од 6.906 денари.

Со истата пресуда обвинетите се задолжени солидарно да му ја надоместат сторената штета на оштетениот М. Д. од с.Л. во износ од 21.300 денари, кој за преостанатиот износ на имотното правно барање, за разликата до 30.900 денари, е упатен на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на двајцата обвинети дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд прифатил и утврдил дека обвинетите З. М. Н. и М. Ц. договорно и заеднички го извршиле кривичното дело за кое се обвинуваат, на начин и во време како што тоа е опишано во изреката на првостепената пресуда, но по оценка на Апелациониот суд во Штип од изведените докази не може со сигурност да се утврди дека тие двајцата тогаш од оштетениот ги имат одземено паричните средства во наведените износи.

Според изведените докази, неспорно е дека обвинетиот М. Ц. и оштетениот М. Д. се познавале, бидејќи тој како таксист често пати доаѓал кај него во неговиот дом во селото Л. и неспорно е дека на критичниот ден двајцата обвинети престојувале во неговата куќа, а неколку дена пред тоа оштетениот на обвинетиот М. му позјамил 100 евра, ко што ги извадил од дрвениот сандук во кој си ги чувал парите, при што, според неговиот исказ, обвинетиот за цело време го гледал како сандукот го извадил од под креветот и како го отключил.

Исто така, однесувањето на обвинетите укажуваат на тоа дека можно е тие тогаш како соизвршители да го имат извршено ова кривично дело. Така, според исказот на обвинетиот М. и на оштетениот, на критичниот ден двајцата обвинети отишле во селото Л. за да М. за мајка му побара и да купи козјо млеко, при што прво во истрагата наведува дека, откако со оштетениот излегол од неговата куќа, во селото не нашле млеко, за да на главниот претрес изјавува дека тогаш од еден човек во селото нарачал 3-4 кг.млеко кое требало да го земе по враќањето од К. П. за Ш., додека оштетениот М. изјавува дека тогаш обвинетиот М. кај него дома кажал дека девојката, односно обвинетата З., сакала да отвори млекарница, па затоа тој со него отишол кај некое лице по име Стојан кој чувал крави, кој го нашле, но двајцата не се догоориле околу купувањето на млеко.

Понатаму, според исказот на оштетениот, додека обвинетите седеле на креветот во собата во неговата куќа, забележал како обвинетиот М. со нозете неколку пати удира во сандукот, кој бил под

креветот ,во кои се наоѓале парите, потоа, кога оделе низ селото по млеко, на мобилен телефон некој му се јавил на обвинетиот кој во разговор кажал „се враќаме, ајде брзо ќе одиме “, а кога се вратиле во куќата обвинетата З. веќе не била на истиот кревет каде претходно останала да седи, туку седела на каучот, при што оштетениот забележал дека истата била вцрвена, притоа рекла дека е многу жешко и на М. му рекла дека веднаш да си одат, а потоа двајцата на брзина и си заминале. Исто така, оштетениот изјавува дека веднаш забележал дека чаршавот од креветот бил тргнат, па сватил дека му е извршена кражба и откако проверил во сандукот утврдил дека парите кои се наоѓале заклучени внатре се земени, наведувајќи ги поединечните банкноти во денарски или во девизни износи, а исто така биле одземени и 1.500 денари кои под перницата ги оставил за пазарување, притоа наведувајќи дека тој ден клучот од катанецот за сандукот исто така го оставил под перницата.

Од друга страна, обвинетиот М. изјавува дека после тоа со обвинетата З. отишле во К. П. и дека од селото М. го зеле вујко му, додека во истрагата изјавува дека требало од К. П. да ја земе мајка му, но дека не ја зел, туку се вратиле за Ш. и на прашање на судот што е точно изјавува дека поминало повеќе време и не се секавал точно како е било. Притоа изјавува дека обвинетата З. после тоа во селото П. го платила бензинот за возилото на бензинската пумпа, каде што пиеле, при што се опијаниле и ручале, а при извршениот претрес од З. се одземени две банкноти и тоа од 100 евра и од 1.000 денари, а од обвинетиот М. се одземени една банкнота од 1.000 денари и три банкноти од по 500 денари, кои потоа се вратени на оштетениот.

И покрај сите овие докази и утврдени факти и околности, со сигурност не може да се заклучи дека обвинетите претходно се договориле и дека тогаш тие при престојот во куќата на оштетениот ги имат одземено паричните средства од сандукот на оштетениот, за што нема директни, материјални докази, пронајдени траги или директни вербални докази, па поради овие причини следуваše поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведеите докази, по потреба и по можност да изведува и други докази, при што да изврши повторна анализа и оцена на секој од изведените докази, да ги утврди сите решителни факти од кои со сигурност да утврди дали обвинетите тогаш ги одзеле парите од сандукот на оштетениот, а со тоа и да утврди дали тие го извршиле кривичното дело за кое се обвинуваат и за тоа да донесе правилна и законита пресуда.

20.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.129/08 од 10.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.244/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 129/08 од 10.03.2010 год. обвинетите М. И.и Т. Р., двајцата од Ш., согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП а в.в. со чл.9 од КЗ ги ослободил од обвинението да сториле кривично дело "Учество во тепачка" од чл.132 ст.1 од КЗ, бидејќи

делото за кое се обвинуваат не е кривично дело, затоа што е сторено во нужна одбрана. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП трошоците во постапката спрема обвинетите М. И. и Т. Р. за ангажиран бранител, адвокат М. Ј. од Ш., во износ од 10.508,00 денари паѓаат на товар на буџетските средства на судот. Под ст.П од истата пресуда обвинетите М. Ј., М. И., Ј. Е. и Б. Ј., сите од З., ги огласил за виновни за сторени кривични дело "Учество во тепачка" од чл.132 ст.1 од КЗ, за кое им изрекол условна осуда, со која им утврдил казна затвор во траење од по 1 (една) година, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело. Согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП ги задолжат да ги надоместат трошоците на кривичната постапка и тоа на име паушал во износ од по 2.000,00 денари и солидарно на име трошоци за вештите лица износ од 3.000,00 денари. Трошоците на обвинетите И. М. и Т. Р.в за бранител, адвокат Ј. М., во износ од 10.508,00 денари, паѓаат на товар на буџетските средства на судот.

одлучи како во изреката од следните причини:

Постои суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 во делот I од пресудата кој се однесува на обвинетите М. И. и Т. Р.. Ова повреда се состои во тоа што во изреката на пресудата како прво воопшто нема опис на дејствијата на обвинетите И. М. и Т. Р. за нивно дејствување во нужна одбрана, нити пак првостепениот суд во правната квалификација не се нумерички повикува на чл.9 од КЗ. Исто така, постои противречност помеѓу изреката на пресудата и образложението на истата, од причина што првостепениот суд прифатил дека настанала меѓусебна тепачка помеѓу обвинетите, при што дошло до разменување на удари помеѓу обвинетите М. И. и Т. Р. од една страна и обвинетите М. Ј., М. И., Ј. Е., Б. Ј. од друга страна, при што обвинетите М. И. и Р. задобиле тешки телесни повреди конкретно наведени во изреката на пресудата, а во образложението судот наведува дека кога обвинетите И. М. и Р. биле нападнати од првообвинетиот М., кој бил под дејство на алкохол од 2,36 промили -тешко пијанство, дејствувале во нужна одбрана и го турнале М. за да од себе одбијат противправен напад од М. Ваквото образложение пресудата ја прави нејасна, неразбирлива во поглед на фактите за правилно и законито одлучување.

Погрешна е констатацијата на првостепениот суд дека обвинетите М. И. и Т. Р. дејствувале во нужна одбрана согласно чл.9 од КЗ. Ваквата констатација на првостепениот суд се заснова на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Погрешен е овој заклучок на првостепениот суд, бидејќи од изведените докази неспорно произлегува дека критичната вечер кога првообвинетиот М. ја напуштил кафаната кај "Б. " во З. и каде претходно го славел својот роденден, без никаков повод бил нападен од второ и третообвинетите И. и Р. Ова се утврдува од исказот на сведетелите Д. Н. и И. Д. Дека М. бил нападен се утврдува и од лекарското уверение со кое се констатира дека има задобиено телесна повреда. Кога М. бил нападен во тепачката се приклучиле обвинетите М. И., Ј. Е.и Б. Ј., кои биле во кафаната и кога слушнале дека надвор има тепачка се вклучиле во истата, по која второ и третообвинетите задобиле тешки телесни повреди. Значи учесникот во тепачката со самото свое дејствие без оглед на тоа против кого е насочено, несомнено

допринесува за развојот на таквиот настан, што доведува до тоа да за сите лица кои учествуваат во тепачката произлегува опасност да и снајде една од последиците предвидени во чл.132 од КЗ. Поради тоа фактот да е повредено она лице кое во тепачката учествувало во исти табор-страна со обвинетите, не ја исклучува кривичната одговорност за обвинетиот.

Согласно Кривичниот законик не е извршител на кривично дело "Учество во тепачка" од чл.132 од КЗ само оној учесник во тепачката кој што се здобил со тешка телесна повреда, меѓутоа кога и на друг му е нанесена тешка телесна повреда постои кривична одговорност и на овој учесник, за повредата што му е нанесена на другиот учесник во тепачката.

Првостепениот суд на погрешно утврдена фактичка состојба погрешно го применил и материјалниот закон со тоа што обвинетите И. М. и Т. Р. ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.2 од ЗКП в.в. со чл.9 од КЗ. Доколку сите лица учесници во тепачката се во функција на напад и одбрана не може да се повикуваат на нужна одбрана, бидејќи нивните дејствија немаат карактер на одбивање на противправен напад. Кога не е утврдено кој ја нанел тешката телесна повреда сите учесници во тепачката се сметаат за извршители на кривичното дело "Учество во тепачка" од чл.132 од КЗ.

Поради горе изнесеното, а со оглед да се работи за еден фактички опис во обвинението и не може да се издвојуваат деловите за обвинетите М. Ј., И. М., Ј. Е. и Б. Ј. кои немаат поднесено жалба на пресудата, следува да се пресудата укине во целост, заради утврдување на една единствена фактичка состојба за сите обвинети и донесување на една правилна и законита одлука за сите по изведување и анализа и оцена на сите докази.

21.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 175/2008 од 24.02.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен су Штип Кж.бр.245/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 175/2008 од 24.02.2010 година, обвинетиот Ж. М. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од една година, а воедно го задолжил да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 7.316,00 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 2.000 денари, а исто така е задолжен на оштетенито Љ. П. да му ја надомести сторената штета во износ од 20.000 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд прифатил и утврдил дека обвинетиот Ж. М. на критичната вечер со употреба на сила го откорнал прозорецот од куќата на оштетениот П. Љ., влегол внатре и од куќата одзел 20.000 денари во готово и дека со тоа сторил кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ. Меѓутоа, од изведените докази во текот на постапката не може со сигурност да се

заклучи дека тој го сторил ова кривично дело, односно дека тогаш го има одземено овој паричен износ од куќата на оштетениот.

Првостепениот суд утврдената фактичка состојба ја засновува пред се на исказот на синот на оштетениот П. И., кој е сослушан во својство на сведок, а кој што изјавува дека на критичната вечер, откако слушнал тропане во куќата, излегол надвор и притоа на улицата го забележал обвинетиот Методи како бега, а потоа кога дошол татко му, истиот му кажал дека му недостасувале од куќата 20.000 денари, како и на исказот на самиот оштетен Љ., кој што изјавува дека во куќата чувал парични средства и кога го викнал неговиот син, забележал дека му недостасуваат 20.000 денари.

Утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја засновува и на извршеното вештачење од страна на Одделот за криминалистичка техника при МВР, како и записникот за извршениот увид, меѓутоа при извршениот увид, веднаш по извршената кражба која ја пријавил оштетениот, во записникот за увид е наведено дека „на лице место се предизвикани и пронајдени траги од папиларни линии“, меѓутоа во записникот не е наведено каде, односно на кое место се пронајдени овие папиларни линии. Од друга страна, ова вештачење е вршено на доставените самолепливи фолии земени од местото на настанот, како и текстилни влакна, земени после тоа од облеката на осомничениот Ж. М., при што од вештачењето произлегува дека истите по боја и потекло меѓусебно „се совпаѓаат“. Но, во предметот недостасуваат писмени докази за тоа кога од обвинетиот се одземени примероци од неговата облека, ниту пак има материјален доказ за тоа каде се пронајдени и земени траги од папиларни линии, врз кои што не е вршено вештачење. Обвинетиот, пак, се брани дека, навистина, таа вечер бил кај куќата на оштетениот за да купува опојна дрога, бидејќи предходно често пати од него купувал хероин, при што во разговор со оштетениот, потпирајќи се до еден мал прозор, истиот паднал, меѓутоа тој тврди дека воопшто не влегувал внатре во куќата и не одземал пари. Според неговиот исказ веднаш после тоа, одејќи си накај дома, бил пресретнат од страна на полицајци кои го однеле во полицката станица, меѓутоа над него не е вршен претрес за да се види дали кај него се пронајдени парични средства.

При ваквата фактичка состојба на работите произлегува дека фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, бидејќи со сигурност не е утврдено дека обвинетиот е извршител на кражба на парични средства од куќата на оштетениот, поради што следуваše поднесената жалба да се уважи, пресудата да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази и во дополнување на постапката задолжително да изврши соочување помеѓу обвинетиот и оштетениот П. Љ. на околноста дали тие двајцата таа вечер разговарале меѓу себе во врска околу набавката односно купопродажба на опојна дрога пред неговата куќа или не, како и во својство на сведок да се сослуша работникот на полицијата Ц. К. од СВР Ш., кој што го има составено записникот за извршениот увид на лице место, а на околноста каде, на кое место, се пронајдени и предизвикани траги од папиларни линии, како и да изведува докази и на околноста дали кај обвинетиот е вршен претрес таа вечер или

не. По потреба да се изведуваат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да е изврши правилна и целосна анализа на сите изведени докази и да донесе правилна и законита пресуда.

22.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.234/09 од 24.03.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.267/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.234/09 од 24.03.2010 година обвинетиот И. К. од Ш. врз основа на чл.342 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението за кривично дело "Тешко дело против општата сигурност" од чл.292 ст.3 в.в.со чл.290 ст.3 в.в.со ст.2 од КЗ и притоа оштетениот М. В. од Ш. го упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Првостепениот суд обвинетиот го ослободил од обвинението, наоѓајќи дека делото за кое тој се обвинува според законот не е кривично дело, но притоа погрешно ги ценел изведените докази и утврдените факти. Судот прифаќа дека претходно била испитана безбедноста на машината и била вршена обука на оштетениот за работа со предметната машина, кое е извршено од изработувачот на машината и од обвинетиот и со тоа дека тој постапил според одредбите од Законот на безбедноста и здравјето при работа.

Според изведените докази, машината за дробење на пластика по порачка на обвинетиот, како основач и управител на "И. Т." ДООЕЛ од Ш, била конструирана од неговиот брат А. К. и истата била изработена во "И." ДООЕЛ, на кое друштво тој бил основач и управител. Оштетениот М. В. во ова друштво на обвинетиот бил вработен како општ работник, а повремено кога имало потреба работел и на оваа машина, заедно со сведоците Р. М. и Т. П., при што обвинетиот изјавува дека оштетениот со машината работел 5-6 пати. Тие тројцата на машината работеле и на критичниот ден кога при ставањето на пластика од стар акумулатор во машината од страна на оштетениот В., дошло до зафаќање на неговата десна рака, заглавување и застој во работењето на машината и нанесување на тешката телесна повреда-згмечување на шаката на меките ткива и коски на раката со трајни последици. Обвинетиот како и сведоците Р. и Т. изјавуваат дека претходно од негова страна истите биле обучени, кога тој и конструкторот на машината Т. им го покажувале и објаснувале начинот на работењето со машината, при што им било укажано со рацете да не бркат во отворот на машината во кој се пуштала пластиката за дробење. Меѓутоа, оштетениот В. изјавува дека, иако му бил познат начинот на работа со машината, кога првиот пат почнал да работи со неа никој не го обучил и не му кажал како да работи со машината и дека уште првиот пат Т. го повикал, му кажал дека обвинетиот како управител му кажал тие да работат со машината и дека тој треба да ги става капаците во отворот на машината, но притоа не му кажал дека не треба да ја става раката во отворот на машината

(уводикот) и да не ги држи или пак притиска капаците додека таа работи. Според неговиот исказ, пак, до зафаќање на раката дошло при ставањето на еден акумулатор со врвца од камион, при што раката му се заплеткала во врвцата и така раката му била повлечена со валците на машината. И тој и сведоците Р. и Т. изјавуваат дека често пати доаѓало до заглавување и застој на машината, при што ја исклучувале и го повикувале мајсторот Т.

Според чл.33 ст.2 од Законот за безбедноста и здравјето при работа работодавачот не смее да стави во употреба таква машина која не е прегледана и испитана за безбедно работење, ниту пак вработените смеат да употребуваат такви средства за работа, додека според чл.31 ст.1 од истиот закон, работодавачот мора на секој вработен да му обезбеди соодветна обука за безбедност и здравје при работа, особено при воведување на нова технологија или нови средства за работа.

Неспорно е дека оваа машина за дробење на пластика не била прегледана и испитана за безбедно работење од страна на надлежен орган, туку после повредувањето на оштетениот таков преглед бил извршен од страна на Централниот завод за заштита при работа, за што и е издаден сертификат.

Според овие законски одредби, посебна и соодветна обука за работа со машината на оштетениот и на другите работници не била обезбедена, бидејќи за тоа не постојат писмени докази, програма за обука, согласно ст.2 на чл.31 од овој закон. Според тоа, обвинетиот како одговорно лице во ова друштво не постапил според погоре наведените прописи и технички правила за заштита во работата.

Поради овие причини, со оглед дека од страна на првостепениот суд фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следуваše поднесената жалба да се уажи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што оштетениот и сведоците Т. и Р. повторно да ги сослуша, по потреба и да изврши соочување во поглед на тоа дали и на кој начин е вршена обука од страна на обвинетиот во работењето со машината и во дополнување на постапката да се изврши вештачење од страна на вешто лице од Бирото за судски вештачења за начинот и принципот на работа на оваа машина и причините од кои што дошло до заглавување на машината, како и настапување на забранетата последица, односно нанесувањето на тешката телесна повреда на оштетениот. По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда.

23.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.148/09 од 19.03.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.270/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.148/09 од 19.03.2010 година, обвинетиот О.П. од П. го огласил за виновен за кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или

караница“ од чл.133 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од три месеци кој казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не се стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати во корист на Републички буџет Скопје на име паушал износ од 2.000,00 денари, како и трошоци во постапката износ од 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Со истата пресуда обвинетиот О.П. е задолжен да плати на оштетениот Т. Д. на име кривични трошоци во постапката износ од 11.640,00 денари, како и е задожен согласно чл.102 од ЗКП да плати на име нематеријална штета на оштетениот Т. Д. вкупен износ од 7.000,00 денари и тоа: за претрепени душевни болки износ од 3.000,00 денари и за претрпен страв износ од 4.000,00 денари. Во останатиот дел барањето за нематеријална штета и тоа: за претрпен страв од досудените 4.000,00 денари до бараните 50.000,00 денари, за претрепени душевни болки од досудените 3.000,00 денари до бараните 70.000,00 денари или вкупно на име нематеријална штета од досудените 7.000,00 денари до бараните 120.000,00 денари барањето го одбил како неосновано. Барањето за трошоци во постапката за ангажиран полномошник на оштетениот од досудените 11.640,00 денари до бараните 37.920,00 денари го одбил како неосновано.

Жалбата на онвинетиот е основана.

Жалбите на основниот јавен обвинител и на оштетениот се беспредметни.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот О.П. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.2 од ЗКП, бидејќи првостепениот суд го повредил правото на одбрана на обвинетиот. Ова повреда се состои во тоа што од списите по предметот се утврдува дека обвинетиот во текот на главниот претрес предлагал докази, односно распит на сведоци преку кои сакал да ја потврди неговата одбрана меѓутоа, првостепениот суд не го прифатил предлогот на одбраната и не сослушал ниту еден од предложените сведоци, а само ги извел доказите предложени од обвинението. Со ваквото постапување повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил правото на одбрана на обвинетиот. Првостепениот суд е должен со еднакво внимание да ги испитува и утврдува фактите и тоа како оние кои одат во прилог на обвинението, така и оние кои одат во прилог на одбраната на обвинетиот. Но, првостепениот суд како што е веќе погоре наведено не постапил така туку на некој начин го привилегирал застапникот на обвинението како една од странките во постапката, а за сметка на тоа го ставил во нерамноправна положба обвинетиот, одбивајќи му го предлогот за изведување на докази.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од влијание за правилно и целосно утврдување на фактичката состојба. Имено, првостепениот суд со тоа што го одбил предлогот на обвинетиот за распит на предложените сведоци всушност не ја проверил одбраната на обвинетиот, а со тоа и нецелосно ја утврдил фактичката состојба. Имено, обвинетиот во текот на главниот претрес се бранел дека критичниот ден во критичното време и на критичното место

навистина настанала расправија со оштетениот, но категорично изјавил дека во рацете не носел секира за сечење месо, ниту пак со истата замавнувал кон оштетениот. Неприфатливо е за Овој суд обвинетиот да предложи шест сведоци на околноста дека истите биле во зградата на терасите и дека го гледале целиот настан, а првостепениот суд да го одбие таквиот предлог и да не распраша ниту еден од овие сведоци, а како што е веќе погоре наведено само ги распрашал оштетениот Т. Д. и сведокот Г.А. предложени од страна на обвинението.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ја провери одбраната на обвинетиот така што да ги повика и во својство на сведоци распраша предложените сведоци од страна на обвинетиот или неколку од нив на наведените околности во жалбата потоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот па од како ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба, доследно да ја провери одбраната на обвинетиот и преку правилна примена на Кривичниот законик, да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно одлучување, жалбата на Основниот јавен обвинител по однос на одлуката за кривичната санкција, како и жалбата на оштетениот по однос на одлуката за трошоците во постапката се беспредметни.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

24.=Пресуда на Основен суд во Штип, К.бр.292/09 од 15.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.273/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 15.04.2010 година обвинетиот В. М. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Силување во обид" од чл.186 ст.4 в.в.со ст.1 и в.в.со чл.19 од КЗ, за кое му изрекот условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од две години не стори ново кривично дело, во која казна му е засметано и времето поминато во притвор од 4.06.2009 до 1.07.2009 година. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 32.000 денари, како и трошоците на кривичната постапка на оштетената А. П. во износ од 11.960 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, а оштетената А. за остварување на своето имотно правно барање е упатена на спор.

од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и

противречна на самата себеси во поглед на опишаните дејствија на обвинетиот во извршувањето на кривичното дело. Имено, првостепениот суд од една страна наведува дека обвинетиот со употреба на сила "извршил полово дејствие" над оштетената А. П., на тој начин што го окопчал патентот од неговите панталони, а потоа насилно со својата десна рака ја фатил за нејзината лева рака - за да понатаму наведува дека се обидел да ја наведе таа да го допира неговиот полов орган и притоа утврдил дека тој со тоа сторил кривично дело "Силување" во обид од чл.186 ст.4, в.в.со чл.19 од КЗ.

Ваквата изрека на пресудата е противречна самата на себеси, нејасна и неразбирлива, кога од една страна се наведува дека обвинетиот со употреба на сила извршил полово дејствие над оштетената, а од друга страна прифатил дека се работи за кривично дело сторено во обид, а во врска со сето тоа и причините за решителните факти наведени во образложението на првостепената пресуда се нејасни и во значителна мера противречни.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Самиот обвинет изјавува дека при превезувањето на оштетената во неговото возило можеби ја факал за раката, додека оштетената А. во детали го опишува целиот кривично правен настан и сите тогаш превземени дејствија од страна на обвинетиот спрема неа, при што за битните факти во целост се совпаѓаат нејзините искази дадени во истрагата и на главниот претрес. Така, таа појаснува како обвинетиот прво кај угостителскиот објект "М. о." кога го запрел возилото со десната рака ја факал за нејзината лева рака, а со левата рака си го откопчал шлицот од фармерките, го извадил половиот орган и почнал да и ја тегли левата рака за да му го допира половиот орган, но таа се противела на сето тоа, ја стегнала раката во тупаница, бранејки се и викајки, а кога продолжил со возилото се обидува и понатаму да и ја стави нејзината рака на неговиот полов орган, при што ја држел за раката, а шлицот му бил откопчан, после што кај бурекчилницата "Д." успеала да ја отвори вратата на возилото и да скокне надвор, при што се повредила.

Тоа што таа изјавува дека држејки ја и теглејки ја за раката, обвинетиот се обидува да ја натера таа со раката да му го допира половиот орган, не значи дека кривичното дело е сторено во обид, бидејки неспорно е дека сите овие дејствија на обвинетиот спрема оштетената се завршени полови дејствија и тоа откопчувањето на шлицот од панталоните, вадењето на половиот орган и теглењето за раката за да му го допира половиот орган, па од ирелевантно значење е дали при теглењето со стисната рака во тупаница таа му го има допрено половиот орган или не, бидејки сите овие дејствија се превземени заради задоволување на неговиот полов нагон и за истата цел остварување на телесни контакти со оштетената.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следува првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна и целосна анализа и оценка на секој од изведените

докази и да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП.

25.=Пресудата на Основниот суд во Штип, К.бр.489/08 од 22.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.275/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.489/08 од 22.03.2010 година обвинетата Љ. С. од С. ја ослободил од обвинението за кривично дело "Злоупотреба на службената положба и овластување" од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, врз основа на чл.342 ст.1 т.2 од ЗКП и притоа оштетената Република Македонија ја упатил своето имотно правно барање да го остварува во спор, а трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката, од следените причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи обвинението е пречекорено. Имено, според поднесениот и на главен претрес изменет обвинителен акт, обвинетата се обвинува дека постапила спротивно на одредбите од чл.7 и чл.220 од Законот за процесната постапка, кој бил во примена во времето на извршувањето на кривичното дело за кое таа се обвинува, додека во изреката и во образложението на првостепената пресуда, покрај членот 7, е наведено дека таа постапила спротивно и на чл.206 од Законот за процесната постапка. Со тоа првостепениот суд го пречекорил обвинението и го повредил објективниот идентитет на делото, со што постапил спротивно на чл.338 ст.1 од ЗКП, според кој пресудата може да се однесува само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесениот или на главниот претрес изменет или проширен обвинителен акт.

Сторена е и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што наведените причини за решителните факти во првостепената пресуда наполно се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, во правните причини изнесени во образложението на пресудата судот од една страна наведува дека согласно со чл.7 од Законот за процесната постапка обвинетата била должна да ги утврдува спорните факти од кои зависи основаноста на тужбеното барање, во конкретниот случај да ја утврдува сопственоста на земјишните парцели кои биле предмет на размената, при што не извела и не утврдила доказ за сопственоста на тие парцели, со што постапила спротивно на чл.7 од ЗПП, а од друга страна се наведува дека таа не била свесна дека треба да се утврди сопственоста на тоа земјиште, предмет на размената, што пресудата ја прави нејасна и неразбирлива.

Во тој поглед и дадените причини, од кои судот се раководел при донесувањето на првостепената пресуда и ослободувањето на обвинетата од обвинението, се нејасни и противречни, кога се наведува дека таа не била свесна дека треба да се утврдува сопственоста на земјиштето кое било предмет на размената и на тужбеното барање и

погрешно сметала дека тужениот како корисник на предметното земјиште може да располага односно да врши размена на сопственоста, што значи дека судот прифаќа да таа дејствувала во стварна заблуда, иако тоа изрично не е наведено во првостепената пресуда, па ја ослободил од обвинението врз основа на чл.342 ст.2 од ЗКП.

Со оглед дека во конкретниот случај, во спорот по поднесената тужба таа постапувала како судија, не може да биде во заблуда во поглед на предметот на тој спор, односно во поглед на нејзината должност наполното и вистинито да ги утврди спорните факти од кои зависи основаноста на тужбеното барање според чл.7 од Законот за процесната постапка, односно утврдувањето на сопственоста на земјиштето кое било предмет на размената, од што пак зависи дали странките можат да вршат размена на сопственоста над ова земјиште, како и нејзината должност како претседател на советот да ги утврди сите факти кои се важни за донесување на правилна и законита одлука (чл.220 од ЗПП), туку при примена на одредени нормативи, врз основа на истите може да го искаже своето мислење и да одлучи при донесувањето на судската одлука, во кој случај според чл.65 од Законот за судовите не одговара.

Овие дадени причини во образложението на првостепената пресуда се во спротивност и со изведените докази, односно исказот на обвинетата, која самата изјавува дека "направила превид" дека согласно одредбите од ЗПП странка во постапката не може да биде тужениот" и дека "судот по службена должност внимава на" странчката способност во текот на целата постапка, како и тоа дека при работната посета од страна на судии од Врховниот суд записнички било констатирано да се прифаќаат реализираните договори за донесување на судски пресуди, но "согласно законските прописи", што значи дека во конкретниот спор таа била должна и била свесна дека треба да ги примени погоречитираните законски одредби.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Според изведените докази, неспорно е дека обвинетата Љ. С. во критичниот период како службено лице-судија во Основниот суд во Струмица и претседател на советот одлучувала во предметот П.бр. 1334/97, по тужбата на тужителот Ѓ. Г. против тужениот АДМС ЗИК С. ДОО "С. п." од с.В., по основ неспроведена размена на земјоделско земјиште врз основа на усмен договор склучен во текот на 1989 година помеѓу тужителот и тужениот. Се работи за земјоделско земјиште на тужителот Кп.бр.556, во површина од 38,43 ари, која се наоѓа во м.вв."Т. д.", КО Н. М. и Кп.бр. 6637/1, во м.в."0", КО-С, која била на користење на тужениот ЗИК С. ДОО"С. п." од с.В. и тоа 1/18 идеален дел од оваа парцела од вкупна површина која изнесува 5.35,18 хектари.

Исто така, неспорно е дека со тужбата не бил приложен доказ за сопственост на двете парцели, ниту пактаков доказ од страна на обвинетата како претседател на советот бил изведен во доказната постапка. На ден 26.12.1997 година било одржано рочиште, на кое се јавиле тужителот и полномошникот на тужениот М. С, кој на записник изјавил дека тужбата и тужбеното барање на тужителот во целост ги признава. На тоа рочиште како доказ од страна на судот е изведен записник за воведување во владение бр.03-5/36 од 25.12.1989 година и

притоа како сведок е сослушан М. П.П., кој во тоа време кај тужениот работел како референт по имотно правни односи, кој изјавил дека во периодот на 1989 година била извршена замена помеѓу странките на тие парцели и од тогаш тие истите ги владеале. Врз основа на тоа, истиот ден е донесена пресуда П.бр.1334/97 од 26.12.1997 година, со која тужбеното барање во целост е усвоено и со истата е утврдено дека странките склучиле усмен договор за замена на тие две парцели според тужбата, а во пресудата било нотирано врз основа на истата да може во катастерот да се изврши упис на промената. Пресудата не е обжалена, па станува правосилна, со тоа што по барање на тужителот после тоа е донесено решение за исправка на пресудата, за заменетата парцела од ЗИК С, наместо 1/18 една треба да стои 6/100 (шест стотинки).

Сега во овој кривичен предмет првостепениот суд врз основа на вештачењето извршено од вештото лице С. К. прифатил и утврдил дека со донесувањето на ваквата пресуда, со која е уважено ова тужбено барање, на Република Македонија била нанесена значителна штета, а на тужителот Ѓ. и на лицето М. С било овозможено да се стекнат со значителна имотна корист во износ од 900.000 денари.

Меѓутоа, извршеното вештачење во поглед на вредностите на двете парцели кои биле предмет на размената, е нејасно и непрецизно, од кое точно не може да се види која е вредноста на овие земјишта, особено на делот од парцелата под бр.6637/1, за која е прифатено дека е дадена во замена за парцелата на тужителот Ѓ. П, бидејќи во истото се наведува дека "вредноста е приближно иста", па поради тоа потребно е точно да се утврди вредноста на таа површина од 1/18, односно 6/100 од Кп.бр.6637/1.

Исто така, вештачењето е нејасно и во поглед на површината на оваа парцела, бидејќи во изготвеното писмено мислење стои дека "вредноста на целата нива е 900.000 денари", а притоа се наведува површина од 0.30.00 хектари за оваа парцела бр.6637/1, по цена од 300 денари за еден метар квадратен и дека оваа вредност приближно била иста и за периодот на 1997 година.

Не е јасно дали таа вредност од 900.000 денари е за целата парцела од 5.35,18 хектари или за 1/18, според решението за исправка 6/100.

Поради тоа, заради правилна оценка на делото, потребно е да се утврди вредноста на делот од 1/18, односно 6/100 идеален дел, кој е опфатен со пресудата П.бр. 1334/97 од 26.12.1997 година, со утврдување на просечата плата во тој период според чл.122 од КЗ и вредноста на дадената во замена парцела Кп.бр.556 во површина од 38,43 ари, при што според вредноста на двете парцели да се утврди чисто нанесената штета, односно прибавената имотна корист.

Исто така, при повторното судење потребно е точно да се утврди колкав идеален дел е според пресудата П.бр. 1334/97 од 26.12.1997 година, бидејќи според обвинението и кривичната пресуда таа е 1/18, а според решението за исправка П.бр.1334/97 од 12.03.1998 година таа е 6/100.

За таа цел, потребно е да се изврши дополнување на веќе извршеното вештачење, при што, со оглед дека вештото лице вредноста ја утврдува од 1 метар квадратен, потребно е прво да утврди колку изнесува 1/18, односно 6/100 идеален дел од заменетата парцела

Кп.бр.6637/1 во метри квадратни, а потоа да се утврди точно вредноста на двете парцели по метар кадратен и тоа врз основа на ветодостојни показатели. Исто така, првостепениот суд при повторното судење потребно е од Државниот з. за с. на Р. М. да прибави податок колку е изнесувала просечната исплатена плата во Република Македонија во м.декември 1997 година, за да се утврди колкава е нанесената штета, односно прибавената имотна корист, што е од битно влијание за правната оцена на делото.

Поради овие причини следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, а во дополнување на постапката да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да ги отстрани суштествените повреди на кои укажува овој суд, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, согласно со чл.338 ст.1 и ст.2 од ЗКП.

26.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 11/2006 од 13.02.2009 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.292.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Б В, Б В и Т Ј, сите од Ш, ги огласил за виновни за како соизвршители сториле кривично дело „Лажен стечај“ од чл. 254 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ и им изрекол условна осуда, на обвинетите В и В казна затвор во траење од 10 месеци а на обвинетата Ј казна затвор од 5 месеци, кое извршување се одлага за една година, доколку обвинетите за време а рокот на проверување не сторат ново кривично дело и доколку обвинетите солидарно на оштетениот ЗЈ од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 25.714,00 денари, на оштетениот А С од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 29.800,00 денари, на име оштетениот С3 од Шна име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 26.065,00 денари, на оштетениот Т О од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 20.000,00 денари, на оштетениот С С од Ш на име неисплатени плати му исплатат 22.220,00 денари, на оштетениот С Н од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 34.000,00 денари, на оштетениот С А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 25.000,00 денари, на оштетениот В А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 25.115,00 денари, на оштетениот С Ј од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 20.714,00 денари, на име оштетениот Л К од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 21.972,00 денари, на оштетениот Б Тод Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 20.095,00 денари, на оштетениот Т А од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 26.617,00 денари, на оштетениот М Ј од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума од 23.781 ,00 денари и на име оштетениот В П од Ш на име неисплатени плати му исплатат сума во износ од 21 .704,00 денари во рок од 60 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите В, В и Ј за стореното кривично дело од чл. 254 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ ги осудил,

обвинетиот В и В на парична казна во износ од по 200.000,00 денари, обвинетата Ј на парична казна од 50.000,00 денари. Воедно ги задолжил обвинетите, секој својата парична казна да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата, а во спротивно истата ќе биде заменета со казна затвор, на начин што за секој започнати 20 евра во денарска противвредност ќе се определи еден ден затвор, со тоа што затворот не може да биде подолг од шест месеци. Ги задолжил обвинетите да платат паушал сума од по 5.000,00 денари. Под ст.2 од изреката, према обвинетиот В Б согласо чл. 367 ст.6 од ЗКП го одбил обвинението за кривично дело „Повреда на правата од работен однос“ од чл. 166 ст.1 од КЗ. Оштетените К Ѓ, Д Ј и М М, ги упатил на парница.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд, сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП, в.в. со чл. 364 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер, и на која овој суд внимава по службена должност во смисла на чл. 393 од ЗКП, со првостепената пресуда е пречекјорено поднесеното и прецизираното обвинение против тројцата обвинети.

Пречекорено обвинение постои кога се работи за друг фактички опис на дејствијата преземени од обвинетите, а не оној фактички опис на дејствија опишани во првобитното, подржаното, изменетото или прецизирано обвинение на главниот претрес. Првостепената пресуда треба да се однесува само на кривичното дело кое е предмет на поднесеното и прецизирано обвинение, а првостепениот суд дава одговор на прашањето дали е сторено кривично дело, дали обвинетиот го сторил, во време, место и начин како тоа стои во петитумот на обвинението, така што судот треба да суди за она што јавниот обвинител обвинува, меѓу обвинението и пресудата треба да постои субјективен идентитет - истоветност на обвинетиот и објективен идентитет - истоветност на кривичното дело. Токму од тие причини на главниот претрес обвинетиот ја изнесува својата одбрана, по однос само на наводите од поднесеното, подржаното, изменетото или прецизираното обвинение и обвинетиот не треба да биде осуден и за она за што со обвинението не се терети.

По оценка на овој суд, првостепениот суд со донесената пресуда го повредил принципот на објективен идентитет од причини што пресудата се заснива на решителните факти кои ги прифатил првостепениот суд, но кои се разликуваат од решителните факти опишани во обвинението, прецизирана од застапникот на обвинението на главниот претрес.

Со поднесеното и прецизирано обвинение, тројцата обвинети се теретат за преземените дејствија на извршување на предметното кривично дело од чл. 254 ст.1 од КЗ, кои се состојат во привидно отугување и прикривање на имотот на фирмата „П“ АД Ш, така што целиот имот е префрлен од „П“ АД Ш на ДПТУ „Т“ ДООЕЛ Ш, со што предизвикале лажен стечај, со намера да избегнат обврска за плаќање на долгови спрема оштенетите, па така бил лотворен и заклучен стечај на фирмата „П“ АД Ш Но, кога се анализираат дејствијата опишани во изреката на пресудата, се констатира дека обвинетите се теретат и се огласени за виновни затоа што извршиле отугување на недвижен имот

на „П“ АД Ш, во постапка на јавно наддавање, извршена продажба на купувачот „Т“ ДООЕЛ Ш, дел од недвижниот имот продаден на фирмата „Д-л“ ДОО Ш и тоа без одлука на Собранието на акционери на „П“ АД Ш., иако е неспорно дека во ниту еден дел од постапката по овој кривичен предмет, ниту во истражната постапка, ниту на главниот претрес, застапникот на обвинението не споменува утврдување на фактот -дали за преземените дејствија од обвинетите имало или немало донесено одлука на Собранието на акционери на „П“ АД Ш, ниту пак овој факт е релевантен за постоењето на предметното кривично дело од чл. 254 ст.1 од КЗ, така што првостепениот суд, внесува самиот сосема друг опис на дејствија што не одговараат на поднесеното и прецизирано обвинение на главниот претрес, ниту пак одговараат на законскиот опис на предметното кривично дело.

По наоѓање на овој суд, додадениот дел во изреката на пресудата, што воопшто го нема во поднесеното и прецизирано обвинение, не претставува конкретизирање на противправните дејствија преземени од обвинетите опишани во обвинението, туку обвинетите се теретат за сосема други дејствија кои ги презеле, а без да биде донесена одлука на Собранието на акционери, поради што и фактичката состојба се заснива на други решителни факти кои не се утврдени во поднесеното и прецизирано обвинение.

Од законскиот опис на кривичното дело на чл. 254 ст.1 од КЗ, се утврдува дека не е наведено својството на сторителот на кривичното дело, туку кривичното дело може да го стори секое лице, па така е наведено „тој што со намера да избегне обврска за плаќање ќе предизвика стечај“, но бидејќи во конкретниот случај тројцата обвинети се теретат дека го сториле кривичното дело како соизвршители, потребно е во изреката на обвинението точно да се наведат конкретно кои противправни дејствија превзел секој од обвинетите како соизвршител и во какво својство во фирмата, по што и петитумот на обвинението ќе биде јасен и разбирлив.

Сторена е суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и по однос на изречената парична казна како споредна казна за тројцата обвинети, која е изречена во денари а не во глоби, а понатаму обврските за обвинетите во случај на неплаќањето на паричната казна е изразено во глоба во смисла на чл. 38 а ст.2 од КЗ, па не е јасно дали паричната казна е утврдена во денари или во глоби, штоја чини изреката нејасна.

Сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер, имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд која по оценка на овој суд е нејасна, непотполна и неправилна, па од тие причини овој суд не можеше да се произнесе за правилната примена на материјалното право спрема обвинетите, следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд е должен да постапи по укажувањата на овој суд погоре наведени, да ги отстрани суштествените повреди на одредбите од ЗКП, да одлучува во рамките на поднесеното и прецизирано обвинение, да изврши повторна оценка на изведените докази, да нареди економско - финансово вештачење за финансиската состојба на „П“ АД Ш шред да бидат преземени дејствијата од тројцата

обвинети опишани во обвинението и тоа од вешто лице од Бирото за судски вештачења С, да се утврди кои се оштетените и дали имаат оштетно побарување и во кој износ.

Бидејќи овој суд ја укина првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасна и непотполна фактичка состојба, а со жалбата на ОЈО од Ш се напаѓа првостепената пресуда само по основот на одлуката за кривичната санкција, истата е беспредметна.

Согласно чл. 377 ст.4 од ЗКП, „оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, но ако Јавниот обвинител го превзел гонењето од оштетениот како тужител, оштетениот може да изјави жалба поради сите основи поради кои може да се побива пресудата“.

Ценејќи ја погоре спомената законска одредба како и чл. 102 ст.2 од ЗКП, жалбата изјавена од оштетените - доверителите, преку нивниот полномошник, е недозволена, па од тие причини согласно чл. 400 од ЗКП овој суд жалбата на оштетените ја отфрли како недозволена, од причини што жалбата е изјавена од лице кое не е овластено за поднесување на жалба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 в.в. со чл. 393 од ЗКП и чл. 400 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр. 248/2005 од 24.02.2009 година,(во осудителниот дел),-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.296/09.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр. 248/2005 од 24.02.2009 година, обвинетите Ц И, П С, А А, К Б и Н Ј, сите од П ги огласил за виновни за продолжено кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Ц И на казна затвор во траење од една година, обвинетите П С, А А, К Б и Н Ј на казна затвор во траење од по 4 месеци, а према обвинетиот Г Д и Г А, двајцата од П го одбил обвинението врз основа на чл. 367 т.3 од ЗКП за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, бидејќи застапникот на обвинението се откажал од обвинението. Предметите привремено одземени од обвинетиот А А и тоа, 2 пара рачни клешти гумирани, една тесла скршена, еден бонсек -лист, 1 нож и една хебла од 30 см, ги одзел. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушл сума од по 2.000,00 денари, трошоците во постапката по однос на обвинетите Г А и Г Дод П, одлучил да паднат на товар на Буџетските средства на судот. Ги задолжил обвинетите Ц И, П С, А А, К Б, Н Ј, сите од П, солидарно на име надомест на штета да му плати на оштетениот ДООЕЛ „С Н“ К износ од 2.490.026,00 денари во рок од 15 дена по правосилност ана пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за сторени суштествени повреди од чл. 355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, противречна на

изведените докази и утврдените релевантни факти, а изреката на првостепената пресуда е во дирекна противречност со даденото образложение во фактичката состојба. Ова од причини што во изреката на првостепената пресуда се наведува дека сите пет обвинети го извршиле продолженото кривино дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ, детално наведувајќи ги предметите што ги одзеле, а како што е наведено во обвинителниот акт. Меѓутоа, во образложението на пресудата - во утврдената фактичка состојба, покрај наведените предмети што се предмет на обвинение, првостепениот суд наведува дека обвинетиот И, Ј и Б во текот на месец септември 2004 година од критичното место одзеле делови од еден мотор со тежина од 300 кг, кои делови подоцна ги продале во В како старо железо, а исто така и во месец ноември 2004 година обвинетиот С и обвинетиот А на критичното место демонтирале и одзеле електромотор од компресор со тежина од 200 кг, поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и контрадикторна самата на себе.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд се доведува под сомнение бидејќи не е резултат на изведените докази. Имено, од одбраната на обвинетиот И Ц произлегува дека тој само кажал на обвинетите Ј и Б дека во компресорската станица имало отпадно железо по што обвинетите Ј и Б отишле до компресорската станица со возилото на обвинетиот И и од таму зеле старо железо. Од исказот на обвинетиот С се утврдува дека обвинетиот Иму кажал дека во компресорската станица имало старо железо расфрлено по дворот, по што заедно со А А отишле и собирале бакарна жица во дворот, каде што дошле тројца вработени на оштетениот и ги затекле на лице место. Слична изјава дал и обвинетиот А, исто како и обвинетиот С. Обвинетиот Б изјавил дека од обвинетиот И бил информиран дека во компресорската станица имало старо железо и бакар, па сите тројца - Б, И и Ј со возилото на обвинетиот И отишле на критичното место и собирале старо железо, еден ладилник стар и сите работи ги однеле и продале во В. Исказот на обвинетиот Ј коренспондира со исказот на обвинетиот Б - дека заедно со И, Би тој - Ј отшле на критичното место и по кажување на обвинетиот И зеле 200 до 300 кг. железо, еден ладилник стар и ги однеле за В и ги продале.

Меѓутоа, првостепениот суд од изведените усмени и писмени докази, како и од одбраната на обвинетите, утврдил дека сите обвинети И, С, А, Б и Ј во текот на месеците септември, октомври, ноември 2004 година, заедно како соизвршители, во повеќе наврати влегувале во компресорската станица на ДООЕЛ „Д н“ погон „Р к“ и на начин со употреба на погоден алат демонтирале и одзеле предметите кои се наведени во изреката на првостепената пресуда, а во вкупна вредност од 2.490.026,00 денари. По оцена на овој суд, од изведените докази, не може да се утврди со сигурност дека обвинетите И, Б и Ј учествувале во противправните дејствија во текот на месец ноември 2004 година, заедно со обвинетите С и А. Од одбраната на обвинетиот И како и одбраната на С и А, се утврдува дека обвинетиот Ц И само им кажал дека во компресорската станица имало отпадно железо. Од друга страна во изреката отсуствува и опис за противправните дејствија преземени во месец ноември 2004 година од страна на Ц И, К Б и Н Ј. Постои противречност помеѓу изреката на образложението на пресудата и

изведнеите докази во однос на одземените предмети од обвинетите при извршување на кривичното дело. Во однос на одземените предмети при превземање на противправните дејствија во текот на месец септември - октомври 2004 година, од одбраната на обвинетите И, Б и Ј се утврдува дека одзеле 300 кгр. железо, а до него имало и еден ладилник од едно возило. Од потврдата за привремено одземени предмети, одбраната на обвинетите С и А која се поклопува и со изјавата на сведокот С Ј се утврдува дека кога ги презеле противправните дејствија во текот на месец ноември, одзеле околу 6 кгр. бакарна жица. Со оглед на ова наводите во изреката и образложението на пресудата, дека сите обвинети одзеле и други прдмети наведени поединечно во изреката, на пресудата во вкупна вредност од 2.490.026,00 денари се доведува под целосно сомнение бидејки за тоа не постојат ниту вербални ниту материјални докази. Во контекст на ова се и изјавите на сведоците Т П, С Ј, дадени во истрага и на записник од главен претрес од 24.02.2009 година, како и изјавата на сведокот В Р од кои се утврдува дека во месец ноември 2004 година биле затекнати на лице место само обвинетиот С и А, а наводите дека постои придонес во противправното дејствие во текот на месец ноември 2004 година и на другите обвинети не може да се утврди од изведените докази. Не е со сигурност утврдено - дали компресорската станица била во исправна состојба и во функција критичниот период или била демолирана уште пред да се превземат противправните дејствија на обвинетите. По однос на овој факт постои контрадикторна изјава на сведокот Т П, кој е вработен во оштетеното „Р С“ ДООЕЛ „Н“ К, кој најпрво изјавува дека компресорската станица била во исправна состојба до јули или август 2004 година, а потоа подоцна изјавил дека станицата била во функција до почетокот на 2004 година. Првостепениот суд не ја проверил одбраната на обвинетите И, Ј и Б, при преземање на противправните дејствија во текот на месец септември - октомври 2004 година, ниту ги извел сите потребни и нужни докази.

Од списите во предметот неспорно произлегува дека обвинетиот И Ц престојувал во психијатриска болница - Н во Г од 07.12.2006 до 18.05.2007 година, поради што се доведува под сомнение неговата пресметливост во времето на извршување на противправните дејствија, поради што првостепениот суд ке треба да изврши вештачење од страна на вешто лице - психијатар, врз основа на кое со сигурност ке може да се утврди дали обвинетиот е бил пресметлив критичниот период, односно во времето за кое се терети дека го сторил кривичното дело, од што зависи кривичната одговорност кај обвинетиот И.

Во жалбите се истакнува дека компресорската станица била на повеќе наврати обивана и биле пријавувани кражби во текот на повеќе години наназад, поради што првостепениот суд по службена должност да провери кога се извршени овие кражби, сметајќи од критичниот ден наназад, што е одземено, какви штети се направени, дали се пронајдени сторителите, па врз основа на сето тоа ке утврди во каква состојба била компресорската станица во критичното време, односно дали била во функција или не како што се бранат обвинетите.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторно судење првостепениот суд да ги отстрани

суштествените повреди на кој укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоцена, да се изврши неуропсихијатриско вештачење над обвинетиот И по однос на неговата пресметливост, да ги имас во предвид и останатите укажувања на овој суд, па врз основа на сето тоа ќе може да утврди правилна фактичка состојба и ќе донесе правилна и законита одлука.

28.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 113/2009 од 14.04.2010 година, во дел I и III - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.384/10.

Основниот суд во Штип, со обжалената пресуда, обвинетиот П А од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Фалсификување исправа“ почл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 5 месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил обвинетиот П да плати паушал од 3.000.00 денари и 5.000,00 денари на име трошоци во постапката, а оштетена 3 Б за остварување на имотно правно барање на име штета ја упатил на спор. Под ст.2 од изреката го одбил обвинението заради застареност на кривичното гонење, согласно чл. 367 ст.1 т.6 од ЗКП против обвинетиот П А за кривично дело „Давање лажен исказ“ од чл. 367 ст.1 од КЗ и одлучил трошоците на кривичната постапка да паднат на товар на Републичкото буџет на РМ. Под ст.3 од изреката, обвинетата Е Л од Ш, врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека го сторила делото за кое се обвинува и одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетские средства.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП (Пречистен текст), дека првостепениот суд со донесената пресуда го пречекорил поднесеното обвинение во смисла на чл. 364 ст.1 од ЗКП, на која суштествена повреда овој суд внимава и по службена должност, во смисла на чл. 393 од ЗКП (Пречистен текст).

Од содржината на законската одредба на чл. 364 ст.1 од ЗКП (Пречистен текст) се утврдува дека пресудата може да се однесува само на лице кое е обвинето и на кривично дело што е предмет на обвинение во поднесеното, изменетото или проширеното обвинение, така што меѓу обвинението и првостепената пресуда треба да постои субјективен и објективен идентитет, така што првостепениот суд суди за она за кое што тужителот - Основниот јавен обвинител обвинува.

Од тие причини, со донесувањето на пресудата првостепениот суд одговара на сите прашања релевантни за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот, дали постои кривично дело, дали обвинетиот го сторил кривичното дело во време, на начин и место опишано во обвинението, и за да не биде нарушен објективниот идентитет,

првостепениот суд не смее да излезе од границите на описот на кривично правниот настан, како што е изнесен во поднесеното обвинение.

По однос на правниот идентитет, односно правната квалификација или правна оценка на кривичното дело, согласно горе споменатата законска одредба, првостепениот суд не е врзан за правната оценка која е наведена од страна на застапникот на обвинението, во поднесеното, изменетото или проширеното обвинение, па во случај кога првостепениот суд ќе најде дека не стои правната оценка на кривичното дело наведено во обвинението, должен е да испита дали во опишаните противправни дејствија од обвинението има елементи од друго кривично дело.

Во конкретниот случај, обвинетиот П А се терети дека искористувајќи ја службената положба за друг да прибави противправна имотна корист лично своерачно составил и потпишал тестамент од име на завештателот З В, со кој на ЛЕ и се остава во наследство стан со површина од 63,53 метри квадратни, со што обвинетиот П и овозможил на Е да се здобие со значителна имотна корист, на износ од 1.093.863,60 денари, а за овој износ и била причинета штета на оштетената Б З од Ш. Со првостепената пресуда, обвинетиот П се терети исто како и со обвинението во својство на лице кое врши работи од јавен интерес, дека лично, своерачно составил и потпишал тестамент од име на В З со кој на Е и бил оставен во наследство стан со површина од 63,53 метри квадратни, со намера таквата лажна исправа предметниот тестамент да се употреби како вистински своерачен тестамент.

Кога се анализира петитумот на обвинението и изреката на пресудата, се констатира дека со прифаќањето на друга правна оценка односно квалификација на кривично дело од страна на првостепениот суд, кривично дело „Фалсификување на исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ во изреката, од страна на првостепениот суд е извршена измена на фактичкиот опис на преземените противправни дејствија од обвинетиот П А, а со тоа се менува и описот на кривично правниот настан во целина, така што опишаните дејствија преземени од обвинетиот П од изреката на пресудата, кој го чинат кривичното дело од чл. 387 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ не се содржани во петитумот на поднесеното обвинение, па од тие причини цениме дека е нарушен објективниот идентитет.

За овој суд се нејасни и противречни наводите од изјавената жалба на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд бил должен да се впушти во утврдување на значителната штета која била причинета спрема оштетената З Б во Ш, а пак во тој износ Е се здобила со значителна имотна корист со преземените противправни дејствија на обвинетиот П, бидејќи првостепениот суд не ја прифатил правната квалификација на чл. 353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, како стои во обвинението, туку дека П го сторил кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а постоењето и утврдувањето на штета не е конститутивен елемент на кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ.

По оценка на овој суд, останало нејасно дали Основниот јавен обвинител го терети обвинетиот П како службено лице, бидејќи е прифатена таква правна квалификација на кривичното дело од чл. 353 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ, или пак го терети како лице кое врши работи од јавен интерес, а согласно чл. 353 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ е можно сторителот на кривичното дело да биде и лице кое врши работи од јавен интерес, но

делото во тој случај треба да е сторено во вршењето на неговото посебно овластување или должност.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и нерабитлива, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти по однос на обвинетата Е Л под ст.3 од пресудата - ослободителен дел на пресудата, од кои би произлегол сигурен заклучок дека обвинетата Е не го сторила кривичното дело од чл. 378 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Релевантен факт за постоење на кривичната одговорност на обвинетата Е е дали таа знаела за тоа дека предметниот тестамент што го презентирала на 13.10.2004 година на расправа пред Основниот суд во Штип е лажен, односно фалсификуван од страна на обвинетиот П.

Во врска со тоа, за овој суд е неоснован и неправилен заклучокот на првостепенниот суд на стр.10 од пресудата каде се наведуваат причините за донесување на ослободителната пресуда спрема обвинетата Е, дека со ниеден од изведените докази не се докажало дека обвинетата Е знаела да предметниот тестамент бил фалсификуван од обвинетиот П, бидејќи ако е така како прифатил првостепениот суд, тогаш што би била целта и намерата кај обвинетниот П со своерачното составување и потпишување на предметниот тестамент, односно крајна цел е ваквиот фалсификуван тестамент да се употреби како вистински во оставинската постапка, така што од ваквите преземени дејствија од обвинетиот П најголем интерес имала обвинетата Е Л.

Со цел да ја одбегне кривичната одговорност за стореното кривично дело, обвинетата Е давала различни одбрани во истражна постапка и на главен претрес пред првостепениот суд. Така, во истражаната постапка изјавила дека кога се водела оставинската постапка О.бр. 177/04, имало некој тестамент во фотокопија, кој нејзе и го дал обвинетиот П и кога бил повикан во судот обвинетниот П и обвинетата Е, обвинетиот П изјавил дека во судот бил на чување оригиналот од предметниот тестамент, така што нејзе не и било познато кој го составил и потпишал, таа во оставинската постапка не го покажала и употребила, за да на главниот претрес одржан на 17.11.2009 година изјави дека пред да починететка и З В во една прилика В и кажала на обвинетата Е дека направила тестамент и и го покажала белото плико во кој бил тестаментот.кој тетка и В ке го оставела да стои во комодата и кога В ке умре, обвинетата Е требало да го земе белото плико и да го однесе во судот, Е така и направила и истиот бил прочитан.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд по однос на обвинетата Е е погрешна и неправилна, па од тие причини следувахе првостепената пресуда во дел I и III да се укине и предметот врати на повторно одлучување пред првостепениот суд.

**29.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.544/09 од
20.05.2010 година,-
УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.385/10**

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.544/09 од 20.05.2010 год. обвинетиот Б. В.од с.Д. Б. го огласил за виновен за сторено кривично дело "Неплаќање издршка" од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол условна осуда со која му утврдува казна затвор во траење од 2 (два) месеци, чие извршување е одложено за време од една година, по услов да не стори ново кривично дело. Со пресудата на обвинетиот му се наложува да плати на име издршка за малолетните К. и Н. В.преку нивната законска застапничка А. К. од С. за периодот од 16.04.2006 година заклучно со месец Мај 2010 година, на име наплатена издршка сума во износ од 60.000,00 денари на десет еднакви рати од по 6.000,00 денари месечно, а воедно и уредно да плаќа издршка, почнувајќи од месец Јуни 2010 година - сума од 2.500,00 денари, се додека за тоа постојат законски услови.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи со првостепената пресуда го пречекорува обвинението. Имено, обвинителниот предлог е поднесен затоа што обвинетиот Б. во временскиот период од 16.04.2006 до 31.11.2009 година одбегнувал да дава издршка на своите малолетни деца, а во диспозитивот на пресудата судот наведува дека обвинетиот е виновен за наведеното кривично дело, затоа што во временскиот период од 16.04.2006 заклучно со 24.12.2009 година одбегнува да дава издршка. Истото се наведува и во образложението на пресудата на страна 3 од пресудата. Со ова првостепениот суд го пречекорил обвинението, односно сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 355 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи на товар на обвинетиот му става неплаќање на издршка и за месец Декември 2009, што не е наведено во описот на поднесенiот обвинителен предлог.

Сторената суштествена повреда на постапката е од апсолутен карактер, а која повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ја има во предвид сторената суштествена повреда на постапката и истата да ја отстрани при повторното судење и одлучување, да ги има во предвид и жалбените наводи, на кое по изведување на сите докази и нивната анализа и оцена ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното а врз основа на чл. 367 ст.1 т.1 в.в. со чл. 376 ст.1 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.426/09 од 08.04.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр. 388/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.426/09 од 08.04.2010 година, обвинетиот Д. П. од с.К. го ослободил од обвинение за кривично дело "Одземање на моторно возило" по чл.242 ст.1 од КЗ и кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ, а согласно чл.368 т.3 од ЗКП.Трошоците по постапка во износ од 5.800,00 денари паднале на терет на буџетските сретства кои да се исплатат на обвинетиот Д.П. од с.К. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд го ослободил обвинетиот Д. од обвинение за кривично дело "Одземање на моторно возило " по чл.242 ст.1 од КЗ и кривично дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ прифаќајќи дека не е докажано дека обвинетиот ги сторил овие две кривични дела. Во поткрепа на својата одлука првостепениот суд наведува - да фактот што обвинетиот Д.ја продал предметната пила на сведокот Т. И. не значело дека тој е сторител на кривичното дело "Кражба" по чл.235 ст.1 од КЗ, а по однос на кривичното дело "Одземање на моторно возило" по чл.242 ст.1 од КЗ не постоел ниту еден доказ од кој би се утврдила кривичната одговорност кај обвинетиот за ова кривично дело. Меѓутоа, првостепениот суд во целост не ја проверил одбраната на обвинетиот, поради што утврдената фактичка состојба се доведува под сомнение. Обвинетиот во својата одбрана наведува дека после еден месец од кривично-правниот настан во с.К. близу до мостот бил пресретнат од едни роми кои му ја пунудиле предметната моторна пила да ја купи и тој ја купил за 2.000,00 денари. Со пилата сечел дрва некое време, а потоа ја продал на сведокот Т. И. за 3.000,00 денари, а И. ја продал на лицето Т.. Меѓутоа, ваквата одбрана на обвинетиот не е во целост проверена, бидејќи не е сослушано лицето И. Т. на околноста кога тој од обвинетиот ја купил предметната моторна пила за да се утврди фактот дали оваа купопродажба е извршена непосредно по кривично правниот настан кој што се случил на ден 18.04.2009 година. Обвинетиот исто така не е доволно распрашан на околноста кои се тие роми од кои тој наводно ја купил моторната пила, бидејќи изјавил дека доколку би ги видел, ќе ги познае кои се тие, ниту пак наведува од каде се тие роми, каде живеат на колкава возраст се, и слични поединости во врска со нив, за да се утврди дали обвинетиот ја зборува вистината или не. Првостепениот суд ќе треба да изврши и соочување помеѓу сведокот Г. Б. и оштетениот Г. М., бидејќи нивните искази се во контрадикторност од причини што оштетениот Г. М изјавил дека се сретнал со еден пријател во селото по име Љ., го паркирал тракторот на оддалеченост од 50 метри од куќата на Љ., тоа било период помеѓу 14.00 и 16.00 часот и кога ја напуштил куќата на пријателот Љ. забележал дека тракторот го нема на местото каде што го паркирал. Од друга страна сведокот Г. Б. изјавил дека критичниот ден кога се случил настанот тој бил повикан од неговата баба која живее во с.Козјак дека во нејзиниот двор во семејната куќа лежелo непознато лице, а кога истиот пристигнал забележал дека оштетениот е пијан и во

рацете држел две шишиња со нафта Овие контрeдикторности не се острaнети од страна на првостепениот суд поради што истиот треба да изврши соочување на оваа околност.

Од сите овие причини погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна анализа и преоцена да го сослуша лицето Љ. - на околности битни за утврдување на релеватните факти, да го утврди времето кога обвинетиот му ја продал пилата на лицето И., како и да се распита обвинетиот кои се тие роми од кои наводно тој ја купил моторната пила, кога на кое место и во кое време и доколку ги познава по име и презиме истите да бидат повикани како сведоци, а со цел да се провери одбраната на обвинетиот. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

31.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.432/2008 од 14.04.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.389/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.432/2008 од 14.04.2010 година обвинетата Н. Ј. од Ш. ја ослободил од обвинение согласно чл.368 т.3 од ЗКП, а согласно чл.93 од ЗКП одлучил трошоците на кривичната постапка во вкупен износ од 17.550 денари да паднат на товар на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП најде дека првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП кои повреди се од апсолутен карактер и на кои повреди овој суд внимава по службена должност.

Сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се состојат во тоа што изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата е противречна на самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата. Имено, првостепениот суд во диспозитивот на пресудата после описот на дејствието на извршување превземено од страна на обвинетата, не ја наведува правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетата се ослободува од обвинение, со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби содржани во чл.374 ст.3 од ЗКП. Имено, во чл.374 конкретно е наведено што се треба да содржи изреката на пресудата, односно е наведено дека:"изреката на пресудата ги содржи личните податоци на обвинетиот и одлуката со која оптужениот се огласува за виновен за

делото за кое е обвинет или со кое се ослободува од обвинение за тоа дело". Со оглед на тоа дека во конкретниот случај во изреката на првостепената пресуда не е наведена правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетата се ослободува од обвинение, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 која повреда изреката на првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување.

Понатаму првостепениот суд во изреката на првостепената пресуда наведува дека обвинетата Н. Ј. за дејствијата поконкретно опишани во изреката на првостепената пресуда, ја ослободува од обвинение врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП, односно бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила делото за кое се обвинува, додека во образложението на пресудата на стр.7, пасос 4 е наведено дека "судот утврди дека во дејствијата на обвинетата не се содржани елементите на кривичното дело "Несовесно работење во службата" од чл.353-в ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, а со кое нешто првостепениот суд сторил уште една суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Ваквата повреда, изреката на пресудата ја прави противречна самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата, бидејќи обвинетата во изреката на пресудата се ослободува, бидејќи не се докажало дека го сторила предметното кривично дело за кое се товари, додека во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетата се ослободува од причини што во дејствијата на обвинетата не биле содржани елементите на предметното кривично дело, така што нејасно за овој суд останува по кој основ првостепениот суд ја донел ослободителната пресуда према обвинетата Н. Ј., дали согласно т.1 или т.3 од чл.368 од ЗКП.

Имајќи ги во предвид сторените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка кои првостепената пресуда ја прават нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување, овој суд одлучи по повод изјавената жалба, а по службена должност првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ги отстрани напред наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги преземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека, обжалената пресуда овој суд одлучи да ја укине по службена должност поради претходно наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка, а кои повреди не се наведени во изјавената жалба од страна на ОЈО, жалбените наводи изјавени во жалбата на ОЈО од Штип не беа предмет на оценка од страна на овој суд.

32.= Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 266/2008 од 09.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.390/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Ш С и С В, двајцата од Ш ги огласил за виновни да како соизврители сториле едно продолжено кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 и 45 од КЗ и им изрекол условна осуда со која на обвинетите С и В им утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, кои казни нема да се извршат доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, а оштетениот Д С од с. К - Р, за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

По оценка на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, која суштествена повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава по службена должност, така што првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетите го сториле кривичното дело за кое се теретат „Кражба“ од чл. 235 ст.1 в.в. со чл. 22 и чл. 45 од КЗ. Во текот на постапката сослушан е само оштетениот Т С, а не е сослушан оштетениот малолетник Д С, а двајцата обвинети во своја одбрана изјавиле дека не ја извршиле кражбата во станот каде живеел оштетениот С, како потстанар на ул.„С“ бр.13 во Ш, при што обвинетиот В С изјавил дека ги зел со себе мобилниот телефон марка „П“ и ДВД плеерот марка „К“ со даљински управувач, сопственост на оштетениот С, но со цел на мобилниот телефон да му се стави нова поевтина батерија, и обвинетиот В да најде купувач за ДВД плеерот, и во моментот кога тој ден обвинетиот В се спремал да оди во станот на оштетениот С да му ги врати мобилниот телефон и ДВД плеерот, дошле овластените службени лица на СВР Ш во неговиот дом.

Првостепениот суд не изведувал докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан, не се изведувани доволно докази за да се провери одбраната на обвинетите во делот за кражбата извршена во станот на оштетениот С, оштетениот С не е сослушан, не е јасно како првостепениот суд ја утврдил вредноста на одземените предмети од оштетениот С Д од с. К и дали оштетениот С барал оштетно побарување, односно дали му се вратени одземените предмети.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е непотполна и нејасна, односно се доведува во прашање делот од фактичката состојба што се однесува на извршената кражба во станот на оштетениот С, кога обвинетите не го признаваат преземањето на противправните дејствија, опишани под т.2 од изреката на пресудата.

Не е сослушан оштетениот С за да се утврди околноста дали обвинетиот В ги земал мобилниот и ДВД плеерот со себе, со цел на телефонот да му се стави нова батерија, а ДВД плеерот да се продаде, во

таа смисла не е проверена одбраната на обвинетиот.

Бидејќи против првостепената пресуда е поднесена жалба од Основниот јавен обвинител од Штип само по основот на одлуката за кривичната санкција, а овој суд ја укинува првостепената пресуда поради сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Штип е беспредметна.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасната и непотполно утврдена фактичка состојба, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетите и следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

33.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.16/09 од 25.05.2010 год. по однос на второобвинетиот Е. Р. од Ш.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.393/10..

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.16/09 од 25.05.2010 год. обвинетите Е. Д. и Е. Р., двајцата од Ш., ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор во траење од по 1 (една) година. Воедно обвинетите ги задолжил на име паушал да платат износ од по 1.500,00 денари, како и кривични трошоци во постапката за ангажирани бранители по службена должност износ од по 4.143,00 денари, а воедно обвинетите ги задолжил солидарно на оштетениот Дом на млади да му платат износ од 1.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата по однос на второобвинетиот е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти, врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р..

Од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Е. Р. како соизвршител во два наврати и тоа ноќта помеѓу 22/23.04.2008 год. и ноќта помеѓу 28/29.04.2008 год. на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда противправно одзеле со првообвинетиот Е. Д. два микрофони, една музичка миксета и готови пари во износ од 1.000,00 денари. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на овој суд воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка, а во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р. од Ш. не го засновал на доволно јасни и проверени

докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Е. Р. како соизвршител го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Имено, од ниту еден доказ на главен претрес не произлегува дека обвинетиот Е. Р. критичниот период се наоѓал во близина на ОУ Д. на м., а во конкретниот случај не се пронајдени ниту пак траги од папиларни линии од обвинетиот Е. Р., иако на местото на настанот биле пронајдени траги од папиларни линии кои биле предадени за понатамошна крим техничка обработка. Самиот факт што обвинетиот Е. Р. повремено организирал забави во просториите на Д. на м., односно дека истиот добро ја познавал музичката опрема која што ја поседувал Д. на м., како и тоа дека украдените предмети, два микрофона и музичка миксета, обвинетиот Е. Р. лично ги заложил кај сведокот Р., не претставуваат доволно сигурни докази, за да на истите судот го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Е. Р.. Ова од причини што обвинетиот Е. Р. во своја одбрана не спори дека украдените предмети два микрофона и миксета ги заложил кај сведокот Р., меѓутоа наведува дека истите ги имал купено, а кое нешто било потврдено од страна на првообвинетиот Е. Д. Во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетиот Е. Р., а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, ова од причина што согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и наполно да ги утврди фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во корист”.

Поради сите овие напред наведени причини не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата во обжалениот дел по однос на обвинетиот Е. Р. да се укине и предметот во овој дел врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да побара известување од МВР - Одделение за криминалистичка техника, по однос на тоа дали пронајдените траги од папиларни линии биле подобни за нивна понатамошна криминалистичко техничка обработка и доколку биле, какви се резултатите од извршеното вештачење, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

34.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 111/10 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.401/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Р Љ од Ш, го огласил за виновен за продолжено кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 297 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекъл условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година чие извршување го одложил усовно за две години, доколку за време а рокот за проверување обвинетиот не стори ново кривично дело. За стореното кривично дело му утврдил парична казна о износ од 120.000,00 денари

која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 3.000,00 денари како и со трошоци во постапката сума од 13.364,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на решителните факти изнесени во фактичката состојба и правните причини од пресудата, а кои првостепениот суд ги прифатил за докажани од содржината на изведените докази. Така, во изреката на пресудата, обвинетиот Р е огласен за виновен за едно продолжено кривично дело „Даночно затајување“ од чл. 279 ст.2 в.в. ст.1 од КЗ, бидејќи како одговорно лице - управите на „В И“ ДООЕЛ Ш со намера друштвото делумно да одбегне плаќање на ДДВ во 2000 година, за извршена услуга на „И“ ДООЕЛ за изнајмен работен персонал за извршување на работи од дејноста на „И“ ДООЕЛ во периодот од 01.01.2002 година до 31.12.2002 година во вкупен износ од 11.525.448,00 денари, избегнал да пресмета и плати ДДВ во значителен износ од 2.189.835,00 денари, за кој износ го оштетил Буџетот на РМ. Исто така, со намера друштвото делумно да одбегне плаќање на ДДВ во периодот 01.01.2003 до 30.06.2003 година, за извршената услуга од „В И“ а за сметака на „И“ ДООЕЛ за изнајмен работен персонал за извршување работи од дејноста на „И“ ДООЕЛ во вкупен износ од 4.381.653,00 денари избегнал да пресмета и плати ДДВ во значителен износ од 788.698,00 денари за кој износ го оштетил Буџетот на РМ, а во деловните книги за даночна евиденција на „И“ ДООЕЛ за периодот од 01.01.2004 година до 29.02.2004 година одобрил да му се изврши одбивка на претходен данок, иако му било познато дека истиот му е платен односно одбиен, во износ од 221.187,00 денари, на кој начин исто така го оштетил Буџетот на РМ.

Во образложението на пресудата на стр.4 од истата, првостепениот суд врз основа на вештачењето од Бирото за судско вештачење од вештото лице З И, првостепениот суд прифатил дека од 01.01.2002 до 31.12.2002 година, фирмата „И“ ДООЕЛ Ш изнајмувал работници од „В И“ ДООЕЛ Ш и извршил исплата на плати на изнајмени работници во износ од 11.525.448,00 денари, која е вршена секој месец во текот на годината и не бил пресметан ДДВ и во текот на 2003 година и тоа од 01.01.2003 година до 30.06.2003 година бил изнајмен работен персонал од „В И“ Ши за овие месеци е исплатена плата во вкупен износ од 4.381.653,00 денари без пресметување на ДДВ. Првостепениот суд прифатил од дополнителното вештачење на Бирото за судско вештачење дека фирмата „И“ ДООЕЛ Ш бил со обврска да пресметува и уплатува ДДВ и за двата периода од 01.01.2002 година до 31.12.2002 година и од 01.01.2003 година до 30.06.2003 година, од причини што бил даночен обврзник на ДДВ, со единствен даночен број, а фирмата „И“ ДООЕЛ примила фактура од „В И“ ДООЕЛ Ш, за исплата на плати и за двата временски периода погоре споменати, во кои фактури „В И“ немал пресметано ДДВ во истите. Од причини што данокот не бил пресметан во фактурите од страна на „В И“ ДООЕЛ се заклучува дека тој данок не е ни уплатен од „В И“ додека пак даночниот обврзник „И“ ДООЕЛ примил

фактури од „В И“ во кој не е пресметан ДДВ во износ од 2.978.533 денари.

Овие решителни факти за кои се наведува од кои докази првостепениот суд ги утврдил, понатаму се констатира спротивно на овие решителни факти, дека не постоело даночно затајување спрема државата, државата не била оштетена, од причини што фирмата „В И“ ДООЕЛ и фирмата „И“ ДООЕЛ Ш функционирале како две поврзани лица, и покрај тоа што немало издадено официјално решение од УЈП за поврзани лица за пресметување на ДДВ, така што ако фирмата „В И“ би го пресметала ДДВ за ист износ, фирмата „И“ ДООЕЛ ќе го поврати, од кои причини не постоело даночно затајување. Ваквите констатации на првостепениот суд се во директна противречност на решителните факти на кои се заснива постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот за кривичното дело за кое се терети. Овие констатации во образложението на пресудата се во противречност и со изреката на пресудата, така што ако не постоеле докази дека е сторено кривичното дело „Даночно затајување“, ако државата не била оштетена, тогаш се поставува прашањето од кои причини обвинетиот во изреката на пресудата е огласен за виновен и изречена му е алтернативна мерка - условна осуда.

При повторното судење, првостепениот суд освен што треба да ги отстрани овие суштествени повреди меѓу изреката и образложението на пресудата, ќе треба точно да утврди кога законски е предвидена можноста за поврзани лица - фирми, кои се законските услови за тоа, од кој временски период важи законската одредба од ДДВ каде е предвидена можност за постоење на поврзани лица дали треба да се примени во конкретниот случај таа законска одредба, дали согласно одредбите од Законот за ДДВ е задолжително за постоење на поврзани лица издавање на соодветно решение за тоа, а во врска со тоа првостепениот суд да утврди дали е можно да прифати постоење на поврзани лица - фирми, иако во критичниот временски период немало официјално решение за тоа и дали првостепениот суд може да се впушти во утврдувањето на постоењето на законските услови за поврзани фирми.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

35.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.278/07 од 8.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.407/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.278/07 од 8.04.2010 година обвинетиот Д. М. од Ш. го ослободил од обвинението за кривично дело „Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, а оштетените Н. Р. Д., П. П., М. Т., Б. П., П. И., Н. Д., Т. Б. и М. Г. ги упатил своите имотно правни барања да ги остваруваат во спор.

Со истата пресуда обвинетиот е огласен за виновен за сторени кривични дела „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци и „Фалсификување или уништување на деловни

книги“ од чл.280 ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година, односно 1 година, а за двете кривични дела му утврдил единствена казна затвор во траење од 2 години и му изрекол условна осуда, со која определил дека утврдената казна затвор во траење од 2 години нема да се изврши доколку тој во рок од 4 години не стори ново кривично дело. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 43.320 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, а исто така е задолжен да ги надомести и трошоците на кривичната постапка на оштетените.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на кривичното дело опишано во делот под I, за кое обвинетиот Д. М. е ослободен од обвинението. Имено, според поднесениот обвинителен акт и даденото образложение во пресудата се работи за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, но во изреката не е наведена правната квалификација на кривичното дело за кое обвинетиот се ослободува од обвинението.

Исто така, пресудата е неразбирлива и противречна во поглед на основот за ослободување на обвинетиот за ова кривично дело, бидејки во изреката не е наведено зошто обвинетиот се ослободува од обвинението, додека само е наведен законскиот основ, чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП (чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП-пречистен текст), што значи дека не е докажано дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува, додека во образложението, од една страна се наведува дека во дејствијата на обвинетиот не се содржани елементите на ова кривично дело, а истовремено се наведува дека “не се докажа дека обвинетиот ги довел во заблуда оштетените со прикривање на факти“, така што не е јасно по кој основ тој е ослободен од обвинението.

Дадениот опис на ова кривично дело е нејасен, бидејки не е наведена сторената штета, која е конститутивен елемент на ова кривично дело и од која зависи правната оценка на делото. Имено, обвинетиот се обвинува дека сторил кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ, што значи дека сторената штета е од значителна вредност, но истата ниту е наведена во описот на кривичното дело, ниту пак од страна на првостепениот суд е утврдена оваа вредност. Затоа, при повторното судење потребно е судот да ја утврди и наведе оваа вредност според чл.122 од КЗ.

Исто така, описот на ова кривично дело даден во изреката е нејасен, бидејки само е наведено дека обвинетиот склучил договори за залог на идно право на удели како заемопримач со 13 вработени, но притоа поименично не се наведени кои се тие лица, колку изнесуваат нивните удели изразени во вредности, односно во парични износи, ниту пак е наведено дека од страна на обвинетиот тие лица се наведени да сторат или да не сторат нешто на штета на својот или туѓ имот според чл.247 ст.1 од КЗ.

Изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива и во

делот под II, бидејќи при утврдувањето на поединечните казни не е наведено која казна за кое кривично дело е утврдена.

Основани се жалбените наводи на жалителите дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите потребни докази и не ги утврдил сите решителни факти кои се од важност за донесување на пресудата. Покрај тоа што не се утврдени поединечните удели на секои од тринаесетте вработени и нивните вредности, не е утврдено каде завршиле паричните средства во износ од 2.190.552 денари, кои се однесуваат за продадената бетоњара, дали тие од ДОО“П.“ се уплатени на сметката на ГУП“Б.“ или не, што е од влијание за тоа дали е сторена штета за ГУП“Б.“ или не.

Вештото лице К. М. во своето вештачење наведува дека за тоа не може да се произнесе, бидејќи не биле дадени на увид потребните документи, а обвинетиот во своја одбрана наведува дека за тоа постоеле документи, па поради тоа при повторното судење потребно е да се изврши вештачење врз основа на веродостојна книговодствена документација во “П.“ и во “Б.“, кога се исплатени, на кој начин и на кого се исплатени овие парични средства.

Исто така, врз основа на веродостојна документација не е утврдено кога е продадена бетоњарата. Првостепениот суд прифатил дека таа е продадена на 30.10.2001 година врз основа на фактура бр.314 од 30.10.2001 година, испратена по факс, која гласела на износ од 59.000 германски марки плус 19% ДДВ. Според вештачењето извршено од вештото лице К. М., оваа фактура испратена по факс и во фотокопија не била книжена во 2001 година во ДГУП“Б.“ ДОО-Ш. и во ТДПТУ“П.“ ДОО-С., додека приложената фактура бр.314 од 30.10.2002 година, издадена од ДГУП“Б.“ДОО на износ од 2.190.552 денари, за која обвинетиот наведува дека бетоњарата тогаш и била продадена, била “книжена во деловните книги на соодветни сметки кај двете фирми во 2002 година“, но оваа фактура била во фотокопија.

Во врска со тоа, обвинетиот изјавува дека бетоњарата била продадена во 2001 година и притоа од една страна наведува дека одлука за продажба на бетоњарата немало, бидејќи тој бил доминантен сопственик на ДОО“Б.“, а од друга страна изјавува дека на 28.09.2002 година била донесена одлука за продажба на бетоњарата, која тој лично ја потпишал, а по грешка оваа одлука била заведена под бр.0306-334/1 од 28.09.2006 година.

Поради тоа, потребно е вештото лице врз основа на веродостојни документи во своите изворници или во заверени фотокопии, како и со увид во постоечката документација кај овие две друштва, да утврди кога е продадена бетоњарата и кога е издадена фактура за продадената бетоњара.

Што се однесува до кривичното дело “Фалсификување или уништување на деловни книги“, според изведените докази, пред се исказот на вештото лице Захари Иванов, при извршеното вештачење, од страна на обвинетиот не биле прикажани деловните книги кои биле потребни за вештачењето, а обвинетиот наведува дека целокупната документација тогаш ја дал на вештото лице и како таква таа постоела во “Б.“, па поради тоа при повторното судење потребно е тој да му ја достави на увид целокупната книговодствена документација на вештото

лице која е потребна за вештачењето.

Поради сите овие причини, следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да се задржи на битните факти и околности, без повторување и без утврдување на спореди факти и околности, кои непосредно не се однесуваат за кривичните дела за кои се обвинува обвинетиот, при што секој од вработените иматели на удели конкретно да се произнесе во врска со склучените договори за заем и за залог, примањето на парични средства, (не)уплаќањето на паричните средства за нивните удели, целта на склучувањето на овие договори и дали при сето тоа ти се измамени, односно дали од страна на обвинетиот се прикривани факти и тоа дека според обвинението без нивно знаење се уплатени нивните удели. Ова, особено што во истиот ден, 20.12.2000 година, се склучени и договорите за заем и договорите за залог на право-удел, а со општа уплатница во Заводот за платен промет извршена е уплата на уделите на вработените на ден 22.12.2000 година. При повторното судење првостепениот суд и овие договори да ги изведе како доказ во своите изворници, а доколку тоа е потребно во врска со тоа да го сослуша и нотарот И. К.

Исто така, при повторното судење, не на фотокопии туку врз основа на веродостојна книговодствена документација, која постои во двете друштва “Б.” и “П.”, да се изврши дополнување на веќе извршените вештачења, по потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да изврши правилна оценка на секој од изведените докази и да донесе правилна и законита пресуда, врз основа на поднесениот или евентуално изменет обвинителен акт, согласно со чл.338 ст.1 од ЗКП.

Апелациониот суд во Штип поднесената жалба од оштетениот И. П., преку неговиот полномошник, адвокат С. К., ја отфрли како недозволена, бидејќи според чл.351 ст.4 од ЗКП оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката на судот за трошоците на кривичната постапка, а не и по другите жалбени основи.

Со оглед дека првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно судење, поднесената жалба од оштетените Т. М., Г. М. и Д. Н., преку нивниот полномошник, адвокат В. П., која се однесува за одлуката за нивните трошоци на кривичната постапка, е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

36.=Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.547/09 од 15.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен судШтип Кж.бр.426/10.

Основниот суд во Штип со пресуда К.бр.547/09 од 15.06.2010 година, према обвинетиот Д. В. од Ш. го одбил обвинението за кривично дело “Поднесување лажни докази” од чл.366-а од КЗ, а врз основа на чл.367 ст.1 т.6 од ЗКП, бидејќи настапила апсолутна застареност за кривичното гонење. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските средства на судот. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП оштетениот

како тужител С. Л. за имотно правното побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејќи со својата пресуда не го решил на полно предметот на обвинението. Имено, првостепениот суд го одбил обвинението према обвинетиот да во текот на постапката што се водела пред Основниот суд Штип заведена под П.бр.76/02 обвинетиот изјавил и дал докази на судот дека не му се платени придонесите кон надлежните фондови на здравствено и пензиско осигурување и персонален данок за периодот од 14.01.2000 година до 29.12.2000 година, па врз основа на оваа лажна изјава била донесена и пресуда П.бр.76/02 од 16.09.2002 година.

Меѓутоа, оштетениот како тужител со поднесокот од 12.03.2010 година го проширил супсидијарниот обвинителен акт наведувајќи дека обвинетиот во постапката по предметот П.бр.787/09 кога била донесена и пресуда од 11.02.2010 година го повторил делото што му се става на товар давајќи во постапката по овој предмет лажни искази и докази дека наводно во периодот од 14.01.2000 до 29.12.2000 година не му биле платени придонесите кон надлежните фондови за здравствено и пензиско осигурување и персонален данок. Супсидијарниот тужител ова го наведува и во завршниот збор наведувајќи ги и двете пресуди на Основниот суд во Штип под П.бр.76/02 и под П.бр.787/09, а овие дејствија по овие два парнични предмети се опфатени и во решението на Основното јавно обвинителство во Штип Ко. бр.517/09 од 7.12.2009 година, со кое за истото кривично дело е отрлена кривичната пријава поднесена од оштетениот против обвинетиот.

Според тоа, обвинетиот се обвинува дека кривичното дело го сторил во два наврати, давајќи лажни изјави во текот на постапките по овие два парнични предмети, П.бр.76/02 и П.бр. 787/09, дека не му се платени придонесите кон надлежните фондови за здравствено и пензиско осигурување и персонален данок за спорниот период, врз основа на кои и се донесени овие две пресуди и поради тоа првостепениот суд бил должен да се произнесе за двете дејствија на обвинетиот, а со тоа и на полно да го реши предметот на обвинението.

Поради горе наведеното, следувааше поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да има во предвид дека во продолжение на завршниот збор оштетениот како тужител наведува дека обвинетиот пред судот и во двата предмети употребил преглед на регистрирани податоци од Фондот за ПИОМ незаверен ниту со печат ниту со штембил, што не можело да биде доказ во постапката за да се докаже дека придонесите како на него, така и на другите вработени во фирмата “М.-П.” биле платени или неплатени, додека самиот обвинет изјавува дека во периодот додека работел во М.-П. “како осигуреник” примал здравствени картони, додека на се сеќавал за тоа дали прегледот од фондот за ПИОМ што го доставил на судот бил во оригинална форма и со печат, според кој придонесите не биле платени.

Исто така, потребно е судот врз основа на веродостојни документи, во својот иворник, прибавени од надлежните органи односно фондови, да утврди дали наведените придонеси за обвинетиот како работник во критичниот период биле платени или не.

По потреба судот да иведува и други докази, при што да ги утврди сите решителни факти, да изврши правилна и целосна анализа на секој од изведените докази, да ја отстрани погоре наведената суштествената повреда на која укажува овој суд и да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

37.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 355/2008 од 24.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.429/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Ј 3, врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело „Клевета“ од чл. 172 ст.2 од КЗ, бидејќи не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува. При тоа го задолжил приватниот тужител З Д од Ш да на име судска такса за одлука плати 1.000,00 денари, како и на обвинетиот З Ј на име кривични трошоци во постапката сума од 5.460,00 денари. Тужителот за имотно правното побарување го упатил на спор.

од следните причини:

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што изреката на обжалената пресуда и наведените причини во образложението на пресудата за решителните факти од кои судот се раководел при одлучувањето, се противречни со содржината на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд прифатил дека не се докажува да обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар бидејќи статијата објавена во дневниот весник „В“ во рубриката „Ц х“ кој е предмет на ова обвинение, претставива сопствена интерпретација на новинарот, сведокот Т Ј, на кажаното во меѓусебниот разговор со обвинетиот, односно дека зборовите „болен човек кој има пасија постојано да тужи“конкретно како зборови не ги кажал обвинетиот. При тоа ја зановал обжалената пресуда на изјавата на овој сведок Т Ј од Ш, иако истиот кажал дека објавениот текст произлагува од изјавата на самиот соговорник, што ја прави пресудата нејасна и неразбирлива.

Наведената сторена суштествена повреда на одредбите на постапката, а во смисла на противречностите помеѓу она што судот го прифатил во обжалената пресуда, со изведените докази на главниот претрес, ја прават погрешна и нецелосна утврдената фактичка состојба. Имено, поднесената приватна тужба од страна на оштетениот за кривично дело Клевета, се однесува на зборовите кажани од обвинетиот,

неговиот син дека „приватниот тужител е болен човек, има пасија постојано да тужи на суд, сака да се прикаже како немоќен старец“ објавени во статија во дневниот весник „В“. Во текот на постапката сведокот Т. Ј., појаснил пред првостепениот суд дека тој како новинар ја напишал статијата во дневниот весник „В“ при што појаснил дека во обавениот разговор со обвинетиот, тој на свој начин кажал повеќе разноразни зборови и квалификации за својот татко, но поентата му била дека тако му имал пасија да оди по судови, па дека во таа смисла е болен. Сведокот како новинар извлекол само соодветен збор, адекватен на содржината на изјавата на соговорникот - обвинетиот. Обвинетиот во разговорот кажал дека татко му имал 55 години а се прикажувал како да е 63 со немера да се прави постар, во кој контекст биле напишани зборовите „сака да се прикаже како немоќен старец“, но кој факт објавен во текстот, тој како новинар не го проверувал.

По наоѓање на овој суд, изјавата на сведокот упатува на фактот дека обвинетиот изјавил пред новинарот навреди и неистини за приватниот тужител, кој што како такви биле изнесени во објавениот текст. При тоа констатацијата на првостепеното суд дека текстот потекнува од претходно објавената статија на тужителот во истиот дневен весник, не го ослободува обвинетиот од одговорноста за стореното кривично дело. Имено, објавениот текст од страна на приватниот тужител не содржи никаква навредлива содржина за сега обвинетиот, ниту му дава за право да изнесува такви навредливи зборови, со кои што директно ја повредил неговата чест и углед. Од друга страна од изјавата на сведокот Т. Ј. јасно е дека во случајот не станува збор за демант даден од сега обвинетиот на претходно објавената статија, но негово лично видување на ситуацијата, негова верзија на настаните.

Од сето погоре изнесено, по наоѓање на овој суд постои сомневање во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, а со тоа и правилната примена на материјалното право, кога обвинетиот го ослободил од обвинението да го сторил кривичното дело „Клевета“ од чл 172 ст2 од КЗ, бидејќи од изведените докази во текот на постапката тоа не се докажало.

Од овие причини следувааше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, а при тоа посебно да го цени исказот на сведокот Т. Ј. Тогаш со правилна примена на материјалното право, да донесе правилна и на закон заснована одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и вината кај него за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

38.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.193/2009 од 09.06.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.432/10.

«Основниот суд во Штип» со обжалената пресуда обвинетиот У. Т. врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот “ по чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи од изведените докази во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Притоа одлучил кривичните трошоци во постапката во износ од 21.600,00 денари да паднат на буџетските сретства, а оштетениот З. Р. преку неговиот законски застапник З. М. за остварување на имотно правното барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд од изведените докази на главниот претрес утврдил дека не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се обвинува од причина што истиот во критичниот момент со возилото се движел по левата сообраќајна лента, притоа вршел обиколување на група пешаци-деца со брзина од 46,30 км/час додека оштетениот пешак, детето Р. се движел со групата по десната страна од коловозот пришто ненадејно без претходно да се увери дали има возило претрчал преку коловозот од десно кон лево, на кој начин создал опасна ситуација и ја предизвикал сообраќајната незгода.

Од извршеното вештачење и непосредниот распит на вештото лице Л. А., произлегува дека оштетеното дете кое во моментот на случувањето на незгодата имало 12 години придонело за случувањето на сообраќајната незгода, меѓутоа од изведените докази меѓу кои и изјавата дадена од обвинетиот во негова одбрана, неспорно е дека во критичниот момент тој ги забележал децата на коловозот и притоа не постапил согласно законот односно не управувал со возилото со посебна претпазливост, не ги предупредил со давање на звучен сигнал, имајќи во предвид дека станува збор за пешаци-деца. Со наведените дејствија постои пропуст во дејствијата на обвинетиот кој што откако ги забележал децата на патот отпочнал да ги забикокува со брзина од 46,30 км/час што во дадените услови претставува повреда на одредбата од чл.25 ст.1 и чл.19 ст.1 од ЗБСП.

Во случајот несомнено е дека кај оштетеното дете постои придонес во случувањето на сообраќајната незгода, бидејќи на критичното место претрчало од десно кон лево на коловозот, меѓутоа сепак неговото постапување не ја исклучува одговорноста на обвинетиот кој што со своите дејствија има пропусти во однос на внимателноста во управувањето со возилото. Обвинетиот постапувајќи спротивно на законските одредби од ЗБСП каде согласно чл.19 утврдено е дека на делот од патот по кој се движат деца возачот е должен да вози со особена претпазливост и со таква брзина со што ќе овозможи да го запре возилото во случај на потреба. Неспорно е дека има вина за настанување на сообраќајната незгода кога истиот откако ги забележал пешаците-деца несоодветно реагира на конкретната ситуација, недал

звучен сигнал имајќи во предвид дека станува збор за пешаци-деца кои прават непредвидливи, непромислени движења. Обвинетиот требало да се движи со особено внимание и со таква брзина да во секој момент може да го запре возилото.

Од сето погоре изнесено поради погрешна и нецелосна оценка на изведените докази во текот на постапката првостепениот суд погрешно го применил материјалното право поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката врз основа на што со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука по однос на вината кај обвинетиот за настанатата сообраќајна незгода и степенот на одговорноста.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

39.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 252/2009 од 01.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.433/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот М Д од Ш го ослободил од обвинение врз основа на чл. 368 т.3 од ЗКП за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото за кое се обвинува. Согласно чл. 93 ст.1 од ЗКП, кривичните трошоци во постапката во износ од 2.275,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства. Согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетената Н И од Ш, за остварување на имотно правното побарување на име штета ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Првостепениот суд дал неправилна анализа и оценка на дел од изведените докази и поради тоа не ги утврдил правилно решителните факти од кривично правниот настан.

Од записникот за увид на лице место на СВР Ш бр. 31.2 Ку.бр.96 од 22.11.2008 година, како и од албумот со фотографии бр. 944/2008, се утврдува начинот на извршување на кривичното дело критичниот ден од страна на сторителот на кривичното дело и местото од каде сторителот влегол во семејната кука на оштетената Н И. Од исказот на оштетената Н се утврдува кои предмети и биле одземени од домот на оштетената при извршената кражба, и каква е нивната вредност, а од нејзиниот исказ се утврдува и дека оштетената барала предметите кои биле одземени да бидат вратени во исправна состојба или оштетно побарување во вкупна вредност за сите одземени предмети 12.000,00 денари. Вештачењето од Одделението за криминалистичка техника при МВР С, од кое се утврдува со сигурност дека трагите од папиларни линии фиксирани при извршениот увид во семејната кука на оштетената по стореното

кривично дело, а кои се наогале на пластичниот капак за мириси во куќата на оштетената, потекнувале од палецот на левата рака на обвинетиот М Д, првостепениот суд како доказ не го прифаќа при утврдувањето на фактичката состојба, иако ги прифаќа решителните факти кои се утврдуваат од споменатото вештачење, без да се наведат причините поради кои првостепениот суд ова вештачење не го ценел како доказ при утврдување на фактичката состојба. Со ниту еден од изведените докази не се става под сомнение фактот дека на пластичниот капак за мириси од семејната куќа на оштетената постоеле траги од папиларни линии кои потекнуваат од палецот на левата рака на обвинетиот. Овој доказ е во директна спротивност со изнесената одбрана на обвинетиот М, кој категорички негира дека бил во куќата на оштетената и дека го сторил кривичното дело за кое се терети.

Поради тие причини неосновано се наведува во првостепената пресуда, при утврдувањето на фактичката состојба дека исказот на обвинетиот не бил во спротивност со ниту еден од изведените докази пред првостепениот суд.

При изнесувањето на правните причини, поради кои првостепениот суд го ослободил од обвинение обвинетиот М, се наведува дека првостепениот суд не го прифатил вештачењето на МВР на папиларните линии и отпечатоци, како доволен доказ за утврдување на кривичната одговорност на обвинетиот, бидејќи не можело да се утврди времето на настанувањето на отпечатоците, односно папиларните линии, кои наводи по оценка на овој суд се неосновани, од причини што обвинетиот при изнесувањето на својата одбрана не се бранел со тоа дека некогаш претходно бил во семејната куќа на оштетената Н пред кривично правниот настан и дека тие отпечатоци се од тогаш останати, туку дека обвинетиот никогаш не бил во домот на оштетената Н.

Од тие причини сметаме дека првостепениот суд неосновано го ослободил од обвинение обвинетиот М, поради недокажаност.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

40.=Пресуда на Основниот суд Штип К.бр. 442/08 од 24.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.436/10.

Основниот суд во Штип со обжаленат апресуда, обвинетиот А М од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Напад врз службено лице при вршење на работи од безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ и му изрекъл условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 10 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот не стори кривично дело во рок од 2 години по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил да плати пашални трошоци, сума од 2.000,00 денари како и 1.500,00 денари на име трошоци во постапката.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена

повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, и во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мерка противречни. Постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази. Првостепениот суд во диспозитивот и во образложението на пресудата наведува дека обвинетиот на 23.07.2008 година околу 02,15 часот пред трафиката „ЗИППО“ ДООЕЛ Ш, лоцирана на ул„М Т“ во Ш го нападнал службеното лице З Н, вработен како полицаец во СВР Ш кој вршел работи на јавна безбедност, на начин што кога оштетениот З интервенирал по нарушениот јавен ред и мир, од настанатата расправија пред трафиката и сакал да спречи физичка пресметка меѓу продавачот Р П и обвинетиот А, тогаш обвинетиот му пришол од зад грб и со раце го турнал оштетениот З, кој паднал на земјата при што се здобил со телесна повреда, огреботина во пределот на дланката од десната рака. Ваквата констатација на првостепениот суд е во директна противречност со изјавата на оштетениот З Н, распрашан во својство на сведок, кој изјавил на записник од главен претрес дека обвинетиот немал никаква намера да го удри оштетениот З Н, туку дека туркањето се случило со единствена цел, обвинетиот да дојде до сведокот Р, по негово мислење најверојатно за да го нападне. Изјавата на оштетениот укажува дека обвинетиот немал намера да го нападне него како службено лице и оваа изјава е во противречност со фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд, односно утврдениот факт дека А му пришол на оштетениот од зад грб и со раце го турнал, при што тој паднал на земјата и се здобил со повреди.

Кривичното дело „Напад врз службено лице при вршење на работи од безбедноста“ од чл. 383 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, може да се изврши само со умисла, а не е предвидена одговорност за ова кривично дело, во случај да обвинетиот постапувал од небрежност.

Поради наведените суштествени повреди, првостепениот суд погрешно ја утврдил фактичката состојба и погрешно го применил материјалното право, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и да се врати на повторно разгледување и одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и на правилно утврдена фактичка состојба да го примени материјалниот закон.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

41.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.213/09 од 18.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.48/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.213/09 од 18.12.2009 год. обвинетиот Д. З. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето и имото во

сообраќајот“ од чл.300 ст.3 в.в. со чл.297 ст.3 и ст.1 од КЗ, за кое го осудил со парична казна, при што му утврдил 50 дневни глоби, во вредност на една дневна глоба од 6 евра, односно му изрекол парична казна од 300 евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.000,00 денари, како и на име кривични трошоци на постапката 13.425,00 денари. Оштетениот Д. Г. преку неговиот полномошник Н. Н. од Ш. за остварување на имотно-правно побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда прифатил дека причина за оваа незгода е тоа што обвинетиот во услови на влажен и лизгав коловоз на критичното место не ја прилагодил брзината на движењето спрема условите и состојбата на патот и во централното градско подрачје возилото го управувал со брзина од 44 км на час, што е спротивно на чл.37 од ЗБСП, а при тоа не дал јасен опис на дејствијата што ги превзел оштетениот на крстосницата, односно каде и во кој правец истиот се движел. Ваквата изрека на обжалената пресуда е нејасна, неразбирлива, противречна со образложението и наведените причини за решителните факти во истото, кои што не произлегуваат од содржината на изведените докази.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сомневање со анализа и оцена на изведените докази во текот на постапката. Имено согласно извршеното вештачење од страна на дипломиран сообраќаен инженер Л. А. утврдено е дека причина за незгодата претставува непрописното преминување на крстосницата од страна на сега оштетениот -возач на велосипедот со мотор и непочитување на знакот стоп, а со тоа и недавање предност на минување на возилата што се движеле по ул: “М. Т.“, меѓу кои што било и возилото на обвинетиот. Во случајот вештото лице утврдило дека неприлагодената брзина на возилото на обвинетиот наидувајќи на крстосницата допринело за настанување на незгодата предизвикана од страна на оштетениот.

Од погоре наведеното, при целосна анализа на даденото вештачење и останатите изведени докази во текот на постапката, се утврдува да доколку возачот на велосипедот со мотор го почитувал знакот стоп и дал предност на минување, односно го пропуштил возилото на обвинетиот, незгодата би била избегната. Во случајот брзината на возилото на обвинетиот не била прилагодена према условите и состојбите на патот во услови на влажен коловоз и наидување на крстосница, меѓутоа истата согласно изведените докази не може да се утврди дека претставува причина за настанатата незгода.

Во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека посебно го ценел придонесот за настанатата незгода од страната на оштетениот Д. Г., кој неправилно преминал на крстосницата непочитувајќи го поставениот знак “стоп“, а со тоа не му дал предност на возилото управувано од обвинетиот и со тоа ја створил опасната

ситуација, односно ја предизвикал сообраќајната незгода. Вака даденото образложение во колерација со изведените докази во текот на постапката, меѓу кои посебно наведеното вештачење од вештото лице, пресудата ја чини нејасна, неразбирлива, контрадикторна на изведените докази, поготово што вештото лице во своето вештачење на стр.5 последен став вели „Возачот на ПМВ имал мало незначително задоцнување во реакцијата со кочење но и доколку реагирал на време до незгодата сепак би дошло“, за да во своето мислење во т.6 ст.2 вели „со неприлагодената брзина возачот на ПМВ О. наидувајќи на крстосницата допринел за настанување на незгодата“. Не е расчистено битното прашање дали кај обвинетиот постојат пропуштања и какво влијание имаат за остварениот контакт. Имено бидејќи возачот на велосипедот со мотор навлегол целосно на коловозната лента по која обвинетиот се движел со ПМВ, се поставува прашањето дали кај него постојат пропуштања и кои дејствија би можеле да се доведат во причинска врска со незгодата. Ова поготово што причината за навлегување на велосипедот со мотор на коловозната лента по која се движел обвинетиот со ПМВ не била предизвикана од неправилно или непрописно движење на обвинетиот со ПМВ О. а.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката, погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот ќе треба да ги изведе и изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката, да го повика и сослуша вештото лице заради утврдување на сите решителни факти, кои се од значење за правилно одлучување, за кои што наведените причини во образложението на пресудата се противречни со содржината на изведените докази и врз основа на тоа на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе на законот заснована одлука по однос на прашањето кој од учесниците во сообраќајот со непочитување на одредбите од ЗБСП, е виновен и ја предизвикал сообраќајната незгода предмет на ова обвинение.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

42.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.4/09 од 13.04.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.503/09.

«Основниот суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.4/09 од 13.04.2009 година, под ст.1 од изреката, обвинетата С. А. од Ш. ја огласил за виновна за кривично дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.5 в.в. ст.1 од КЗ и и изрекол условна осуда со која и утврдил казна затвор во траење од 2 години, која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно ја задолжил да плати на име паушал 3.000,00 денари како и трошоци во постапката износ од 9.440,00 денари.

Под ст.2 од изреката, обвинетата С. А. ја ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.3 од ЗКП за дејствие кое не влегува во состав на кривичното дело „Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл. 353 ст.5 в.в. ст.1 од КЗ, за кое обвинетата под ст.1 од изреката била огласена за виновна и казнета според законот.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.7 од ЗКП, бидејки со пресудата првостепениот суд не го решил наполно предметот на обвинението. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај воопшто не се произнел по однос на т.1 и т.2 од обвинението.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда и на одредбата од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејки изреката на обжалената пресуда во ослободителниот дел под ст.11 од изреката е нејасна и неразбирлива. Конкретно, првостепениот суд во ослободителниот дел на својата пресуда навел дека обвинетата за опишаните дејствија согласно чл.368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение, бидејки опишаните дејствија во ст.11 од изреката не влегувале во составот на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое дело обвинетата била огласена за виновна и казнета според законот. Ако првостепениот суд во ослободителниот дел се повикува на чл.368 т.3 од ЗКП, што подразбира ослободување на обвинетата од обвинение за опишаните дејствија поради недокажаност, воопшто не е разбирливо зошто првостепениот суд навел и зошто смета дека опишаните дејствија под ст.11 од изреката не влегуваат во составот на кривичното дело по чл.353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, а за кое дело обвинетата под ст.1 од изреката е огласена за виновна. Овие дејствија според обвинението влегуваат во составот на кривичното дело од чл.353 ст.5 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ, а кое дело и се става на товар на обвинетата.

Првостепениот суд вршејќи правна преквалификација обвинетата С. А. ја огласил за виновна за кривично дело од чл. 353 ст.5 в.в. со ст.1 од КЗ, наместо за постојното кривично дело според обвинението по чл. 358 ст.5 в.в. со ст.3 и в.в. со ст.1 од КЗ. Таква преквалификација првостепениот суд можел да направи, бидејки согласно чл.364 ст.2 од ЗКП (пречистен текст) судот не е врзан за предлозите на тужителот во поглед на правната оценка на делото. Меѓутоа, првостепениот суд согласно чл.364 ст.1 од ЗКП (Пречистен текст) е врзан за описот на делото, па пресудата што ја донел во конкретниот случај може да се однесува само на обвинетата С. која е оптужена со обвинението, но мора да се однесува само на делото што е предмет на обвинението содржано во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт. Ако се спореди описот наведен во обвинението кое не е изменето на главниот претрес и описот наведен во изреката на првостепената пресуда се забележуваат суштински разлики-отстапувања поради што повеќе од очигледно е дека првостепениот суд го повредил објективниот идентитет на обвинението, односно описот на кривичното дело, кога без измена на истото од страна на овластениот

тужител, самиот го менува обвинението, во смисла на тоа кога наведува дека наместо обвинетата со превземените дејствија да причинила значителна имотна штета на Фондот за П.од 54.621.722,00 денари и за овој износ наместо да прибавила корист за АД „Б“, си прави своевидно обвинение во изреката на пресудата, во смисла на тоа дека обвинетата со превземените дејствија оневозможила навремена наплата на придонесите за П. во вкупен износ од 54.621.722,00 денари во корист на Ф. С., стручна служба Штип од жиро сметките на „Б“ АД Ш.. Со ваквото постапување, првостепениот суд го пречекирил обвинението, суштествено повредувајќи го чл. 381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, односно целосно и наполно да го реши предметот на обвинението, да постапува по поднесеното обвинение и да се придржува на дадениот опис во него, а суштински измени на обвинението може, се разбира по негова оценка да направи само овластениот тужител, потоа на сигурен начин да утврди дали обвинетата во конкретниот случај навистина била спречена да си ги изврши своите задолженија од нејзините претпоставени, па во таа смисла да утврди дали кај истата постои субјективниот елемент-умисла за извршување на кривичното дело што и се става на товар. Во таа смисла првостепениот суд со посебно внимание да ги цени и конкретните дејствија што обвинетата ги превзела и оние што не ги превзела во врска со извршените контроли во АД Б. Ш., но со исто внимание да ги цени и исказот на претствникот на оштетениот Фондот за ПИОМ Виолета Чукузовска која јасно и недвосмислено изјавила дека на Фондот не му била нанесена штета како и вештачењето од БСВ Скопје со кое е утврдено дека Фондот за ПИОМ не е оштетен во овој случај ниту пак некој прибавил имотна корист од овој случај затоа што според вештачењето се било направено во согласност со законските прописи на РМ. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд, а пред се откако ќе го реши наполно и целосно предметот на обвинението, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

43.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 418/09 од 14.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.506/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.418/09 од 14.06.2010 год. обвинетата М. К. од Ш. ја ослободува од обвинение врз основана чл.342 ст.1 т.3 од ЗКП, за кривично дело “Фалсификување или уништување деловни книги“ од чл.280 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетата го сторила кривичното дело за кое се

обвинува.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што причините во пресудата се наполно нејасни и во значителна мера противречни и постојат недостатоци во образложението на пресудата за одлучните факти. Имено, во правните причини првостепениот суд наведува дека „Судот од ниту еден доказ не можеше со сигурност да утврди дали од страна на вештото лице биле побарани на увид деловните исправи и списи - документи за задолжување или не, обвинетата не ги дала и на тој начин ги прикрила или не биле побарани од причина што фирмата била ликвидирана“, меѓутоа противречноста на ова тврдење се гледа во самиот факт што вештото лице од Бирото за судски вештачења во својот писмен наод и мислење СВ I 12/2008 од 18.04.2008 год. констатира „дека на вештачењето присуствувала обвинетата М. К. како сопственик и директор на поранешната „А.-1“ и дека фирмата „А.“ не презентираше никаква документација, бидејќи за истата завршена е стечајна постапка со правосилност од 31.07.2006 година“. Ако на констатираниот факт од вештото лице во писмениот наод и мислење се додаде и фактот на непроверената одбрана на обвинетата М., дадена преку нејзиниот бранител (бидејќи истата на главниот претрес се брани со молчење) дека над фирмата „А.“ ДООЕЛ чиј управител била таа со решение Ст.бр.107/06 од 14.07.2006 год. е отворена и заклучена стечајна постапка, а вештачењето по предметот К.бр.227/08 е вршено во период од 14.04. до 18.04.2008 год., тогаш останува неутврдениот решителен факт дали според чл.34 и чл.200 ст.5 и ст.6 од Законот за стечај (Службен весник на РМ бр.34/06 од 14.03.2006 год.) обвинетата била должна и дали можела да ја презентира книговодствената документација на вештото лице и од тука да се цени дали нејзиното нечинење преставува кривично дело. Во ова смисла првостепениот суд не ги извел сите нужни и расположиви докази, особено што не го распрашал стечајниот управник, за да каже каде се наоѓа книговодствената документација на фирмата.

Сторената суштествена повреда на постапката има придонес и за нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита законитоста на донесената пресуда, поради што следуваше да се одлучи како во изреката.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ја острани сторената повреда преку изведување на доказите и утврдување на сите нужно потребни факти, како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Согласно чл.351 ст.5 од ЗКП оштетениот може да ја побива пресудата само поради одлуката за трошоците на кривичната постапка, па поради тие причини овој суд врз основа чл.374 од ЗКП ја отфрли жалбата на оштетениот С. М. од Ш., изјавена лично од него, како недозволена.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува, жалбата на оштетениот С. М. од Ш. поднесена преку својот полномошник, адвокат С. С. од Ш., со која пресудата ја напаѓа по однос на одлуката за трошоците

на постапката, овој суд ја оцени за беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

44.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 219/2004-II од 06.04.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.507/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда обвинетиот Р Ј од П го огласил за виновен за кривично дело од чл. 89-а од Законот за игри на среќа и за забавни игри и му утврдил условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од една година чие извршување го одложил условно во рок од една година доколку за време на рокот на проверување не стори ново кривично дело и го задолжил да плати паушал од 2.000,00 денари. Согласно чл. 89-а ст.2 од Законот за игри на среќа и забавни игри го задолжил обвинетиот имотната корист во износ од 422.631,00 денари да ја плати на сметка на Буџетот на РМ во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, а согласно чл. 100-а ст.1 од КЗ од обвинетиот одзел кукиште од компјутер „П 2“ и кукиште од компјутер марка „К - т 50X М“.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.10 од ЗКП, од причини што со донесената првостепенa пресуда е повредена законската одредба на чл. 395 од ЗКП, каде е предвидено дека во колку е изјавена жалба само во корист на обвинетиот, пресудата не смее да се измени на негова штета по однос на правната оценка на делото и на кривичната санкција, оваа повреда е од апсолутен карактер.

Од списите во предметот се утврдува дека со првостепената пресуда К.бр. 219/2004 од 20.02.2007 година, обвинетиот е огласен за виновен за кривичното дело од чл. 89-а од Законот за игри на среќа и на забавни игри, и изречено му е алтернативна мерка - условна осуда со утврдена казна затвор во траење од 6 месеци, чие извршување е условено за рок од една година, доколку за време на рокот за проверување обвинетиот не стори ново кривично дело.

Иако оваа пресуда не беше обжалена од Основниот јавен обвинител, по основот на одлуката за кривичната санкција, туку е поднесена само жалба од Основниот јавен обвинител во Штип по основот на одлуката за прибавената имотна корист од обвинетиот, при повторното судење и одлучување со првостепената пресуда К.бр. 219/2004-II од 06.04.2009 година, обвинетиот е огласен за виновен, изречена му е алтернативна мерка - условна осуда, но со поголема утврдена казна затвор во траење од една година, условена со рок на проверување од една година, со што е изменета кривичната санкција на штета на обвинетиот.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

45.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр.373/09 од 27.05.2010 год.,- СЕ УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.507/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.373/09 од 27.05.2010 год. обвинетиот Д. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколу обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати такса по одлука износ од 800,00 денари и да му плати на тужителот Ѓ. Д. од Ш. трошоци по постапката во износ од 3.600,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Ѓ. Д. од Ш. за своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

од следните причини:

Обвинетиот Д. П. во својата одбрана го негира сторувањето на кривичното дело, наведувајќи дека откако приватниот тужител го испровоцирал обвинетиот, тужителот бил тој кој замавнал со рацете за да го удри обвинетиот, а кога тужителот се бутнал на кај обвинетиот, тој со неговите две раце го фатил за лицето и го отргнал од него, наведувајќи дека воопшто не е точно дека го удрил со тупаници и дека го изгребал по лицето. Имајќи го во предвид овој исказ, како и фактот дека не постои лекарско уверение на име на оштетениот, туку само медицинска потврда, која е издадена на ден 27.08.2009 год., а кривичното дело за кое се терети обвинетиот е сторено на ден 20.06.2009 год., (повеќе од два месеци од кривично-правениот настан), а од потврдата не може со сигурност да се утврди дали Д-р. Х. О. извршил лекарски преглед над оштетениот-тужителот или пак извршил увид во работниот дневник и ги навел податоците во потврдата, се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ.

Заради утврдување на овој релевантен факт од кој ќе зависи и фактот дали постои кривичната одговорност кај обвинетиот, првостепениот суд ќе треба: да се утврди кој лекар го лично прегледал тужителот, да се изврши увид во лекарскиот дневник и да се утврди кога обвинетиот се јавил на лекарски преглед, дали постои дијагноза во лекарскиот дневник, дали постои број на здравствена книшка, терапија, кој ги завел податоците во лекарскиот дневник и дали постои разлика во ракописите и бојата на пишуваното и да го повика лекарот кој ја издал медицинската потврда Д-р О., за да се распраша на околноста зошто оваа медицинска потврда е издадена после два месеци од настанот, како и да се распрашаат предложените сведоци поименично наведени во жалбата.

Од сите овие причини, погоре наведени утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во

предвид горе наведените укажувања да ги изведе повторно веќе изведените докази, како и предложените докази во жалбата на обвинетиот, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, како би можел да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

46.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 387/2008 од 14.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.51/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 387/2008 од 14.12.2009 година, обвинетите С Д од Ши ЈП за комунални, производни и услужни работи „ПО Ш ги ослободил од обвинението, согласно чл. 368 т.3 од ЗКП, дека сториле кривично дело и тоа: првообвинетиот С Д од Ш како директор - одговорно лице во ЈП за комунални, производни и услужни работи „И“ ПО Ш, кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа“ од чл. 170 ст.1 од КЗ, а второобвинетиот ЈП за комунални, производни и услужни работи „И“ ПО Ш кривично дело „Непреземање мерки за заштита при работа“ од чл. 170 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ. Согласно чл. 93 од ЗКП, одлучил трошоците на постапката да паднат на товар на Буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Јавниот обвинител при Основното јавно обвинителство во Штип за погрешно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека критичниот ден 14.08.2008 година, оштетениот Т бил пронајден приклевен помеѓу страницата на фургонот и самиот континер, при што дошло до смачкување на градниот кош и престанување на срцевата акција од кои повреди и починал истиот ден, но од ниту еден доказ не можел да го утврди начинот и причината поради која дошло до тоа, односно на кој начин оштетениот се нашол приклевен, при што се здобил со предметните повреди, така што не можел да утврди дали евентуалната необученост на оштетениот за ракување со механизмите на фургонот за собирање на смет, би била причината за настапените последици. Исто така, првостепениот суд од изведените докази утврдил дека кај обвинетиот С како одговорно лице не постоела умисла и свесност за спроведување на законските обврски од чл. 31 од Законот за безбедност и здравје при работа, а бидејќи постоењето на вина кај обвинетите правно лице би произлегло од евентуално утврдените инкриминирачки дејствија на обвинетиот С како одговорно лице во правното лице кои дејствија не се докажале, а поради кое нешто првостепениот суд утврдил дека делата кои им се ставаат на товар на обвинетите останале недокажани, па од овие причини судот одлучил обвинетите да ги ослободи од предметното обвинение.

Меѓутоа, по наоѓање на овој суд, а при тоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи судот не ги извел сите

потребни докази за утврдување на една правилна и потполна фактичка состојба. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази од кои што со сигурност би можел да го утврди решителниот факт, дали неизвршената обука предвидена согласно чл. 31 од Законот за безбедност и здравје при работа е од релевантно значење за овој кривично правен настан, односно првостепениот суд требало да утврди дали за ракување со механизмите на фургонот за собирање на смет, а при тоа имајќи го во предвид фактот дека во работниот процес биле поведени нови средства за работа - нови камиони, кои биле со поинаков механизам за подигање на континјерите, и дали неминовно и нужно се јавува потребата од обука во теоретска и практична смисла, и во таков случај дали лицето што само ракува со механизмите на фургонот се изложува сам себе си на значителна опасност, од причина да биде зафатен и вовлечен во истиот. Имено, судот од изведените докази со сигурност не утврдил дали овој работен процес, задолжително треба да го извршуваат две лица истовремено и дали во конкретниот случај доколку бил присутен и сведокот З би дошло до истите последици или пак истите би биле спречени или намалени, при тоа имајќи го во предвид исказот на сведокот З, кој децидно изјавил дека критичниот момент отишол да купи сок со согласност со оштетениот - сега покојниот Т.

Поради сите овие причини не може да се испита правилната примена на КЗ, па затоа следуваеше пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, односно со цел да утврди една правилна и потполна фактичка состојба, неминовно се јавува потребата да биде извршено вештачење од страна на вешти лица со соодветна стручна спрема од Бирото за судски вештачења - С, за да може да се утврди дали пред да биде пуштен во употреба фургонот за собирање на смет, а кој бил со поинаков механизам за подигање на континјерите, нужно имало потреба од обука на лицата кои ќе работат со истиот, дали задолжително при ракувањето со истиот имало потреба од двајца работници, т.е. дали истата работа можел да ја работи само еден работник и дали притоа работникот кој сам работи не се доведува себе си во значителна опасност и откако ќе се изврши вештачење, тогаш судот ќе може да утврди една правилна фактичка состојба и ќе може да одговори на прашањето дали има пропусти и одговорност на страна на обвинетото одговорно лице во правното лице и пропусти на страната на обвинетото правно лице.

Поради горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.394/09 од 22.06.2010 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел),- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 511/10.

«Основен суд Штип» со обжалената пресуда К.бр.394/09 од 22.06.2010 година под ст.І од изреката обвинетите Н. Г. и М. Габерова двајцата од Штип ги огласил за виновни и тоа Н. Г. за едно кривично

дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ, а обвинетата М. Г. ја огласил за виновна за едно кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и за едно кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ па ги осудил и тоа: на обвинетиот Н. Г. за кривичното дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а за кривичното дело “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ му утврдил парична казна од 15 дневни глоби во износ од 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари, па за двете кривични дела согласно чл.44 ст.1 и 2 т.4 од КЗ на обвинетиот Н. Г. му изрекот единствена парична казна од 30 дневни глоби во износ од 300 Евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. На обвинетата М. Г. за кривичното дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ и утврдил парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а за кривичното дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ и утврдил парична казна од 15 дневни глоби во износ до 150 Евра во денарска противвредност од 9.150,00 денари, па за двете кривични дела согласно чл.44 ст.1 и 2 т.4 од КЗ и изрекот единствена парична казна од 30 дневни глоби во износ од 300 Евра во денарска противвредност од 18.300,00 денари. Вредноста на една дневна глоба за двајцата обвинети првостепениот суд ја одредил на 10 Евра во денарска противвредност од 610,00 денари сметано по 61,00 денари за едно Евро. Воедно ги задолжил обвинетите паричната казна да ја платат во корист на Републички буџет Скопје во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно Законот за судските такси ја задолжил приватната тужителка Г. Г. да плати во корист на Републички буџет Скопје на име такса за пресуда сума од 800,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.89 и 92 од ЗКП ги задолжил обвинетите Н. и М. Г. солидарно да платат на приватната тужителка Г. Г. од Штип кривични трошоци во постапката износ од 8.245,00 денари, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП приватната тужителка Г. Г. за имотно правното барање ја упатил на спор.

Под ст.II од изреката против обвинетите Н. Г., М. Г. и С. А. го одбил обвинението врз основа на чл.367 т.3 од ЗКП за кривични дела “Навреда“ по чл.173 ст.1 од КЗ, “Загрозување на сигурноста“ од чл.144 ст.1 од КЗ и кривично дело “Клевета“ од чл.172 ст.1 од КЗ в.в со чл.22 од КЗ како соизвршители, бидејќи полномошникот на приватната тужителка во текот на главниот претрес се откажал од обвинението.

Под ст.3 од изреката обвинетата С. А. од Ш. согласно чл.368 т.3 од ЗКП ја ослободил од обвинение за едно кривично дело “Навреда“ од чл.173 ст.1 од КЗ према тужителката Г. Г., бидејќи не се докажало делото што и се става на товар на обвинетата. Согласно чл.102 ст.3 од ЗКП, приватната тужителка Г. Г. од Ш. за остварување на имотно правното барање ја упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите за погрешно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна

оценка на изведените докази како и поради недоволно изведување на докази, погрешно ја утврдил фактичката состојба. Имено, првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетите Н.и М. Г. на ден 02.09.2009 година околку 17,00 часот во семејната кука која се наоѓа на ул.„Х. Б. “ бр. во Ш. откако приватната тужителка се симнала кај првообвинетиот за да го земе своето малолетно дете, истиот почнал да ја навредува со следните навредливи зборови: “Пичка ти мајчина, да те ебам у курвата, ти си ороспија, курва, не сакам курви и ороспии во куката, ти се ебеш со кого стигнеш и каде стигнеш, се ебеш и со сите таксисти, еден влезе друг излезе“, а приватната тужителка при тоа не одговорила на навредите на обвинетиот Н., меѓутоа откако нејзиниот сопруг С. ги слушнал навредите, се симнал кај првообвинетиот Н. и прашал во што е проблемот, но првообвинетиот продолжил со навредите со зборовите: “ Она е курва, се ебе пред твој очи, детето не е твое, детето е од друг, јас со свои очи имам видено како се ебе во мојата кука, ќе те одерам жива како јаре и ќе те закачам на портата да се сушиш, ќе те згазам, ќе те запалам, ќе те исечкам и ќе те убијам“, па во тој момент второобвинетата М. која се наоѓала во непосредна близина на приватната тужителка и ги упатила следните навредливи зборови: “Она не ми е снаа, она е курва, толку си прост што три години трпиш како она се ебе пред твојте очи, она е шопка од Т., нејзината кука во Т. е дувло на курви, вошкарка дојде од планината, едвај ја исчистивме од вошки, таму у селото немавте купатило и клозет, пуна си со бактерии“, а потоа му се обратила на сопругот на тужителката со зборовите: “Сега ќе ти ја кажам вистината, она е курва и заедно со мајка и и сестра и ја утепеле баба и за да можат да се ебат на раат“. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил поклонувајќи верба на исказот на приватната тужителка Г. Г. распрашана во својство на сведок и на исказот на нејзиниот сопруг, сведокот С. Г.. Меѓутоа, ваквата прифатена и утврдена фактичка состојба по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи од исказите на обвинетите Н. и М. Г. дадени во нивна одбрана јасно и недвосмислено произлегува дека обвинетите на адреса на приватната тужителка критичниот ден, во критичното време и на критичното место ниту упатувале навреди, ниту изнесувале неистинити работи за неа, ниту пак обвинетиот Н. и се заканувал на приватната тужителка. Од списите по предметот се утврдува и произлегува дека очевидци на настанот немало. Приватната тужителка во текот на првостепената постапка се обидела да ги потврди наводите во тужбата преку распит во својство на сведок на лицето Б. П., меѓутоа од исказот на овој сведок се утврдува дека истиот не бил очевидец на таков кривично-правен настан, каков што сака да прикаже приватната тужителка дека се случил. При една ваква состојба на работите кога нема други докази, а обвинетите го негираат кривично-правниот настан и кривичните дела што им се ставаат на товар, колку може да се поклони верба на приватниот тужител и на неговиот брачен другар во случајот на сведокот С., во таква иста мера може да се поклони верба и на исказите на обвинетите. Првостепениот суд во таа смисла бил должен во смисла на чл.14 ст.2 од ЗКП со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што ги товарат обвинетите, така и оние кои одат во нивна корист. Уште повеќе се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба во осудителниот дел под ст.1 од изреката и поради тоа што во

конкретниот случај од списите по предметот се утврдува дека односите помеѓу приватната тужителка и нејзиниот сопруг С. од една страна, со обвинетите Н. и М. Г. од друга страна се крајно нарушени и токму поради тоа исказите на приватната тужителка и сведокот С. треба да се ценат со особено внимание. Дека исказот на приватната тужителка, како и исказот на сведокот С. треба да се анализираат и ценат со посебно внимание, произлегува и оттаму што приватната тужителка преку нејзиниот полномошник на записник за главен претрес од 22.06.2010 година, вршејќи “уредување” на тужбата, на обвинетиот Н. покрај другото му ставила на товар и тоа дека во присуство на сведокот Б. П. од Н. и ги упатил на нејзина адреса навредливите зборови: “Се ебеш и со сите таксисти, еден влезе, друг излезе”, како и тоа дека во присуство на овој сведок обвинетиот Н. ја нарекол тужителката “курва” и сл., меѓутоа од исказот на сведокот Б. П. јасно и недвосмислено произлегува дека тој не бил присутен на некаква расправија и не бил очевидец на таков настан, а потврдува дека критичниот ден бил за кратко време во Ш. кај приватната тужителка која му е тетка, а кога сведокот си заминал, приватната тужителка му се јавила преку телефон и му кажала дека обвинетиот Н. и ги упатил на нејзина адреса напред наведените навредливи зборови.

Врз основа на погрешно утврдена фактичка состојба првостепениот суд погрешно и на штета на обвинетите го применил Кривичниот законик кога под ст. I од изреката ги огласил за виновни за наведените кривични дела.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да ја надопolni доказната постапка со тоа што да изврши соочување помеѓу приватната тужителка Г. Г. и сведокот С. Г. од една страна со обвинетите Н. Г. и М. Г. од друга страна на сите факти и околности по однос на кривично правниот настан, а ова е нужно поради тоа што како што е погоре наведено приватната тужителка Г. и сведокот С. ги потврдуваат кривичните дела што им се ставаат на товар на обвинетите Н. и М. Г., а обвинетите Н. и М. ги негираат кривичните дела, а го негираат и кривично-правниот настан во целина дека истиот се случил критичниот ден, во критичното време и на критичното место. При една ваква состојба на работите со цел да може првостепениот суд да одлучи правилно на кои искази ќе поклони верба, а на кои не, е нужно да се изврши соочување помеѓу приватната тужителка, сведокот од една страна со обвинетите од друга страна. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи, првостепениот суд ќе може правило и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи пресудата се укинува и предметот враќа на првостепениот суд на повторно судење жалбата на обвинетите по однос на одлуката за казната и одлуката за кривичните трошоци во постапката е беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката во изреката.

48.=Пресудата на Основниот суд во Штип К.бр. 264/2006 од 28.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.515/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот К Ј од Штип го ослободил од обвинение согласно чл. 368 т.1 од ЗКП за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.3 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ, бидејќи не се докажало дека обвинетиот го сторил делото што му се става на товар., согласно чл. 368 т.1 од ЗКП. Оштетениот Т В за остварување на своето имотно правно барање на име штета во износ од 660.000,00 денари ги упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот. Под ст.2 од изреката, обвинетиот КН од Шго огласил за виновен за кривично дело „Тешки дела против безбедноста на луѓето и имотот во сообраќајот“ од чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 4 месеци, согласно чл. 38-а ст.3 од КЗ судот му изрекол и споредна казна - Забрана на управување со моторно возило од „Б“ категорија во траење од три месеци, сметано од денот на правосилноста на одлуката, со тоа што времето поминато во затвор не го засметал во нејзиното траење и одлучил да му се одземе возачката дозвола за време на траењето на забраната. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП, судот го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари и со трошоци во постапката во износ од 22.824,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со решение К.бр. 264/2006 од 07.07.2009 година е извршена исправка на првостепената пресуда по однос на обвинетиот К Н од Ш, па наместо чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.3 од КЗ, треба да стои чл. 300 ст.1 в.в. со чл.297 ст.1 од КЗ и наместо „од небрежност“, требало да стои „со евентуална умисла“.

одлучи како во изреката од следните причини:

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип и обвинетиот К Н од Ш, по основот на сторении суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата под ст.1 е нејасна, неразбирлива, противречна на самата себе си, така што во изреката најпрвин стои дека се ослободува од обвинение обвинетиот Ј К од Ш, бидејќи за дејствијата за кои обвинетиот се терети не се кривично дело, за да понатаму обвинетиот К Ј се ослободува од обвинение поради недокажаност, па при ваква состојба на работите не е јасно по кој правен основ е ослободен обвинетиот К Ј. Пресудата во тој дел не содржи причини за решителни факти, кои би се утврдиле од содржината на изведените докази, односно, од доказите изведени пред првостепениот суд, не произлегува дека обвинетиот не го сторил кривичното дело за кое се терети, со поднесениот односно подржаниот обвинител акт, односно дека во дејствието на обвинетиот К не се содржани елементи на кривичното за кое се терети.

Првостепениот суд неправилно ги ценел и анализираше изведените докази, па поради тоа утврдил неправилен заклучок по однос на решителните факти. Од изведените докази, а посебно од сообраќајното

вештачење на вештото лице КК од Републичкиот завод за судски вештачења С, се утврдува дека тракторската приколка управувана од обвинетиот К Ј не била обележана со светлосни сигнални уреди за движење во ноќни услови. На задниот дел од полуприколката врз товарот од камења, по правило требало да седи друго лице со вклучено црвено светло, кое требало да го набљудува наидувањето на ПМВ, како би сигнализирал на другите учесници во сообраќајот за движењето на тракторот со тракторската приколка. И записникот за увид на лице место укажува на фактот дека на задниот дел од тракторската полуприколка, во критичниот временски период немало осветлување, односно истата била без вклучени задни позадиони светла. Погрешен и неправилен е изнесените став на првостепениот суд во пресудата дека управувањето и вклучувањето на обвинетиот К Ј, како учесник во сообраќајот, кој управувал трактор со полуприколка критичниот ден, со прописно неосветлена полуприколка, дека било само прекршок, а не кривично дело, бидејќи јасно кажува вештото лице во сообраќајното вештачење дека обвинетиот К како учесник во сообраќајот ја предизвикал сообраќајната незгода критичниот ден, создал опасна сообраќајна ситуација, а возачот на ПМВ К Н опасната ситуација ја претворил во сообраќајна незгода, од причини што за него тракторот со полуприколката била неосветлена препрека, возилото тој го управувал со брзина од 71 км/час, приближувајќи се кон тракторот со полуприколка, не ги повремено користел долгите светла, како би можел брзината да ја намали под ограничениот од 60 км/час, за да забележи таква препрека, при што ја изгубил можноста за избегнување да налета врз задниот дел од полуприколката, а со тоа и можноста за спречување на незгодата. Изреката на пресудата под ст.2 е исто така нејасна и неразбирлива, противречи на самата себе си и на решителните факти кои се утврдуваат од изведените докази. Обвинетиот КН е огласен за виновен со опис на субјективниот елемент кај обвинетиот при сторување на кривичното дело - од небрежност дека обвинетиот бил свесен да со неговото сторување или несторување може да настапи штетни последици, но лекомислено сметал дека ќе може да ги спречи или дека таквите последици нема да настапат, а со поднесениот односно подржаниот обвинителен акт, обвинетиот К Н се терети дека го сторил кривичното дело со евентуална умисла - дека се согласил со настапувањето на штетните последици, за да понатаму не е јасно во изреката на пресудата по однос на правната квалификација на кривичното дело, при што се наведува чл. 300 ст.1 од КЗ - прифатена е евентуална умисла, за да оваа законска одредба се поврзе понатаму со чл. 297 ст.3 од КЗ, дека кривичното дело е сторено од небрежност, па станува нејасно дали кривичното дело е сторено со евентуална умисла или небрежност и за која правна квалификација обвинетиот К Н е огласен за виновен. Со ваквата изрека на пресудата се доведува во прашање постоењето на објективниот идентитет меѓу поднесениот односно подржаниот обвинителен акт од Застапникот на обвинението и првостепената пресуда, кој што идентитет во конкретниот случај поради горе наведените причини е нарушен.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 406 ст.3 од ЗКП, од причини што не ги расправал и расветлил сите спорни прашања на кои укажува овој

суд со својата одлука односно решение Кж.бр. 478/2008 од 15.10.2008 година, така што не е постапено по укажувањата на овој суд по наведеното решение, не се ценети наводите од сообраќајното вештачење на вештото лице и неговата изјава на главниот претрес пред првостепениот суд при утврдувањето на решителните факти за постоење на кривичната одговорност и на двајцата обвинети, така што оваа суштествена повреда е од релевантно значење за донесување на законита и правилна одлука.

Со донесеното решение К.бр. 264/2006 од 07.07.2009 година, изготвено и доставено на обвинетите и на застапникот на обвинението, по донесената пресуда од 28.04.2009 година, е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 в.в. со чл. 375 од ЗКП, односно првостепениот суд при донесување на решението неправилно ја применил законската одредба на чл. 375 од ЗКП, кое има влијание врз донесување на законита и правилна одлука пред првостепениот суд. Со горе споменатото решение е направена исправка на првостепената пресуда за обвинетиот КН од Ш, по однос на субјективниот елемент на стореното кривично дело, односно исправка на правната квалификација, така што наместо чл. 300 ст.1 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ, треба да стои чл. 300 ст.1 в.в. со чл. 297 ст.1 од КЗ и наместо небрежност да стои евентуална умисла. Законската одредба на чл. 375 ст.1 од ЗКП упатува на заклучок дека е дозволено да се направи исправка на пресудата, но кога се работи за грешка во пишувањето на имиња, броеви и недостатоци во формата и несогласноста на писмено изработената пресуда со нејзиниот изворник, која исправка во конкретниот случај не се однесува на очигледни грешки направени при пишувањето на пресудата, во имиња, броеви и слично. Сторената суштествена повреда има влијание при утврдувањето на фактичката состојба од страна на првостепениот суд, која по наша оценка е нејасна, непотполна и противречна на содржината на изведените докази.

Од тие причини следувааше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 510/2008 од 09.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.52/10

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот Е Д од Ш го огласил за виновен за кривично дело „Тешка телесна повреда“ од чл. 131 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од една година и 6 месеци. Согласно чл. 47 од КЗ, времето поминато во куќен притвор изречено со решение Ки.бр. 185/2008 од 18.11.2008 година према обвинетиот Д Е од Ш до 29.12.2008 година, кога со решение К.бр. 510/2008 од 29.12.2008 година куќниот притвор го укинал и обвинетиот го пуштил на слобода, го засметал во изречената казна затвор. Воедно го задолжил да плати паушал од 2.500,00 денари како и сума во износ од 37.500,00 денари како трошоци во постапката. Воедно го задолжил

обвинетиот да исплати сума во износ од 34.476,00 денари на име трошоци за застапување на полномошникот на оштетениот, адвокат З К од Ш, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетениот Р Д за остварување на материјална и нематеријална штета го упатил на редовен граѓански спор. Под ст.2 од изреката обвинетите Б Г и Б Р, двајцата од Ш ги ослободил од обвинение согласно очл. 368 ст.1 т.3 од ЗКП за кривично дело „Учесто во тепачка“ од чл. 132 ст.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, одлучил трошоците во овој дел од постапката да паднат на товар на буџетските средства на судот.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот Д Е во изјавените жалби преку неговите бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи причини за решителни факти, по однос на постоењето на причини поради кои првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Д Е физички го нападнал оштетениот Д Р нанесувајќи му тешки телесни повреди, подробно опишани во изреката на пресудата, а исто така овој суд констатира дека пресудата не содржи и доволно причини за решителни факти по однос на утврдувањето на присуството на второ и трето обвинетиот БГ и Б Р на критичното место, каде се одиграл кривично правниот настан.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, не се изведувани доволно докази за утврдување на сите решителни факти од кривично правниот настан. Првостепениот суд прифатил дека во времето кога обвинетиот Д минувал покрај интернет клубот „А - С“ на ул „Џ Б“ во Ш околу 20,00 часот, истовремено од клубот излегувал оштетениот Р, обвинетиот со евентуална умисла, физички го нападнал оштетениот Р, со тупаници и клоци по главата и другите делови од телото, со што му нанел тешки телесни повреди - скршеница на левата и десната горна вилица, скршеница на двете јаболчни коски, скршеница на носната коска. Кога се анализира ваквата фактичка состојба се утврдува дека на критичното место, физичкиот напад од обвинетиот Д по оштетениот Р бил без никаков повод и причина. Останало неразјаснето прашањето кои се причините, кој е мотивот за физички напад, кога обвинетиот Д и оштетениот Р не се познавале, оштетениот не го познава обвинетиот, обвинетиот според неговата одбрана Р го познава по видување, кој како поштар носел пензија на неговиот татко. Од одбраната на обвинетиот Д и од исказот на оштетениот Р се утврдува дека меѓу нив немало никакви претходни вербални расправи пред кривично правниот настан.

Обвинетиот Е Д во своја одбрана наведува дека најпрвин оштетениот Р со двете раце му ја фатил капата од дуксерицата, ја раширил и му ја симнал од главата, и без да му зборува на обвинетиот Д, оштетениот Р го удрил обвинетиот Д со тупаници по лицето во пределот на устата и носот, обвинетиот паднал на земјата, станал и физички го нападнал оштетениот Р со две тупаници го удрил по лицето, а потоа и со клоца по лицето.

Обвинетиот Д Е изјавил дека по настанот бил на здравствен

преглед во брзата помош во Ш, кај д-р. М А. На албумот со фотографии бр. 924/2008, фотографии бр. 7,8 и 9 на стр.4 од албумот, се констатира дека обвинетиот Д имал телесни повреди во пределот на рацете и горната страна на дланките.

Од исказот на оштетениот Р не се утврдува дека најпрвин оштетениот Р физички го нападнал обвинетиот Д. Не се изведувани доволно докази во насока да се провери одбраната на обвинетиот Д, со сослушување на лекарот кој го прегледал обвинетиот според неговата одбрана М А во врска со утврдувањето на фактот дали обвинетиот Д се јавувал кај него на преглед критичната вечер, дали имал повреди по лицето или рацете, постоела ли медицинска документација за тоа во брзата помош и ако има повреди, на кој начин обвинетиот Д се задобил со истите, дали од удар или од пад.

Од вештачењето на МВР бр. 17.10-84416 од 05.02.2009 година, се утврдува дека оштетениот во крвта имал присуство на етил алкохол со концентрација од 1,91 промил и во урината 2,36 промили, обвинетиот Д имал присуство на етил алкохол во крвта од 0,40 промили. Не е сослушано вешто лице, лекар специјалист неуропсихијатар, со цел со точност да се утврди какви и кои промени е можно да се јават кај оштетениот во неговото поведение спрема други лица критичната вечер, со горе споменатото присуство на етил алкохол во крвта и урината, дали оштетениот можел со ваква концентрација на алкохол да управува со своите постапки, во каков степен на алкохолисаност бил обвинетиот Д, што е потребно да се утврди со оглед на фактот дека од изведените докази првостепениот суд не се впуштил во изнаогањето на мотивите за физички напад на обвинетиот Д спрема оштетениот Р, при неспорен факт дека тие двајцата пред настанот не се познавале.

Исто така е потребно да се изврши и соочување меѓу обвинетиот Д и оштетениот Р, со цел секој од нив да ги изнесе дејствијата што ги превзел критичната вечер, и поради кои причини дошло до тепачка меѓу обвинетиот и оштетениот.

Во колку првостепениот суд од изведените докази утврди дека најпрвин обвинетиот Д бил физички нападнат од оштетениот Р, а потоа дошло до физички напад на обвинетиот Д по оштетениот Р во пределот на главата и другите делови од телото, односно во колку прифати дека обвинетиот Д ги презел дејствијата спрема оштетениот во нужна одбрана, со намера од себе да одбие истовремен противправен напад, при што треба да биде точно утврдено дали постои временски континуитет на нападот и одбраната, да се утврди дали и во колкава мера се пречекорени границите на нужна одбрана.

По однос на исказот на оштетениот Р Д, првостепениот суд на стр.7 од пресудата наведува дека во целост не го прифаќа неговиот исказ, односно го прифаќа парцијално во еден негов дел, што само се однесува на настанот со обвинетиот Д Е, без да изнесе аргументирани причини за тоа при неспорен факт дека според исказот на оштетениот во исто време и на истото критично место се наоѓал не само обвинетиот Д Е, туку и двајцата обвинети Г Б и Р Б. Оштетениот Р изјавил дека обвинетиот Г му ги фатил рацете ставајќи ги наназад, му рекол на неговиот син „А Р“ при што обвинетиот Р со клоца го удрил по десниот граден кош, оштетениот изгубил здив, а Д, кој оштетениот за прв пат го видел го удрил со тепаница по лицето.

За овој суд е неприфатлив ставот на првостепениот суд на стр.7 од пресудата каде се наведува дека на исказот на оштетениот Р, првостепениот суд не му поклонила верба, на оној дел од исказот што се однесува на обвинетите Г и Р, бидејќи според образложението на првостепениот суд, оштетениот Р бил под дејство на алкохол, од причини што оштетениот Р бил под исто дејство на алкохол истата вечер, и во моментот кога бил физички нападна од обвинетиот Д, особено ценејќи го фактот дека обвинетиот Г имал претходна расправија во попладневните часови со оштетениот Р пред настанот.

Од исказот на сведетелот С Н на главниот претрес, се утврдува дека кога тој влегувал во влезот од стамбената зграда каде живеел, забележал две лица кои доаѓале до местото на настанот, но било темно и свидетелот не можел да види кои се тие лица.

Свидетелот А М кој исто како и претходниот свидетел не е непосреден свидетел на настанот, во временскиот период кога овој свидетел излегол од дуќанот за детски игри и интернет, каде работел, го забележал оштетениот Р, го видел и Р Б пред влезот на дуќанот на растојание од местото каде лежел оштетениот од 10 до 15 метри, но забележал дека има повеќе лица пред дуќанот и внатре, а меѓу лицата кои сакале да се сокријат бил и обвинетиот Р Б, кога наидувала полиција. Исказот на свидетелот М упатува на заклучок дека обвинетиот Р е забележан од негова страна во близина на местото на настанот во критичното време.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, недоволно изведени докази за утврдување на сите решителни факти од настанот, поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот Д Е, па од тие причини следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд, согласно чл. 402 од ЗКП.

50.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 245/2009 од 01.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.535/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А Ј од Ш го огласил за виновен за кривично дело Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница од чл. 133 од КЗ и му одмерил 80 дневни глоби, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 3 евра, па према обвинетиот А судот изрекол парична казна од 240 евра, во денарска противвредноста 14.640,00 денари која казна да ја плати во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Воедно го задолжил обвинетиот со паушал од 2.000,00 денари како и на оштетениот Г К од Ш да му плати трошоци по кривична постапка сума од 2.300,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, затоа што

во текот на постапката не се изведени доволно докази во насока за утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива. Од увидот во списите во предметот видно е дека на записник за главен претрес од 01.07.2010 година, првостепениот суд извел како доказ медицинска документација за обвинетиот која што воопшто во пресудата не е ценета, иако во медицинската белешка издадена од матичниот лекар на обвинетиот д-р. Д О, стои дека обвинетиот уште од 2007 година редовно е упатуван кај специјалист невропсихијатар и психолог за редовни контроли и примање ординарна терапија.

При повторното судење, првостепениот суд треба да изврши невропсихијатриско вештачење за да се утврди дали обвинетиот бил пресметлив во време на извршување на кривичното дело.

Овој суд го ценеше барањето на бранителот на обвинетиот да бидат повикани бранителот и обвинетиот на седницата на советот на второстепениот суд, но овој суд смета дека нивното присуство не е неопходно за разјаснување на работите, согласно чл. 431 ст.1 од ЗКП.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

51.=По повод жалбата и по службена должност, Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.211/2010 од 2.07.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.541/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.211/2010 од 2.07.2010 година обвинетиот Д. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.4 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори вакво или друго кривично дело, а воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000 денари, а согласно чл.215 ст.7 од КЗ се одземени од обвинетиот 11 семки од растението канабис.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. П. Имено, неспорен е фактот дека на ден 26.12.2009 година во 15,40 часот при извршен претрес од страна на овластените службени лица на МВР-СВР-Штип на возилото на обвинетиот, на подот од возилото пред задните

седишта биле пронајдени 11 семки од растението “канабис“. Меѓутоа, во конкретниот случај држењето на предметните семки од растението канабис претставува подготвително дејствие и ваквото дејствие само по себе не претставува кривично дело, бидејќи предметите семки не содржат психоактивни компоненти и не се користат како опојна дрога. За да постои кривичното дело од чл.215 ст.4 покрај останатите елементи, битен елемент на ова кривично дело е навување на материјал во конкретниот случај 11 семки од растението канабис, за кој потреба е да, сторителот знаел дека од нив може да се произведе растението канабис. Од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот меѓу другото во своја одбрана изјавил дека е повремени корисник на наркотична дрога-маријуана, дека пронајдените семки во неговото возило не биле наменети за производство на опојна дрога-маријуана, туку истите претставувале отпад од чистење на необработената маријуана, како и тоа дека истиот не знаел дека од семките кој што претходно ги требел можело да се добие опојна дрога-маријуана, која одбрана првостепениот суд воопшто не ја проверил ниту пак изведувал докази во прилог на утврдување на овој решителен факт. Во прилог на горе наведеното е и самиот факт што семките при извршениот претрес биле пронајдени на подот од возилото пред задните седишта, односно истите не биле ниту скриени ниту пак биле спакувани.

Имајќи го во предвид горе наведеното, а со оглед на тоа дека останатите докази изведени на главен претрес не упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот знаел дека од предметните семки може да се произведе растението канабис, по наоѓање на овој суд во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот Д. знаел дека предметните семки се наменети за производство на наркотична дрога.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не можеше да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следува пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го распраша обвинетиот по однос на сите факти и околности на кој укажува овој суд и по утврдувањето на сите решителни факти да утврди правилна и потполна фактичка состојба на која со правилна примена на КЗ да утврди дали во дејствието превземено од страна на обвинетиот се содржани елементите на битието на предметното кривично дело и да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

52.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.311/2010 од 12.07.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.542/10.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К.бр.311/2010 од 12.07.2010 година ја отфрлил приватната кривична тужба на тужителите Т. М. и Т. Т., двајцата од Ш., поднесена преку нивниот полномошник К. Н., адвокат од В., против обвинетите В. В., Т. А. и Т. Д. сите од Ш., како соизвршители за кривично дело “Нарушување на неповредливоста на домот” од чл.145 ст.1 од КЗ, и против обвинетата Т. А. и за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ, поради ненавременост.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на тужителот за суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Причините на решението не произлегуваат од содржината на исправите. Во самите наводи во тужбата тужителите предлагаат од Основното јавно обвинителство Штип да се прибават списите на предметот Ко.бр.82/10 каде што е решението за отфрлање на кривичната пријава од 28.05.2010 година примено од полномошникот на приватните тужители на ден 1.06.2010 година. Првостепениот суд без да го прибави овој предмет од ОЈО-Штип одлучувал дали во законскиот рок е поднесена приватната тужба на тужителите. Со тоа сторил повреда на чл.49 ст.3 од ЗКП во кој е децидно наведен дека кога оштетените поднеле кривична пријава, а во текот на постапката ќе се утврди дека станува збор за кривично дело за кое се гони по приватна тужба, пријавата се смета како навремена приватна тужба ако е поднесено во рокот предвиден за приватна тужба.

При повторното судење првостепениот суд да постапи по дадените укажувања, да ги прибави списите на предметот Ко.бр.82/10 на ОЈО-Штип и тогаш да утврдува дали приватната тужба е навремено поднесена, па после оваа одлука да одлучи дали ќе постапува по истата за да спроведува законита постапка.

Поради предното, а согласно чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

53.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.14/10 од 07.09.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.560/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.14/10 од 07.09.2010 год. према обвинетиот В. Д. од Ш. согласно чл.341 т.2 од ЗКП го одбил обвинението дека сторил кривично дело “Затајување” од чл.239 ст.5 од КЗ, а воедно одлучил трошоците по кривичната постапка да паднат на товар на Буџетските средства на Основниот суд Штип.

одлучи како во изреката од следните причини:

Апелациониот суд во Штип постапувајќи по повод жалбата, а по службена должност, утврди дека со донесувањето на пресудата

првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што првостепениот суд го променил, односно го проширил фактичкиот опис на дејствието што му се става на товар на обвинетиот и правната оценка на делото, повредувајќи го притоа објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението - обвинителниот предлог.

Согласно чл.338 ст.1 од ЗКП “пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и само на делото што е предмет на обвинението содржно во поднесениот, односно на главниот претрес изменетиот или проширениот обвинителен акт”.

Во конкретниот случај од увидот во списите по предметот се утврдува дека со поднесениот обвинителен предлог за дејствијата конкретно опишани во диспозитивот на обвинителниот предлог, обвинетиот В. Д. се товари дека сторил кривично дело “Кражба” од чл.235 ст.1 од КЗ, додека првостепениот суд донел одбивателна пресуда во смисла на чл.341 т.2 од ЗКП према обвинетиот В. Д. дека сторил кривично дело “Затајување” од чл.239 ст.5 од КЗ. На овој начин првостепениот суд го пречекорил обвинението, менувајќи го описот на дејството во однос на оној содржан во обвинителниот предлог и подведувајќи го истото под поинаква правна квалификација од онаа содржана во обвинителниот предлог. Неспорен е фактот дека судот не е врзан за правната квалификација на делото, односно правната оценка, меѓутоа во конкретниот случај мора да постои објективен идентитет помеѓу обвинението и изреката на пресудата. Во конкретниот случај првостепениот суд не ја променил само правната оценка на делото, туку и фактичкиот опис на дејството што му се става на товар на обвинетиот, со што го нарушил објективниот идентитет помеѓу пресудата и обвинението, сторувајќи на тој начин суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.9 од ЗКП.

Сторената суштествена повреда има допринос и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, поради што не може да се испита ниту правилната примена на КЗ, па затоа следувахе да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка со цел да утврди дали во дејствијата превземени од страна на обвинетиот се содржани елементите на кривичното дело “Кражба” од чл.235 ст.1 од КЗ или доколку утврди дека фактичката состојба, односно делото се изменети поради околностите кои што се појавиле на главен претрес, во таков случај доколку овластениот тужител не го измени обвинението т.е. остане при дадената правна квалификација, судот ќе треба да донесе ослободителна пресуда, бидејќи е врзан со објективниот идентитет.

Со оглед на тоа дека овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, на која повреда овој суд внимава по службена должност, а која повреда не е наведена во изјавената жалба, жалбените наводи

истакнати во жалбата на застапникот на обвинението не беа предмет на оценка на овој суд.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

54.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.306/09 од 09.07.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр. 563/10.

Основниот суд во Ш.со обжалената пресуда К.бр.306/09 од 09.07.2010 година Де. Н. од П. го огласил за виновен за кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ за кое го осудил на парична казна од 20 дневни глоби во износ од 200 Евра во денарска противвредност од 12.200,00 денари, а воедно обвинетиот го задолжил да плати на име паушал износ од 1.000,00 денари како и трошоци на постапката на приватниот тужител во вкупен износ од 11.445,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.100 од ЗКП приватниот тужител-оштетениот малолетник Х. Т. преку неговиот законски застапник С. Т. од П. за остварување на своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд со донесената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11, на која повреда Овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти врз основа на кои го темели своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. Н.

Имено од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за докажано дека обвинетиот кривичниот ден, место и време на начин каконкретно опишан во изреката на првостепената пресуда телесно го повредил приватниот тужител-малолетниот Х, со тоа што сторил кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ. Вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, по наоѓање на Овој суд се доведува под сериозно сомнение имајќи ги при тоа и жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот, бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетиот Д. Н. од П. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Во конкретниот случај првостепениот суд фактичката состојба ја засновал единствено на исказот на приватниот тужител и доказите предложени од негова страна, со што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.2. Ова од причини што обвинетиот во своја одбрана го негира

кривичното дело за кое се товари и при тоа наведува дека критичниот ден, место и време настанала само вербална расправија помеѓу него и приватниот тужител-малолетниот Х, па имајќи ја во предвид вака дадената одбрана од страна на обвинетиот во конкретниот случај првостепениот суд бил должен истата да ја провери преку изведување на доказите кои ги предложил обвинетиот, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност, бидејќи согласно чл.14 од ЗКП “Судот е должен вистинито и наполно да ги утврдува фактите што се од важност за донесување на законита одлука и со еднакво внимание да ги испитува и утврдува како фактите што го товарат обвинетиот, така и оние што му одат во корист “.

Сето ова уште повеќе и поради фактот што обвинетиот во текот на целата постапка се сомневал и во вистинитоста на издаденото лекарско уверение на име на приватниот тужител-малолетниот Х, поради што обвинетиот преку неговиот бранител со барање се има обратно до Министерството за здравство-Скопје. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да го повика и сослуша лекарот кој што го издал предметното лекарско уверение, односно лекарот кој што ги констатирал телесните повреди кај приватниот тужител-малолетниот Христијан, со цел да може со сигурност да го утврди решителниот факт-дали телесната повреда која што ја здобил приватниот тужител потекнува од овој кривично правен настан односно дали истата е како резултат на дејствијата превземени од страна на обвинетиот Д. Н.

Поради сите овие напред наведени причини неможе да се испита ниту правилната примена на КЗ па затоа следувахе да пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да го повика и во својство на сведок да го сослуша лицето П. В, имајќи ја при тоа во предвид одбраната на обвинетиот дека овој сведок го проследил и забележал целиот овој кривично правен настан, да го повика и сослуша лекарот кој што го примил и прегледал приватниот тужител-малолетникот Х. и при тоа ги констатирал телесните повреди конкретно наведени во издаденото лекарско уверение, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува Овој суд, да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

При повторното судење првостепениот суд да ги има во предвид жалбените наводи истакнати од страна на обвинетиот по однос на трошоците во кривичната постапка.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

55.=Решение на Основен суд Штип, К.бр.303/2010 од 4.10.2010 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.567/10.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К.бр.303/2010 од 4.10.2001 година го отфрлил обвинителниот акт ОЈО-Штип Ко.бр.533/09

од 8.06.2010 година подесен до овој суд против обвинетиот Б. К. од Ш. за кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, а поради неуредување од страна на овластениот тужител.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд со своето решение погрешил кога го отфрлил поднесениот обвинителен акт на Основното јавно обвинителство од Штип, поради неуредување од страна на овластениот тужител.

По наоѓање на овој суд, Претседателот на советот на првостепениот суд, во смисла на член 277 став 2 од ЗКП(пречистен текст) пред кој ќе се одржи главниот претрес, веднаш по приемот на обвинителниот акт, откако ќе испита дали обвинителниот акт е прописно составен, ако најде дека не е, може да го врати на тужителот, доколку истиот - обвинителниот акт има недостатоци во смисла на член 276 став1 точка 1 до 6 од ЗКП(пречистен текст).

Меѓутоа, од увидот во диспозитивот на поднесениот обвинителен акт Ко. број 533/09 од 08.06.2010 година на Основното јавно обвинителство од Штип, против Б. К. од Ш., за кривично дело од член 236 став 1 точка 1 од КЗ, произлегува дека истиот ги содржи сите потребни елементи предвидени во членот 276 став 1 точка 1 до 6 од ЗКП (пречистен текст), вклучувајќи ја и вредноста на противправно одземените предмети.

Наведените измени во Кривичниот законик (Службен весник на РМ број 114 од 14.09.2009 година), во поглед на вредноста на одземените предмети, а заради кои околности е вратен обвинителниот акт од страна на Претседателот на советот на првостепениот суд на овластениот тужител заради исправка на недостатоци во смисла на член 122 точка 34 и 35 од КЗ, а за правилна примена на член 3 од КЗ, за предметното кривично дело Тешка кражба од член 236 став 1 точка 1 од КЗ, не претставуваат причини во смисла на членот 277 став 2 од ЗКП, заради кои е вратен истиот на тужителот, туку околности кои евентуално би можеле да бидат предмет на оценка при одмерувањето на висината на кривичната санкција, а во случај обвинетиот ако биде огласен за виновен.

Првостепениот суд исто така погрешил кога го отфрлил поднесениот обвинителен акт, повикувајќи се на членот 73 став 3 од ЗКП в.в. 277 став 2 и в.в. 276 став 1 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи во оваа фаза на постапката истиот не може да се впушти во утврдување на фактичка состојба без да се постапи во симсла на одредбите од член 280 односно 291 од ЗКП (пречистен текст). Имено, одредбата од чл.73 ст.3 од ЗКП се однесува на поднесоците што ги поднесува оштетениот како тужител, а оваа одредба не може да се примени кога е во прашање обвинителен акт на Јавниот обвинител. Обвинителниот акт на јавниот обвинител не може да биде отфлен од стана на претседателот на судечкиот совет, напротив истиот може согласно чл.291 од ЗКП, а по барање од претседателот на советот да биде испитан за секое прашање за кое решава кривичниот совет (чл.22 ст.6 од ЗКП) по повод приговор. Во конкретниот случај не е постапено согласно чл.280, односно обвинителниот акт не бил доставен на обвинетиот, па не е извесно дали самиот обвинет би поднел приговор, а од кое нешто зависи и тоа дали

претседателот на советот би можел да поднесе барање за испитување на обвинението во смисла на напред наведената одредба.

Од напред наведените причини, овој суд одлучи првостепеното решение да го укине и предметот врати на повторно постапување и одлучување.

При повторното одлучување, првостепениот суд ќе треба да има во предвид напред наведените укажувања на овој суд, да постапи по истите и да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

56.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.185/2007 од 23.06.2009 година, во осудителниот дел под I и во ослободителниот дел под II т.3 од изреката на првостепената пресуда,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.610/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.185/2007 од 23.06.2009 година обвинетите Т. А. од с.Т. и Ј. И. од Ш. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 в.в.со чл.19 од КЗ, за кое ги осудил на казна затвор и тоа обвинетиот Т. во траење од 1 година, а обвинетиот Ј. во траење од 2 години, во која казна им е засметано и времето поминато во притвор од 16.01.2007 до 17.02.2007 година. Притоа, обвинетите се задолжени да платат паушални трошоци во износ од по 3.000 денари, а обвинетиот Т. е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 5.900 денари.

Со истата пресуда двајцата обвинети се ослободени од обвинението за сторени четири кражби на предмети, како дејствија кои влегуваат во составот на продолжено кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ и притоа судот оштетеното Министерство з. т. и с. п. за своето имотно правно барање го упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетите дека е сторена суштествена повреда на одредбите од кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е неразбирлива во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело за кое што тие се огласени за виновни и осудени. Имено, првостепениот суд прифатил и утврдил дека двајцата обвинети извршиле кривично дело “Тешка кражба” во обид од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, на тој начин што на критичниот ден, 16.01.2007 година влегле во одмаралиштето “П. о.” на планината П., сопственост на Министерството за т. и с. п., но притоа биле забележани од страна на Л. Д. и истите без да одземат нешто го напуштиле овој објект, па делото останало во обид. Притоа, судот прифатил дека тие двајцата заеднички со употреба на сила и погодни предмети го скршиле стаклото од влезната двокрилна врата на ова одмаралиште, но притоа не е наведено и не е јасно кога го скршиле стаклото од оваа врата, дали е тоа на ден 16.01.2007 или пред тоа. Исто така, не е наведено што имало во ова одмаралиште во тој

момент, какви предмети и по која вредност, како и тоа кои предмети обвинетите се обиделе да ги одземат од ова одмаралиште. Во врска со сето тоа, во образложението на првостепената пресуда воопшто не се наведени причини за решителните факти. Со оглед дека се работи за кривично дело сторено во обид, во конкретниот случај решителен факт за постоење на кривичното дело е вредноста на предметите кои се наоѓале во продавницата, како и фактот која им била намерата на обвинетите, односно какви предмети и по која вредност да одземат од овој објект и истите противправно да ги присвојат. Сите овие факти се од битно влијание за правната оценка на делото, дали се работи за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 или за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.4 од КЗ.

Во овој дел, за ова кривично дело, во образложението на првостепената пресуда не се дадени јасни и образложени причини за решителните факти кои што се во противречност со изведените докази. Имено, овој дел на првостепената пресуда првостепениот суд ја засновува на исказот на сведокот Л. Д., меѓутоа од неговиот исказ не се гледа која им била намерата на двајцата обвинети кога отишле на критичниот ден 16.01.2007 година во ова одмаралиште. Самиот тој во својот исказ наведува дека не може да каже дали тогаш тие двајцата во одмаралиштето дошле да крадат, при што изјавува дека во моментот кога тој се наоѓал во приземјот дел на ова одмаралиште, дошле двајцата обвинети кои што со него почнале да разговараат во врска со неговото присуство во ова одмаралиште, при што и тој ги прашал што тие тука барат, па како според неговиот исказ така и според исказите на двајцата обвинети, тие тогаш отишле во ова одмаралиште за да видат дали некој е дошол да краде предмети, бидејќи претходно забележале непознато паркирано возило во близина на овој објект. Меѓутоа, ниту овој сведок ниту пак обвинетите наведуваат дека тогаш таму отишле со намера да одземат предмети од ова одмаралиште. Други докази за тоа не постојат, но и покрај тоа првостепениот суд прифатил дека двајцата обвинети го сториле ова кривично дело, обидувајќи се тогаш од одмаралиштето да одземат и противправно да присвојат туѓи подвижни предмети.

Во овој дел, основани се и жалбените наводи на обвинетите дека фактичката состојба за ова кривично дело погрешно и нецелосно е утврдена, а исто така основани се и жалбените наводи на Основниот јавен обвинител дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена за кражбата наведена под т.3 од ослободителниот дел под II од изреката на првостепената пресуда, а имено дека во временскиот период од 15.12.2006 до 3.01.2007 година двајцата обвинети влегле во ова одмаралиште и ги одзеле наведените предмети, конкретно опишани во изреката на првостепената пресуда, по поединечни видови и вредности, а во вкупна вредност од 283.000 денари. Според изведените докази неспорно е дека од ова одмаралиште во повеќе наврати биле одземени повеќе разновидни предмети, меѓу кои и гусени радијатори од приземниот дел на одмаралиштето, потоа дрвени врати, брави од врати, електро мотори за машини за перење алишта, водна пумпа, црево за туш, вентилатор, скии, бојлер, како и чешми, кои се и наведени во т.3 од ослободителниот дел. За кражбата на овие предмети е наведено дека тие се одземени во периодот од 15.12.2006 до 3.01.2007 година и според

изведените докази и тоа исказот на сведокот М. Т., даден во истрагата, тие двајцата од негова страна биле забележани во одмаралиштето на ден 27.12.2006 година, така што во моментот кога тој како шумочувар во шумското стопанство “С.-Ш. вршел обиколка на шумата во ова место и притоа кога наишол во одмаралиштето забележал дека бравата од металната врата на одмаралиштето била разбиена, а вратата потпрена и подотворена, при што слушнал гласови од внатре и притоа забележал две лица како нешто демантираат. Притоа, едно од двете лица го забележал како излегол и во рацете носел некакви метални делови, шрафови и слично и отишол во близина кај патничкото возило “3. 750“ во кое ги ставил овие предмети. Истото лице повторно влегло внатре па и тој влегол по него и тогаш ги забележал двајцата со кои се впуштил во разговор и притоа видел дека другото лице демантирало некој предмет, при што за сето тоа им приговорил, па тие ја напуштиле просторијата и си заминале со ова возило. Притоа, во просторијата видел дека имало демантирано некој дел како што вика “како буре“, а тука имало оставено алат-клучеви, како и чекан. После околу половина час во близина по патот го забележал истото возило како на багажникот пренесувало некои ствари покриени со ќебе, а исто така истото возило два дена пред тоа го забележал кај м.в.“А.“ како по патот се движи со приколка со багажник во кој што имало ставено некои предмети кои исто така биле покриени со ќебе. Овој сведок двајцата обвинети после тоа во полицијата ги препознал дека биле тогаш претходно во одмаралиштето кога демантирале и одземале некои предмети од одморалиштето, притоа не наведувајќи конкретно какви предмети одзеле. Ваквиот исказ на овој сведок даден во истрагата првостепениот суд не го прифатил за веродостоен, бидејќи истиот на главниот претрес изјавува дека ниту ги видел двајцата обвинети дека одземат нешто во одмаралиштето, ниту пак за тоа му е познато нешто, а дека претходно таков исказ во истрагата не дал, па врз основа на сето тоа, во отсуство на други докази, како и за другите, така и за оваа кражба двајцата обвинети судот ги ослободил, иако овој сведок во истрагата на сосема јасен и недвосмислен начин опишува како тој ден ги забележал двајцата обвинети во одмаралиштето кога демантирале и одзеле некои ствари, притоа не наведувајќи конкретно какви предмети одзеле.

Според тоа, имајќи го во предвид ваквиот исказ на овој сведок даден во истрагата, а со оглед дека тој не наведува конкретно за какви одземени предмети се работи, произлегува дека на тој ден обвинетите се обиделе од ова одмаралиште да одземат предмети и противправно да ги присвојат, со што би можеле да бидат сторители на кривично дело “Тешка кражба“ во обид од чл.236 ст.1 т.1 в.в.со чл.19 од КЗ, но и покрај тоа првостепениот суд истите ги ослободил од обвинението.

Поради овие причини, утврдената фактичка состојба во овој дел за оваа кражба на предмети, за која тие се ослободени од обвинението, како и за осудителниот дел, се доведува под сомнение, па поради погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувае поднесените жалби да се уважат, пресудата во овој дел во кој се побива со жалбите да се укине и предметот во тој дел да се врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе

веќе изведените докази, при што сведокот Т. повторно да се сослуша на сите факти и околности, при што повторно да му се предочи претходно дадениот исказ во истрагата, по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да се отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, да се изврши правилна и целосна анализа и оцена на секој од изведените докази и да се донесе правилна и законита пресуда. Притоа, судот пресудата да ја донесе согласно чл.338 од ЗКП, врз основа на поднесениот и евентуално изменет или дополнет обвинителен акт и истата да се однесува за кривичните дела за кои се однесува тој обвинителен акт.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

57.=Пресуда на Основен суд Штип К-507/10 од 24.09.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.615/10.

«Основниот суд во Штип»со обжалената пресуда К-507/09 од 24.09.2010 година обвинетиот С. Т. од с.К.-О. С. Н. го огласил за виновен за кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години” од чл.188 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 4 години. Воедно го задолжил да плати во корист на Буџетските сретства на име паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати кривични трошоци во постапката износ од 56.000,00 во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената М. А. преку нејзиниот законски застапник мајката Ј. А. за остварување на имотно правното барање ја упатил на спор.

Жалбите се основани.

Основана е жалбата на бранителот на обвинетиот С. Т. адвокат Б. С. од В. дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на кривичната постапка. Имено, првостепениот суд во конкретниот случај сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападнатата пресуда е противречна со содржината на изведените докази, како и првостепената пресуда нема причини за решителните факти. Овие повреди се огледаат во следното:

Од увидот во изреката на нападнатата пресуда се констатира дека првостепениот суд обвинетиот С. Т. го огласил за виновен затоа што критичниот ден, во критичното време и на критичното место во куќата на оштетената М. А. родена на ден ...10.19.. година во с.К. О. С. Н. со намера да ги задоволи своите полови страсти, иако знаел дека е малолетник кој не навршил 14 години во разговор со истата и ветил дека ќе и внесе 100,00 денари на нејзиниот мобилен телефон, извршил полово дејствие врз оштетената Мариела-малолетник кој не наполнил 14 години на начин што ја бакнал во делот под устата и со рацете ја фатил за градите, половиот орган и телото. Ваквата изрека по однос на битните елементи на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, а пред се во делот каде што првостепениот суд наведува дека обвинетиот ја фатил за градите оштетената, потоа дека ја фаќал во пределот на половиот орган и телото не наоѓа поткрепа во содржината на изведените

докази, па во таа смисла не наоѓа поткрепа ниту во содржината на исказот на оштетената М. А. даден на записник за главен претрес од 08.06.2010 година на кој записник на страна 6 последен пасос и страна 7 прв пасос оштетената изјавила: “Еве откако судот ме праша дали обвинетиот со неговиот полов орган ме допирал по моето тело иако сум изјавила такво нешто во текот на истрагата еве на денешниот претрес ви кажувам дека допирање со половиот орган С. према мене во куќата кај нас немало, неznam зошто така сум кажала пред истражен судија, може би и не ме сватиле, во секој случај точно е тоа што денес го кажувам, допирање со половиот орган немаше. Еве и во делот на тоа што ме прашувате дали С. ме пипкал со неговите раце за моите гради, односно да ме пипкал за мојот полов орган и за мојот заден дел од телото, односно газот еве ви кажувам дека немало такво дејствие од страна на С., не ме фаќал во овие предели од телото, тоа не е точно што е наведено во тој дел од мојата изјава во истрагата, точно е тоа што денес го кажувам дека пипкање на половиот орган, мојот задник и градите немало, туку имаше настан кога тој ме бакна и ме прегрна тоа е точно“.

Навистина оштетената М. А. во текот на истрагата на записник Ки.бр.147/09 од 27.11.2009 година покрај другото изјавила и тоа дека обвинетиот критичниот ден во критичното време и на критичното место ја фатил за рацете отпозади од телото, почнал да ја стиска со рацете, ја стискар во пределот на градите, таа почнала некако да се свртува да му избегне, да се отргне од него и во тој момент кога се свртела тој ја бакнал на долниот дел од долната вилица под устата, а потоа ја пипал по другите делови од телото, ја пипал позади во делот на газот и од напред и во делот на срамниот дел и притоа М. покажувала со рака дека обвинетиот дејствијата ги превземал во делот на нејзиниот полов орган и дека ја допирал со неговиот полов орган по телото. Меѓутоа, и покрај ваквата очигледна противречност во содржината на исказот на оштетената даден во текот на истрагата и на главниот претрес, првостепениот суд и покрај тоа што на оштетената и го предпочил на главниот претрес исказот што го дала во текот на истрагата, но не ја отклонил таа противречност затоа што во обжалената пресуда наведува дека осудителната пресуда, односно фактичката состојба врз основа на која се засновува осудителната пресуда, првостепениот суд ја заснова на исказот на оштетената М. А. од чиј што исказ ги утврдил битните факти и околности за кривично правниот настан, вклучувајќи ги и напред наведените факти и околности дека обвинетиот ја фатил со рацете за градите, во пределот на половиот орган и телото. Понатаму првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека на оштетената и поклонил верба, односно на нејзиниот исказ врз основа на своето слободно судиско убедување, имајќи ги во предвид и мислењата на психологот и социјалниот работник кои биле присутни во текот на целиот претрес кои по однос на исказот на оштетената М. изјавиле дека може да му се поклони целосна верба, исказот бил даден во законска процедура кога малолетната М. одговарала на прашања од судот без притисок и укажувања. Меѓутоа, првостепениот суд на ниту едно место во пресудата не наведува причини на кој исказ на оштетената М. поклонува верба, дали на оној даден во истрагата или на нејзиниот исказ даден на главниот претрес, а кои искази како што е веќе погоре наведено по однос на значајните-битните елементи на

кривичното дело постои суштинска разлика. Првостепениот суд бил должен во образложението на својата пресуда да наведе причини на кој исказ поклонува верба на оштетената и зошто тоа го чини. Без наведување на вакви причини не може да се заснова пресудата на таков исказ кој е дијаметрално спротивен се мисли на исказот на оштетената даден во истрагата со нејзиниот исказ даден на главниот претрес. Со вакво постапување од страна на првостепениот суд, повеќе од очигледно е дека е сторена напред наведената суштествена повреда на ЗКП, односно изреката на првостепената пресуда е противречна со содржината на изведените докази и дека првостепената пресуда нема причини за решителните факти.

Првостепениот суд можел да поклони верба на исказот на оштетената и во текот на истрагата или во текот на главниот претрес, но за тоа како што е веќе погоре наведено бил должен во образложението на пресудата да наведе доволно јасни и разбирливи причини зошто би поклонил верба на исказот на оштетената во текот на истрагата, односно зошто би поклонил верба на нејзиниот исказ на главен претрес, а зошто да не и се поклони верба на еден од исказите на оштетената.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена поради што жалбата на обвинетиот преку неговиот бранител Ф. Т. и по однос на овој жалбен основ е основана.

Имено, првостепениот суд врз основа на недоволна оценка на содржината на изведените докази, а пред се поради тоа што не дал оценка за веродостојноста на содржината на исказот на оштетената М. А. даден во текот на истрагата и на главниот претрес, под сериозно сомнение се доведува утврдената фактичка состојба. Ова од причини како што е веќе погоре наведено во делот на суштествените повреди, првостепениот суд во образложението на својата пресуда наведува дека фактичката состојба ја утврдил од исказот на оштетената поткрепен со извршеното психолошко и психијатриско вештачење, но воопшто не образложил зошто поклонува верба на исказот на оштетената и на кој исказ поклонува верба, а зошто не поклонува верба на нејзиниот исказ даден во истрагата, односно на главниот претрес кој е дијаметрално спротивен со нејзиниот исказ даден во текот на истрагата. Вака како што прифатил првостепениот суд произлегува дека поклонил верба на исказот на оштетената во истрагата, но затоа нема образложение зошто тоа го сторил.

Врз основа на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба како и поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик поради што жалбите на обвинетиот и по однос на овој жалбен основ се основани.

Првостепениот суд при повторното судење ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, задолжително да изврши нивна повторна оценка, да даде причини за веродостојноста на доказите во смисла на тоа на кои докази ќе поклони верба и зошто, а на кои нема да поклони верба и зошто тоа нема да го стори, оштетената да се праша уште еднаш дали е точно тоа што го кажала на главниот претрес или во текот на истрагата, потоа вештите лица да ги распраша на околности дали оштетената е склона на фантазии, односно да измислува настани, дали

е сугестибилна, дали имајќи ја во предвид нејзината развиеност истата одговара на нејзината возраст, а не е потребно вештите лица да даваат одговор на прашањето дали на исказот на оштетената може да се поклони верба или не, бидејќи тоа е ислучиво право и должност на судот, а не на вештите лица. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на обвинетиот, ќе може да ги отклони направените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, фактичката состојба правилно и целосно ќе ја утврди и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Порди напред наведените причини, а врз основа чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

58.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.328/08 од 08.10.2010 год,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.616/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.328/08 од 08.10.2010 год. обвинетиот С. И. од с.Е. го огласува за виновен за кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое дело го осудува на казна затвор во траење од 3 (три) месеци. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име паушал сума од 2.000,00 денари и на име трошоци во постапката за ангажиран бранител по службена должност, адвокат Л. Ј. од Ш., сума во износ од 25.740,00 денари, како и на оштетените ЈП М. ж. С. да и плати на име надомест на штета износ од 24.180,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд по оценка на овој суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и неиспитлива. Ова од причина што според дадениот опис во изреката не може да се изведе заклучок да со наведените дејствија обвинетиот да сторил кривично дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ, но дадениот опис одговара на кривично дело “Оштетување туѓи предмети” од чл.243 од КЗ. Ова од причина што во дадениот опис првостепениот суд не утврдува дека наведените предмети обвинетиот ги одземал, но утврдува дека на предметните шини обвинетиот С. „сторил материјална штета во висина од 55.200,00 денари“. Затоа изреката е нејасна, неразбирлива и неиспитлива и поради изнесеното се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба кое кривично дело обвинетиот С. сторил, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ.

Поради изнесеното следувааше да се првостепената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, кој е должен да ја острани сторената повреда на постапката како би можел да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

59.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.149/2008 од 19.06.2009 година»,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.629/09.

«Основниот суд Штип со обжалената пресуда К.бр.149/08 од 19.06.2009 година, обвинетите С. Ѓ од С.Н, С. Т. од с.Г.Ц-С.Н и Н.Г од Ш. ги огласил за виновни како помагачи за по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 и чл.24, чл.45 од КЗ, и им изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по една година, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело. Согласно чл.100-а од КЗ, фалсификуваните свидетелства за завршена I,II, III и IV година средно образование во УСО “К.Н.“ В. на име Т. Т., диплома за положен завршен испит и свидетелства за I,II, III и IV година средно образование во УСО “К.Н.“ В. на име Г.Н.ги одзел од оштетениот Т. Т. и третообвинетиот Н.Г. Воедно го задолжил второобвинетиот С. Т. да им ја надомести штетата на оштетениот А.Т. од Ш. во износ од 500 Евра во денарска противвредност од 30.500,00 денари и на оштетениот Т. Т. од с.К., В. во износ од 30,500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Согласно чл.89 и 92 од ЗКП, ги задолжил обвинетите С. Ѓ, С. Т. и Н.Г да платат во корист на Републичкиот буџет-Скопје на име паушал износ од по 1.500,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Од првостепената пресуда останал незадоволен Основниот јавен обвинител од Штип, кој во навремен законски рок изјавил жалба со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за изречената алтернативна мерка-условна осуда, како и за одлуката за имотно правното барање. Наведувајќи жалбени наводи по истакнатите основи, предлага жалбата да се уважи, нападнатата пресуда преиначи во делот за одлуката за кривичната санкција-алтернативната мерка така што на обвинетите за сторените кривични дела да им изрече ефективна казна затвор, како и спрема второобвинетиот С. Т. да го примени чл.100-а од КЗ.

Жалба против првостепената пресуда изјавил и обвинетиот С. Т., преку неговиот бранител, адвокат Г.Т од С.Н со која пресудата ја напаѓа поради одлуката за имотно правното барање. Наведувајќи жалбени причини по истакнатиот основ, предлага жалбата да се уважи, првостепената пресудата да се преиначи во тој дел така што барањето за надомест на штета истакнато од оштетените да го одбие како неосновано, а во остнатиот дел првостепената пресуда да се потврди.

Бранителот на прво и второобвинетиот адвокатот Г.Т од С.Н поднел одговор на жалба со кој ги побива жалбените наводи на жалителот, предлагајќи жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се одбие како неоснована, а првостепената пресуда да се потврди.

На седницата на советот Вишиот јавен обвинител во Вишото јавно обвинителство во Штип, Методи Иванов остана при писмениот предлог Кож.бр.549/2009 од 30.10.2009 година, со кој предлага по повод жалбите, а по службена должност првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно одлучување, а жалбата на Основниот јавен обвинител е беспредметна.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот

постапувајќи по жалбите, обжалената пресуда и сите списи по предметот, а испитувајќи ја нападнатата пресуда по службена должност во смисла чл.393 ст.1 т.1 и 2 од ЗКП, поради сторени суштествени повреди на ЗКП од апсолутен карактер, ја укина првостепената пресуда и предметот го врати на повторно судење. Ова од поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи нападнатата пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на дејствијата на извршување на обвинетите што им се ставаат на товар и за кои дејствија истите се огласени за виновни. Конкретно, првостепениот суд во обжалената пресуда како во изреката така и во фактичката состојба утврдил дека првообвинетиот С. Ѓ од Св.Н. по претходен договор со второобвинетиот С. Т. од С.Н.и третообвинетиот Н.Г од Ш., сам, сите како помагачи во текот на 2002 и 2003 година во С.Н.со намера да бидат употребени како вистински набавиле од Џ.Д. од Св.Н. лажни јавни исправи-дипломи, свидетелства за завршен четврти степен средно образование при УСО “К.Н.” од В., на име на: А. Т., Г. М., А. М., А.Т., Т. Т., Г. Б. и Т. М., кои лажни јавни исправи им ги дале на оштетените, а оштетените иако знаеле дека наведените дипломи и свидетелства се со неистинита содржина, ги употребиле како вистински при нивните вработувања пред Министерството за внатрешни работи во С. Тројцата обвинети со напред опишаните дејствија од овластениот тужител кој на записник за главен претрес од 15.06.2009 година ги обвинил како помагачи да сториле по едно продолжено кривично дело “Фалсификување исправа” од ч.378 ст.3 вв со ст.1 вв со чл.24 од КЗ, а првостепениот суд како што е веќе погоре наведено го прифатил ова обвинение и ваквата правна квалификација на делото. Меѓутоа, сами по себе дејствијата намагање во смисла на чл.24 од КЗ не претставуваат кривично дело, бидејќи нивните посебни обележја се кривично правно релеватни само ако допринесуваат за извршување на одредено кривично дело и нивната кривично правна релеватност е од акцесорна природа.

Во случај одвоено да се води постапка и да се суди на помагачи на кривично дело, во изреката на пресудата во која помагачот се огласува за виновен мора да се утврди кривичното дело кое го извршил сторителот за да може врз основа на тоа да се утврди дека дејствијата намагање допринеле за извршување на тоа кривично дело, бидејќи од постоењето на доприносот зависи кривично правната релеватност на намагањето. Во пресудата со која некое лице е огласено за виновно како помагач неопходно е потребно да се утврдат и во пресудата конкретно наведат објективните белези на кривичното дело што го извршил сторителот. Без да бидат наведени во изреката на пресудата конкретните објективни елементи на кривичното дело и на сторителот на истото, пресудата во таков случај е нејасна и неразбирлива и како таква не е подобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се од апсолутен карактер, исите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание и фактичката состојба да биде непотполно утврдена во смисла на тоа кој е сторителот на кривичното дело, бидејќи како што е веќе погоре наведено

не е јасно како може некое лице да биде огласено за виновно за помагање во извршување на кривично дело, а да не биде наведено и утврдено на кого му помагало тоа лице во извршување на кривичното дело.

Сторените суштествените повреди на напред наведените одреби од ЗКП имаат влијание да биде погрешно и на штета на обвинетите применет КЗ кога тројцата обвинети незаконито без постоење на извршител на кривичното дело “Фалсификување исправа” од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ се огласени за виновни како помагачи на ова кривично дело во смисла на чл.24 од КЗ во продолжен вид.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да изврши нивна оценка да ги има во предвид укажувањата на Овој суд наведени погоре, во целост да постапи по нив и да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува по службена должност поради сторени суштествени повреди на ЗКП од апсолутен карактер, следувааше жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип и жалбата изјавена од обвинетиот С. Т. преку неговиот бранител да се сметаат како безпредметни.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

60.= Пресуда на Основниот суд Штип, К.бр.351/09 од 7.10.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.689/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.351/09 од 7.10.2010 година, обвинетата К. Ј. од Ш. ја огласил за виновна за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према приватната тужителка В. Н. и према малолетната тужителка П. М., за кое ја осуди на парична казна од 30 дневни глоби во износ од 18.300 денари, вредноста на една дневна глоба ја одредил на 10 евра. Воедно приватната тужителка В. Н. ја задолжил да плати такса за пресуда износ од 800 денари, а обвинетата ја задолжил да плати на приватната тужителка В. Н. на име кривични трошоци во постапката износ од 18.240 денари. Согласно чл.100 од ЗКП приватните тужители како оштетени преку нивниот полномошник за остварување на имотно правното барање ги упатил на редовен граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ е одземен еден спреј-солзавец од обвинетата Ј. К. од Ш.

одлучи како во изреката од следните причини:

Овој суд испитувајќи ја обжалената пресуда по службена должност во смисла на чл.393 од ЗКП најде дека првостепениот суд со донесувањето на побиваната одлука сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда е од апсолутен карактер и на која повреда овој суд внимава по службена должност.

Сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се состои во тоа што

изреката на првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата е противречна самата на себе и на причините наведени во образложението на пресудата. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата после описот на дејствијата на извршување превземено од страна на обвинетата К. Ј. према приватните тужители наведува дека од овој кривично правен настан приватните тужители се здобиле со телесни повреди, без притоа да даде опис на истите, со кое нешто првостепениот суд ги повредил законските одредби содржани во чл.374 од ЗКП. Имено, во чл.374 од ЗКП конкретно е наведено што се треба да содржи изреката на пресудата, односно е наведено дека “изреката на пресудата ги содржи личните податоци на обвинетиот и одлуката со која од тужениот се огласува за виновен или се ослободува од обвинение за делото за кое е обвинет“. Со оглед на тоа дека во конкретниот случај обвинетата се товари дека сторила кривично дело “Телесна повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ, така што еден од битните елементи на ова кривично дело е телесната повреда, како последица на делото која може да се состои во оштетување или нарушување на телесниот интегритет, односно предизвикување на телесно или душевно болест, а притоа првостепениот суд во изреката на пресудата воопшто не навел за каков вид на телесна повреда се работи, со што првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП.

Имајќи ја во предвид сторената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, која првостепената пресуда ја прави нејасна, неразбирлива и неподобна за испитување, овој суд одлучи по повод изјавеата жалба и по службена должност првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд е должен да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

61.= Пресуда на Основниот суд Штип К.бр.298/07 од 02.06.2009 год.- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.701/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.298/07 од 02.06.2009 год. обвинетите - правно лице „М.“ - ДООЕЛ - Ш. и обвинетиот К. Ц. од Р.Г. ги огласил за виновни и тоа: правното лице за кривично дело Царинска измама од чл.278-а ст.5 в.в. со ст.1 и чл.22 од КЗ, а обвинетиот К. Ц. за кривично дело Царинска измама од чл.278-а ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ, па правното лице го осудува на парична казна во износ од 200.000,00 (двеста илјади) денари, која да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата и го задолжува со паушални трошоци во износ од 4.000,00 денари, а на обвинетиот К. му се изрекуваат 100 дневни глоби во вредност од 10 евра за една дневна глоба или на

парична казна во износ од 1.000 евра, во денарска противредност од 61,00 денари за евро, или 61.000,00 (шеесет и една илјада) денари, како и му се изрекува условна усуда, со која на обвинетиот К. му се утврдува казна затвор во траење од 5 (пет) месеци, која нема да се изврши под услов дококу во рок од една година не стори ново кривично дело. Се задолжува да плати паушал во износ од 4.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Двајцата обвинети се задолжуваат да платат солидарно трошоци на кривичната постапка во износ од 6.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Со истата пресуда под III обвинетите П. К. од С. и К. П. од Ш. врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП се ослободени од обвинение да како соизвршители сториле кривично дело Царинска Измама од чл.278-а ст.1 в.в. со чл.22 од КЗ.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се огледат во тоа што изреката на пресудата е во директна противречност со изведените докази и наведените причини во пресудата, а наведените причини за решителните факти во значителна мера се противречни, а која повреда пак има директен допридонес за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Утврдената фактичка состојба во првостепената пресуда поради истакнатите жалбени наводи и поради непроверена одбрана на обвинетите и неизведени сите нужно потребни докази, а и по оцена на овој суд се доведува под сериозно сомнение по однос на решителниот факт дали навистина постои фиктивен извоз на текстилна ткаенина - репроматеријали, која била увезена од правното лице од Р.Т. по увозни царински декларации ЕЦД. С. бр.15379 од 08.11.2005 год. ЕЦД.С. бр.15464 од 12.12.2005 год. и ЕЦД.С.бр.15926 од 19.12.2005 год. заради облагородување, чија вредност на текстилната стока изнесувала 121.688.83 евра, поради незапазениот рок за производство на готови производи, нарачателот „П.“ од Л. побарал да му се врати, и правното лице до Царинарница Ш. ги поднело следните царински декларации ЕЦД.Р.бр.14900 од 01.11.2006 год. ЕЦД.Р.бр.14901 од 01.11.2006 год. и ЕЦД.Р.бр.14902 од 01.11.2006 год. за враќање на увезената текстилна стока, кои царински декларации за извоз биле изготвени од Шпедицијата „М.“ - Ш. и поднесени на Царинарницата Ш.. Меѓутоа, основано се поставува прашањето по чија наредба се изготвени овие извозни царински декларации, дали по наредба лично на обвинетиот К. Ц. или по нечија друга наредба. Во тој правец првостепениот суд воопшто не изведувал докази, особено што во одбраната на обвинетиот К. дадена сега во жалбата, бидејќи е суден во отсуство, истакнува дека тој не знаел нити да чита, нити да пишува, нити да зборува македонски и дека во периодот на 01.11. и 01.12.2006 год. кога се преземени дејствијата на товарање, подготвување на царинската документација за извоз и самото царинење во Царинарница Ш. тој не се наоѓал во Ш. и во М., а овој факт не е утврден преку увид во Патна исправа на обвинетиот. Значи по оцена на овој суд не се утврдувани фактите кој се договарал за враќање на увезената стока од Р.Т. во обвинетото правно лице, за да се утврди под

кои услови требало да се врати увезената текстилна стока, на кој начин да се врати, како и со што да се превезува и каде да се пренесе и истовари предметната текстилна стока, дали во Г. или во Т., поготово што според Увозните царински декларации од 2005 год. репроматеријалите - текстилна стока е потекнува од фирмите В.-Е., В. Р. L. S., N., F. T., D.-A. T..

Неспорно е дека извозните царински декларации се заведени во Царинската испостава во Ш. на ден 01.11.2006 год. во 20 часот. Навистина стоката била натоварена на ТМВ „М.“ со рег.бр. СР..., кое го управувал П. К. од С., и се упатило према граничниот премин Б., каде се пријавува за излез на ЦИ Б. на 01.11.2006 год. Неспорно е дека истото моторно возило управувано од истиот возач се пријавува за влез во Р.М. на Царинска испостава Б. на 02.11.2006 год. натоварено со стока - текстилен материјал за доработка од инопартнерот „П.“ за увоз според приложен меѓународен товарен лист ЦМР бр.023116 издаден на 01.11.2006 год, кој товарен лист според наодот и мислењето на извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења, е некомплетен и неоформен транспортен документ, бидејќи не е заверен од испраќачот на стоката, ниту пак од Г. ц. о. од појдовната Царинарница каде пратката е извозно оцаринета, туку истиот е заверен со факсимил и печат на влезна царинарница ЦИ-Б., а изготвена е царинска пријава за влез под број к.бр.40609 на ден 02.11.2006 год. во 13 часот.

Од извршеното вештачење од Бирото за судски вештачења - С. се утврдува дека со исклучок на синтетичката тканина од тарифен број 5407820000 во количина од 8.662,08 м2 со вредност од 11.671,74 евра кои останале во магацинот на обвинетото правно лице „М.“ДООЕЛ - Ш., а која тканина е привремено увезена по ЕЦД бр С 15926 од 19.12.2005 год. останатите количини на привремено увезени материјали по цитираните царински декларации во целост се пријавени за извозно царинење и дека по сите три извозни декларации Р-14900, Р 14901 и Р 14902, извршен документарен преглед, преглед и пломбирање на возилото го вршел царинскиот работник Т. Д. со шифра-факсимил 373 и пломбата на возилото носи царинско обележје -1 x 081. Понатаму во вештачењето е утврдено дека извозните декларации формално правно се потврдено за излез на граничниот премин Б. и тоа: ЕЦД.бр.Р-14900/2006-потврдена е со С.бр.10497 од 01.11.2006 год, ЕЦД.бр.Р-14901/2006 потврдено е со С.бр.10498 од 01.11.2006 год. и ЕЦД.бр.Р-14902/2006 год. потврдено е со С.бр.10500 од 1.11.2006 год. што значи дека стоката ја напуштила границата, но дали таквата потврда е стварна и веродостојна, одговор треба да даде царинскиот орган од граничниот премин Б., бидејќи вештото лице нема можност и пристап да провери во контролникот на граничниот премин дали е регистрирано и заведено ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... на ден 01.11.2006 год. Ова дотолку повеќе што од контролираната извозна документација се потврдува дека во оригиналите во Царинската испостава во Ш. не постои меѓународен товарен лист - ЦМР, прв примерок од сетот како оригинал кој го задржува царинскиот орган, додека копието кое е приложено во списите по предметот ЦМР.бр.315689 според вештото лице преставува неоформен транспортен документ кој ја прати стоката, бидејќи освен штембилот, печатот и факсимилот на царинскиот работник не постои печат и потпис на испраќачот на стоката, печат и потпис на возачот - превозник која

превзема стоката на превоз и на крај потпис и печат на примачот на стоката во крајната дестинација каде се упатува според извозните документи. Вештото лице дава свое мислење и за презентираниот ЦМР бр.315689 доставен на главниот претрес од страна на одбраната заверен кај нотар Л. К., во кој видно се ставени печати на испраќач, возар и примач на пратката, дека не преставува веродостоен доказ верен на оригиналот, бидејќи на истиот не постои заверка од граничниот премин Б. за излез, како и број и заверка со печат од Г. ц. о. за влез во царинското подрачје на Р.Г. односно одредишна дестинација. При една таква состојба по оценка на овој суд, не може да се прифати дека фактичката состојба е правилно и целосно утврдена и покрај фактот што Г. ц. в. со писмен одговор Е 52/32/A0034 од 07.02.2007 год. потврдуваат дека ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... не поминало на граничниот премин во период од 01.11.2006 г. до 03.11.2006 год. а без да се сослуша царинскиот работник од граничниот премин од ЦИ Б., на сите спорни околности на кои е погоре укажано, иако првостепениот суд има обврска согласно чл.14 од ЗКП да ги вистинито и наполно утврдува сите факти кои се од важност за донесување на законита одлука, а особено при постоење на изјава дадена пред судот на записник за главен претрес од 22.09.2008 год.од возачот К. П., кој тврди дека текстилната стока ја однел во С. и ја истоварил во индустриската зона во магацините, а од таму бил натоварен со друга текстилна стока која била во ролни, а за предочениот допис од Г. дека наводно тој не бил во Г. изјавува дека наводите не се точни. Исто така возачот изјавува дека налог за транспорт тој добил од сопственикот И. (моб.телф....) на фирмата „Т.“ ДООЕЛ - С. и дека обвинетите не ги познава. Меѓутоа ваквата изјава на возачот првостепениот суд не ја проверил целосно, поготово што од увидот кој го извршил судот во оригиналната Патна исправа на П. К. од која судот направил фотокопии и се наоѓаат во предметот се гледа дека постојат три печати од граничниот премин Е. - Р.Г. и тоа два од 01.11.2006 и два од 02.11.2006 год., а тоа пак укажува на спротивното тврдење во писмениот одговор од Г. ц. в. дека ТМВ „М.“ со рег.бр.СР ... не поминало на граничниот премин во период од 01.11.2006 год. до 03.11.2006 год. Овие факти за влез и излез на граничниот премин Е. - Р. Г. на возачот П. го доведуваат под сомнение и тврдењето на обвинението и утврдениот решителен факт од судот дека постои фиктивен извоз на привремено увезените репро материјали, особено што судот не утврдил дали на граничниот премин Б. дали царинскиот работник кој вршел контрола дали земал мостри од материјалите кои се извезуваат и од оние кои се увезени од Г., а која текстилна стока била во ролни. Преставникот на Царината С. Г. при распитот пред судот посочил на овој факт дека задолжително трба да се земат мостри.

Во прилог на погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба во обжалената пресуда со право се укажува во жалбата на правното лице дека постои очигледна разлика и во тежината наведена во товарните листови и тоа по ЦМР бр.315689 количината е 784 ролни и 13.040,07 кгр. а по ЦМР бр.023116 количина е 779 ролни и 10.754,00 кгр.

Поради изнесените погоре причини по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ по однос на решителниот факт дали обвинетите дале лажни податоци за стоките кои ги извезувале т.е. дали постои фиктивен извоз на привремено увезени текстилни

репроматеријали и дали е доведен во заблуда Царинскиот орган и со тоа дали е избегнато плаќање на царина и царински давачки во износ од 3.253.260,00 денари, кои давачки до овој момент и според приложените пресуди на Управниот суд У.бр.4850.08, 4852/08 и 4854/08 сите од 10.11.2009 год. се доведува под сомнение, бидејќи решенијата на Министерот за финансии по кои се наплатени давачките од обвинетото правно лице се поништени. Затоа следувааше жалбите да се уважат, пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ги има во предвид горе наведените укажувања, да постапи по истите преку повторно изведување на веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и оцена, да ги изведе доказите на кои е погоре укажано, по потреба и по оцена на првостепениот суд да изврши и соочувања доколку се укаже потреба за тоа, и да се прибави доказ од фирмата „П.“од Л. дали наведените репроматеријали по извозните царински декларации заверени во ЦИ - Ш. ги имаат примено назад и во кои количини, како би можело со сигурност да се утврди правата вистина и донесе правилна и законита одлука.

Поради изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

62.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.54/08 од 07.10.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелациониот суд Штип Кж.бр.702/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.54/08 од 07.10.2009 год. обвинетиот Н. Д. од Ш. го ослободил од обвинение за кривично дело “Телесна повреда“ по чл.130 ст.1 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Согласно чл.93 ст.1 од ЗКП кривичните трошоци во постапката во износ од 1.500,00 денари направена како награда за вешто лице паднале на товар на буџетските средства. Согласно чл.100 ст.1 од ЗКП оштетениот В. М. за имотно-правното побарување е упатен на граѓански спор. Согласно чл.11 и 13 од Законот за судски такси приватниот тужител В. М. е ослободен од обврска за плаќање на судска такса во износ од 1.000,00 денари.

поради следните причини:

Оштетениот В. М. во својот исказ наведува да додека пребарувал во контејнерот бил наведнат во него и наеднаш осетил како некој од позади го фатил за нозете и го фрлил во контејнерот, а како последица на ваквото фрлање тој се удрил во железото од контејнерот и тоа по левата подколеница од што се задобил со модрици на левата подколеница. Сведокот С. М. - син на оштетениот наведува дека настанот го гледал од терасата и притоа изјавил дека обвинетиот лично го познава и го видел моментот кога обвинетиот го подигнал татко му, кој бил наведнат во контејнерот и го фрлил во контејнерот, на начин што го фатил за половината, го подигнал и го бутнал во контејнерот. Поради овој настан оштетениот се јавил на доктор кај Д-р С. И., а потоа бил однесен кај невропсихијатар, каде што била утврдена акутна нервоза,

напнатост на организмот и растроеност. Вештото лице Д-р Ѓ. К. распрашан во својство на вешто лице изјавил дека оштетениот В. се јавил кај својот матичен лекар на ден 12.12.2007 год., што значи на критичниот ден, со симптоми на акутна нервоза, односно акутна напнатост на организмот, растрепереност, со препорачана контрола од 7 дена. Меѓутоа, првостепениот суд не го распрашал вештото лице дали ваквата акутна нервоза, напнатост и депресивна состојба е секојдневна појава на оштетениот или е како резултат која е настаната критичниот ден поради како што наведува оштетениот физичкиот напад на обвинетиот према оштетениот, односно буткањето во контејнерот. Ова од причини што кривичното дело “Телесна повреда” го сторува тој кој што друг телесно ќе го повреди или здравјето ќе му го наруши, а во конкретниот случај неспорно е дека на оштетениот му е нарушено здравјето со симптоми на акутна нервоза, напнатост и депресивна состојба, а како што наведува оштетениот поради превземените инкриминирани дејствија на обвинетиот према оштетениот. Од друга страна, и самиот обвинет во својот исказ наведува дека го видел оштетениот како сака да влезе во контејнерот, тој дошол до него и наводно му помогнал да влезе во контејнерот. Меѓутоа, од одбраната на обвинетиот, ниту пак од исказот на оштетениот не произлегува дека оштетениот му одобрил на обвинетиот да му помогне тој да влезе во контејнерот, ниту пак после наводното помагање обвинетиот застанал до контејнерот да види во каква состојба е тужителот, туку продолжил да оди, односно го изминал контејнерот, што значи не видел во каква состојба е оштетениот, ниту пак за тоа одобрение му дал самиот оштетен.

Поради сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа, да го сослуша повторно вештото лице на околности кои се наведени погоре, како и да го има во предвид правилната примена на КЗ, бидејќи кривичното дело “Телесна повреда” го сторува не само лице кое телесни повреди друг, туку и ако му го наруши здравјето, па врз основа на сето тоа првостепениот суд да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

63.=Пресуда на Основен суд во Штип К.бр.95/08 од 24.09.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.703/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.95/2008 од 24.09.2009 година, обвинетиот Д. В. од С.Н. го огласил за виновен за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори” од чл.215 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од три месеци. Согласно чл.215 ст.1 т.6 од ЗКП, наркотичната дрога-маријуана во количина од 4,6 грама, била одземена во корист на РМ. Вооедно

обвинетиот согласно чл.89 и чл.92 од ЗКП го задолжил да плати на име паушал износ од 2.000,00 денари како и трошоци во постапката за вешто лице, износ од 1.500,00 денари, се во рок од 15 дена од правосилноста на пресудата.

Жалбата на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е беспредметна.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбата од ЗКП во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и поради тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата. Имено, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот Д. В. во месец јануари 2007 година им продавал наркотична дрога-марихуана на оштетените Ј. Д., Н. Д. и Д. С. сите од С. Н., а кое нешто е во спротивност со изведените докази, односно со изјавите на оштетените бидејќи сите тројца јасно и категорично изјавиле дека од обвинетиот никогаш немале купувано ниту пак земено марихуана, а поради тоа и изјавиле дека воопшто не се чувствуваат како оштетени. Исто така самиот факт што од извршените анализи се утврдило дека во примерокот на урината од лицата Д.Ј., Д. С. и Д. Н. се пронајдени односно детектирани метаболити од тетрахидроканабинол- психоактивни супстанции што ја содржи растението *cannabis*, неможе со сигурност да се утврди дека овие лица наркотичната дрога-марихуана ја имаат набавено од обвинетиот, бидејќи сите тројца јасно изјавиле дека имаат користено марихуана, но истовремено изјавиле дека истата ја имале набавено од различни места, но со сигурност потврдиле дека не ја земале од обвинетиот В. Д.. Неспорно е дека при извршениот претрес на дом и други простории за кое нешто е изготвен записник број.32.05.01/276 од 25.01.2007 година во домот на обвинетиот била пронајдена марихуана со маса од 4,6 грама, како и тоа дека бил земен примерок од урината на обвинетиот В. Д. и при тоа од извршеното вештачење е констатирано дека во урината на лицето В. Д. не биле детектирани метаболити од дрога. Меѓутоа, ова нешто воопшто не претставува сигурен доказ, од кој се раководел судот при донесувањето на обжалената пресуда огласувајќи го за виновен обвинетиот, бидејќи утврдил дека пронајдената марихуана со маса од 4,6 грама ја држел заради продажба, а при тоа неценејќи ја одбраната на обвинетиот дека истиот е корисник на марихуана веќе подолго време, а уште повеќе и поради тоа што вештото лице д-р. Р. А. во својот исказ наведува дека оваа количина од 4,6 грама е релативно мала количина. Ова уште повеќе и поради самиот факт што од увидот во вештачењето било нотирано дека обвинетиот не конзумирал психотропни дроги, но само во текот на изминатите 24-48 часа, односно дека кај истиот немало регистрирано метаболити во урината, така што првостепениот суд не е можел со сигурност да утврди дека пронајдената марихуана ја држел заради продажба, бидејќи обвинетиот како што е претходно наведено изјавил дека користел марихуана 2-3 пати неделно, поради што се јавува

сомнение дали најдената марихуана со маса од 4,6 грама била наменета за продажба или обвинетиот ја држел заради негова лична употреба, а кое нешто воопшто не се докажало со сигурност, а при тоа имајќи го во предвид тоа што, согласно одредбите од ЗКП, секое сомнение оди во корист на обвинетиот. Со оглед на тоа дека во законскиот опис на предметното кривично дело за кое се терети обвинетиот, според кој опис ова кривично дело го чини тој кој што “Неовластено произведува, преработува, продава или нуди на продажба, или заради продажба, купува, држи или пренесува или посредува во продажбата или купува ...“ од чл.215 ст.1 од КЗ, од каде што јасно произлегува дека купувањето и држењето заради лична употреба како дејствија не се кривично санкционирани, неможе со сигурност да се утврди од изведените докази, дека во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на предметното кривично дело.

Сторените суштествени повреди имаат придонес и за погрешно и целосно утврдена фактичка состојба, бидејќи не се утврдени сите решителни факти од овој кривично правен настан, поради што и фактичката состојба е нецелосна и непотполна, имено првостепениот суд ја утврдил фактичката состојба од вештачењето на урината земени за анализа од обвинетиот и лицата наведени како оштетени како и од распитот на вештото лице-психијатар Р. А., а притоа не поклонил верба на одбраната на обвинетиот и исказите на претходно наведените лица. Поради сите овие причини неможе да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следувааше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по горе наведените укажувања, да изврши повторна анализа и преоценка на веќе изведените докази, по потреба да изведе и други докази од кои со сигурност ќе може да се утврди дали обвинетиот го сторил предметното кривично дело со продажба на наркотична дрога-марихуана или пак наркотичната дрога-марихуаната била за негова лична употреба и да донесе правилна и законита одлука.

Со жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Штип се напаѓа првостепената пресуда само по основ на одуката за казната, а бидејќи овој суд одлучи да ја укине првостепената пресуда по другите законски основи по кои може да се напаѓа пресудата, жалбата на Основниот јавен обвинител се јавува како беспредметна.

Поради горе наведеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

64.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 144/2008 од 11.05.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр,704/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетите Д Д, Д Т , двајцата од Ш и ВЈод нас. ТЧ ги огласил за виновни да како соизвршители сториле кривично дело „Фалсификување исправа“ од чл. 378 ст.3 в.в. ст.1 од КЗ и им изрекол условна осуда со која им утврдил казна затвор во траење од по една година, која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од 2 години не сторат ново кривично дело.

Воедно ги задолжил со паушал од по 2.000,00 денари, а согласно чл. 100-а од КЗ го одзел паричното моторно возило марка „О к 1,6 Д“ произведено 1980 година.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда, а со тоа и целата пресуда е нејасна и неразбирлива. Ова од причини што сите тројца обвинети се огласени за виновни дека како соизвршители го извршиле предметното кривично дело- да сите тројца заеднички ја направиле лажната јавна исправа, ја фалсификувале шасијата на начин што на патничкото моторно возило „О К 1,6 Д“ произведена 1980 година, втиснале број на шасија 4416020153, отстранувајќи го претходно идентификациониот број на шасија, а првообвинетиот ја употребил ваквата лажна јавна исправа на 28.07.2006 година при регистрација пред одделението за регистрација при МВР на ОВР Ш. Меѓутоа ваквиот опис е нејасен бидејќи не се утврдува ниту е наведено какви дејствија превзеле секој од обвинетите. Оваа суштествена повреда се состои и во тоа што првостепениот суд во образложението на пресудата не дал доволно причини за решителните факти, а оние кои што ги навел се во контрадикторност со изведените докази, односно не произлегуваат од изведените докази. Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетите ја утврдил од распитот на сведоците П Р од Р и К Ј од Р, од кои утврдил дека возилото „О К1,6Д“, кое претходно било и во сопственост на овие сведоци, не било идентично со возилото „О К 1,6Д“ кое било одземено од сведокот В Г, кое се разликувало во делот на кровот, каде бил поставен сончев кров, бојата на возилото како и во делот на петата врата, која се разликувала од возилото кое го носи идентификациониот број кој бил вграден во ова возило.

Меѓутоа, ваква утврдената фактичка состојба која првостепениот суд ја утврдил од горе наведените докази се доведува под сомнение, поради следното:

Од писмените докази, договорот за купопродажба помеѓу продавачот П Р и купувачот Ш Ш склучен на ден 01.06.2004 година, неспорно се утврдува дека бројот на шасијата на предметното возило е 4416020153- (фалсификуваниот). Овој број на шасија се јавува и кај Договорот за купопродажба на моторно возило помеѓу продавачот Ш Ш и сега обвинетиот Д Д, склучен на ден 07.10.2005 година, а истиот број фигурира и кога обвинетиот Д Д го продал предметното возило на В Г на ден 28.07.2006 година, поради што утврдената фактичка состојба по однос на кривичната одговорност кај обвинетите се доведува под сериозно сомнение. Имајќи го во предвид овие релевантни факти, како и одбраната на обвинетите кои категорички изјавуваат дека не го извршиле кривичното дело за кое се теретат, да ова возило променило повеќе од 10 сопственика, дека учествувало во две сообраќајни несреќи, врз кое се вршени повеќе санации над истото од страна на повеќе лица, кои биле сопственици на истото, а од изведените докази не се утврдува дека постоел договор меѓу обвинетите да го сторат кривичното дело за кое се теретат, ниту пак се утврдува дека презеле противправни дејствија во таа смисла.

Неспорно е дека од страна на обвинетите е вршена санација на возилото, но дејствијата на санација која ја извршиле обвинетите не подлежи на кривична одговорност, бидејќи истите вршеле промена на моторот, фарбање на возилото, замена на некои делови, уредување на сончев кров, симнување на кука и слично, кое според законот не се казниви дејствија. По оцена на овој суд, не постои ниту еден сигурен доказ дека обвинетите како соизвршители извршиле фалсификување на бројот на шасијата над возилото, а неспорен е фактот дека врз возилото е извршено фалсификување на бројот на шасијата, меѓутоа, по оцена на овој суд не постои ниту еден доказ дека тоа е извршено од страна на обвинетите, од причини наведени погоре.

Од сите овие причини погоре наведени, утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а со тоа и правилната примена на КЗ, поради што овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине не само против жалителот, туку и према обвинетите Д Т и В Ј во смисла на чл.397 од ЗКП.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува овој суд, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, и врз основа на сето тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 401 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

65.=Пресуда на Основен суд Штип, К.бр.168/08 од 19.06.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.705/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.168/08 од 19.06.2009 година обвинетиот К. Ц. од Ш. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување“ од чл.279 ст.2 в.в.со ст.1 од КЗ за кое му изрекот условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 2 години, при што определил дека оваа казна нема да се изврши доколку тој во рок од 2 години не стори ново кривично дело и притоа го осудил на парична казна во износ од 1500 евра во денарска противвредност од 91.500 денари. Исто така, обвинетиот е задолжен да ги надомести трошоците на кривичната постапка во износ од 3.924 денари, како и да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, а притоа судот одлучил трошоците на кривичната постапка кои се однесуваат за судскиот преведувач од германски на македонски јазик и обратно да паднат на товар на буџетските средства.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека се сторени суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива во поглед на описот на дејствието на извршување на кривичното дело. Имено, во изреката само е наведено дека обвинетиот како одговорно лице-управител во “М.“-ДООЕЛ-Увоз-Извоз Ш., со намера

ова правно лице како даночен обврзник да одбегне плаќање на даноци, книговодствената евиденција неуредно и неточно ја водел и со тоа дал лажни податоци за приходите на ова правно лице кои се од влијание за утврдување на висината на плаќање на данокот за додадена вредност за периодот од 1.01.2006 до месец јули 2006 година, при што не бил пресметан и платен данок на додадена вредност во вкупен износ од 1.982.029 денари, но притоа не е наведено и не е јасно кои се тие дадени лажни податоци, на кои приходи тие се однесуваат, кои во овој временски период овој даночен обврзник ги имал остварено, по кој основ и дали според одредбите од Законот за данокот на додадена вредност е бил вршен промет на добра кои подлежат на оданочување.

Во врска со тоа, пак, во образложението на првостепената пресуда не се утврдени решителните факти, туку врз основа на поднесениот обвинителен акт против обвинетиот само е препишана изреката. Понатаму, во образложението судот наведува дека од страна на ова правно лице бил извршен увоз на репроматеријали од Р. Т. заради преработка на овие материјали и нивен повторен извоз, што не е опфатено во изреката на првостепената пресуда, ниту пак во образложението конкретно е наведено за каква увезена стока се работи, дали не е платен данок за овие материјали, односно со кои документи оваа стока е увезена, која е количината на истата, нејзината вредност, како и тоа дали токму за оваа увезена потоа недоработена и неизвезена стока како готови производи се однесува обвинението, односно неплатениот данок.

Исто така, како во изреката, така и во образложението, не е наведено на кој начин од страна на обвинетиот се дадени лажни податоци за приходите на овој даночен обврзник, односно кога и на кого се дадени тие лажни податоци.

Во тој поглед основани се и жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Обвинетиот во своја одбрана изјавува дека книговодствените работи во фирмата ги вршел книговодител и дека во критичниот период книговодството уредно се водело, а во жалбата наведува дека доколку од некои од вработените имало незаконите работење лично е заинтересиран да се открие виновникот.

Затоа, при повторното судење потребно е во својство на сведок да се сослуша книговодителот по име Л., на околноста кој ја изготвува книговодствената документација која се однесува на пресметувањето и пријавувањето на даноците до надлежниот орган и дали во конкретниот случај за пресметувањето на данокот на додадена вредност обвинетиот бил запознаен, што е од битно влијание за правилна примена на Кривичниот законик, за постоењето на субјективниот елемент односно (не)постоењето на намерата и свеста на обвинетиот за давање на лажни податоци за приходите на даночниот обврзник и одбегнување на плаќање на данокот.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, следувааше поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, при што да постапи според погоре наведените

укажувања на овој суд во поглед на отстранувањето на суштествената повреда, изведувањето на доказите и утврдувањето на правилна и целосна фактичка состојба. Во дополнување на постапката од страна на вештото лице да се побара да изврши комплетно и целосно вештачење во поглед на увезените материјали за кои што се однесува неплатениот данок на додадена вредност, нивната количина, како и вредност, како и тоа на кој начин и кога обвинетиот како одговорно лице има дадено лажни податоци за своите приходи до надлежниот орган, а сето тоа врз основа на веродостојна документација (оригинални документи или заверени преписи), а не незаверени фотокопии.

По потреба судот да изведува и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита пресуда, притоа придржувајќи се на чл.338 ст.1 од ЗКП, при што да утврди дали во конкретниот случај кај обвинетиот постои кривична одговорност, имајќи во предвид дека кај даночниот обврзник “М.” ДООЕЛ-Увоз-Извоз тој бил управител, додека во истото правно лице постоело одговорно лице кое што било задолжено за изготвување на книговодствената документација, како и друг управител и советник за производство и управување со фирмата, како што изјавува обвинетиот.

Исто така, при повторното судење првостепениот суд како доказ да го изведе кривичниот предмет на Основниот суд во Штип К.бр.298/07, кој обвинетиот го посочува со жалбата, наведувајќи дека тој предмет се однесува за истата работа и доколку исти дејствија се опфатени и во двата предмети и доколку постапката по тој предмет не е завршена со правосилна одлука, да се изврши спојување на кривичната постапка по овие два предмети и да се донесе една одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

66.=По повод жалбата изјавена од бранителот на обвинетиот Р. Ч. од Ш., адвокат М. Л. од Ш. и по службена должност Пресуда на Основен суд Штип К.бр.528/08 од 30.09.2009год.,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.706/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.528/08 од 30.09.2009 год. обвинетите О. Д. од Ш. и Р. Ч. од Ш. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба“ од чл.236 ст.1 т.1 в.в. чл.22 од КЗ, како соизвршители, за кое на обвинетиот Д. му изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 6 (шест) месеци, чие извршување се одлага условно во рок од две години доколку обвинетиот за време на рокот на проверување не стори ново кривично дело, а обвинетиот Ч. Р. го осудил на казна затвор во траење од 6 (шесет) месеци. Воедно ги задолжил обвинетите да платат на име паушал износ од по 2.000,00 денари, како и на име кривични трошоци во постапката во износ од по 4.975,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата..

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, на која повреда овој суд внимава по службена должност врз основа на чл.367 од ЗКП. Суштествената повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна, причините за решителните факти се наполно нејасни, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителните факти и е нејасна во поглед на објектот на предметното кривично дело. Имено, по оценка на овој суд од изведените докази воопшто не може со сигурност да се утврди дали ова кривично дело е извршено од страна на еден од обвинетите или од страна на двајцата обвинети како соизвршители. Своето уверувањето за кривичната одговорност на обвинетиот Д.О. првостепениот суд во конкретниот случај не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност може да се заклучи дека обвинетиот Д.О. го сторил предметното кривично дело како соизвршител. Обвинетиот Д. ја изнел својата одбрана, во која тој тврди дека не го сторил кривичното дело кое му се става на товар, која одбрана првостепениот суд бил должен да ја провери, а дури потоа да изведе заклучок за неговата кривична одговорност. Ова уште повеќе и поради тоа што сведокот Д. Е. - сопственик на ДОО “Џ.” - фирма која се занимава со откуп на акумулатори и други ствари, во својот исказ го споменува само лицето - обвинетиот Р. Ч., за кој вели дека му донел еден акумулатор, а притоа без да наведе за каков вид на акумулатор станува збор, а за лицето кое било со Р. не дава никакви конкретни податоци, од кои со сигурност би можело да се утврди дека станува збор за обвинетиот Д.О..

Исто така првостепениот суд не извел ниту еден доказ од кој со сигурност ќе може да се утврди дали акумулаторот, кој бил украден од оштетениот, е всушност акумулаторот кој бил однесен на продажба кај лицето Д. Е., односно дали станува збор за истиот тој акумулатор, имајќи ја во предвид одбраната на обвинетиот Р. Ч. дека акумулаторот кој го однел кај Е., обвинетиот Д.О. го украде од својот дедо. Противречност во однос на описот на предметот на ова кривично дело постои и во изреката на обжалената пресуда. Имено, во обвинителниот акт на Основното јавно обвинителство - Штип Ко.бр.315/08 од 19.12.2008 год. е наведено дека обвинетите демонтирале и одземале акумулатор марка “САП” од 13 ампер-часови, а во изреката на првостепената пресуда стои акумулатор марка “САП” од 135 ампер - часови.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно утврдена фактичка состојба, а поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење и за двајцата обвинети а врз основа на чл.371 од ЗКП иако обвинетиот Д. не изјавил жалба.

Прив повторното судење, првостепениот суд треба да постапи по овие укажувања, односно да ги отстрани суштествените повреди на постапката, со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги изведе потребните докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка со цел да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 и чл.371 од ЗКП се одлучи како во изреката.

**67.=Пресуда на Основен суд Штип К-121/09 од 13.10.2009 год.,-
УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.740/09.**

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К-121/09 од 13.10.2009 год. обвинетиот Г. М. од с.К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност” од чл.288 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол мерка на безбедност - Задолжително психијатриско лекување и чување во здравствена установа. Трошоците во постапката во износ од 28.430,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските средства.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, изреката на обжалената пресуда е нејасна и противречна на самата на себеси, а во даденото образложение наведените причини за решителните факти за правилно одлучување по наоѓање на овој суд се нејасни и неразбирливи. Првостепениот суд го огласил обвинетиот Г. М. за виновен за сторено кривично дело “Предизвикување општа опасност” од чл.288 ст.1 од КЗ, при што во дадениот опис за кривичната одговорност на обвинетиот наведува дека се работи за непресметлив сторител. Согласно чл.11 од КЗ не може да биде кривично одговорен, односно способен за вина сторител кој делото го сторил во непресметлива состојба. Со оглед на тоа да судот во изреката дава опис дека се работи за сторител непресметлив, истиот во смисла на наведената законска одредба не може да биде кривично одговорен, а со оглед на тоа што првостепениот суд го огласил за виновен, изреката на обжалената пресуда е противречна самата на себеси.

Основани се жалбените наводи и за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.355 ст.2 од ЗКП в.в. со чл.478 до 484 од истиот закон, која повреда е од битно значење за правилно одлучување. Имено мерката за безбедност - Задолжително психијатриско лекување и чување во здравствена установа кога е во прашање сторител кој кривичното дело го сторил во непресметлива состојба и е опасен за околината се изрекува со решение во посебна постапка содржана во одредбите од чл.478 до 484 од ЗКП.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите на постапката, погоре наведени, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право-КЗ, поради што следуваше жалбата на Основниот јавен обвинител од Штип да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба отстранувајќи ги наведените суштествени повреди на одредбите на постапката, со правилна примена на одредбите од ЗКП во една законита постапка утврдена со законот да на обвинетиот му изрече мерка согласно предлогот на овластениот тужител.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

68.= Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 403/2009 од 26.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.755/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр. 403/2009 од 26.10.2009 година, обвинетиот М. П. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 3 години во која казна му е пресметано времето поминато во притвор од 29.09.2009 година па до 26.10.2009 година. Согласно чл. 89 и 92 од ЗКП го задолжил обвинетиот да плати во корист на буџетките средства кривични трошоци во постапката износ од 3.000,00 денари и на име паушал износ од 2.000,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП, оштетениот С. Н. од Ш. за остварување на имотно-правното барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема причини за решителните факти. Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда препишувајќи ја само изреката на пресудата како фактичка состојба всушност не утврдил фактичка состојба, ниту пак навел причини зошто смета дека обвинетиот М. П. бил затечен во кражба од една страна, а од друга пак првостепениот суд воопшто не наведува во образложението на својата пресуда правни причини зошто смета дека во дејствијата на обвинетиот М. П. биле содржани елементи на кривичното дело „Разбојничка кражба“ од чл. 238 ст.1 од КЗ. Нее доволно за правната оценка на делото и за причините за истото да се наведе, како што тоа го сторил првостепениот суд дека во дејствијата на обвинетиот биле содржани елементи на кривичното дело „Разбојничка кражба“ од чл.238 ст.1 од КЗ, без притоа да се наведат конкретни причини зошто судот смета дека обвинетиот го сторил тоа дело.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП, имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот Законик, поради што основана е жалбата на бранителот на обвинетиот по однос на овие жалбени основи.

Имено, првостепениот суд ќе треба да се позабави со прашањето дали обвинетиот бил затечен во кражба, или поточно дали треба да се смета дека обвинетиот е затечен во кражба во случај кога оштетениот критичната вечер, во критичното време и на критичното место-на бензинската пумпа „В.п.“ му ставил нафта во ПМВ „Ф.-ф. В.“, а обвинетиот за да не ја плати нафтата, го ставил возилото во движење и при бегањето во моментот кога оштетениот отишол од левата страна за да обвинетиот ја плати нафтата, истиот стартувајќи го возилото, удрил во оштетениот, нанесувајќи му телесни повреди или пак во таквите дејствија на обвинетиот и со таквата негова дрскост во однесувањето кога дошло време да ја плати нафтата се содржани елементи на некое друго кривично дело.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да постапи по укажувањата на овој суд и да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, на начин што во образложението на својата пресуда да утврди фактичка состојба, да наведе доволно јасни причини за решителните факти кои ќе ги утврди, а посебно сериозно да се позанимава со прашањето дали може да се смета дека обвинетиот онака како што постапил е затечен во кражба, па во таа смисла и да наведе доволно јасни причини дали во неговите дејствија се содржани елементи на кривичното дело „Разбојничка кражба“ или пак се содржани елементи како што е веќе погоре наведено на некое друго кривично дело.

Откако ќе постапи по укажувањата на овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл. 402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

69.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 532/2008 од 13.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.756/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот А 3 од Ш го ослободил од обвинение согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП за кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, бидејќи дејствијата за кој е обвинет обвинетиот не претставуваат кривично дело. Оштетениот 3 С од Ш, за остварување на имотно правното побарување го упатил на спор, а трошоците во постапката одлучил да паднат на товар на буџетските средства на судот.

од следните причини:

По наогање на овој суд првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, а исто така е во противречност и со решителните факти поради кои обвинетиот е ослободен од обвинение, а кои се изнесени во образложението на пресудата. Во изреката на првостепената пресуда е прифатено дека обвинетиот А 3 го довел оштетениот 3 С од Ш и го држел во заблуда, наведувајќи го оштетениот на штета на својот имот на 07.02.2008 година од вулканизерската работилница „ГИП“ да му купи и плати четири автомобилски гуми, „М“ за ПМВ на обвинетиот марка „О В“ во износ од 19.476,00 денари, и во ПМВ на оштетенниот критичниот ден марка „Л Н“, испред куќата на обвинетиот, му дал оштетениот 1.000 евра, во денарска противвредност од 61.200,00 денари, односно штета од поголема вредност, се во вкупен износ од 80.676,00 денари и дека во ваквите дејствија на обвинетиот А 3 не биле содржани елементите на предметното кривично дело „Измама“ од чл. 247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, односно преземените и опишаните дејствија во изреката на пресудата од обвинетиот А, не претставувале кривично дело. Во образложението на пресудата, при изнесувањето на решителните факти за ослободителната

пресуда, првостепениот суд на стр.5 пасос 6 наведува спротивно на изреката на пресудата, дека оштетениот знаел да не се води никаква постапка и дека не е донесено решение за престанок на работата на Комисијата за полагање на возачки испити при Авто школата „З с“, и дека поради тоа оштетениот со ништо не бил доведен во заблуда, ниту одржуван во заблуда, за да на обвинетиот му даде пари. Ваквите заклучоци на првостепениот суд се во дирекна противречност со изреката на пресудата, каде е неспорно дека се прифаќа да оштетениот е ставен иј држен во заблуда од страна на обвинетиот, на начин опишан како во изреката на пресудата.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Сторените суштествени повреди имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд која по оценка на овој суд е нејасна и непотполна.

На стр.3 пасос 6 од пресудата, при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека обвинетиот А му се јавувал на оштетениот З преку телефон во повеќе наврати и барал од него да му купи автомобилски гуми од вулканизерскиот сервис „ЃИБ“ во Ш понатаму за истото дејствие преземено од обвинетиот на стр.4 пасос 3 од пресудата е наведено дека во друга прилика обвинетиот повторно го прашал оштетениот дали ќе му земе автомобилски гуми од погоре споменатиот сервис. Овој дел од фактичката состојба е нејасен и конфузен, останува неразјаснето прашањето дали првостепениот суд прифаќа купување на гуми од страна на оштетениот или земање на гуми од страна на оштетениот од вулканизерскиот сервис „ЃИБ“ кои пари за купување на гумите подоцна ќе му бидат вратени од обвинетиот, така што не е наведено конкретно дали под земање првостепениот суд подразбира купување на гуми и нивно плаќање од оштетениот, или земање на гуми од оштетениот најпрво, а потоа понатаму плаќање на истите од обвинетиот, кога е неспорно дека за овој дел од кривично правниот настан одбраната на обвинетиот А се разликува од исказот на оштетениот сослушан во својство на сведетел. Обвинетиот во своја одбрана изјавил дека за четирите гуми „М“ во вредносот од 19.476,00 денари и позајмените пари од 1.000 евра, требало да му ги отплаќа на оштетениот од 06-ти месец понатаму на 6(шест) рати, а пак оштетениот изјавил дека не се работело за никаков заем на пари и 1.000 евра кои обвинетиот му ги побарал на оштетениот З, било за да не му ја затворат Комисијата за полагање на возачки испит при Авто школата „З с“, а понатаму овие 1.000 евра, обвинетиот ќе ги дал на братучетка на Министерката Ј, за потребите на ВМРО. Фактичката состојба е нејасна и непотполна, првостепениот суд не утврдил дали прифаќа заем на пари од оштетениот на обвинетиот што се однесува на 1.000 евра и плаќањето на четирите гуми во износ од 19.476,00 денари, кои обвинетиот ќе му ги враќал на рати на оштетениот, или пак првостепениот суд прифаќа непостоење на договор меѓу обвинетиот и оштетениот за повраќај на парите во вкупен износ од 80.676,00 денари.

На стр.4 пасос 5 од пресудата е наведено „пред куќата сопственост на обвинетиот, оштетениот во своето возило му дал на обвинетиот 1.000 евра“, а на стр.5 пасос 3 од пресудата е наведено „дека обвинетиот примил од оштетениот 1.000 евра, се утврдило од

изјавата на обвинетиот и од изјавата на оштетениот“, па при ваква фактичка состојба останува неразјаснето дали оштетениот му ги дал парите на обвинетиот како заем, дали се договарале за враќање на тие пари и дали во тој дел од фактичката состојба се прифаќа исказот на оштетениот или одбраната на обвинетиот.

Правните причини поради кои обвинетиот е ослободен од обвинение, изнесени во образложението на пресудата, се во директна противречност со нејзината изрека, па така првостепениот суд наведува дека не ја прифатил одбраната на обвинетиот, дека парите и износот на цената на четирите гумми ги земал на заем и целиот износ се договориле со оштетениот да го враќа на рати, а од друга страна обвинетиот е ослободен од обвинение за да понатаму кон крајот на образложението на пресудата се наведе неаргументирано и неосновано дека за постоење на предметното кривично дело „Измама“ било ирелевантно дали парите се земени како заем или не и дали обвинетиот го довел во заблуда оштетениот.

Овој суд констатира дека од изведените докази првостепениот суд не ги утврдил сите решителни факти во целост од кривично правниот настан, и не ја проверил одбраната на обвинетиот изнесена и во истражна постапка и на главниот претрес, каде обвинетиот наведува дека кога при крајот на месец јануари 2008 година му се јавил на оштетениот по мобилен телефон за да се видат, по што оштетениот дошол кај него дома, му кажал да има потреба од позајмица од 1.000 евра, купувал ПМВ за неговиот син и му требале пари за плаќање на данок, останува неразјаснето прашањето дали навистина обвинетиот купувал кола и дали имал потреба од плаќање на данок, од причини што од изведените докази со ништо не се потврдува фактот дека обвинетиот купил кола за неговиот син.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, на кои овој суд внимава по службена должност и нејасната, непотполна и неправилната фактичка состојба утврдена од првостепениот суд, следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

70.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр.422/08 од 10.11.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.795/09.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда К.бр.422/08 од 10.11.2009 година, обвинетиот С. В. од Ш. го огласил за виновен за кривично дело “Задоволување на полови страсти пред друг“ од чл.190 ст.1 од КЗ и му изрекол условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од шест месеци која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските сретства кривични трошоци во постапката износ од 1.000,00 денари и паушал од 1.5000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Штип дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП, бидејќи е пречекорено обвинението. Ова повреда се состои во тоа што првостепениот суд во изреката на својата пресуда го навел описот на обвинителниот предлог на ОЈО Штип КО.бр.471/08 од 16.10.2008 година во кој опис покрај другото стои и тоа дека: "... потоа обвинетиот ги навел децата Д. и Љ. да му го факаат и шмукаат половиот орган", меѓутоа застапникот на обвинението во завршниот збор во текот на главниот претрес извршил прецизирање на изреката на обвинителниот предлог со кое прецизирање во главно на обвинетиот му става на товар дека пред малолетниците Д. Ј. и Љ. Ф. си ги соблекол палталоните, го извадил неговиот полнов орган и почнал да си го допира, што значи со изменетото обвинение од страна на овластениот тужител на обвинетиот не му се става на товар дека ги наведувал малолетниците Д. и Љ. да му го допираат и шмукаат половиот орган. Од тука произлегува дека првостепениот суд го пречекорил обвинението кога на обвинетиот со пресудта му става на товар дејствија за кои не постои обвинение од овластениот тужител.

Првостепениот суд сторил уште една суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда е неразбирлива, истата не е резултат ниту на обвинението ниту пак на содржината на изведените докази, односно изреката на обжалената пресуда е противречна со содржината на изведените докази. Конкретно, првостепениот суд во изреката на својата пресуда, а и во фактичката состојба прифатил за утврдено дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место си ги соблекол палталоните, го извадил неговиот полнов орган, а потоа ги навел малолетниците Д. и Љ. да му го допираат и шмукаат половиот орган, меѓутоа со ниту еден од изведените докази, вклучувајќи ги и исказите на оштетените вакво нешто не се потврдува поради што очигледна е противречноста помеѓу изреката на пресуда со содржината на изведените докази во текот на главниот претрес. Но, не само тоа, туку како што е веќе погоре наведено за таква изрека на првостепената пресуда не постоело и обвинение, а за кое нешто е укажано во делот за суштествените повреди од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во врска со пречекорувањето на обвинението.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП имаат влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена. Имено, од ниту еден од изведените докази не произлегува дека обвинетиот критичниот ден, во критичното време и на критичното место го извадил неговиот полов орган, а уште помалку не произлегува, ниту пак се утврдува, ниту пак за тоа постоело обвинение од овластениот тужител дека обвинетиот ги навел малолетниците да му го допираат и да му го шмукаат половиот орган. По однос на околноста дали обвинетиот си ги соблекувал палталоните, дали го вадел неговиот полов орган и дали почнал да си го допира, какво што впрочем е видоизменетото обвинение се распрашани двајцата оштетени Љ. Ф. и Д. Ј., меѓутоа од исказот на Љ. даден на записник за главен претрес пред првостепениот суд произлегува дека овој сведок со ништо не го терети обвинетиот,

напротив само кажува дека обвинетиот во една прилика му дал цигара, потоа изјавил дека не се секава дали овој човек пред него го има вадено својот полов орган ниту пак се секава дека имал било каква непријатност со овој човек, мислејќи на обвинетиот. Исто така и оштениот Д. Ј. со неговиот исказ тврди дека кога Љ. му побарал цигара од човекот, се мисли од обвинетиот, “човекот“, се мисли на обвинетиот побарал од Љ. да му прави нешто односно да му го фаќа неговиот полов орган, па сведокот Д. се исплашил и побегнал и повеќе не гледал што правеле. Во близина имало уште едно девојче по име Х., но и таа побегнала бидејќи и таа се исплашила, за да на крајот сведокот Д. изјави: “Јас не видов дали обвинетиот го вадел од палталоните својот полов орган, бидејќи веднаш побегнав “. Од исказот на свидетелката Л. И. која не е очевидец на настанот, а сведочи врз основа на кажувања на оштетените произлегува дека оштетените и кажале на воспитачката Л. дека биле кај бањата К. и дека таму некој човек од нив барал да му прават нешто па кога свидетелката подетално ги распрашала оштетените, истите и кажале дека тој човек од нив барал да му го шмукаат половиот орган. Понатаму оваа свидетелка кажала пред првостепениот суд дека неможе да каже дали оштетените ја зборуваат вистината за таа случка или не.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, да ја надополни доказната постапка со тоа што да ја распраша Х. С. и покрај тоа што застапникот на обвинението си го повлекол предлог за распит на оваа свидетелка. Распитот на оваа свидетелка на околностите дали видела обвинетиот да си ги соблекува палталоните, дали видела да обвинетиот си го извадил неговиот полов орган, како и тоа дали видела дали почнал обвинетиот да си го допира неговиот полов орган е нужен за тоа што од списите по предметот произлегува дека оваа свидетелка била очевидец на настанот. На истите овие околности јасно и конкретно да бидат распрашани оштетените Љ. Ф. и Д. Ј.. Првостепениот суд при повторното судење да го има во предвид видеоизменетото обвинение од овластениот тужител на главниот претрес и на тој начин да ги отстрани повредите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП во врска со пречекорувањето на обвинението.

Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд наведени погоре ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

71.=Решение на Основен суд Штип К-541/08 од 20.11.2009 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.796/09.

Основниот суд во Штип со обжаленото решение К-541/08 од 20.11.2009 год. супсидијарниот обвинителен акт поднесен од оштетениот како тужител Ј. М. од с.Н. - П. преку полномошникот Г. Н., адвокат од Ш., против А. С. од П. за кривично дело “Измама“ по чл.247 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и кривично дело “Поврда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ и против АД “А.“ - П. за кривично дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.2 од КЗ, го отфрлил како недопуштен.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител за сторена суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.2 в.в. со чл.256 ст.1 од ЗКП. Имено во чл.256 ст.1 од ЗКП е определено дека “ако оштетениот како тужител подигне обвинителен акт без спроведување на истрага (чл.153 ст.6) или ако е подесена приватна тужба за кривично дело за кое не е водена истрага, освен ако приватната тужба се поднесува за кривично дело за кое се спроведува скратена постапка, претседателот на првостепениот суд, ако смета дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 на овој закон ќе побара одлука на советот (чл.22 ст.6)“. Во конкретниот случај е поднесен супсидијарен обвинителен акт без спроведување на истрага, а претседателот на првостепениот суд оценил дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.2 од ЗКП и самиот одлучил донесувајќи го обжаленото решение - отфрлајќи го супсидијарниот обвинителен акт како недопуштен. Согласно чл.256 ст.1 од ЗКП претседателот на првостепениот суд не е бил стварно надлежен да го донесе обжаленото решение, туку ако сметал дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 од ЗКП требало да побара одлука на советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепеното решение да го укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да постапи по укажувањата на овој суд, односно да постапи согласно чл.256 ст.1 од ЗКП, а доколку смета дека нема место за гонење поради постоење на околности од чл.262 т.1 до 3 од ЗКП и да побара одлука на советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.385 в.в. со чл.256 од ЗКП се одлучи како во изреката.

72.=Пресуда на Основен суд Штип К.бр. 504/2009 од 30.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.99/10.

Основниот суд во Штип со обжалената пресуда, обвинетиот С П од с. П го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од три години, во која казна да му се пресмета и времето поминато во притвор. Воедно го задолжил со трошоци во постапката сума од 7.955,00 денари за бранител по службена должност и паушал од 2.000,00 денари. Го задолжил обвинетиот на име надомест на штета на оштетената К М да и исплати износ од 10.175,000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на

сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи првостепената пресуда не содржи доволно причини за решителни факти од кои со сигурност може да се утврди дека обвинетиот С П го сторил кривичното дело од чл. 236 ст.1 т.1 од КЗ, за кое се терети.

Решителните факти за кривичната одговорност на обвинетиот, првостепениот суд ги утврдил врз основа на вештачењето на МВР - ОКТ С, записникот за извршениот увид на лице место на СВР Ш, записникот за пронајдени траги и предмети на местото на настанот, фотодокументацијата, исказот на оштетената К М, сослушана како свидетел, исказите на свидетелите К Р и З С и делумно од одбраната на обвинетиот.

Првостепениот суд не навел доволно причини за решителни факти по однос на оценката и неприфаќањето на одбраната на обвинетиот, изнесена на главниот претрес пред првостепениот суд.

Обвинетиот го посочува како сторител на предметното кривично дело лицето Д Ч, викан „М“ од Ш, кој го убедува обвинетиот заеднички да го сторат кривичното дело, при што обвинетиот само да чува стража ако наиде некој, да му сигнализира на Д, но според одбраната на обвинетиот до тоа не дошло, бидејќи во дворното место од семејната кука на оштетената М, каде биле обвинетиот и Д Ч во моментот кога обвинетиот сакал да провери дали има некој во куќата, се запалил рефлекторот и обвинетиот се исплашил, побегнал од дворното место и воопшто не влегол во куќата на оштетената. Оваа одбрана на обвинетиот не е проверена со изведување на други докази пред првостепениот суд, на кој начин ќе се утврдат сите решителни факти од кривично правниот настан.

Покрај тоа, кога се анализира временскиот период на сторувањето на кривичното дело, наведен во изреката на пресудата, во кој обвинетиот се терети дека ги презел противправните дејствија опишани во изреката, и утврдената фактичка состојба во образложението на пресудата, по однос на времето на сторувањето на кривичното дело се констатира дека постои противречност што ја чини изреката нејасна и неразбирлива, така што во изреката стои временски период од 16.02.2009 година од 14,00 часот до 17.02.2009 година до 17,15 часот, а во образложението на стр.2 пасос 1 од пресудата, при утврдувањето на фактичката состојба е наведено дека обвинетиот пристигнал во Ш подоцна на 16.02.2009 година во 15,00 часот., што упатува на заклучок дека ако така се прифати дека пристигнал во 15,00 часот, тогаш немал можност да го стори кривичното дело во 14,00 часот.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот се става под сомнение утврдената фактичка состојба од првостепениот суд, која е нејасна и непотполна.

Погоре наведените суштествени повреди имале влијание и при утврдувањето на фактичката состојба.

Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот го сторил кривичното дело на начин опишан како во изреката, без да изведува други докази, со цел да ја провери одбраната на обвинетиот изнесена на главниот претрес.

Обвинетиот на главниот претрес не само што го посочува лицето Д Ч од Ш, како сторител на кривичното дело, туку изјавил дека начинот на извршување на кривичното дело Д Ч го кажувал пред лицето Д М од с. Р - Р, и пред лицето Г Ј, кога во домот на Г бил присутен и обвинетиот, кој дошол кај него за да му ја поправи антената. Првостепениот суд бил должен да ја провери одбраната на обвинетиот од главниот претрес, и од причини што во домот на лицето З С од с. П, кој живеел како потстанар во куќата на С П во Ш, каде според одбраната на обвинетиот, обвинетиот спиел после кривично правниот настан, не се пронајдени никакви траги и предмети од предметното кривично дело.

Покрај тоа, од записникот за пронајдени траги и предмети на местото на настанот на МВР -Управа за криминалистичка техника бр. 151/2009 од 18.02.2009 година, се констатира дека надвор во дворното место и во семејната кука на оштетената М, при извршениот увид биле пронајдени бројни траги од папиларни линии, пронајдени и обезбедени на повеќе предмети, но во списите од предметот нема вештачење на ваквите папиларни линии, ниту пак првостепениот суд е известен од СВР С, поради кои причини немало доставено вештачење на папиларните линии.

На посебна оценка беше исказот на оштетената М, во делот каде што оштетената изјавила дека ПМВ марка „С М“ нејзина сопственост, кое возило го користела и управувала само таа и нејзиниот роднина кој ја надгледувал куќата кога била таа отсутна од дома К Р, во возилото таа нашла дел од вредните бисери кои и биле одземени со предметната тешка кражба и кои останале во ПМВ „С М“ кај мењачот, и таа не успеала да ги извади од таму, така што за утврдување на овие решителни факти сметаме дека требало да се изведува докази пред првостепениот суд, поради кои причини и на кој начин дел од овие вредни бисери се нашле во нејзиното ПМВ. Не се изведувани докази, не е сослушан свидетелот Р К на горе наведените околности, ниту пак по потреба е извршено соочување меѓу сивдетелот Р и оштетената М

Останало неразјаснето прашањето каде се наоѓал точно кабелот, дали во дворното место или во куќата на оштетената, од кој кабел се земени траги подигнати со брис од површината на кабелот, за кои со извршеното вештачење на Одделот за криминалистичка техника при МВР С, се констатира дека тие потекнуваат од обвинетиот.

Фактичката состојба е нејасна и по однос на вредноста на одзементиот накит на оштетената М за кои првостепениот суд прифатил дека е од значителна вредност од 10.175.000,00 денари, се работи за вреден накит, а првостепениот суд освен исказот на оштетената, не изведувал други докази, односно не сослушал вешто лице за утврдување на поединечната вредност и вкупната вредност на накитот.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, нејасна и непотполна фактичка состојба, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот, и поради тие причини следуваše првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд во смисла на чл. 402 од ЗКП.

ОСНОВЕН СУД СТРУМИЦА

1.=Пресуда на Основниот суд Струмица, К.бр.339/09 од 12.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.132/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.339/09 од 12.01.2010 година обвинетиот Н. Ѓ. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Полов напад врз малолетник кој не наполнил 14 години“ од чл.188 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 9 години, во која казна ќе се засмета и времето кое обвинетиот го имал поминато во притвор почнувајќи од 5.05.2009 година. Исто така, обвинетиот го задолжил на име паушал да плати сума од 5.000 денари, како и трошоци во постапката во износ од 28.850 денари, а на име нужни трошоци за ангажираниот бранител по службена должност да плати износ од 6.240 денари. Согласно чл.89 ст.2 т.8 од ЗКП обвинетиот го задолжил да ги надомести нужните трошоци за ангажираниот полномошник на законскиот застапник на оштетената во износ од 6.760 денари, а согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетената С. Ѓ. преку законскиот застапник за нејзиното оштетно побарување ја упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда е од апсолутен карактер и на која овој суд внимава и по службена должност врз основа на чл.393 од ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на образложението дадено во пресудата, како и поради тоа што истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази и пресудата не содржи доволно причини за решителните факти по однос на временскиот период за кој обвинетиот се товари дека го сторил предметното кривично дело. Имено, првостепениот суд во изреката на пресудата наведува дека обвинетиот во временскиот период од средината на месец мај 2008 година до 30.04.2009 година во својата куќа со намера да го задоволи својот сексуален нагов врз телото на оштетената-детето Ѓ. С. од С., континуирано вршел обљуби, а наведениот временски период воопшто не наоѓа поткрепа во ниту еден од изведените докази, ниту пак од изјавата на оштетената која во својот исказ не наведува конкретен датум или месец, односно истата изјавила дека обвинетиот од летото минатата година почнал да ја повикува во неговата соба. Исто така, нејасно е од кои причини, и покрај горе наведеното дека овој кривично правен настан се случувал критичниот период од месец мај 2008 година до 30.04.2009 година, сепак првостепениот суд во образложението на пресудата го наведува како критичен ден датумот 4.05.2009 година, кога мајката на оштетената видела дека Ѓ. влегла кај обвинетиот, се симнала долу и почнала да тропа на вратата која била заклучена, а кој временски период воопшто не е опфатен со предметното обвинение, така што ова нешто

првостепената пресуда несомнено ја прави неразбирлива и противречна самата на себе.

Во тој поглед првостепениот суд сторил и суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.2 во врска со чл.380 ст.3 од ЗКП, бидејќи при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд. При повторното судење првостепениот суд само наложил да се изврши психијатриско вештачење над обвинетиот за да се утврди неговата пресметливост, додека по однос на временскиот период за кој тој се товари дека вршел обљуба над оштетената, повторно не ги извел сите нужни и расположливи докази од кои со сигурност ќе може да се утврди во кој временски период обвинетиот го сторил предметното кривично дело за кое се товари.

Во решението на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.555/09 од 27.10.2009 година, покрај психијатриското вештачење, изрично е укажано да се изведуваат докази и да се утврди дека во критичниот временски период обвинетиот е вршел обљуба над оштетената, во врска со што е укажано детално да се сослуша и изјасни малолетната Ѓ., а во својство на сведок да се сослуша нејзината мајка. Но, првостепениот суд не постапил според овие укажувања на повисокиот суд и не ги утврдил овие факти кои се од битно влијание за донесување на законита пресуда.

Сторените суштествени повреди се од влијание и за фактичката состојба која во тој поглед не е правилно и целосно утврдена, бидејќи Ѓ. само кажува дека “од летото минатата година“ обвинетиот почнал да ја повикува во неговата соба и да има полови дејствија и да врши обљуба врз неа, но прецизно не кажува кога тоа било, ниту пак до кога, а првостепениот суд според обвинението прифатил дека кривичното дело е извршено во временскиот период од месец мај 2008 г.до 30.04.2009 година, иако тоа не произлегува од изведените докази, односно за утврдување на овој факт судот не изведувал докази. Обвинетиот тврди дека на ден 4.05.2009 година, а кој датум не е предмет на обвинението, мајката на Ѓ. дошла, почнала да тропа на затворената врата и му рекла дека ја злоставува нејзината ќерка, додека Ѓ. при повторното судење изјавува дека на денот кога нејзината мајка почнала да тропа на вратата таа и обвинетиот биле соблечени и сакале да имаат полов однос, но притоа не кажува кој ден било тоа, ниту пак од страна на судот таа е сослушана кога тоа било.

Поради овие причини следуваеше пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, при кое првостепениот суд да постапи по овие укажувања, односно да ги отстрани суштествените повреди на постапката, со тоа што на погоре наведените факти и околности да прибави и да ги изведе сите потребни докази, повторно во присуство на стручно лице (д-р И. Ш.) да се сослуша малолетната Ѓ., при што таа во детали да се сослуша и изјасни по однос на временскиот период според обвинението од месец мај 2008 до 30.04.2009 година, односно временскиот период во кој обвинетиот ги вршел половите дејствија и обљубата врз неа, а во врска со тоа да се сослуша и нејзината мајка С. По потреба да се изведат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти судот да донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

2.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.422/09 од 18.12.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.135/10.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр.422/09 од 18.12.2009 година обвинетиот Р. В. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кој му изрекот алтернативна мерка-условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 1 година која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело. Обвинетиот е задолжен да плати паушал од 2.000 денари во корист на буџетските средства, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП оштетеното ДТУ“Н.“ С. за своето имотно побарување е упатено на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.1 од ЗКП, бидејќи утврдените решителни факти не произлегуваат од изведените докази, а наведените причини во првостепената пресуда наполно се нејасни и во значителна мера противречни. Врз основа на изјавата на сведокот В., од кој исказ се потврдило дека овој сведок купил една канта моторно масло марка Е. Д. “CAE 20-50 од обвинетиот, првостепениот суд утврдил дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ сторено на начин што во временскиот период од 16.04.2009 до 21.04.2009 година на два пати со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети преку надворешниот зид од заштитната громобранска лента се качил на таванот од објектот ДТУ“Н.“ на ул.Г. Д. бр.107 влегол во магацинот сопственост на ДТУ“Н.“ и одзел моторно улје марки К., П., Ц., М., М., М., Сет к. 101, лагер точак 101, загер ребрсти 101, лагер ребрасти А. Л., четири половни гуми и бандажи за возило М. се во вредност од 84.440 денари.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка. Имено, од потврдата за привремено одземени предмети од лицето-сведокот К. В., неспорно се утврдува дека од него е одземена една пластична туба од 4 литра улје марка екстра-дизел CAE20-W-50. Од записникот на ДПУ“Н.“ се утврдува дерка оштетениот пријавил дека недостасуваат материјали меѓу кои го нема ова улје марка екстра-дизел CAE20-W-50. Од записникот за препознавање извршено од страна на оштетениот се утврдува ддека му било покажано една сина пластична туба од 4 литра со жолт натпис од марката Ц.-е., при што оштетениот го препознал своето улје наведувајќи дека улјето било од извршената кражба на 18 и 21.04.2009 година од ДТУ“Н.“-С., за да во својот исказ наведува дека моторното улје Екстра дизел CAE20-A-50 го имал во просториите на Н. кое му било противправно одземено во наведените кражби и до денес не му било вратено. Поради сето ова се поставува прашањето дали улјето марка Ц. Е. е исто со улјето Е. Д. CAE20-B-50 или се работи за две различни улја.

Од друга страна обвинетиот се терети и е огласен за виновен и за повеќе видови на улја и други предмети подробно наведени во изреката на првостепената пресуда, меѓутоа вакви предмети кај обвинетиот не се пронајдени, ниту пак постојат траги и папиларни линии и други материјални докази, нити пак очевидци на настанот кој би потврдиле дека обвинетиот е кривично одговорен за делото за кое што се терети и за кој со првостепената пресуда е огласен за виновен. Обвинетиот во својата одбрана не го признава кривичното дело за кое се терети само наведувајќи дека една пластична туба улје продал на сведокот В. кој факт не е спорен, меѓутоа само врз основа на овој доказ првостепениот суд не може да ја заснива осудителната пресуда имајќи во предвид фактот дека и марката на улје е контрадикторна со изведените докази и утврдените решителни факти, бидејќи не се знае дали моторното улје марка Ц. е. е исто со улјето што е противправно одземено од сведокот В. екста дизел CAE20-50.

Од сите овие причини погоре наведени овој суд одлучи првостепената пресуда по службена должност да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го утврди фактот дали се работи за исто улје, односно дали оштетениот имал улје марка Е. д. CAE и дали такво улје му е противправно одземено, бидејќи такво улје не постои во обвинението или евентуално дали се работи за едно исто улје, како и да го има во предвид фактот дека кај обвинетиот не се пронајдени другите предмети за кој што е обвинет, дека не постојат материјални докази, ниту очевидци на настанот-свидетели, па врз основа на тоа ќе може да донесе една правилна и законита одлука.

Од причини што првостепената пресуда се укина, а Основниот јавен обвинител истакна жалбени наводи по однос на одлуката за казната, оваа жалба е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

3.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.450/09 од 11.01.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.136/10.

Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.450/09 од 11.01.2010 година, обвинетиот Б. Р. од с. К. го огласил за виновен за кривично дело „Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци. Воедно го задолжил да плати во корист на буџетските средства на име паушал износ од 2.000,00 денари како и да плати кривични трошоци во постапката износ од 1.140,00 денари. Согласно чл. 215 ст.6 од КЗ, предметите опишани во потврдата за привремено одземен предмети бр. 29.6/44 и тоа 215 семки од растението „канабис сатива“ со вкупна маса од 2,2 грама ги одзел.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на нападнатата пресуда е нејасна и неразбирлива и е противречна на содржината на изведените докази. Оваа повреда се огледа во следното: Првостепениот суд во изреката на нападнатата пресуда прифаќа за утврдено дека обвинетиот Б. Р. при крајот на 2008 година, неовластено набавил семенски материјал за кој знае дека е наменет за производство на наркотична дрога, марихуана и тоа 215 семки од растението „канабис сатива“ собирајќи ги претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К., за да во почетокот на пролетта 2009 година, ги засади и од кои растенија произведе наркотична дрога - марихуана. Ваквата изрека на првостепената пресуда е контрадикторна со содржината на изведените докази во текот на кривичната постапка. Имено, во текот на истрагата обвинетиот Б. Р. на записник од 30.06.2009 година, изјавил дека пред три години се вратил од Г. каде од непознато лице купил растение - марихуана за 100 евра. Бидејќи имал пријатели од Г. кои доаѓале кај обвинетиот, истите му кажале да ги посади тие семки во Р. М.а, да го исуши растението, и кога тие ќе дојдат кај него да им даде да пушат. Потоа обвинетиот ги зел семките, ги сокрил кај него дома, но при претресот од полицијата му биле пронајдени. Иако семките ги зел за да ги сади, три години му стоеле во куќата, без да ги засади. За бројот на семките обвинетиот мислел дека биле 219. На главниот претрес, на записник од 23.11.2009 година, обвинетиот изјавил дека семките кои ги пронашла полицијата во неговата куќа, биле оставени од друштвото кое претходната вечер било кај него, а не ги донел обвинетиот од Г., што значи го менува исказот даден во истражната постапка. Но, во ниту еден момент обвинетиот ниту во истрага, ниту на главниот претрес, нема изјавено дека обвинетиот 215-те семки од растението „канабис сатива“ ги собирал од претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К.. Вакво нешто не произлегува и од ниту еден друг доказ изведен во текот на истрагата и на главниот претрес. Основано се поставува прашањето од каде и врз основа на кој доказ или кои докази првостепениот суд во изреката на нападнатата пресуда утврдил и прифатил дека при крајот на 2008 година обвинетиот неовластено набавил семенски материјал, семки од растението „канабис“, собирајќи ги претходно од него засадена марихуана во непосредна близина на с. К. Исто така, изреката на обжалената пресуда е противречна и со утврдената фактичка состојба. Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаа влијание да не може да биде испитана обжалената пресуда по однос на фактичката состојба и правилната примена на КЗ. При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отклони сторените суштествени повреди на одредбите од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, така што изреката на пресудата ќе треба да биде резултат на содржината на изведените докази, па откако ќе ги изведе дејствијата

на кои укажува Овој суд, а при тоа да ги има во предвид и останатите жалбените наводи на обвинетиот, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

4.=Пресуда и решение на Основниот суд Струмица К.бр.275/07 од 10.12.2009 год,- УКИНАТИ со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.143/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената Пресуда К.бр.275/07 од 10.12.2009 год. обвинетите З. Ј. од К. и Ѓ. М. од Ш. ги огласил виновни и тоа З. за едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и 1 од КЗ, а Ѓ. за едно продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, за кои дела ги осудува на казна затвор во траење од по 8 (осум) месеци. Ги задолжил обвинетите да платат на име паушал сумата од по 5.000,00 денари, како и да платат солидарно на име трошоци на постапката сумата во износ од 27.600,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Врз основа на чл.98 ст.1 и 4 од КЗ, се задолжуваат правните лица ДООЕЛ „Т. - 70“ од К. и ДОО „С. Е.“ од К. да го платат износот на незаконски прибавената имотна корист и тоа: ДООЕЛ „Т. - 70“ сума во износ од 19.982.555,00 денари, а ДОО „С. Е.“ сумата во износ од 3.955.869,00 денари во корист на Р. М. во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Под ст.II со решение предлогот за определување на мерка за привремено обезбедување на движниот и недвижниот имот на трговските друштва ДООЕЛ „Т. - 70“- К. и ДОО „С. - Е.“ - К., а заради наплата на парично побарување поднесен од Основниот јавен обвинител - Кочани го одбил како неоснован.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреди се состојат во тоа што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна самата себеси, а исто така изреката на пресудата е противречна и на причините на пресудата, а наведените причини за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни. Како прво изреката на пресудата е неразбирлива и противречна самата себеси, затоа што во дадениот фактички опис во изреката на пресудата посебно за обвинетата З., а посебно за обвинетиот Ѓ. постои очигледна несовпадноост - неистовеност по однос на наведените износи по однос на основите за проценка на имотот по наведените поединечни извршни решенија, по однос на висините на побарувањата на доверителите, како и по однос на висината на нанесената штета, односно прибавена имотна корист. До сето ова е дојдено најверојатно поради самиот факт што и самиот обвинител во обвинителниот акт ги сторил истите грешки, а судот прифаќајќи го обвинителниот акт во целост ги направил овие грешки, кои се

недозволиви, бидејќи станува збор за продажба на ист недвижен имот по непосредна спогодба меѓу исти правни субјекти, за исти неподмирени побарувања од должникот према доверителот и би требал и проценката на недвижен имот прифатена во обвинението и пресудата да бидат исти, што во конкретниот случај не е така, што произлегува од извршената анализа и споредување на наведените износи во описот на изреката за обвинетата З., со наведените износи во изреката во описот за обвинетиот Ѓ. Така во изреката на пресудата во описот за обвинетата З.Ј. по однос на извршниот предмет Ис.бр.13/99 е наведено дека вредноста на проценетиот имот била 6.718.837,00 денари, побарувањето да било во износ од 2.762.968,00 денари и да е прибавена корист, односно причинета штета од 3.955.869,00 денари, додека во описот за обвинетиот Ѓ. вредноста на проценетиот имот е 41.793.796,00 денари, износот на побарувањето 8.860.723,00 денари и да е прибавена корист, односно причинета штета од 12.855.700,00 денари. Во извршниот предмет Ис.бр.39/02, за З. е наведено дека вредноста на проценетиот имот била 12.855.700,00 денари, побарувањето да било во износ од 8.860.723,00 денари и не е утврдено колку изнесува прибавената корист односно причинета штета, додека во описот за обвинетиот Ѓ. вредноста на проценетиот имот е 41.793.796,00 денари, износот на побарувањето 8.860.723,00 денари, и да е прибавена корист односно причинета штета од 12.855.700,00 денари. Само по извршните предмети Ис.бр.27/02 и Ис.бр.93/02 се совпаѓаат наведените износи во изреката и за двајцата обвинети. Од овие причини овој суд оцени дека изреката е неразбирлива и противречна на самата себе си.

Изреката на пресудата е противречна и на причините на пресудата, а наведените причини за решителните факти се наполно нејасни и во значителна мера противречни. Ова од причина што првостепениот суд во изреката на пресудата и за двајцата обвинети ги наведува поединечните износи на вкупната вредност на недвижностите, побарувањата односно долгувањата на АД У. и Т. К. према доверителите ДООЕЛ „Т.-70“ - К. и ДОО „С.-Е.“ - К., како и износите на причинетата штета, односно прибавената корист од обвинетите З. и Ѓ. по наведените извршни предмети, но од друга страна во причините на пресудата на стр.14 првостепениот суд вели „Со оглед на ваквите контрадикторности во проценетата вредност на објектите во извршените вештачења, судот сметаше дека проценката од Агенцијата на РМ за приватизација е најблиску до вредноста на објектите предадени на доверителите, па аналогно на тоа и дека на ваков начин досудените објекти на доверителите, без соодветна проценка со која би се утврдила вредноста на истите и без овластување на првообвинетата да отуѓува објекти, според своја лична проценка за односот на долгувањата и побарувањата е спротивен на позитивните законски прописи кои важат или важеле тогаш, заради што сметаше дека во дејствијата на обвинетите се исполнети елементите на битието на делото кое им се става на товар на начин опишан како во диспозитивот,....“ При едно вакво образложение овој суд утврди дека е очигледна противречноста на изреката со овие утврдени решителни факти во самото образложение на пресудата од следните причини: Според поднесеното обвинение кое првостепениот суд го прифаќа во целост на начин како е опишан во изреката на пресудата, произлегува според образложението на обвинението стр.8

дека „вредноста на имотот кој бил отуѓен се утврдува од Наодот и мислењето СВ.І292/04 и наод и мислење СВ.І. 310/05 двете на Бирото за судски вештачења - Скопје. Вредноста пак на земјиштето во месноста Г. е утврдена врз основа на Одлука за утврдување на пазарната вредност на земјоделското земјиште по групи на населени места, по катастарски култури и категории на земјиштето на О. К., донесена од Советот на Општината, а врз основа на предлог на Комисијата за недвижности при О. К.“. Од ваквите наводи - тврдења на првостепениот суд по оценка на овој суд произлегува дека: 1. како прво првостепениот суд не ги прифаќа двете вештачења за вредноста на недвижниот имот предмет на непосредните спогодби по наведените извршни решенија Ис.бр.13/99, Ис.бр.27/02, Ис.бр.39/02 и Ис.бр.93/02. 2. - Како второ, бидејќи првостепениот суд не ги прифаќа вредностите според вештачењата од Бирото за судски вештачења, а се повикува дека проценката од Агенцијата на РМ за приватизација е најблиску до вредноста на објектите предадени на доверителите, тогаш судот пропуштил да утврди колу изнесува вредноста на проценетите недвижности во изреката на пресудата и спорд тоа да утврдува по одбивање на побарувањата на доверителите да утврди дали обвинетите причиниле штета или прибавиле корист и во кој износ. 3.- Како трето со оглед да и самото обвинителство при поднесување на обвинението кое е прифатено во целост од судот, тргнува од два основи за проценка на вредноста на предметните недвижности по наведените извршни решенија -к ако што е кажано проценка извршена од Бирото за судски вештачења и проценка извршена од Комисијата за недвижности при О. К., што е погрешно и спротивно на чл.153 од тогаш важечкиот ЗИП каде се вели дека проценката, односно дека утврдување на вредноста на недвижноста се утврдува со вешто лице, кое е должно вредноста на недвижноста да ја утврди врз основа на нејзината пазарна вредност, 4.- Кога би се споредиле утврдените вредности на сите недвижности по сите предметни извршни решенија се гледа дека постои очигледна разлика во висината на вкупните вредности - така ако според вештачењата на Бирото за судски вештачења вкупната вредност на сите недвижностите предадени на доверителите ДООЕЛ „Т. - 70“- К. и ДОО „С.-Е.“ - К. изнесува 38.667.068, 00 денари, според процената од Агенција за приватизација - К. Р. 19.592.000,00 денари, според вештачењето од „Е.“ - С. 41.865.263,00 денари, а според утврдената пазарна вредност за наплата на данокот на промет од Комисијата за недвижности при О. К. - при УЈП - К. 43.656.572,00 денари, а кои процени како докази ги изведувал првостепениот суд, тогаш останува уште понејасно која била реалната пазарна вредност на недвижностите во моментот на досудувањето - предавањето на истите од судот по извршните решенија цитирани во изреката на пресудата.

Сторените суштествени повреди по оценка на овој суд имаат придонес и за погрешно инецелосно утврдена фактичка состојба. Ова од причина што утврдената фактичка состојба поради горе изнесените причини во целост се доведува под сомнение, особено за решителните факти, бидејќи судот со сигурност нема утврдено колку изнесува пазарната вредност на сите предадени недвижност по наведените извршни решенија во изреката на пресудата, колку изнесуваат вложените инвестиции на доверителите до моментот - датумот на

предавање во владение на недвижностите според цитираните извршни решенија и што е најбитно не е утврдено со сигурност дали кога од вкупно утврдената пазарна вредност на недвижностите се одбијат износите на побарувањата на доверителите без камати, бидејќи доверителите во непосредните спогодби доставени на судот и спроведени од судот не барале каматите да влезат во побарувањата и се одбијат и инвестиционите вложувања од доверителите, за да може со сигурност да се утврди дали со таквото предавање на недвижностите обвинетите нанеле штета на АД „У. и Т.“ - К. и дали прибавиле и колкава имотна корист за доверителите ДООЕЛ „Т.-70“ - К. и ДОО „С.-Е.“ - К. и дали треба да се одземе од доверителите прибавената незаконска имотна корист.

Поради горе изнесеното не може со сигурност да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се одлучи како во изреката на ова решение.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ги острани сторените суштествени повреди на постапката и да преку повторно изведување на доказите треба да ја утврди пазарната вредност на предадените недвижности на доверителите во моментот на предавањето по наведените извршни решенија, заклучно со 31.05.2002 год., да ги утврди побарувањата на доверителите за да може со сигурност да се утврди дали обвинетите нанеле штета или прибавиле корист. За да овој решителен факт се утврди по оценка на овој суд потребно е првостепениот суд да одреди супер вештачење преку Бирото за судски вештачења кое треба да наведе точна -прецизна проценка на пазарната вредност на недвижностите за кои се товарат со поднесеното обвинение обвинетите врз основа на расположивата документација и докази, како би можело да се донесе една правилна и законита одлука.

Жалбата на Основниот јавен обвинител од Кочани овој суд ја оцени како беспредметна, бидејќи пресудата се укина во целост, а со истата пресудата се напаѓаше по основ на одлуката за казната и одземањето на имотната корист и против решението за одбивање на предлогот за определување на мерка за привремено обезбедување на движниот и недвижниот имот на правните лица.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

5.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.452/09 од 29.12.2009 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.250/10.

Со обжалената пресуда К.бр.452/09 од 29.12.2009 година, обвинетиот М. С., обвинетата Б.Ј. и обвинетото правно лице “П.” ДООЕЛ увоз-извоз С. сите од С. ги ослободил од обвинение согласно чл.342 т.1 од ЗКП и тоа обвинетиот М. С. за кривично дело од чл.143-а ст.1 од Законот за персонален данок на доход и за кривично дело по чл.60 од Законот за додадена вредност, правното лице “П.” ДООЕЛ увоз-извоз С. за кривично дело од чл.143-а ст.3 од Законот за персонален данок на доход и обвинетата Б. Ј. ја ослободил од обвинение за кривично дело

“Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 и ст.4 од КЗ. Воедно одлучил трошоците во постапката да паднат на товар на Буџетските сметства на РМ, согласно чл.92 од ЗКП, од кои износот од 21.320,00 денари да се исплати на обвинетите М.С., Б. Ј. и “П.“ ДООЕЛ увоз-извоз С. по правосилноста на пресудата.

поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема причини за решителните факти, а оние што се наведени се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, првостепениот суд во образложението на пресудата во делот на фактичката состојба прифатил за утврдено дека обвинетата Б. и обвинетиот М. се договориле обвинетата Б. на најзино име да регистрира фирма и тоа да биде само формално, а сите работи да ги врши обвинетиот М., па како се договориле, така и направиле на начин што обвинетата од како била регистрирана во Централниот регистар како управител на друштвото за производство, трговија и услуги “П“ ДООЕЛ увоз-извоз со седиште во С., таа понатаму немала никакви дејствија превземено во друштвото, а сите дејствија наведени во обвинението фактички ги превземал обвинетиот М.. Поатаму првостепениот суд во причините за утврдената фактичка состојба за ослободителната пресуда наведува дека обвинетиот М. во конкретниот случај не ги сторил делата што му се ставаат на товар поради тоа што немал својство на одговорно лице во смисла на чл.122 ст.4 т.7 од КЗ, а кај обвинетата Б. не постоела умисла за извршување на кривичното дело од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 ст.4 од КЗ поради што ги ослободил од обвинение сметајќи дека делата што им се ставаат на товар според законот не се кривични дела. И одговорното правно лице го ослободил од обвинение поради тоа што не биле превземени противправните дејствија од обвинетиот кој бил обвинет како одговорно лице, а тој всушност го немал тоа својство.

Понатаму првостепениот суд наведува дека обвинетиот М. немал никакво овластување за работење со фирмата туку дека бил само потписник на жиро сметката и дека обвинетиот се потпишувал на документите од името на обвинетата Б., меѓутоа според првостепениот суд тоа било неспорно дека тој ја потпишувал обвинетата Б.. Исто така првостепениот суд наведува дека обвинетата Б. не му дала никакви овластувања на обвинетиот М. да врши определен круг на работи туку како што на неколку места потенцирал првостепениот суд, тој бил само потписник на жиро сметката така да според првостепениот суд одговорна за законитото работење на правното лице е обвинетата Б., а особено за уредно водење на трговските книги кое треба да се води во согласност со законот и со другите прописи како што е предвидено во чл.40 од Законот за трговските друштва.

Понатаму првостепениот суд наведува дека, бидејќи кај обвинетата Блага не постоела умисла таа не го сторила делото што и се става на товар, односно не прибавила за никој корист или некому да причинила штета и дека таа била всушност искористена од страна на

обвинетиот М. дека таа сакајќи да му излезе во пресрет ги потпишала обрасците дека ќе е управител на фирмата, а ниту во еден момент не мислела дека ќе биде злоупотребена од страна на обвинетиот М., ниту пак кај неа имало свест дека таа како управител на фирмата има некакви законски обврски во врска со работењето на правното лице.

Меѓутоа, напред наведените причини за ослободителната пресуда се нејасни и во значителна мера противречни, бидејќи неспорни се фактите дека обвинетиот М. С. фактички ги обавувал односно вршел сите работи како управител на правното лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. иако формално правно управител на ова друштво во Централниот регистар била запишана обвинетата Б. Ј., дека таа не превзела ниту едно дејствие како управител ниту пак извршувала било каква работа во ова правно лице, дека обвинетиот М. С. е потписник на жиро сметката на обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С., односно фактички тој бил управител на друштвото и притоа имајќи го во предвид неговиот активен придонес во сторувањето на предметното кривично дело во текот на постапката неспорно произлегува дека истиот во критичниот период како што е веќе погоре наведено бил потписник на жиро сметката, организатор на целокупното работење, го претставувал, застапувал правното лице, извршувал одлуки при управувањето и други работи определени со законот, а впрочем и самиот обвинет во текот и на истрагата и на главниот претрес изјавил дека сето она што било превземено е превземено од негова страна и дека обвинетата Б. ништо не превзела во правното лице само формално се потпишала при основањето на правното лице, па од тука обвинетиот имал обврска да се грижи за законитоста на секојдневното работење на друштвото. Со оглед на природата на работите и должностите што ги обавувал обвинетиот М. С., иако истиот во критичниот период формално не бил запишан како управител во Централниот регистар, тој фактички имал својство на одговорно лице во даночниот обврзник, но првостепениот суд погрешно прифатил за утврдено дека обвинетиот М. С. нема својство на одговорно лице затоа што тој не бил управител. Наведеното наоѓа поткрепа во признанието на обвинетиот М. С. во делот кој потврдува дека и покрај тоа што формално-правно, управител била обвинетата Б. тој ја потпишувал на целокупната документација према трети лица. Ова значи дека обвинетиот М. бил свесен за делото и го сакал неговото извршување, бидејќи како одговорно лице свесно го одбегнувал исполнувањето на законската обврска во однос на плаќањето на даноците за кои истиот е обвинет што упатува на постоење на директна умисла и намера за превземање на инкриминираните дејствија кои ги чинат законските обележја на предметните кривични дела. Бијдејќи обвинетиот М. С. ги превзел противправните дејствија и тоа фактички како одговорно лице во конкретниот случај и обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. се поставува прашање за неговата кривична одговорност без разлика што обвинетиот формално правно не бил вработен во обвинетото правно лице. Исто така по наоѓање на Овој суд и обвинетата Б. Ј. има пропусти па според тоа погрешно првостепениот суд смета дека истата немала умисла за сторување на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување”. Истата од изведените докази произлегува дека знаела оти е управител на обвинетото правно лице “П” ДООЕЛ увоз-извоз С. поради што била

должна да се грижи за законитоста на работењето, но истата тоа го пропуштила да го чини.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази задолжително да изврши нивна преоценка, да ги има во предвид укажувањата на Овој суд наведени погоре, да ги има во предвид и жалбени наводи на жалителот, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на кривичниот Законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.402 ст.1 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

6.=Пресудата на Основен суд Струмица К.бр. 279/2009 од 15.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.251/10

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите Ј Д од с. В, НА и РЏ двајцата од С ги огласил за виновни за кривично дело „Тешка кражба“ од чл. 236 ст.1 т.1 в.в. со чл. 22 од КЗ, а за обвинетите Н Аи Р Џ и во в.в. со чл. 45 од КЗ и ги осудил, првообвинетиот на казна затвор во траење од 6 месеци, второобвинетиот и трето обвинетиот на казна затвор во траење од една година и 6 месеци. Воедно ги задолжил да платат на име паушал сума од по 1.000,00 денари, на име трошоци во кривичната постапка обвинетите Ј и Н сума од по 1.900,00 денари а обвинетиот Р сума од 12.111,00 денари а имотно правните побарување на оштетените ги усвоил. Ги задолжил обвинетите солидарно да му платат на оштетениот ДООЕЛ „Т П“ с. В сума од 60.450,00 денари и обвинетите Н и Р солидарно на оштетениот ДООЕЛ „М П С му платат сума од 4.500,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Привремено одземените цигари наведени во изреката на првостепената пресуда одлучил да се вратат веднаш на оштетениот ДООЕЛ „Т п“ с. В, а согласно чл. 100-а од КЗ, привремено одземениот комбиниран клуч со шрафцигер го одзел.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на жалителите Н А и Ј Д во изјавените жалби преку нивните бранители, по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, пресудата не содржи причини за решителни факти по однос на утврдувањето на доказите врз основа на кои првостепениот суд ги утврдил поединечните вредности и севкупната вредност на одземените предмети при извршувањето на кражбите, детално опишани под т.1 и 2 од изреката на пресудата.

Останува нејасно, дали продавниците од каде се одземени предмети и пари за кои дејствија се теретат тројцата обвинети, се сопственост на ТТ од с. Д и на Т М од С како физички лица, или станува збор за правни лица, каде сослушаните оштетени Т и Тсе управители, а

споменатите две продавници во изреката на пресудата се сопственост на правното лице, не се изведувани докази за утврдување на овие факти.

Пред првостепениот суд спецификација за одземени предмети дал само оштетениот Т Т од с. Д, а не и оштетениот Т М од С.

Не се изведувани докази врз основа на кои со точност ќе се утврди по извршените кражби кои предмети недостасувале од продавниците на оштетените, во колкава количина, вид и пазарна вредност на истите. За таа цел било нужно финансово вештачење од вешто лице, кое ќе изврши увид во писмената документација - фактури и други книговодствени документи за влез на предметите во продавницата, во колкава количина, колку од нив се продадени, колку останале во продавницата и во колкава количина и вредност се одземени од продавниците по извршените кражби.

Првостепениот суд ја прифака спецификацијата на одземените предмети од оштетениот Т Т, а не е јасно врз основа на која книговодствена документација е изработена оваа спецификација, дали и кога е извршен попис на продавниците по извршените кражби.

Покрај тоа, првостепениот суд ја прифака вредноста за платена услуга за поправка на вратата на продавницата на оштетениот Т Т од с. Д по извршената кражба, врз основа само на изјавата само на оштетениот, без изведување на докази и во тој дел пресудата не содржи причини за решителни факти. Сторените суштествени повреди имале влијание и на утврдувањето на фактичката состојба од првостепениот суд, која по оценка на овој суд поради погоре наведените причини е нејасна и непотполна и се става под сомнение по однос на поединечната и севкупната вредност на одземени предмети. Решителните факти по однос на причинетата штета на оштетениот Т Т од с. Д, во износ од 60.450,00 денари, од извршената кражба опишана под т.1 од изреката на пресудата, а со која во изреката обвинетите се задолжени солидарно да ја наплатат, нема поткрепа во содржината на изведените докази.

Од тие причини следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Овој суд ја оцени жалбата изјавена од обвинетиот Р Џ од С преку неговиот бранител, адвокат А С од С за беспредметна, бидејќи овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП и погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а жалбата изјавена од Р се однесува само по основот на одлуката за кривичната санкција.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

7.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 647/2009 од 12.01.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.253/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот Д Р го огласил за виновен за сторено кривично дело „Самовластие“ од чл.392 ст.1 од КЗ за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда

при што му утврдил парична казна од 30 дневни глоби, во висина на една дневна глоба од 5 евра, во вкупна денарска противвредност од 9.210,00 денари, која што нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата за сторена суштествена повреда на постапката од чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причина што обжалената пресуда е нејасна, контрадикторна и нецелосна, бидејки во неа не се наведени доволно причини за фактите од кои се раководел судот при утврдувањето на фактичката состојба, поради што истата е неподобна за испитување.

Од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана и од изјавата на приватниот тужител, првостепениот суд прифатил дека на ден 18.09.2009 година, обвинетиот Д Р одбил да му го предаде на приватниот тужител Х Иод С ТМВ „Ф т“ кое му било предадено на тужителот заради поправка, до доплаќање на договорената цена за поправка од 900 евра, со што самовласно си прибавил право што смета дека му припаѓа. Вака утврдената фактичка состојба по наоѓање на овој суд е погрешна и нецелосна и заснована на недоволно проверени докази и факти. Имено, од изјавите на обвинетиот и на приватниот тужител се утврдува дека возилото било оставено кај обвинетиот заради поправка, при што било договорено да се извршат одредени поправки кај возилото во рок од еден месец, кој што согласно одбраната на обвинетиот во моментот кога тужителот дошол да си го земе возилото, не биле довршени. Нормална е реакцијата на обвинетиот како авто механичар, што барал возилото да остане кај него додека да се заврши договорената работа за договорената цена. Фактот што тужителот сакал да си го земе возилото иако не била завршена договорената работа и да плати помала сума од договорената претставува основ за договор помеѓу обвинетиот и тужителот и за расчистување на спорните прашања во граѓанско правна постапка.

Имајќи во предвид дека постапувајќи по наредбата за привремено одземање на возилото од работилницата на обвинетиот Д Р, дадена од Основниот суд во Струмица К.бр. 647/2009 од 09.10.2009 година, од МВР е составен записник за предавање на предмети, каде е констатирано дека возилото е пронајдено во неисправна состојба, што значи дека на истото се уште се работело, ја доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда, односно се поставува прашањето дали во дејствијата на обвинетиот се содржани елементите на битието на кривичното дело „Самовластие“ што му се става на товар, дали во случајот тој самовласно си прибавил право што смета дека му припаѓа кога не му го предал возилото на тужителот, или возилото не сакал да го предаде бидејки видно дека истото не било поправено, односно не била завршена договорената работа.

По наоѓање на овој суд, во случајот станало збор за еден граѓанско правен облигационен однос помеѓу обвинетиот и тужителот, кој што не може да претставува обележје на сторено кривично дело „Самовластие“ од страна на обвинетиот Д Р, поради што се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, па затоа

следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да изврши нивна правилна преоценка, и врз основа на тоа имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања, да утврди дали во дејствијата на обвинетиот се опфатени елементите на битието на кривичното дело „Самовластие“ или станува збор за еден граѓанско правен облигационен однос помеѓу обвинетиот и тужителот, кој што може да се решава единствено во граѓанска постапка. Тогаш со правилна примена на материјалното право да донесе една правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

8.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.312/09 од 09.12.2009 година, во ст.І од изреката, во осудителниот дел и во ст.ІІ од изреката во ослободителниот дел, под т.1 и 3 по однос на обвинетите Б. Ј. и З. Б., - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.258/10.

«Основен суд Струмица» со обжалената пресуда К.бр.312/09 од 09.12.2009 година во ст.І од изреката, обвинетата Т. Ј.од С. за дејствијата опишани во ст.І т.2 од изреката на обжалената пресуда ја огласил за виновна за две кривични дела “Навреда “ од чл.173 ст.1 од КЗ сторени према тужителите Б. и З., за кои дела и изрекол единствена парична казна во износ од 9.177,80 денари. Обвинетите Б. и О. Ј. од С. за дејствијата конкретно опишани во ст.І т.1 од изреката на обжалената пресуда ги огласил за виновни за по едно кривично дело “Телесна повреда “ од чл.130 ст.1 од КЗ сторено према тужителката Т. Ј. за кои дела им изрекол парични казни од по 30 дневни глоби сметано една дневна глоба од по 10 Евра во денарска противвредност од по 611,72 денари или вкупно во денарска противвредност од по 18.351,63 денари. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетата Т. Ј. ја задолжил на приватните тужители Б. Ј. и З. Б. на име трошоци во постапката да плати износ од 18.216,00 денари, а З. Б. и Б. Ј. солидарно на име трошоци во постапката ги задолжил да платат на приватната тужителка Т. Ј. износ од 9.800,00 денари. Во ст.ІІ од изреката на обжалената пресуда обвинетите Б. Ј., Туљаи Ј., З. Б., Г. Ј., А. А. и Т. А. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП ги ослободил до обвиненија дека ги сториле кривичните дела за кои се товарат. Согласно чл.100 и 102 од ЗКП оштетените Т. Ј., Б. Ј., З. Б., Г. Ј., А. А. и Т. А. за остварување на своите имотни правни барања ги упатил на граѓански спор.

Жалбите се основани.

Основани се истакнатите жалбени наводи на жалителите по однос на тоа дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда во обжалените делови сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што изреката на пресудата е неразбирлива, противречна на самата себе и на содржината

на изведените докази во текот на постапката. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при донесувањето на обжалената пресуда во обжалените делови по наоѓање на Овој суд се нејасни, во значителна мера противречни на содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, исказите на распрашаните сведоци меѓу кои посебно на тужителите, поради кое нешто по наоѓање на Овој суд се доведува под сомнение и законитоста на самата пресуда. Имено, за Овој суд нејасно и неприфатливо е образложението на првостепениот суд во својата пресуда дека во конкретниот случај се работело за еден специфичен кривично правен настан и дека во такви прилики и услови ретко можело да се најдат непристрасни сведетели за да потоа утврди фактичка состојба и истата ја заснова токму на исказите на тие сведетели. Првостепениот суд од изведените докази на главен претрес меѓу кои и од исказот на свидетелот Џ. Р., утврдил фактичка состојба во која прифтил за докажано дека обвинетите Т., Б. и О. ги превземале дејствијата конкретно наведени во ст.1 т.1 и 2 од изреката на обжалената пресуда, а за кое нешто истите и ги огласил за виновни. Имајќи го во предвид горе наведеното нејасно е за Овој суд зошто првостепениот суд во осудителниот дел поклонил верба на исказот на свидетелот Џ., додека во ослободителниот дел не поклонил верба на истиот овој сведок и поради недокажаност ги ослободил обвинетите Б. и З., иако од увидот во записникот за главен претрес од 02.12.2009 година произлегува дека во предметниот кривично правен настан учествувале како обвинетата Т., така и обвинетите З. и Б., па нејасно за Овој суд е од кои причини се раководел првостепениот суд при донесувањето на ослободителната пресуда по однос на обвинетите Б. за кривичното дело “Навреда” и обвинетата З. за кривично дело “Телесна повреда” и “Навреда”, а сторени према тужителката Т. Ова уште повеќе и поради тоа што и самите обвинети Б. и З. во својата одбрана дадена на главен претрес воопшто не негираат дека ги сториле кривичните дела за кои се товарат, а наместо тоа во изјавената жалба се повикуваат на нужна одбрана, а дали навистина дејствувале во нужна одбрана или не, е прашање на кое првостепениот суд треба да одговори при повторното судење.

Исто така Овој суд ги оцени како основани и жалбените наводи на жалителите по однос на одлуката за трошоците во постапката, како во осудителниот дел по однос на обвинетата Т., така и во ослободителниот дел према обвинетата Т. А., бидејќи во конкретниот случај првостепениот суд воопшто не ги наведел решителните факти од кои се раководел при донесувањето на одлуката за трошоците во постапката, ниту пак дал образложени причини за трошоците на постапката во осудителниот дел по основ и висина.

Сторените суштествени повреди на постапката на кои укажува Овој суд имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, а поради кое нешто неможе да се испита и правилната примена на КЗ па затоа следувахе да пресудата во обжалените делови се укине и предметот во тие делови се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да изврши соочување помеѓу приватните тужители-обвинетите заради утврдување

на тоа кој од нив ја зборува вистината, да ги отстрани сторените суштествени повреди на постапката, така што во образложението на својата одлука да наведе јасно и одредено кои факти од кои докази ги утврдува, на кои докази поклонува верба и зошто, а на кои не и зошто, а по потреба да изведува и други докази, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд, а притоа да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука. Од напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

9.= Пресуда на «Основен суд Струмица К.бр.848/08 од 15.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.266/10.

«Основниот суд Струмица» со обжалената пресуда К.бр.848/08 од 15.12.2009 година обвинетите Е.Д. од Р., Ц.Л. од с.О. и А.С. од К. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Е.Д. за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, обвинетиот Ц.Л. за кривично дело “Несовесно работење во службата” од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и обвинетиот А.С. за кривично дело “Пустошење на шуми” од чл.226 ст.1 од КЗ, па на тројцата обвинети им изрекол алтернативна мерка-условна осуда со која на обвинетите Е.Д. и Ц.Л. им утврдил казна затвор во траење од по една година која казна нема да се изврши доколку обвинетите во рок од две години не сторат ново кривично дело, а на обвинетиот А.С. му утврдил казна затвор во траење од шест месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно секој обвинет поединечно го задолжил да плати на име паушал износ од по 3.000,00 денари, како и солидарно да платат трошоци по постапката износ од 13.659,00 денари во корист на буџетските средства, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Оштетената Република Македонија за имотно-правното барање ја упатил на спор.

Од првостепената пресуда останале незадоволни Основниот јавен обвинител од Струмица, бранителот на обвинетиот А.С. од К., адвокатот И.Т. од К., обвинетиот Ц.Л. од с.О.-Р. и обвинетиот Е.Д. од Р. па во навремен законски рок изјавиле жалби.

Основниот јавен обвинител од Струмица со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка и поради погрешно утврдена фактичка состојба. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Обвинетиот Е.Д. преку неговиот бранител, адвокатот Д.М. од Р. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба и поради повреда на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи,

а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Е.Д. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Обвинетиот Ц.Л. преку неговиот бранител, адвокатот Ф. Т. адвокат од Ш. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествени повреди на постапката, погрешно или недоволно утврдена фактичка состојба и поради повреда на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Ц.Л. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Обвинетиот и неговиот бранител бараат да бидат известени за седницата на советот заради присуство.

Бранителот на обвинетиот А.С., адвокатот И.Т. од К. со изјавената жалба ја напаѓа пресудата поради суштествени повреди на одредбите од ЗКП, погрешно и недоволно утврдена фактичка состојба и поради погрешна примена на Кривичниот законик. Наведувајќи жалбени причини по истакнатите основи предлага жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот А.С. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење. Обвинетиот и неговиот бранител бараат да бидат известени за седницата на советот заради присуство, но нивното присуство не е задолжително, ниту е нужно.

Апелациониот суд во Штип, постапувајќи во смисла на чл.387 од ЗКП (пречистен текст) ги достави жалбите со списите по предметот до Вишото јавно обвинителство во Штип, кое враќајќи го предметот со писмо Кож.бр 251/10 од 31.05.2010 година го извести судот дека предлог ќе дадат на седницата на советот.

Апелациониот суд во Штип постапувајќи согласно чл.388 од ЗКП (пречистен текст) закажа и одржа седница на советот на која пристапи Јавниот обвинител во Вишото јавно обвинителство во Штип - Олгица Јорданова, обвинетиот Ц.Л. и неговиот бранител, адвокатот Ф. Т. од Ш. На одржаната седница на советот Јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство во Штип, Олгица Јорданова остана на поднесениот писмен предлог со кој предлага жалбите на Основниот јавен обвинител од Струмица и обвинетите Е.Д., Ц.Л. и А.С. да се уважат, а пресудата на Основниот суд во Струмица К.бр.848/08 од 15.12.2009 година да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење, а поради причините наведени во писмениот предлог Кож.бр.251/10 од 31.05.2010 година.

Бранителот на обвинетиот, адвокат Ф. Т. од Ш. и обвинетиот Ц.Л. лично на седницата на советот, останаа при изјавената жалба, причините наведени во неа и предлогот жалбата да се уважи, а нападнатата пресуда преиначи така што обвинетиот Ц.Л. да биде ослободен од обвинение или пресудата да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

Одлучувајќи по жалбите, а по оценка на наводите во истите, обжалената пресуда, доказите и сите списи по предметот, овој суд најде:

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица и на тројцата обвинети дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда е противречена со причините на пресудата, односно со образложението и утврдената фактичка состојба во пресудата. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд во изреката на обжалената пресуда покрај другото наведува дека со тоа што е извршена сеча во државна шума спротивно на пропис, обвинетите нанеле значителна штета на Р. М. во вкупен износ од 2.622.000,00 денари. Во утврдената фактичка состојба на страна 9 во образложението на пресудата, првостепениот суд наведува: “Продажна вредност на наведените дрва според извршеното вештачење ориентационо изнесува 163.315,00 денари. Оттука произлегува повеќе од очигледно дека изреката на обжалената пресуда е противречна со утврдената фактичка состојба во поглед на вредноста на исечените дрва од државната шума. Во таа смисла сосема основано се наведува и во жалбата на Основниот јавен обвинител од Струмица и во жалбата на обвинетиот Ц.Л. дека кривичните дела од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и од чл.353-в ст. 3 в.в. со ст.1 од КЗ за да постојат битен елемент е да е нанесена значителна штета. Вака како што прифатил првостепениот суд во изреката на својата пресуда износот од 2.622.000,00 денари навистина претставува значителен износ, меѓутоа износот од 163.000,00 денари наведен во образложението на пресудата или поточно во фактичката состојба претставува поголема вредност и во тој случај одговара на кривично дело од чл.353 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ или на кривично дело од чл.353-в ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. При една ваква состојба повеќе од очигледна е противречноста помеѓу изреката на обжалената пресуда со утврдената фактичка состојба по однос на вредноста на причинетата штета на Р. М. Првостепената пресуда како таква, со вакви недостатоци и противречности е неподобна за испитување.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одредби од ЗКП се од апсолутен карактер и истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга пак имаат влијание да не може да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а исто така неможе да се испита и правилната примена на Кривичниот законик по однос на тројцата обвинети.

Првостепениот суд не ја утврдил висината на штета иако штетата е квалификаторен елемент на кривичните дела што им се ставаат на товар на обвинетите Е. и Ц., односно од висината на штетата се определува и правната квалификација на кривичните дела од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ и од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, а кои дела им се стават на товар на овие двајца обвинети. По однос на висината на штетата се правени две вештачења од кои едното од професор д.р. П. Т. кој “утврдил” дека е извршена бесправна сеча само на 58 стебла и ја утврдил штетата во износ од 15.937.800,00 денари. Во второто вештачење извршено од Дипл.ек. З. С. се наведува дека согласно презентираните списи за големината на утврдената штета никаде точно не била презентирана кубикажата за 89 стебла и затоа презентираната

пресметка од вештото лице е паушален износ на штета од 163.315,00 денари, а не и најточен, бидејќи според ова вешто лице никаде не биле дадени перформансите на сечените дрва (ширина, висина, дебелина), конус на истите, година на старост за да може точно да се прецизира наведената штета. Воопшто нее јасно врз основа на што и врз основа на кои докази првостепениот суд во изреката на пресудата прифатил за утврдено дека штетата на Р. М. изнесува 2.622.000,00 денари. Имајќи го во предвид фактот дека двајцата обвинети се огласени за виновни и тоа Е. за крвично дело од чл.353 ст.3 в.в. со ст.1, а обвинетиот Ц. за крвично дело од чл.353-в ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ каде што квалификаторен елемент е висината на штетата од една страна, а од друга пак првостепениот суд согласно чл.101 ст.2 од ЗКП оштетената Р. М. за оштетното побарување ја упатува на граѓански спор затоа што утврдувањето на точниот износ на нанесената штета би предизвикало одолголвекување на постапката, повеќе од очигледно е дека сето ова ја прави првостепената пресуда нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе си.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази да изврши нивна повторна оценка, задолжително да ги отстрани сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, да нареди ново вештачење преку кое на сигурен начин да ја утврди висината на причинетата штета, да го има во предвид фактот дека фирмата “Ц” склучила договор со ЈП М. ш. ПШС П. Р. да врши сеча и таа всушност, фирмата “Ц” во која одговорно лице е обвинетиот А.С. ја извршила сечата на дрвата, па со оглед и на фактот дека навистина биле сечени необележани-немаркирани дрва се поставува прашањето кој го сторил делото “Пустошење на шуми” од чл.226 ст.1 од КЗ, дали обвинетиот А.С. или правното лице “Ц”, на сигурен начин да ги утврди својствата на обвинетите Е.Д. и Ц.Л., посебно да наведе причини зошто овие лица ги смета за службени лица, потоа да утврди дали во критичниот период-во 2007 година наведен во обвинението, обвинетиот Ц.Л. отсутувал од работа и ако бил отсутен да го утврди точниот период на неговото отсуство, како и да ги има во предвид и останатите жалбени наводи на жалителите, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре и на кои се укажува во жалбите, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

ПОУКА:Против ова решение не е дозволена жалба.

10.= Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.854/2008 од 21.01.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.279/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.854/2008 од 21.01.2010 год. обвинетите Ј. А. и Н. А., двајцата од С., ги ослободил

од обвинение за кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.3 в.в. со чл.22 од КЗ, а врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските средства на РМ, од кои по правосилноста на пресудата да им се исплати сума во износ од по 4.550,00 денари на бранителите поставени по службена должност -В. М.и А. К., адвокати од С..

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, на која што повреда овој суд согласно чл.393 од ЗКП внимава по службена должност. Ова од причини што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себе. Првостепениот суд ги ослободил обвинетите од обвинение за предметното кривично дело врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП - делото за кое се обвинуват не е кривично дело според законот, а во образложението на пресудата наведува дека поради недокажаност ги ослободува обвинетите од обвинение, согласно чл.342 т.3 од ЗКП - дека не можело да се утврди дека обвинетите го превзеле дејствието на извршување според обвинителниот акт. Од друга страна првостепениот суд во утврдената фактичка состојба прифатил дека на критичното место и време оштетената зад себе слушнала гласови на група од три до четири лица и кога дошла на раскрсницата со ул: “С. Н.“ истата скршнала по неа, а слушна како групата која се движи зад неа продолжила да се движи надолу по ул: “К. и М.“, а само едно лице од групата се издвоило и продолжило по неа. Во продолжение на фактичката состојба првостепениот суд прифатил дека лицето кое се движело зад неа се приближила до неа и ја отргнало ташната, односно ја извршило кражбата. Од вака утврдената фактичка состојба првоизлегува дека ниту обвинетите се биле зад оштетената, ниту пак малолетниот Н. Д. е бил тој кој што ја одзел ташната и предметите во неа, бидејќи судот не прифака дека обвинетите биле тие кои ја следеле оштетената ниту малолетниот Н. бил тој кој ја одзел ташната бидејќи зборува само за лица без да ги именува. Наспроти ова првостепениот суд во правните причини наведува дека двајцата обвинети како што гласи описот на обвинението не превзеле никакви дејствија во конкретниот случај при извршување на кражбата над оштетената, бидејќи немале превземено никакво дејствие во извршување на кривичното дело, ниту пак дале некаков придонес како што бара законодавецот, бидејќи сторителот сам се одалечил од групата, сам ја одзел ташната и предметите во неа. Вака утврдената фактичка состојба е контрадикторна сама на себе како од изведените докази, така и по однос на основот на ослободување, а кое нешто е од влијание и за правилната примена на КЗ, поради што следуваше првостепената пресуда да се укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши увид во малолетничкиот предмет према малолетниот Н. Д. од с.Б. - В. во врска со кривично-правниот настан за кој се теретат обвинетите, да го сослуша малолетниот Н. Д. на околности битни за утврдување на релевантните факти - дали истиот превзел дејствие на противправно одземање на ташната на оштетената, дали обвинетите се биле со него

пред да се одземе ташната, дали постоел некаков договор помеѓу нив или евентуално поттикнување од страна на обвинетите, да се распраша од каде му е мобилниот телефон, дали истиот е предмет на кражба и од која кражба, да се утврди дали продадениот мобилен телефон марка “С.” на лицето М. Ј. бил предмет на кражба и од каде е тој мобилен телефон. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

11.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.808/2009 од 09.02.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.280/10

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.808/2009 од 09.02.2010 год. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ и е осуден на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка во корист на буџетските средства на РМ сума во износ од 4.550,00 денари, кој износ согласно чл.88 ст.4 а во врска со чл.88 ст.2 т.7 од ЗКП однапред и бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на обвинетиот поставен по службена должност, Л. Б., адвокат од С.; на име трошоци на кривичната постапка во корист на оштетеното ДОО “Б.” Р. сума во износ од 11.400,00 денари согласно чл.88 ст.2 т.7 од ЗКП; 3000 денари на име паушал во корист на буџетските средства на РМ согласно чл.88 ст.3 од ЗКП, сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетиот се задолжува на име надомест на материјална штета на оштетеното ДОО “Б.” Р. му плати сума во износ од 37.000,00 денари со законска камата на оваа сума сметано од денот на пресудувањето па до денот на конечната наплата, во рок од 15 дена по приемот на пресудата.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, пресудата не содржи доволно причини за решителните факти по однос на елементите за предметното кривично дело. Имено, во конкретниот случај кривичното дело “Тешка кражба” од чл.236 ст.1 т.1 од КЗ се состои од одземање на два портабл компјутери – лаптопа, еден марка “Ацер 5735” вреден 34.000,00 денари и еден марка “ХП 5670” вреден 33.000,00 денари, вкупна вредност од 67.000,00 денари. Меѓутоа, со ниту еден доказ не е потврдено дека обвинетиот го сторил делото. По оценка на овој суд вината на обвинетиот првостепениот суд ја утврдува врз основа на претпоставки, што не е дозволено за донесување на осудителна пресуда. Тој во текот на целата постапка негира дека го сторил. За истото не постојат ниту вербални, ниту материјални докази дека

обвинетиот е виден како ја врши кражбата преку непосредно забележување од сведоци, ниту пак такво нешто е докажано со извршената дактилоскопска анализа на траги од папиларни линии бр. 19.9-52857/1 од 01.09.2009 година од МВР. Наведените предмети во обвинението не се пронајдени кај обвинетиот, ниту се пронајдени кај друго лице кое би потврдило дека предметите му ги дал обвинетиот по било кој основ, продажба или отстапување без надомест. Пресудата судот ја има донесено врз основа на изјавата на сведокот Ј. Р. дека критичната ноќ го забележал обвинетиот како се движи во тој реон и од наводното признание на обвинетиот изнудено со блеф од оштетениот И. Ч., кој има личен интерес да го обвинетиот товари дека тој го извршил кривичното дело, кое нешто е неприфатливо за овој суд. Исто така како отежнителна околност е земено претходната осудуваност на обвинетиот за кривични дела против имотот, што не е доказ дека се јавува како извршител на делото и во овој случај. Сето тоа првостепената пресуда ја прави нејасна и неразбирлива и со тоа првостепениот суд сторил суштествена повреда по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Тоа ги прави основани и жалбените наводи на обвинетиот за непотполна и погрешно утврдена фактичка положба.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и утврдени решителни факти кои не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази, поради кои фактичката состојба е нејасна и неправилна, следува првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл.376 ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

12.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 47/2010 од 24.03.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.282/10.

Основниот суд во Струмица, со обжалената пресуда, обвинетиот С Б од с. И го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ по чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил со паушал од 1.000,00 денари и го задолжил на оштетениот ЕВН М АД С на име надомест на штета да му плати сума од 103.127,00 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, пресудата не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека обвинетиот го сторил

кривичното дело за кое се терети. Од изведените докази во текот на постапката од кои судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетиот токму во тој временски период наведен во изреката на пресудата, го сторил кривичното дело, да од 10.11.2008 година до 09.10.2009 година, противправно да присвојувал електрична енергија, самоволно приклучувајќи го електричното броило инсталирано во куќата на електричната мрежа, сопственост на ЕВН М АД С.

Не се изведувани доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителниот факт и тоа по однос на утврдувањето на точниот временски период на сторување на кривичното дело, како и по однос на утврдувањето на износот кој обвинетиот бил задолжен да го надомести на оштетената ЕВН М АД С, кога од приложените писмени докази се констатира дека од страна на сопственикот на градежната парцела П И, каде обвинетиот градел семејна куќа, било поднесено барање за приклучок уште на 13.05.2008 година, такво барање е поднесено и на 17.07.2008 година, а потоа и на 18.02.2009 година, пред да се изврши контрола од надлежната комисија на ЕВН М на 09.11.2009 година, а периодот од 08.02.2009 година па понатаму до 09.11.2009 година, влегува во критичниот временски период, но по овие барања за приклучок на дистрибутивната мрежа на објектот не било постапено од страна на ЕВН М, па останува нејасно во кој временски период и на кој начин е утврден критичниот временски период кога обвинетиот самоволно се приклучил на електричната мрежа,.

Обвинетиот во своја одбрана наведува и признава дека од јуни месец 2009 година самоволно го приклучил електричното броило, но не и пред тоа, а првостепениот суд не наведувајќи докази врз основа на кои тоа го утврдува, прифаќа дека во ноември месец 2008 година, обвинетиот самоволно директно со кабел се приклучил на столбот од електричната мрежа и користел електрична струја од таму, кога свидетелот сослушан на главниот претрес Г К - контролор во ЕВН „КЕЦ“С изјавил дека при извршената контрола констатирале дека обвинетиот неовластено се приклучил на електричната мрежа, електричното броило не му било пријавено, истото било без дистрибутивни пломби, а немало елементи на кражба на струја, односно премостување на броилото немало, ниту пак поставен кабел пред броилото.

Првостепениот суд единствено износот на вредноста на потрошената електрична енергија ја утврдил од пресметката бр. 03-3953 од 01.12.2009 година за неовластено преземање на електрична енергија кај потрошувачот СБ од с. И, изготвена од ЕСМ М КЕЦ С, без да биде извршено независно вештачење од вешти лица, кои ќе го утврдат после извршениот увид на лице место реалниот износ на потрошената електрична енергија, со утврдување на бројот и видот на грејните тела, на електричните уреди во домаќинството на обвинетиот, нивната моќност и потрошувачка, точно утврдување на критичниот временски период, дали е извршена пресметката врз основа на цената на струјата во летниот или во зимниот временски период, и ќе се утврди дали обвинетиот во критичното време плаќал некаков надоместок за потрошена електрична енергија.

Сторените суштествени повреди на одредбите од кривичната постапка имале влијание и на утврдената фактичка состојба од

првостепениот суд, која по наша оценка е непотполна и нејасна, и со истакнатите жалбени наводи по овој жалбен основ, истата се става под сомнение.

Поради сторените суштествени повреди и нејасната и непотполна фактичка состојба, овој суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Од горе изнесеното, следуваше првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

13.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.564/09 од 12.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.290/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот А. Ѓ. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Разбојништво“ од чл.237 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 3 години и 6 месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.000 денари, како и на име трошоци на кривичната постапка 7.530 денари. Обвинетиот го задолжил да ја надомести материјалната штета на оштетената Г. К. со тоа што ќе и плати 200 евра во денарска противвредност и 1.000 денари за мобилниот телефон.

Жалбата е основана.

Основани се наводите во жалбата на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.8 и т.11 од ЗКП. Имено, првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан и за отстранување на противвречностите во изјавите на сведоците и оштетената што се од значење за утврдување на правилна и целосна фактичка состојба, на која со правилна примена на материјалното право би донел правилна и на законот заснована одлука. Наведените причини за решителните факти во образложението на пресудата се нејасни, противречни со она што е наведено во содржината на исправите и записниците на исказите дадени во текот на постапката што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост. Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда и на доказ на кој не може да се заснова пресуда, односно на извршено препознавање од страна на оштетената врз обвинетиот и сведокот У. А., предложен како очевидец на настанот, кое што препознавање како пред овластените службени лица во просториите на МВР така и во текот на постапката пред првостепениот суд е извршено спротивно на одредбите од чл 246 од ЗКП. Имајки во предвид дека не постојат сигури докази од кои неспроно би се утврдило дека обвинетиот на начин опишан во изреката на пресудата го сторил кривичното дело што му се става на товар, а извршеното препознавање е на начин спротивен од одредбите на ЗКП,

се доведува во прашање законитоста на обжалената пресуда.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на исказот на оштетената Г. К. која што го опишала начинот на кој што се случил настанот, како и препознавањето од нејзина страна на обвинетиот. Првостепениот суд не ги ценел во доволна мера останатите докази во текот на постапката, така што решителните факти остануваат непотврдени, посебно што од изјавите на сведоците Карадачки В. и Ф. Н. како службени лица во преземањето на дејстија за откривање на сторителот на кривичното дело, не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот Г. е сторител на делото. Имено, сведоците В. и Ф. при извршувањето на службените дејствија во списите во предметот опишале дека информациите за напаѓачот, извршителот на кривичното дело, ги добиле од оштетената и очевидецот на настанот А. А. кој како сведок бил сослушан во истражна постапка и казал дека не знае ништо за критичниот настан. Во текот на постапката при давањето на изјава од страна на сведокот В. било посочено дека сведокот А. не бил тој што бил со оштетената во моментот на извршувањето на делото и како сведок очевидец на настанот го посочиле лицето У. А. што е во спротивност со она што го навеле во поднесената кривична пријава. Во текот на постапката сведокот У. А. бил распрашан од страна на првостепениот суд, меѓутоа тој тврди дека не знае ништо за предметниот кривично правен настан, ниту пак бил на местото на настанот. Заради остранивање на ваквите противречности на изјавите на сведоците првостепениот суд требало да изврши соочување помеѓу овластените службени лица како сведоци во текот на постапката и сведоците У. и А. А. предложени како очевидци на настанот.

Имајќи во предвид дека оштетената изјавила дека во ташната што и била одземена од страна на обвинетиот имала 200 евра кои што во моментот не се пронајдени, првостепениот суд требало да утврди дали во кафеаната во која што бил пронајден обвинетиот, истиот искоцкал 200 евра пред доваѓањето на овластените службени лица, за која цел било потребно да сослуша лица очевидци присутни во моментот во местото каде што бил пронајден обвинетиот.

Сите сомневања кои што се појавуваат во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд ја доведуваат во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да повика лица кои биле присутни во моментот во кафеаната каде што е пронајден обвинетиот, како би утврдил дали истиот се коцкал, колку пари потрошил, односно дали може тоа да бидат парите кои што недостасуваат во ташната одземена од оштетената, како и тоа кога тој дошол во кафеаната и колку време се задржал. Да изврши соочување помеѓу оштетената и обвинетиот, имајќи во предвид дека препознавањето на обвинетиот од страна на оштетената, како и на сведокот кој што бил очевидец на настанот не е извршено согласно одредбите од ЗКП. Да утврди точно кога се случил овој кривично правен настан, бидејќи согласно даденото обвинение станува збор за настан кој што се случил на 17.04.2009 година околу 23,15 часот, додека во списите во предметот постои потврда за привремено одземени предмети од

обвинетиот во моментот кога е откриен, а каде како време на составувањето на потврдата за привремено одземени предмети е посочено 23 часот критичниот ден. Тогаш со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, на правилно и целосно утврдена фактичка состојба, со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот и степенот на вина кај него.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

14.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.480/09 од 22.03.2010 година, во делот кој се однесува за обвинетиот Д. Л.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.301/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.480/09 од 22.03.2010 година обвинетиот Д. Л. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Оштетување или повластување на доверители” од чл.257 ст.2 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 месеци и притоа го задолжил да плати паушални трошоци во износ од 3.000 денари, како и да плати други трошоци на кривичната постапка во износ од 6.000 денари, а на оштетената ЗЗ“А.“ од с.А. да му го надомести имотно правното барање во износ од 213.680 денари, со законска камата, сметано од 1.01.1998 година, па до конечната исплата.

Со истата пресуда против обвинетото правно лице ДТУ“П.“ ДООЕЛ од С. е одбиено обвинението за кривично дело “Оштетување и повластување на доверители”од чл.257 ст.4 в.в.со ст.1 од КЗ согласно со чл.341 ст.1 т.6 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Неспорно е дека поради неисплатени долгови ПТП“П.“, сега со назив ДТУ“П.“ ДООЕЛ од С., чии сопственик и управител бил обвинетиот, со правосилна и извршна пресуда на Основниот суд во Струмица Пс.бр.324/98 од 5.04.2000 годиа било задолжено на оштетената ЗЗ“Г. Д.“ од с.А., сега со назив ЗЗ“А.“ од с.А., да и исплати 213.680 денари, со законска камата сметано од 1.01.1998 година.

Според изведените докази, на ден 27.01.2005 година обвинетиот Д. во име на ДТУ“П.“ ДООЕЛ С. склучил договор за цесија за отстапување на побарување, со фирмата “Н.“, чиј сопственик бил тој, а договорот УЗП.бр.406/05 од 27.01.2005 година е заверен кај нотар В. П., со кој договор целиот имот што “П.“ го побарувало по судски одлуки на Основниот суд во Кавадарци и тоа по стопански и извршни предмети, се отстапени на фирмата “Н.“, додека со извршно решение И.бр.411/04 од 6.07.2006 година ПТП“П.“ добива недвижен имот пред судот во Кавадарци, тоа се трафостаница, со трансформатори, дрвени бандери, бетонски столбови, кои со тоа решение на “П.“ му се предаваат во

владение, а после тоа обвинетиот кај истиот нотар В. П. заверува договор за купопродажба под УЗП.бр.825/07 од 7.02.2007 година за истиот имот кој претходно веќе бил отстапен на “Н.” со догоор за цесија, со кој договор тој како купувач, физичко лице, купил имот од ДТУ“П.” кој претходно бил отстапен на “Н.”.

Истовремено, заради наплата на побарувањето по погоре цитираната пресуда Пс.бр.324/98 од 5.04.2000 година, 33“Г. Д.”, односно 33“А.” водела извршна постапка пред извршителот С. Г. од С. по извршен предмет И.бр.754/06.

Меѓутоа, според исказот на обвинетиот, даден на главен претрес, што го истакнува и во својата жалба, овој долг спрема 33“Г. Д.” бил исплатен и тоа пред склучувањето на договорот за цесија Зав.бр.406/05, склучен со “Н.”, за што од тогашниот директор на задругата М. С. му била издадена потврда. Во врска со тоа на главниот претрес обвинетиот ја приложил таа потврда, за која во записникот е забележано дека истата е “во оригинал”, која судот одбил да ја изведе како доказ, а според која сите побарувања кои биле утврдени со погоре цитираната пресуда од страна на ПТП“П.” С. биле подмирани.

При ваквата состојба на работите се поставува прашањето дали наведеното побарување на 33“Г. Д.” односно 33“А.” било исплатено од страна на должникот ПТП“П.”, поради што при повторното судење потребно е првостепениот суд да определи да се изврши вештачење во книговодството на оваа задруга за да се утврди дали навистина е издадена и во книговодството евидентирана оваа потврда, како и тоа дали постои веродостојна документација на кој начин е исплатен долгот на ДТУ“П.” ДООЕЛ спрема оваа задруга. Исто така, потребно е вештото лице да изврши увид и во книговодството на ДТУ“П.” ДООЕЛ, за да се утврди дали долгот од 213.680 денари според погоре цитираната пресуда е исплатен, кога и на кој начин тој е исплатен. Во врска со сето тоа при повторното судење потребно е да се сослуша и одговорното лице во 33“А.”, при што судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, меѓу кои и извршниот предмет И.бр.754/06, по потреба да се изведуваат и други докази и по утврдувањето на сите решителни факти да се донесе правилна и законита пресуда.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

15.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.301/09 од 04.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.304/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.301/09 од 04.03.2010 год. обвинетиот К. Д. од С. - Р. Г. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, за кое го осудил на казна затвор во времетраење од 6 (шест) месеци како главна казна и на парична казна во износ од 250.000,00 денари како споредна казна, која да ја плати во рок од два месеци по правосилноста на пресудата, а доколку не ја плати во определениот рок истата ќе се изврши така што за секои започнати илјада денари од паричната казна ќе се определи 1 (еден) ден затвор, со што затворот по

овој основ не може да биде подолг од шест месеци. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетиот е задолжен да плати на име кривични трошкови по постапката сумата од 13.579,00 денари и на име кривичен паушал сумата од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присило извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Пресудата е нејасна и неразбирлива. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот со намера да одбегне целосно плаќање на персонален данок на доход што бил должен да го пресметува и плаќа согласно чл.3, 76 и 95 од Законот за персонален данок на доход во периодот од 2003 год. заклучно со месец Март 2006 год. при исплатата на личните примања, а кој данок се плаќа по одбивка, за 58 до 72 работника не пресметал и не уплатил данок од 208.775,00 денари за 2003, 421.410,00 денари за 2004 год., 337.027,00 денари за 2005 год. и 86.717,00 денари за 2006 год., па не пресметал и не платил персонален данок во вкупен износ од 1.053.929,00 денари.

Во изреката, а и во образложението на пресудта отсуствува опис за основното обележје на кривичното дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 од КЗ, “Давање лажни податоци за своите приходи или други факти од влијание за утврдување на износот на ваквите обврски”, односно “недоставување задолжителна пријава”, кој пропуст на обвинението претседателот на судечкиот совет на првостепениот суд бил должен да го увиди при испитување на обвинението согласно чл.255 ст.2 од ЗКП и да бара да се постапи по овој член од тужителот.

Во конкретниот случај иако неспорно од наодот и мислењето на вештите лица од Бирото за судски вештачења - С. се утврдува дека обвинетиот затаил персонален данок на доход во износ од 1.168.479,00 денари за предметниот период, односно не го евидентирал во книговодството исплаќањето на дел од платата и на таков начин не пресметал и не платил персонален данок од доход, со оглед да кривичното дело “Даночно затајување” од чл.279 ст.1 од КЗ опфаќа два облика на извршување, не е јасно дали обвинетиот со неплаќањето и непресметувањето на персоналниот данок на доход во критичниот период дал лажни податоци за своите приходи, односно дали со намера да одбегне целосно или делумно плаќање на данок при задолжителна пријава не пресметал и не платил персонален данок на доход.

Поради сторената суштествена повреда се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше да се жалбата уважи и пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да ја острани сторената суштествена повреда на постапката, како би можел во текот на постапката да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

16.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.739/09 од 09.03.2010 година, - УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.305/10

«Основен суд во Струмица» со обжаленото решение К.бр.739/09 од 09.03.2010 година, супсидијарниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител В.П. од с.Ч., поднесен преку неговиот полномошник М.Г., адвокат од С., против обвинетиот З.А.од с.Н.М., за кривично дело “Давање на лажен исказ” по чл.367 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ, го отфрлил.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител В.П. дека првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.85 ст.4 од ЗКП (пречистен текст). Оваа повреда се состои во тоа што првостепениот суд утврдил дека оштетениот како тужител го примил решението од овластениот тужител на ден 30.10.2009 година, а супсидиерниот обвинителен предлог го поднел во судот на ден 09.11.2009 година. Овие факти се неспорно утврдени од страна на првостепениот суд, а не ги оспорува ниту жалителот сега во жалбата. Меѓутоа, првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение во конкретниот случај го немал во предвид фактот дека последен ден за поднесување на супсидиерниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител истекува на ден 07.11.2009 година, а тоа бил неработен ден-сабота. Како што е веќе погоре наведено оштетениот како тужител супсидиерниот обвинителен предлог го поднел на ден 09.11.2009 година, па имајќи ја во предвид напред наведената одредба, рокот се продолжува до следниот работен ден, а следен работен ден во конкретниот случај е понеделник-09.11.2009 година кога оштетениот како тужител го поднел супсидиерниот обвинителен предлог до судот. Раководејќи се од напред наведените причини првостепениот суд погрешил кога обжаленото решение го донел отфрлајќи го супсидиерниот обвинителен предлог на оштетениот како тужител како ненавремено поднесен. Затоа овој суд уважувајќи ја жалбата на оштетениот како тужител го укина обжаленото решение и одлучи постапката по супсидиерниот предлог на оштетениот како тужител В.П. од с.Ч. против обвинетиот З.А.од с.Н.М. за кривично дело “Давање лажен исказ” од чл.367 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ да продолжи.

17.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.490/09 од 15.02.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.309/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.490/09 од 15.02.2010 год. обвинетиот С. З. од с.Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП дека сторил две кривични дела и тоа кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ и кривично дело “Телесна

повреда“ од чл.130 ст.1 од КЗ према приватниот тужител Д. М.од З., бидејќи не се докажало дека обвинетиот ги сторил делата за кои се обвинува. Согласно чл.93 ст.3 в.в. со чл.89 ст.2 од ЗКП го задолжил приватниот тужител Д. М. од З. на обвинетиот З. С. да му ги надомести трошоците на кривичната постапка во вкупен износ од 12.036,00 денари.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е противречна, неразбирлива, причините за решителните факти се наполно нејасни, како и тоа што за решителните факти постои значителна противречност меѓу она што се наведува во причините на пресудата за содржините на исправите. Имено, неспорен е фактот дека критичниот ден 03.05.2009 год. приватниот тужител се здобил со телесна повреда конкретно наведена во лекарското уверение издадено на негово име, така што во конкретниот случај првостепениот суд бил должен да се впушти во изведување и на други докази од кои со сигурност ќе може да утврди како приватниот тужител се здобил со оваа телесна повреда. Самиот факт што лекарското уверение не било платено, а поради кое нешто и не било заверено во надлежните служби сето ова воопшто не може да биде од влијание за вистинитоста и законитоста на истото, како и да предизвика сомнение по однос на неговата содржина.

Сторената суштествена повреда има придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, бидејќи и не се утврдени сите решителни факти од овој кривично-правен настан, поради што и фактичката состојба е нејасна и непотполна. Имено првостепениот суд ги извел материјалните докази, односно медицинската документација на име на приватниот тужител, во која е констатирана телесна повреда, но на овој доказ судот не поклонил верба со образложение дека предметниот материјален доказ т.е. лекарското уверение за судот не претставувал валиден доказ, а кое образложение за овој суд е неприфатливо, од причина што лекарското уверение содржи потпис и печат на овластено лице, а уште повеќе и поради тоа што лекарското уверение е исправа која е во правна сила се додека не се докаже дека истата е фалсификувана.

Поради сите овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, па поради тоа следува да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е првостепениот суд да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да изведе и други докази од кои со сигурност ќе утврди за каков вид на телесна повреда се работи, каде истата била лоцирана, кога била нанесена, карактерот на повредата, од што била нанесена, дали телесната повреда која ја здобил приватниот тужител произлегува од овој кривично-правен настан и е резултат на дејствието на обвинетиот или истата е нанесена како резултат на самоповредување, притоа имајќи ги во предвид нарушените меѓучовечки односи помеѓу приватниот тужител и обвинетиот, а по потреба да изведува и други докази со цел при една целосна анализа на доказите да може да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреакта на ова решение.

18.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.842/08 од 01.02.2010 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.311/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.842/08 од 01.02.2010 година, обвинетиот М. Д. од с.Б. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривичо дело “Тешка телесна повреда “ од чл.131 ст.1 од КЗ, а согласно чл.102 од ЗКП оштетената Н. Ј. за остварување на своето оштетно барање ја упатил на спор. Трошоците на кривичната постапка одлучил да паднат на товар на буџетските средства согласно чл.93 ст.1 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основан е истакнатиот жалбен навод на Основниот јавен обвинител дека првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на постапката од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречана на содржината на изведените докази во текот на постапката. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето, по наоѓање на Овој суд се нејасни и во значителна мера противречни со содржината на изведените докази во текот на доказната постапка, исказите на распрашаните сведоци, меѓу кои посебно изјавата на сведокот Р.Ѓ.шумочувар во ЈП М. Ш., исказот на сведокот С. Н., а посебно и исказот на оштетената Ј., поради што и се доведува под сомневање законитоста на самата пресуда.

Основани се жалбените наводи и по однос на погрешно утврдена фактичка состојба. По наоѓање на Овој суд, првостепениот суд погрешно од изведените докази утврдил дека во текот на постапката не се докажало дека обвинетиот, на начин конкретно опишан во изреката на првостепената пресуда го сторил предметното кривично дело за кое се товари. Имено, првостепениот суд во целост пресудата ја заснова на одбраната на обвинетиот кој што тврди дека критичниот ден воопшто не бил на местото на настанот за да би можел да го изврши предметното кривично дело, затоа што уште од рано наутро околку 07,00 часот па се до некаде околу 20,00 часот бил на дрва заедно со сведоците Н. Г. и Б. М.. Неговата одбрана ја потврдиле претходно наведените сведоци како и останатите сведоци на кои судот им поклонил целосна верба, меѓутоа по наоѓање на Овој суд изјавите на овие сведоци во целост се противречни и контрадикторни со исказите на оштетената и сведокот С. Н., кои што сосема идентично, јасно и прецизно опишале како се случил овој кривично правен настан, давајќи детален и прецизен преглед на дејствијата превземени од страна на обвинетиот во критичниот момент. Во прилог на горе наведеното е и изјавата на свидетелот Р. Ѓ.-шумочувар во ЈП М. Ш. кој што изјавил дека обвинетиот Д. заедно со сведоците Г. и М. ги затекнал некаде околку 11,00 часот на планината Е.,

меѓутоа имајќи го во предвид времето на случување на овој кривично правен настан односно 14,00 часот, јасно упатува на фактот дека обвинетиот Д. критичниот ден иако бил на дрва сепак имал можност да се врати во селото во 14,00 часот кога се случил овој кривично правен настан и да ја нападне оштетената Ј., бидејќи местото било одалечено 3 до 4 км од с.Б. така што во конкретниот случај му било потребно околу 1,5 часа одење по патека. Во прилог на начинот на кој што се случил овој кривично правен настан, а кој што конкретно го опишуваат оштетената и сведокот Н. С. е и приложената лекарска документација на име на оштетената како и непосредниот распит на вештото лице Д-р. Г. А., дека оштетената од овој кривично правен настан се здобила со тешка телесна повреда за која истиот изјавил дека може да настане како резултат на дејство на удар со тврд предмет односно со употреба на поголема сила и како последица на паѓање, односно е допуштена можност да оштетената повредата ја здобила како резултат на против правното дејствие превземено од страна на обвинетиот Д..

Имајќи го во предвид погоре изнесеното, а посебно и изјавата на оштетената, сведоците С. Н. и Р. Ѓ. како и лекарската документација издадена на име на оштетената, по наоѓање на Овој суд утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, а поради кое нешто неможе да се испита правилната примена на КЗ па затоа следувахе да обжалената пресуда се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, а доколку постои повторно контрадикторност во изјавите на некој од сведоците да изврши нивно меѓусебно соочување како и повторно да ја сослуша оштетената во врска со сите поединости и детали од овој кривично правен настан, а по потреба да изведува и други докази од кои со сигурност ќе може да ги утврди сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, за да може да утврди правилна и целосна фактичка состојба на која со правилна примена на материјалното право да утврди дали обвинетиот Д. го сторил кривично дело за кое се товари, односно дали во неговите дејствија се содржани објективните и субјективните елементи на битието на предметното кривично дело и потоа да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

19.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.190/2010 од 23.04.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.332/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.190/2010 од 23.04.2010 година обвинетиот Р. Ж. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Кражба” по чл.235 ст.1 од КЗ за кое му одмерил 10 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја утврдил на 10 евра во денарска противвредност од 614 денари па го осудил на парична казна во износ од 6.140 денари, а воедно го задолжил на име паушал да плати износ од 2.000 денари. Согласно чл.101 од ЗКП обвинетиот го задолжил

на име надомест на материјална штета на оштетениот ЕВН Македонија. АД-Скопје КЕЦ Струмица. да плати износ од 148.038 денари во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на побиваната одлука по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП. Имено, од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетиот Ж. Р. од С. во временскиот период од 17.08.2009 година до 17.02.2010 година, со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети, во својата семејна кука лоцирана на ул.“Н.“ бр.59 го отстранил третиот мосник на електричното броило марка “И.“ со сериски број 8069953 за да не се евидентира во броилото целокупната потрошена електрична енергија, туку само делумно, со што на ЕВН Македонија. АД-Скопје, КЕЦ Струмица., одзел таква во количина од 28.172 кв.часови, остварувајќи имотна корист од 148.038 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Г.Н. и М. Б., одбраната на обвинетиот како и од пресметката за неовластено превземена електрична енергија. Во конкретниот случај по наоѓање на овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти, а кое нешто пресудата ја прави нејасна, неразбирлива, бидејќи таквата не содржи доволно причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на постапката, врз основа на кој судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетиот токму во тој период го сторил кривичното дело кое му се става на товар, односно дека во периодот од 17.08.2009 до 17.02.2010 година противправно присвојувал електрична енергија. Во текот на првостепената постапка не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдувањена решителните факти како по однос на времето на сторувањето на кривичното дело, така и по однос на утврдениот износ што обвинетиот го присвоил и за кој износ со првостепената пресуда е задолжен да му го надомести на оштетеното ЕВН Македонија. Имено, првостепениот суд количината на одземената електрична енергија, како и вредноста на истата ја утврдил единствено од пресметката за неовластено превземање електрична енергија, како и од изјавата на сведокот М., а притоа видно од увидот во истата, произлегува дека при изготвувањето на оваа пресметка воопшто не била земена во предвид стварната состојба, а кое нешто било потребно со цел да се утврди реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. Во конкретниот случај, со оглед на тоа дека вредноста на противправно одземената електрична енергија претставува конститутивен елемент на предметното кривично дело, првостепениот суд бил должен да изведува и други докази од кој со сигурност би можел да ги утврди овие решителни факти, односно бил должен да нареди независно вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема, кое пред се треба да има во предвид какви уреди и какви грејни тела обвинетиот имал во своето

домаќинство, нивната моќност, временскиот период во кој обвинетиот го сторил кривичното дело, односно дали се работи за летен или зимски период, како и сметките од претходните години кој ги плаќал обвинетиот за истиот период за кој се обвинува.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на Кривичниот законик.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја отстрани напред наведената суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажувања на овој суд, како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на обвинетиот, па откако ќе ги превземе сите овие дејствија на кои укажува овој суд, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на оваа пресуда.

20.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.223/09 од 13.04.2009 год.,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.366/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.223/09 од 13.04.2009 год. го отфрлил обвинителниот предлог на оштетениот како тужител М. С. поднесен преку законскиот застапник П. С.од с.П., против обвинетиот Д. П.од с.П., за кривично дело “Тешки дела против безбедноста на луѓето имотот во сообраќајот“ по чл.300 ст.3 в.в. со чл.297 ст.3 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на оштетениот како тужител за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Првостепениот суд врз основа на погрешна оценка на доказите, како и поради тоа што не се изведувани доказите на главен претрес во контрадикторна постапка, а кои докази се наведени во предлогот на оштетениот како тужител, погрешно и нецелосно ја утврдил фактичката состојба кога прифатил за утврдено дека во конкретниот случај непостоееле докази за основано сомнение дека обвинетиот го сторил делото што му се става на товар. Имено, овој заклучок првостепениот суд го извел од доказите во Ко.бр.804/07 на ОЈО - Струмица, записник случена сообраќајна несреќа на ден 14.09.2007 год. од увид на лице ОИД бр.94/07 од иста дата со прилог на скица од увид на лице место бр.5467/07, фотодокументација на број 13 фотографии, отпусно писмо од Клиниката за детска хирургија - С. од 03.10.2007 год, изјавите на оштететниот С. М., сведоците С. Т., Д. В., З. А. дадени на записник пред судот по ОИД бр.94/07 и од вештачењето на вештото лице сообраќаен инженер Ж. Г. од Јануари 2009 год. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот Д. П. со ништо

не извршил пропуст од прописите за безбедно управување со возилото и утврдува дека обвинетиот не постапил спротивно на чл.37 ст.1 од ЗБСП, за кои со поднесеното суспендијарно обвинение се обвинува дека ги прекршил, ниту пак дека постапил спротивно на било која одредба од тој закон, односно не постојат докази дека основано е сомнителен за делото кое му се става на товар.

Ваквото наоѓање на првостепениот суд не може да се смета за правилно покрај неспорниот факт дека малолетното дете од сообраќајната незгода се здобило со повреди на черепот, како и во делот на абдоменот, а со оглед на изложената состојба, постојат доволно индиции кои спротивно на наоѓањето на првостепениот суд укажуваат дека обвинетиот е основано сомнителен дека извршил повреда на прописите за безбедноста на сообраќајот на патиштата. Основано се тврди во жалбата дека причините кои се наведуваат во нападнатото решение за решителните факти се во спротивност со содржината на доказите, кои постојат во списите на предметот, што пак од своја страна ги доведува под значително сомнение утврдените решителни факти.

При повторното одлучување, првостепениот суд ќе треба да закаже и одржи главен, јавен и усмен претрес на кој во контрадикторна постапка да ги изведе доказите наведени во обвинението на оштетениот како тужител, да даде оценка за нивната веродостојност, бидејќи доказите можат да бидат предмет на оценка само доколку се изведени на главен претрес. Откако ќе постапи по укажувањето на овој суд, првостепениот суд ќе може да утврди дали обвинетиот го сторил делото или не и да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

**21.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.491/09 од
05.02.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд
Штип Кж.бр.368/10.**

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.491/09 од 05.02.2010 год. обвинетиот Т. Л. од К. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неплаќање издршка” од чл.202 ст.1 од КЗ, за кое му изрекол кривична санкција - алтернативна мерка условна осуда, со која му утврдил казна затвор во времетраење од 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во временскиот период од 1 (една) година по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Согласно чл.49 ст.2 од КЗ казната ќе се изврши доколку обвинетиот во временски период од 3 месеци по правосилноста на пресудата не ги плати заостанатите издршки во вкупен износ од 76.500,00 денари. Согласно чл.92 в.в. со чл.89 од ЗКП обвинетиот е задолжен да плати на име кривичен паушал сума од 2.000,00 денари, согласно чл.89 ст.2 т.7 од ЗКП да плати на име трошоци за застапување на полномошникот на законскиот застапник на оштетените Н. Ц. Л., адвокат С. Д. од С., износ од 8.282,00 денари, а согласно чл.102 од ЗКП на оштетените малолетни И. и С. Л., преку нивниот законски застапник нивната мајка Н. Ц. Л. од С. на име имотно-правно побарување да ја исплати сумата од 76.500,00

денари.

Жалбата е основана.

Со донесената пресуда првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.11, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива. Во конкретниот случај во изреката не е наведено точно за кој период обвинетиот одбегнувал да дава издршка на своите малолетни деца. Во изреката на првостепената пресуда е наведен само почетниот период од 01.10.2008 год., но не е наведено до кога. Од тие причини е неразбирливо за кој период на неисплатена издршка обвинетиот е задолжен со имотно-правно побарување во износ од 76.500,00 денари.

Основан е жалбениот навод дека е сторена суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл.355 ст.1 т.9, бидејќи во обвинителниот предлог дејстието на извршување на обвинетиот се однесува за период од 01.10.2008 год. до денес, а денот на пишување на обвинителниот предлог е 31.07.2009 год., а од увидот во списите на предметот се гледа дека обвинението до крајот на главниот претрес не е изменето. Во образложението на пресудата првостепениот суд наведува дека утврдувал заостанат износ на неплатена издршка заклучно со 31.01.2010 год., од што произлегува дека е пречекорено обвинението.

Поради сторените суштествени повреди на ЗКП утврдената фактичка состојба е нејасна, поради што првостепената пресуда е укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

Првостепениот суд при повторното судење треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

22.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.47/09 од 02.04.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.4/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.47/09 од 02.04.2009 год. обвинетиот Б. К. од Р. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Обвинетиот е задолжен да плати паушал во износ од 2.500,00 денари, како и трошоци по постапката во износ од 4.550,00 денари, а се во корист на буџетските средства, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот “Ј.” Р. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Фактичката состојба која што ја утврдил првостепениот суд се

доведува под сомнение бидејќи се заснова единствено на изјавата на сведокот В. А., дадена во текот на истрагата каде наведува дека при неговата средба со обвинетиот Б. и малолетниот П. на ден 26.07.2008 год., обвинетиот Б. од сведокот В. побарал хебла за да врши кражби, а обвинетиот му понудил и на сведокот В. да дојде со него за да вршат кражби, но тој одбил, но се договориле В. да му даде една хебла на обвинетиот Б., по што тој ја ставил до зидот на објектот “Х.” од каде што обвинетиот ја зел и ја извршил кражбата. После неколку дена сведокот В. ја побарал хеблата од обвинетиот, а тој му рекол да ја заборави хеблата, да не ја споменува повеќе хеблата, бидејќи била фрлена и да не зборува така преку телефон, бидејќи можеби прислушувале.

Меѓутоа, по оценка на овој суд само врз основа на една ваква општа изјава на сведок не може да се донесе осудителна пресуда при непостоење на други материјални и вербални докази. Имено, обвинетиот не е затечен при извршување на кривичното дело, не постојат очевидци на настанот и траги од извршување на кривичното дело, кај обвинетиот не се пронајдени паричните средства кои што се противправно присвоени критичниот ден од оштетениот, ниту пак кај обвинетиот е пронајдена хеблата, со која според обвинителниот акт била насилно отворена вратата од аптеката “М. л. 7” во С. Од друга страна сведокот В. на главниот претрес ја менува својата изјава, наведувајќи дека ја зел хеблата од дома, ја ставил во ракавот со намера да се тепа со лицата - децата Ј. и С. од Р. и истата ја сокрил во објектот “Х.”. Откако ја оставил хеблата, пак се вратил, ја зел хеблата и видел како во пресрет му доаѓаат Ј. и С. Малолетниот П. стоел во близина на Интернет кафето, а кога В. ја извадил хеблата, малолетниот П. му ја одзел. Во контекст на ова е и исказот на малолетниот П. С., кој наведува дека ја зел хеблата од В. А. и тоа во моментот кога В. сакал да се тепа со едни деца, а тој ја зел и ја фрлил во реката. Телефонските јавувања помеѓу обвинетиот Б. и сведокот В. по оценка на овој суд не можат да го утврдат фактот дека обвинетиот Б. се договарал со обвинетиот В. околу давање на хеблата заради вршење на кражба, бидејќи истите се познавале, се дружеле во Интернет кафето и заедно играле карти и врз основа на листингот не може да се утврдува кривичната одговорност кај обвинетиот, имајќи во предвид фактот дека не може да се дознае содржината на нивниот разговор, а според листинзите последен контакт меѓу обвинетиот и сведокот В. бил на неколку дена пред датумот кога е извршена кражбата, т.е. на 20.07.2008 год. Од друга страна ни сведокот П. С. во својот изказ не потврдува нити тиј да бил заедно во кражба со обвинетиот Б. нити Б. да му кажувал нешто конкретно во врска со кражбата за која се обвинува.

Од сите овие причини, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, па врз основа на сето тоа да утврди дали постои кривична одговорност кај обвинетиот за кривичното дело за кое се терети или не. По потреба првостепениот суд да изведува и други докази доколку евентуално се укаже на нив, заради правилно утврдување на фактичката состојба, па со правилна примена на КЗ ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во

изреката.

23.=Пресуда на Основниот суд Струмица К.бр.245/98 од 09.04.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.418/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.245/98 од 09.04.2010 год. обвинетиот М. С. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Измама“ по чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекол алтернативна мерка - условна осуда, при што му утврдил казна затвор во траење од 2 (две) години, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 1 (една) година не стори друго кривично дело. Исто така првостепениот суд утврдил утврдената казна затвор да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година сметано од правосилноста на пресудата не ја надомести причинетата штета во износ од 17.940 евра. Воедно обвинетиот го задолжил на име паушал да плати износ од 4.000,00 денари, на име трошоци на постапката износ од 2.340,00 денари, сето ова во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од изведените докази во текот на доказната постапка првостепениот суд утврдил дека обвинетиот М. С. од С. на ден 27.11.1995 год. и на ден 30.11.1995 год. со намера за себе да прибави противправна имотна корист го довел и одржувал во заблуда оштетениот В. Т. од С. и со лажно прикажување на факти дека е во можност преку ГП “Г.“ - С. да му купи стан го навел оштетениот на штета на својот имот за сума од 57.000 ГМ или во денарска противвредност од 1.500.000,00 денари држејќи го за цело време во заблуда со издавање на потврда дека во ГП “Г.“ - С. му има уплатено една од ратите од 100 % на износ од 2.339.069,00 денари за продавање на стан во С., меѓутоа до купување на станот воопшто не дошло, а ниту пак дошло до враќање на парите. Меѓутоа, по наоѓање на овој суд ваквата фактичка состојба која ја утврдил првостепениот суд воопшто не произлегува од изведените докази во текот на доказната постапка. Ова од причини што од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот М. С. и оштетениот В. Т. при чиста свест и здрав разум без примена на сила и закана склучиле на ден 27.11.1995 год. договор за заем на девизи и на ден 30.11.1995 год. договор за заем на заробени девизи и притоа како договорни странки се согласиле и обврзале со сите права и обврски кои произлегуваат од овие договори. Потврдата со која обвинетиот М. наводно го држел во заблуда оштетениот В., дека во ГП “Г.“ - С. му има уплатено една од ратите од 100 % на износ од 2.339.069,00 денари за продавање на стан во С., не претходела на погоре наведените договори за заем на девизи, бидејќи истата била издадена скоро една година подоцна, поточно на ден 03.09.1996 год., а обвинетиот М. оваа потврда му ја дал на оштетениот В. со цел да го подмири својот долг кон оштетениот. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај од материјален аспект се поставува прашањето за овој суд дали воопшто постојат елементите на кривичното дело “Измама“ од чл.247

ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ или во конкретниот случај станува збор за граѓанско - правен однос, односно должничко -доверителски однос помеѓу сега обвинетиот и оштетениот. Имено, за да постои кривичното дело “Измама“ треба да постои лажно прикажување на факти, кои како такви би предизвикале заблуда кај оштетениот и како последица на таквата заблуда тој да одлучил да даде нешто од својот имот, со кое би се оштетил, а притоа за тоа да не бил свесен, а за такво нешто во конкретниот случај не може да стане збор, бидејќи оштетениот му ги позајмил девизите на обвинетиот, не принудуван од никого, при чиста свест и здрав разум, а не како резултат на лажно прикажување на факти.

Исто така од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека обвинетиот М. С. од С. преку неговиот бранител поднел барање за повторување на кривичната постапка правосилно завршена со пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр.245/98 од 31.05.2004 год., а донесена во отсуство на обвинетиот, кое барање Основниот суд во Струмица го уважил и го донел решението К.пов.бр.3/08 од 26.02.2008 год., со кое дозволил повторување на кривичната постапка во корист на осудениот М. и притоа определил нов главен претрес. Меѓутоа и определениот нов главен претрес бил одржан во отсуство на обвинетиот М., па имајќи го во предвид горе наведеното од процесен аспект се поставува прашањето за овој суд дали во конкретниот случај постоеле законски услови за одржување на новоопределениот главен претрес, повторно во отсуство на обвинетиот М.. Исто така од увидот во списите по предметот овој суд констатира дека оштетениот В. Т. дал изјава заверена кај нотар со содржина дека истиот е обештетен, односно дека долгот кој му го должел обвинетиот М. бил компензиран, поради што и истиот му предложил на судот да донесе решение за запирање на кривичната постапка, а која изјава била дадена со цел да му послужи на осудениот М. како нов доказ со кој би се поткрепиле фактите врз основа на кои се засновало барањето за повторување на кривичната постапка. При една таква состојба на работите, а со оглед на тоа дека кривичното гонење против обвинетиот М. го превзел оштетениот како супсидијарен тужител, потребно е судот да изврши увид во уписникот за заверка на потпис бр.1208/09 од 13.02.2008 год., кој го води нотарот Р. П. од С., а со цел да се утврди веродостојноста на оваа изјава, во која оштетениот практично изјавил дека се откажува од кривичното гонење према обвинетиот.

Поради сите овие претходно наведени причини не може да се испита правилната примена на КЗ, поради што следуваše да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, а по потреба да изведува и други докази и по утврдувањето на сите факти и околности на кои укажува овој суд, ќе може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Со оглед на тоа дека со изјавената жалба од страна на оштетениот -супсидијарниот тужител преку неговиот полномошник, првостепената пресуда се побива само по однос на висината на оштетното побарување, а бидејќи овој суд одлучи пресудата да ја укине по службена должност, во конкретниот случај жалбата изјавена од оштетениот-супсидијарниот

тужител е беспредметна.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката на ова решение.

24.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 604/2006 од 13.04.2009 година под ст.І од изреката (во осудителниот дел), - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.463/10.

«Основниот суд Струмица » со обжалената пресуда К.бр.604/2006 од 13.04.2009 година, под ст.І од изреката, обвинетата Ж. Ј. од С. ја огласил за виновна за кривично дело „Надрилекарство“ од чл. 209 од КЗ и ја осудил на казна затвор во траење од една година и на парична казна во износ од 5.000 евра, во денарска противвредност од 307.000,00 денари. Воедно ја задолжил да плати на име паушал износ од 4.000,00 денари.

Под ст.ІІ од изреката, против обвинетата Ж. Ј. го одбил обвинението согласно чл. 341 т.3 од ЗКП, а в.в. со чл. 107 ст.1 т.5 и чл. 108 ст.5 од КЗ, за кривично дело „Употреба на исправа со неистинита содржина“ од чл. 380 ст.1 од КЗ. Согласно чл. 493-а од ЗКП од обвинетата се одземени диплома бр. . и рег.бр., извадок од Факултетска главна книга за положени испити бр. . и Сертификат Мус.бр...

Поради следните причини:

Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на обжалената пресуда под ст.І од пресудата, во осудителниот дел е неразбирлива. Имено, неразбирливоста на изреката на нападната пресуда се состои во тоа што во неа првостепениот суд не го навел точно времето на извршувањето на кривичното дело “Надрилекарство“ од чл.209 од КЗ. Конкретно, во изреката на првостепената пресуда под ст.І од истата е наведено дека обвинетата Ж. Ј. е виновна затоа што од 20.12.2005 година со решение за респределување на ПЗО ЗД “М. т. А. “ С. лекува болни и дава медицинска помош како лекар специалист по интерна медицина иако нема завршено медицински факултет, меѓутоа не е наведено во изреката времето до кога обвинетата лекувала болни и давала медицинска помош.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одреби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата и имаат влијание да неможе да се испита нападнатата пресуда во обжалениот дел по однос на основите погрешно и нецелосно утвредена фактичка состојба и повреда на Кривичниот законик.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, повторно да ги оцени, задолжително да ги отклони сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП на кои укажува овој суд погоре, со тоа што во изреката на пресудата да биде наведено времето на сторувањето на кривичното дело што и се става на товар на обвинетата, па откако ќе постапи по овие

укажувања ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот се враќа на повторно судење, жалбата на обвинетата по однос на одлуката за казната е безпредметна.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

25.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.250/2007 од 05.05.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.464/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.250/2007 од 05.05.2010 год. обвинетите В. К.и К. П. , двајцата од С., го огласил за виновни за сторено кривично дело “Тешка кражба“ по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ, за кое го осудил В. К. на казна затвор во траење од 1 (една) година, а обвинетиот К. П. согласно чл.46 од КЗ на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, во која казна затвор на двајцата им се засметува времето поминато во притвор од 20.02.2007 год. до 12.03.2007 год. Воедно ги задолжил двајцата обвинети да платат на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 46.390,00 денари, од кој износ од 11.050,00 денари однапред да му бидат исплатени од буџетските средства на РМ на бранителот на двајцата обвинети, адвокат С. Џ., поставен по службена должност во текот на истрагата, двајцата да платат на име паушал сума во износ од по 4.000,00 денари, двајцата обвинети да платат на име надомест на штета на оштетениот ОУ „Д. Г.“ од с.К. сума во износ од 45.200,00 денари, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Предлогот на ОЈО Струмица од обвинетиот В. К. да се одземе ПМВ „М. А.“ судот го одбива како неоснован и по правосилноста на пресудата ова возило да биде повратено на обвинетиот В. К.од С.

одлучи како во изреката поради следните причини:

Првостепениот суд сторил повреда на Кривичниот законик од чл.356 ст.1 т.5 од ЗКП со донесената пресуда, бидејќи при изречувањето на кривичната санкција на обвинетиот К. П. ги пречекорил овластувањата што ги има според КЗ.

Во чл.46 ст.1 од КЗ е пропишано како се одмерува казна на осудено лице т.е. дека казната на такво лице се одмерува со примена на одредбите на чл.44 од КЗ (стек на кривични дела). Во конкретниот предмет првостепениот суд не постапил така, но обвинетиот К. го осудува согласно чл.46 од КЗ на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, без притоа во изреката и образложението да наведе по која пресуда е правосилно осуден и на колкава казна и без притоа да утврди казна за новото кривично дело, па со примената на чл.44 од КЗ да изрече единствена казна за сите кривични дела.

Токму поради изнесеното првостепениот суд ги пречекорил овластувањата кои ги има по КЗ, бидејќи при исполнети законски услови од чл.46 од КЗ неправилно ја изрекол казната затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци.

Ова повреда има допринос да изреката на пресудата биде нејасна и неразбирлива.

По оцена на овој суд постои и нецелосно утврдена фактичка состојба, што прилегува од нецелосното вештачење. Имено по оцена на овој суд не е јасно дали покрај користената метода на Раманска спектроскопија, дали постојат и други методи во науката за форензична анализа на боите, дали користената метода од вештото лице е најсигурна метода во науката, дали до колку се изврши анализа на предметната боја која вештото лице ја вештачело со некоја друга метода која постои во науката би се добиле исти резултати дека пронајдената боја на металната каса е идентична со неспорната жолта бојата земена од ПМВ “М. А.”, сопственост на обвинетиот В. К. Со одговор на поставените прашања од вештото лице би се остраниле сомневањата на обвинетите изразени преку нивните бранители по однос на извршеното вештачење, а воедно врз основа на чл.14 од ЗКП обврска на судот е да вистинито и наполно ги утврдува фактите кои се од важност за донесување на законита одлука.

Сторената повреда е од апсолутен карактер и затоа следувахе да се пресудата укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по наведените укажувања, да го повторно распраша вештото лице, како би можело по повторното изведување на сите докази и нивната целосна анализа и оцена да донесе една законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на пресудата.

26.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.816/08 од 02.03.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.465/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.816/08 од 02.03.2010 год. обвинетите С. Б.и К. Б. С., двајцата од С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот Б. за кривично дело “Измама” од чл.247 ст.1 од КЗ, а обвинетата К.за кривично дело кривично дело “Измама” од чл.247 ст.1 в.в. со чл.24 од КЗ, за кои дела им изрекол условна осуда, при што им утврдил казна затвор во траење од по 3 (три) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетите во рок од една година не сторат ново кривично дело. Согласно чл.89 ст.2 од ЗКП ги задолжил обвинетите на име трошоци на кривичната постапка солидарно да платат износ од 570,00 денари, а на име паушал да платат сума од по 3.000,00 денари. Согласно чл.102 од ЗКП оштетениот А. Ѓ. од С. за остварување на своето имотно-правно барање го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основан е жалбениот навод на обвинетите да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.355 ст.1 т.11 од

ЗКП, а која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, а наведените причини во образложението на пресудата по однос на решителните факти се нејасни и противречни.

Основан е и жалбениот навод на обвинетите по однос на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Имено, првостепениот суд при повторното судење повторно не утврдил со сигурност дали навистина оштетениот Ѓ. бил во заблуда, имајќи ја притоа во предвид изјавата на сведокот П. Х., изјавата на сведокот П. Ѓ. и изјавата на сведокот Д. Д., како и одбраните на обвинетите. Ова од причини што сведоците Ѓ. и Х. му кажале на оштетениот Ѓ. уште пред тој да го купи предметното возило од обвинетиот Б. дека има проблеми околу сопственоста, а на кое нешто оштетениот Ѓ. им рекол дека сепак ќе го купи возилото за да се вози на работа и во С. Во оваа насока е и изјавата на сведокот Д. Д., кој е син на сопственикот на предметното возило, а во моментот покоен, од кој обвинетиот Б. го купил возилото, меѓутоа имал проблем околу преносот на сопственоста, со оглед на тоа дека не била покрената оставинската постапка. Имајќи го во предвид горе наведеното се поставува прашањето што е тоа што лажно му го прикажувал обвинетиот Б. на оштетениот Ѓ., кои факти истиот ги прикрил и со што обвинетиот Б. го одржувал во заблуда оштетениот Ѓ. Меѓутоа, првостепениот суд на ваквите искази дадени од страна на сведоците Ѓ. и Х. П. не поклонил верба, со образложение дека истите биле пристрасни и биле дадени со цел да им се помогне на обвинетите да ја одбегнат кривичната одговорност. Наспроти ова првостепениот суд во целост поклонил верба на исказите на оштетениот и сведокот О. - мајка на оштетениот. Во конкретниот случај првостепениот суд исказот на сведокот О. би требало да го стави на посебна анализа и оценка, од причини што оштетениот воопшто во текот на целата постапка не споменал дека сообраќајната дозвола обвинетиот Б. му ја дал во неговиот дом во присуство на неговата мајка, а ова го изјавил при повторното судење.

Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај по наоѓање на овој суд, првостепениот суд при повторното судење не постапил во целост по укажувањата на повисокиот суд и повторно со сигурност не утврдил дали навистина оштетениот Ѓ. бил во заблуда по однос на околноста за сопственоста на возилото “С. М.” со рег. бр. ... , поради што и повторно првостепениот суд своето уверување за кривичната одговорност на обвинетите Б. и К. не го засновал на доволно јасни и проверени докази и факти, од кои со сигурност ќе може да се заклучи дека обвинетите го сториле предметното кривично дело за кое се товарат.

Поради овие причини не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваše да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд потребно е да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на овој суд, а по потреба да изведува и други докази заради правилно утврдување на фактичката состојба, да преотцени дали во конкретниот случај не станува збор за облигационен однос, па со правилна примена на КЗ да може да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

27.=Пресуда на Основен Струмица К.бр.292/09 од 17.05.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.466/10.

Со обжалената пресуда К.бр.292/09 од 17.05.2010 година под ст.1 од изреката, обвинетиот С.И. од с.С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.4 в.в. со ст.3 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 4 години. Притоа одлучил во изречената казна затвор да му се засмета времето поминато во притвор. Обвинетиот го задолжил да плати во корист на буџетските сретства на име паушални трошоци 2.000,00 денари и на име трошоци на кривичната постапка 41.150,00 денари. Воедно го задолжил да им плати на оштетените Б., Б., Т. и З.Л.и од с.Ч. сума од 26.000,00 денари согласно чл.89 ст.2 т.8 од ЗКП. За имотното правно побарување на оштетените за надомест на материјална и нематеријална штета, прифатил дека е основано и одлучил да донесе дополнителна пресуда. Со истата пресуда под ст.2 од изреката, обвинетиот П. Ѓ. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ по чл.131 ст.4 в.в. со ст.3 и со чл.22 од КЗ. Трошоците по постапката во тој дел одлучил да паднат на товар на буџетските сретства од кои на обвинетиот веднаш по правосилноста на пресудата да му бидат исплатена сума од 12.960,00 денари. Оштетените за надомест на материјална и нематеријална штета спрема обвинетиот Ѓ. П. ги упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текњст) од причина што не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан кои што се од значење за правилно одлучување. Воедно изведените докази во текот на постапката не ги ценел правилно и целосно како резултат на што наведените причини во образложението на пресудата од кои што се раководел при одлучувањето немаат целосна поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд анализирана во корелација со изведените докази во текот на постапката по наоѓање на Овој суд е нецелосна и е заснована на недоволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека критичниот ден околку 17,00 часот во планината Огражден во атарот на с.Ч., пред шумската барака на Шумското стопанство “Б“ по претходна вербална расправија обвинетиот С.И. со умисла, свесен дека со неговото дејствие ќе му нанесе повреда на оштетените го удрил со тупаница Л. М. во пределот на главата од кој удар истиот паднал на земјата и се задобил

со тешка телесна повреда од која што на ден 03.05.2010 година починал. Врз основа на одбраната на обвинетите, изјавите на распрашаните сведоци, како и наодот и мислењето од извршеното вештачење од Институтот за судска медицина во С., првостепениот суд прифатил дека тешката телесна повреда која што предизвикала смрт кај оштетениот била задобиена од ударот со тупаница од страна на обвинетиот С.И.. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот П. Ѓ. на местото на настанот дошол откако оштетениот бил удрен и паднат на земјата по настанатата расправија, така што истиот учествувал само во моментот кога се обиделе да го освестат. Обвинетиот П. Ѓ. не учествувал во физичкиот напад, поради што согласно чл.368 т.3 од ЗКП истиот го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Тешка телесна повреда“ од чл.131 ст.4 в.в со ст.3 и чл.22 од КЗ. Меѓутоа, ваквата констатација на првостепениот суд не е поткрепена со изведените докази во текот на постапката.

Првостепениот суд не ја ценел во доволна мера изјавата на клучниот сведок на овој кривично правен настан, С. С., од која изјава фактичката состојба што ја прифатил се доведува под сомнение. Истиот во текот на истрагата појаснил дека помеѓу него и оштетениот шумар настанала вербална расправија. Притоа шумарот, сега оштетениот, толку се изнервирал што нарипал на кај него, го фатил за вратот сакајќи да го удави. Во тој момент појаснил сведокот С. С., нарипале татко му, сега обвинетиот И. и неговиот другар, сега обвинетиот П., при што и двајцата му удриле по една тупаница по главата, од што оштетениот паднал на земјата и изгубил свест. Сведокот во текот на главниот претрес ја променил својата изјава, но по мислење на овој суд даденото објаснување дека оштетениот бил удрен со копитото од коњот очигледно е со намера да им помогне на обвинетите да ја избегнат одговорноста за стореното кривично дело, бидејќи е во спротивност со дадениот наод на вештото лице.

Од наодот и мислењето од Институтот за судска медицина С. како и изјавата на д.р. С. К. кој што критичниот ден го примил оштетениот, произлегува дека задобиената тешка телесна повреда која што предизвикала смрт кај оштетениот може да е нанесена со удар со тупаница, или при пад на рамна површина. Во конкретниот случај првостепениот суд анализирајќи го ова вештачење прифатил дека повредата е задобиена од удар од обвинетиот И. кој логички сакал да му помогне на синот, сведокот С. кој започнал расправија со оштетениот. Воедно со оглед на тоа што според местото на настанот каде што теренот бил песоков, првостепениот суд прифатил дека доколку имало пад и повреда нанесена од падот, кај оштетениот ќе биле видливи и други повреди во пределот на главата. Меѓутоа, од увидот во списите во предметот произлегува дека останува нерасчистен фактот дали други повреди постоеле по лицето и телото на оштетениот. Од овие причини се доведува под сомнение прифатената фактичка состојба од страна на првостепениот суд дека повредата е предизвикана од ударот со тупаница од страна на обвинетиот И., кога е заснована на недоволно проверени факти и е спротивна си изјавата на сведикот С. дадена во истрага, според кој и двајцата обвинети го удриле по еднаш со тупаница по главата.

Заради расчистување на сите спорни прашања кои што се

решителни за утврдување на правилна фактичка состојба, а со тоа и заради правилна примена на материјалното право следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот да се врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна оцена, да го распраша сведокот С. С., синот на обвинетиот И.С. детално за тоа како се случил овој кривично правен настан, да изврши соочување помеѓу обвинетите и овој сведок заради појаснување на противречностите во дадените изјави и утврдување на фактот кој ја зборува вистината. Ова посебно од причина што обвинетиот И. за цело време во текот на постапката тврди дека критичниот ден не го видел сега оштетениот, немал никаков контакт со него, додека забележал дека неговиот син бил растревожен и плачел, но не разбрал што се случува и не го интересирално. Ваквата негова изјава е нелогична, спротивна на изведените докази во текот на постапката и дадени единствено со намера да ја избегне одговорноста за кривично дело што му се става на товар. Да го повика и распраша во текот на постапката сведокот М. Л. од с.Ч. кој го посочува Др.С. К. кој го примил сега покојниот како лице кое што го донело во болницата за да појасни дали забележал кај оштетениот други видли повреди по главата и телото, дали оштетениот му кажал како се случил настанот. Да го сослуша повторно Др.С. К. по однос на тоа на кој начин би можела да биде задобиена повредата, односно дали забележал други видливи повреди на главата на оштетениот и какви биле истите по карактер и вид. Тогаш со утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично правен настан, да утврди правилна и неспорна фактичка состојба на која со правилна примена на материјалното право ќе утврди дали во дејствијата на обвинетите се содржани елементите на битието на кривичното дело што им се става на товар односно дали двајцата учествувале во физичкиот напад во кој оштетениот паднал и се здобил со тешка телесна повреда од која подоцна починал. Првостепениот суд доколку на сигурен начин не може да утврди конкретно кој од обвинетите му ја нанел на сега покојниот тешката телесна повреда од која истиот подоцна починал, да се позабави со прашањето, дали евентуално во дејствијата на обвинетите или на еден од нив се содржани елементи на друго кривично дело. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд погоре, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Имајќи во предвид дека жалбата на Основниот јавен обвинител во осудителниот дел се однесува само по однос на одлуката за казната, истата во тој дел е беспредметна.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

28.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.916/09 од 28.05.2010 година по однос на кривичното дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.468/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.916/09 од 28.05.2010 година под ст.1 од изреката обвинетиот Д. С. од С. го ослободил од обвинение за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ и за кривично дело “Одземање на моторно возило” по чл.242 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Под ст.2 од изреката према обвинетиот Д. С. е одбиено обвинението за дејствието од продолжено кривично дело “Одземање на моторно возило” по чл.242 в.в. со чл.45 од КЗ. Трошоците по постапката во овој дел, паднале на терет на Буџетските сретства. Првостепениот суд одлучил на обвинетиот Д. С. да му се исплати сума во износ од 6.749,00 денари, а согласно чл.93 од ЗКП.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази оценил дека не се докажало да обвинетиот Д. С. го сторил кривичното дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.19 од КЗ, односно дека не се докажало да ноќта помеѓу 23/24.09.2010 година во С., со штривцигер насилно ја скршил влезната врата на канцеларијата на “Т. К.” лоцирана на ул.„Л.“ бр..., влегол внатре, се обидел противправно да присвои туѓи подвижни предмети, но откако се вклучил алармот се дал во бегство, не одземајќи ниту еден предмет.

Меѓутоа, за овој суд постои сомнение дали навистина од изведените докази не е докажано да обвинетиот е сторител на кривичното дело од просториите на “Т. К.”, а поради следното:

Сведокот К. Ј. на кој судот не му поклони верба и во истрагата и на главниот претрес бил јасен и категоричен дека критичната вечер кога се случила кражбата во просториите на “Т. К.” го видел обвинетиот кој го лично познавал како излегува од канцеларијата на “Т. К.” и се упатил кон патничко моторно возило со црвена боја и заминал. Сведокот Л. К. во текот на истрагата истакнал дека и тој видел како едно лице со трчање излегува од канцелариите на “Т. К.”, но не можел да види за кое лице станува збор, но го видел моментот како тоа лице влегува во едно црвено возило марка “О.”, а неспорен факт е дека обвинетиот има возило “Опел” со црвена боја. Овој сведок во текот на претресот го сменил својот исказ наведувајќи дека не видел никакво лице како влегува и излегува од канцелариите на “Т. К.” и дека видел возило, но не можел да каже дали тоа возило било возило кое случајно минувало по тој дел од патот. На прашање од судот зошто ја менува изјавата, овој сведок истакнал дека тоа што било нотирано во истрагата не го кажал пред истражниот судија. Имајќи го во предвид ваквиот исказ на овој сведок како и образложението зошто го менува исказот (дека наводно истражниот судија не запишал точно), Овој суд не може да му поклони верба и е на мислење дека е дадена со цел да му се помогне на обвинетиот да ја избегне кривичната одговорност за делото што му се става на товар. Обвинетиот во своја одбрана го негира сторувањето на

кривичното дело, наведувајќи дека имал сообраќајна незгода критичната вечер кој факт е неспорен, бидејќи постојат докази фотографии дека навистина е настаната сообраќајна незгода со возилото опел - црвена боја со кое управувал обвинетиот. Мегутоа, првостепениот суд заради утврдување на овој релевантен факт ќе треба по службена должност да прибави записник од лице место за случената сообраќајна незгода и да се утврди кога точно-во колку часот е настаната сообраќајната незгода, од кој релевантен факт ќе се утврди дали сообраќајната незгода е настаната пред или после сторувањето на кривичното дело за кое се терети обвинетиот, па врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од сите овие причини погоре наведени, Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го прибави записникот за увид од лице место од овластените службени лица од кој записник ќе утврди кога е настаната сообраќајната незгода, на кој начин ќе ја провери одбраната на обвинетиот, а притоа да се има во предвид фактот дека сведоците К. Ј. и Л. К. потврдуваат дека кражбата во “Т. К.” се случила околу 03,00 часот по полноќ. Откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата, првостепениот суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

29.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.789/09 од 04.06.2010 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.470/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.789/09 од 04.06.2010 год. под ст.1 обвинетите Б. А. од С. и Р. Џ. од С. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а обвинетиот М. А. од С. го огласил за виновен за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.4 в.в. со чл.24 и чл.45 од КЗ и ги осудил - обвинетите Б. и Р. на казна затвор во траење од по 6 (шест) месеци, а према обвинетиот М. А. изрекол условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 4 (четири) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. Обвинетите се задолжени со паушал во износ од по 1.500,00 денари, а согласно чл.89 од ЗКП на име трошоци по постапката обвинетиот Б. е задолжен со сума во износ од 11.239,00 денари, обвинетиот Р. со сума од 9.890,00 денари, а обвинетиот М. со сума од 17.780,00 денари, а во корист на буџетските средства во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 од ЗКП оштетените за своето имотно-правно побарување се упатени на граѓански спор. Обвинетите Б. и Р. се задолжени да ја надоместат материјалната штета на оштетениот ДПТУ “М. В.” од с.Г. износ од 40.000,00 денари, а на оштетениот ТП “С.”

ДООЕЛ с.Е. сума во износ од 16.000,00 денари, а во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Под ст.2 од изреката на првостепената пресуда обвинетите Б. А., Р.Џ. и М.А. се ослободени од обвинение за дејствието од продолженото кривично дело по чл.236 ст.4 в.в. со чл.19 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП. Трошоците по постапката во овој дел, а во износ од 570,00 денари, паднале на терет на буџетските средства.

одлучи како во изреката од следните причини:

Од сите изведени писмени и усмени докази првостепениот суд правилно ја утврдил дека обвинетите Б., Р.и М. ги превзеле дејствијата на начин како што е подробно опишано во изреката на првостепената пресуда под ст.1 и под ст.2. Обвинетите со обвинителниот акт се теретат дека со превземените дејствија и тоа обвинетите Б. и Р. сториле кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а обвинетиот М. со превземеното дејствија сторил кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.24 и чл. 45 од КЗ. Вредноста на противправно оземените предмети со првото противправно дејствие е 40.000,00 денари, а со второто дејствие вредност е 16.000,00 денари. По однос на ослободителниот дел према обвинетите Б., Р. и М. во продавницата “Д.” во с.Б. обвинетите не одзеле ништо, бидејќи бил вклучен алармот, а тие побегнале па делото останало во обид.

Првостепениот суд не ја прифатил правната квалификација во обвинителниот акт, туку се раководел од Законот за измени и дополнување на КЗ (Сл.весник бр.114/09 од 14.09.2009 год.), кој во делот на изменетиот чл.236 ст.1, кој започнал да се применува од 22.03.2010 год., како услов на инкриминација по однос сите точки од овој став е наведена поголема вредност на одземените предмети или пак значителна вредност. Ставот 4 од чл.236 е непроменет и санкционира одземање на предмети од помала вредност, а сторителот одел кон тоа да присвои предмети од таква вредност. Од причини што законот не бил прецизен по однос на случаите кои во пракса биле најбројни, а тоа да вредноста на предметите е над помалата, а под поголемата согласно чл.3 ст.2 од КЗ како поблаг закон за сторителите, првостепениот суд ги огласил за виновни обвинетите Р. и Б. за кривично дело по чл.236 ст.4 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, додека обвинетите Б., Р. и М. за дејствието од продолжено кривично дело на чл.236 ст.4 в.в. со чл.19 од КЗ во с.Б. во продавницата “Д.”, каде што кражбата останла во обид ги ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП, наведувајќи дека не постоел ниту еден доказ дека обвинетите се обиделе да извршат кражба со одземање на предмети од поголема вредност, раководејќи се од фактот дека во двете претходни кражби во с.Е. и во с.Г. одзеле предмети кои не биле од поголема вредност, па имајќи во предвид фактот дека КЗ не пропишува казнување за обид за кривично дело по чл.236 ст.4 од КЗ ги ослободил од обвинение за ова дејствие согласно чл.368 т.1 од ЗКП.

Меѓутоа првостепениот суд не утврдил, а заради правилна примена на КЗ, дали обвинетите оделе кон тоа да присвојат предмети од мала вредност кој е битен факт за да се утврди дали обвинетите се кривично одговорни за кривично дело по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ или за кривично дело по чл.236 ст.4 од КЗ. Тоа што обвинетите одзеле

предмети во вредност од 40.000,00, односно 16.000,00 денари не значи дека истите оделе кон тоа да присвојат предмети од помала вредност. Не држи тврдењето на првостепениот суд дека за кривично дело чл.236 ст.4 не се казнува обидот, бидејќи кривичното дело Тешката кражба по чл.236 од КЗ е квалифициран облик на кривичното дело Кражба. по чл.235 од КЗ, каде законодавецот предвидел казнување и за обид и овие кривични дела се разликуват само по начинот на извршување на дејствијата и по вредноста на одземаните предмети.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и за осудителниот и за ослободителниот дел и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги утврди релевантните факти кои се од битно значење за правната квалификација на кривичното дело и врз основа на сето тоа да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

30.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.831/09 од 20.05.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.475/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.831/09 од 20.05.2010 година обвинетиот М. П. од с.А. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение дека сторил кривично дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница” од чл.133 од КЗ. Согласно чл.93 ст.3 од ЗКП го задолжил супсидијарниот тужител на име трошоци на постапката, на обвинетиот да му исплати сума од 4.660 денари, а согласно чл.102 и 103 од ЗКП за остварување на своето имотно правно барање К. К. од с.А. ја упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот да првостепениот суд со донесувањето на побиваната пресуда сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка во смисла на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, истата не наоѓа поткрепа во содржината на изведените докази, како и поради тоа што во образложението на пресудата првостепениот суд не дал доволно причини за решителните факти од кој се раководел при ослободувањето на обвинетиот од обвинението, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противречни на изведените докази во текот на доказна постапка.

Имено, од изведените докази на главен претрес првостепениот суд прифатил за утврдено дека во конкретниот случај во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. П., не се содржани елементите на кривичното дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница” по чл.133 од КЗ поради кое нешто и го ослободил од обвинение согласно чл.368 т.1 од ЗКП. Од изведените докази првостепениот суд утврдил дека критичниот ден, место и време воопшто

оштетената се намала карано со обвинетиот, поради што и прифатил дека битното обележје, т.е. караницата, односно тепачката, во конкретниот случај отсуствува како елемент на предметното кривично дело од чл.133 од КЗ, како и тоа дека обвинетиот не посегнал по стапот-опасно средство со кое може телото тешко да го повреди или здравјето тешко да го наруши, туку стапот обвинетиот веќе го имал во рацете, а уште повеќе и поради тоа што обвинетиот со стапот не замавнал према оштетената.

Во конкретниот случај, по наоѓање на овој суд, а притоа имајќи ги во предвид истакнатите жалбени наводи, вака утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не наоѓа поткрепа во изведените докази. Согласно чл.133 од КЗ ова дело го чини “тој што при каква и да е тепачка или караница ќе посегне по оружје, опасно орудие или друго средство со кое може телото тешко да го повреди или здравјето тешко да го наруши“. Во конкретниот случај првостепениот суд од изведените докази на главен претрес извлекол погрешен правен заклучок кога утврдил дека немало никаква караница ниту расправија, бидејќи од увидот во записникот за главен претрес од 20.05.2010 година, а притоа имајќи ги во предвид дадените искази од страна на сведоците З. и Ѓ. К., како и исказот на оштетената-супсидијарната тужителка, а кои искази првостепениот суд во целот ги прифатил и им поклонил верба, неспорно произлегува дека критичниот ден, место и време настанала караница помеѓу обвинетиот М. П. од една страна и оштетената К. и нејзиниот сопруг и син од друга страна. Дека во настанатата караница учествувала и оштетената-супсидијарната тужителка овој суд констатира од увидот во исказот на оштетената, во кој меѓу другото оштетената изјавила дека “кога ме виде и мене тој почна према сите да вика ќе ви ебам мамата, ќе се иселите во с.Т., ќе ве исечам на парчиња, ќе ве изгорам како глупци“, кое нешто јасно упатува на заклучок дека при веќе настанатата караница обвинетиот горе наведените зборови ги упатил и према оштетената. Во прилог на горе наведеното се и исказите на сведоците Ѓ. и З. К. кои изјавиле дека критичниот ден, место и време во дворот биле заедно со оштетената К., како и тоа дека обвинетиот замавнал со стапот кон сите нив, во кој момент на оштетената и се слошило и се онесвестила. Меѓутоа, имајќи го во предвид законскиот опис на предметното кривично дело, во конкретниот случај не е од релевантно значење за постоењето на ова дело да се замавне со средството кое е подобно телото тешко телесно да го повреди или здравјето тешко да го наруши. За постоење на ова дело доволно е сторителот да го фати опасното средство во конкретниот случај стапот на начин кој укажува на спремност на сторителот да го употреби или пак да манифестира таква намера, а сето ова објективно да создава опасност за телесниот и здравствениот интегритет на оштетената и да допринесе кај оштетената да се создаде чувство на загрозеност, а дека такво нешто навистина постоело, овој суд констатира од увидот во изведените докази на главен претрес.

Сторените суштествени повреди имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што и во конкретниот случај првостепениот суд погрешно го применил материјалното право кога прифатил дека во дејствијата превземени од страна на обвинетиот М. П. не се содржани, односно отсуствуваат субјективните и објективните

елементи на кривичното дело “Загрозување со опасно орудие при тепачка или караница“ од чл.133 од КЗ, поради што следуваше да пресудата се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење потребно е судот повторно да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, како и да ги има во предвид укажувањата на овој суд со тоа што на погоре наведените факти и околности да ги прибави и изведе потребните докази, при повторното судење оштетената да ја сослуша и распраша по однос на сите околности од овој кривично правен настан, а се со цел да може да утврди правилна и потполна фактичка состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

31.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.302/10 од 31.05.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип кж.бр.476/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.302/10 од 31.05.2010 година го отфрлил како ненавремен обвинителниот акт поднесен од оштетениот како тужител Д. К. од С. против обвинетите Х. К. од Р. Г. и ДПКТТ“Х.“ ДООЕЛ Е. И. од С. за кривични дела “Измама“ од чл.247 од КЗ, “Фалсификување на службена исправа“ од чл.361 ст.1 од КЗ, “Даночно затајување“ од чл.279 од КЗ и “Фалсификување или уништување деловни книги“ од чл.280 од КЗ.

Жалбата е основана.

Основани се жалбенните наводи на жалителот дека фактичката состојба погрешно и нецелосно е утврдена. Имено, првостепениот суд со обжаленото решение утврдил дека оштетениот како тужител го продолжил гонењето против обвинетите за предметните кривични дела по истекот на 8 дена од денот на приемот на решението на Основното јавно обвинителство од Струмица со кое што неговата кривична пријава против обвинетата била отфрлена, при што судот прифатил дека тоа решение за отфрлање на неговата пријава тој го примил на 21.04.2010 година, додека обвинителниот акт од негова страна до Основниот суд во Струмица е поднесен на 30.04.2010 година.

Меѓутоа, од увидот во списите на предметот се гледа дека точно е да решението на Основното јавно обвинителство од Струмица Ко.бр.720/09 од 18.11.2009 година, со кое што неговата кривична пријава против обвинетите е отфрлена, тој го примил на ден 21.04.2010 година, додека обвинителниот акт го поднел до првостепениот суд на 29.04.2010 година, што се гледа од приемниот штембил на првостепениот суд, како и од поштенскиот жиг ставен на приложената поштенска пратка адресирана до првостепениот суд, а не како што прифатил првостепениот суд дека овој обвинителен акт е поднесен на 30.04.2010 година.

Од сето ова произлегува дека оштетениот како тужител постапил

според чл.56 ст.1 од ЗКП; така што по приемот на решението со кое му е отфрлена кривичната пријава против обвинетите, тој го презел гонењето против нив, со навремено поднесување на обвинителен акт и тоа во рокот од 8 дена од денот на примањето на известувањето за отфрлање на неговата кривична пријава.

Поради овие причини следуваеше поднесената жалба да се уважи, решението укине и предметот врати на повторно одлучување, при кое првостепениот суд против обвинетите за предметните кривични дела да спроведе постапка согласно со одредбите на Законот за кривична постапка.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП; се одлучи како во изреката на ова решение.

32.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.123/10 од 06.07.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.479/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.123/10 од 06.07.2010 година обвинетиот Џ. П. од С. го ослободил од обвинение за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни супстанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП поради недокажаност. Трошоците по постапката паднале на терет на буџетските сретства од кои веднаш по правосилноста на пресудата на обвинетиот Џ. П.да му се исплати сума во износ од 23.100,00 денари, а согласно чл.93 ст.1 од КЗ. Согласно чл.100-а ст.2 од КЗ в.в. со чл.532 ст.1 од КЗ привремено одземаните - едно пластично шише со 10 мл Метадон со потврда бр.488 од 20.11.2009 година и пет пластични шишиња Метадон со потврда бр.489 од 20.11.2010 година се одземаат.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на оредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што првостепената пресуда е нејасна и неразбирлива, истата е во противречност со изведените докази и утврдените решителни факти наведени во образложението на пресудата.

Фактичката состојба која ја утврдил првостепениот суд се доведува под сериозно сомнение, бидејќи истата не е резултат на изведените докази во текот на доказната постапка, а некои од релевантните факти воопшто и не се утврдени од страна на првостепениот суд, поради што се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ. Првостепениот суд утврдил дека не се докажало дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети неприфакајќи го исказот на оштетениот М. Т. од С., кој во својот исказ јасно наведува дека и тој бил на метадонска терапија во Центарот за зависници “Св.Е.“ во С., каде лекарите му препишале терапија од 4 кубика дневно, но бидејќи почувствувал потреба од поголема количина метадон разговарал со некои негови пријатели и

разбрал дека метадон може да се купи на црно од сега обвинетиот Ц. П., поради што му се јавил и од него започнал да купува десетина пати метадон во рок од месец и половина, а му ги плаќал по 400,00 денари од доза. На прашање од судот, како го набавувал метадонот, оштетениот наведува дека одел кај обвинетиот дома наведувајќи ја и адресата каде што живее ул. „Ш. Д.“ конкретно наведувајќи дека обвинетиот живее наспроти куќата на пратеничката Ц. И.во С. и кажал дека обвинетиот поседува ПМВ Т. сребрено по боја. Во контекст на ова е исказот на таткото на оштетениот - К. Т. кој го опишува настанот кога неговиот син го затекнал во бесознание поради преголема доза на метадон, поради што пријавил во полицијата, инсистирајќи да се најде лицето кое му продал метадонот на неговиот син, при што наведува дека оштетениот М. го посочил сега обвинетиот - како лице кое му продавало метадон. Во контекст на ова е и фактот кој е неспорен дека обвинетиот Ц. во критичниот период бил само на еден контролен преглед, додека неговата сопруга не била воопшто на преглед за да се утврди дали истите го користат редовно метадонот или венозно го употребуваат и дали биле позитивни на хероинот. Неспорен е фактот да сопругата на обвинетиот по име С. критичниот период била бремена, поради што првостепениот суд требало задолжително да ги распраша овластените лица во Центарот “Св. Е.” - дали имале сознанија дека нивниот пациент С. - корисник на метадон е бремена и дали во ваква состојба треба да прима метадон или не, а факт е дека таткото на обвинетиот или пак обвинетиот континуирано за секој ден набавувал метадон за двајцата, па се поставува прашањето дали сопругата на обвинетиот-С. пиела метадон или пак нејзиниот метадон бил предмет на продажба.

Од сите овие причини погоре наведени се доведува под сомнение утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на КЗ поради што Овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани суштествените повреди на кои што укажува Овој суд да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да го има во предвид исказот на оштетениот и неговиот татко, како и да го распраша овластеното лице во Центарот “Св. Е.” како и да ги утврди фактите дали сведокот С. пријавила или нејзиниот свекор или нејзиниот сопруг или самата таа пријавила дека е бремена, дали го имале тоа сознание во Центарот “Св.Е.” и да се распраша овластеното лице дали при една таква состојба на жена, која е бремена и се препишува метадонска терапија доколку не и зошто, дали е тоа штетно за плодот, па врз основа на сето тоа ќе може да се донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, согласно чл.402 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

33.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.708/09 од 28.05.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.481/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.708/09 од 28.05.2010 год. обвинетиот И. З. од Р. согласно чл.368 ст.1 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Телесна повреда” по чл.130 ст.1 од КЗ, на начин опишан во изреката на пресудата. Тужителите Р. М од С. со привремен престој во К. - И., М. М. д К., И. и В.С. од С. ги задолжил солидарно на обвинетиот да му ги надоместат трошоците по постапкаа во износод 9.620,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на приватните тужители за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. По наоѓање на овој суд, првостепениот суд не извел доволно докази во текот на постапката за утврдување на сите решителни факти, кои што се од значење за правилно одлучување, а веќе изведените не ги ценел во една целина, како резултат на што донел пресуда која што е нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Наведените причини во образложението на пресудата од кои судот се раководел при одлучувањето немаат поткрепа во содржината на изведените докази во текот на постапката, поради што се појавува една контрадикторност помеѓу изреката на пресудата и даденото образложение.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, со која прифаќа дека не е докажано да обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар на начин опишан во изреката на пресудата, по наоѓање на овој суд се доведува под сомнение. Од изведените докази во текот на постапката првостепениот суд неспорно утврдил дека критичната вечера настанала расправија во кафе барот „П.“ во с. Д., помеѓу друштвата на обвинетиот и тужителите кои што во моментот имале свои прослави. Во тој момент кога тужителот В. излегол надвор го видел неговиот зет М. раскрварен во главата, а околу неговата ќерка Р. имало едно лице и насобрано околу 20 луѓе. Тогаш и тој бил нападат, добил удар по левата страна од лицето по што паднал. Тужителите во дадениот момент се задобиле со телесни повреди за кои што постојат приложени лекарско уверенија, како и изјава на вешто лице Д-р Г. Г., кој што дал свое мислење за начинот на кој што се нанесени поврдите. Меѓутоа и при вака утврдени решителни факти првостепениот суд прифатил дека од изведените докази не се докажало да обвинетиот го сторил кривичното дело, бидејќи сведоците М. Ј., С. Т.,Б. М. потврдуваат дека во моментот кога надвор имало расправија се створило гужва и физичка пресметка, обвинетиот И.бил сеуште внатре во објектот и седел со нив. Кога излегле надвор, полицијата веќе била дојдена, а расправијата била завршена.

Меѓутоа ваквите изјави на распрашаните сведоци се во спротивност со изјавата на тужителот В. С. и изјавите на сведоците И. Т. и Д. Д., кои што јасно го посочуваат обвинетиот И. како лице кое што ја

извршил во критичниот момент физичката пресметка и им ги нанеле телесните повреди на тужителите. Притоа тужителот В. С. кажал дека обвинетиот И. го видел за прв пат во животот во моментот кога ударал по неговата ќерка од што таа паднала. Појаснува дека не можел точно да види каде ја удрил, бидејќи имало многу гужва, околу ќерка му имало насобрано околу 20 луѓе. Кога се приближил обвинетиот И. го удрил и него во пределот на левата страна на лицето, од што паднал на асфалтот. Сведокот Д. Д., која што е ќерка на тужителот В., потврдила дека со сигурност го препознала обвинетиот како лице кое што критичниот ден го сторила кривичното дело што му се става на товар, бидејќи појаснила “не се заборава лице кое ќе ти ја расипе моминската вечер”. Таа го видел обвинетиот И. кога му удрил песница на татко и од што истиот паднал на земјата, а потоа продолжил да го удира со клоци. Сведокот И. Т., која што присуствувала на забавата на моминската вечера на нејзината другарка Д., потврдила дека видела кога обвинетиот со клоци го удрил таткото на Д. - тужителот В. кој бил легнат на земјата. Притоа појаснила дека во моментот била сосема блиску до обвинетиот.

Констатацијата на првостепениот суд дека од изведените докази во текот на постапката не се утврдува со сигурност дека обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар е во спротивност и со фактот што се утврдил да во моментот кога дошла полицијата, извршила легитимирање на две лица меѓу кои тужителот В. и сега обвинетиот З. И. . Доколку истиот не бил инволвиран во настанот се поставува прашањето зошто полицијата би го легитимирала токму обвинетиот З. И. и зошто токму против него би била поведена прекршочна постапка за нарушен јавен ред и мир.

Судот наведува во образложението на пресудата дека е нејасно зошто на тужителот В. во моментот кога дошла полицијата му била соблечена маицата и како дошло до тоа. По наоѓање на овој суд станува збор за факти кои што се ирелевантни за предметниот кривично-правен настан и вината кај обвинетиот И. за кривичното дело што му се става на товар. Имено, веројатно е да во дадената ситуација и тужителот В. учествувал во нарушувањето на јавниот ред и мир, меѓутоа фактот што притоа се нанесени телесни повреди кај тужителите, кои се потврдуват со приложени лекарски уверенија и изјава на вештото лице и распрашаните сведоци, упатува на тоа дека во моментот постоела физичка пресметка со обвинетиот.

Од сето погоре изнесено, поради сомневањето во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање и правилната примена на материјалното право, поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапката. Доколку смета дека е потребно да го повика и лицето С. К., кој што како овластено службено лице присуствувал заради интервенција заедно со колегата кој што е веќе распрашан во текот на постапката. Доколку смета за потребно да ги повика и распраша и новопредложените сведоци, да изврши соочување помеѓу обвинетиот, сведоците и оштетените заради расчистување на контрадикторностите во нивните изјави, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на

товар на обвинетиот и вината кај него за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

34.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 285/2010 од 14.06.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.483/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите М М и И М, двајцата од с. Г согласно чл. 368 ст.1 т.1 од ЗКП ги ослободил од обвинение за кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.5 в.в. со чл. 22 од КЗ. Воедно одлучил трошоците во постапката да паднат на терет на буџетските средства, од кој по правосилноста на пресудата на обвинетите М и И М да им се исплати сума од 6.110,00 денари, согласно чл. 93 ст 1 од ЗКП. Согласно чл. 100-а од КЗ в.в. со чл. 532 ст.1 од ЗКП, привремено одземените секири од обвинетите ги одзел, а согласно чл. 102 ст.3 од ЗКП, оштетениот К В од С за остварување на имотно правното побарување го упатил на граѓански спор.

Жалбата е основана.

Изреката на пресудата е противречна со причините на пресудата со што судот сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355ст.1т.11 од ЗКП . Во конкретниот случај првостепениот суд утврдил дека критичниот ден двајцата обвинети, отишле во туѓа шума, исекле туѓи дрва со намера противправно да ги присвојат, со што се исполнети сите елементи на кривичното дело од чл. 235 ст.5 од КЗ. Спротивно на ваквата фактичка состојба, обвинетите се ослободени со образложение дека не успеале во намерата да ги присвојат дрвата, затоа што биле заловени од сопственикот на шумата. Првостепениот суд тие дејствија на обвинетите ги оквалификувал како обид за сторување на кривично дело. Дејствието на извршување на кривичното дело од чл. 235 ст.1 и ст.5 од КЗ е одземање од друг туѓ подвижен предмет, односно туѓа шума - дрвја. Со тоа што обвинетите дрвата ги отсекле, ги товарице во запрежната кола јасно ја изразиле намерата за противправно присвојување со што кривичното дело е довршено.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно судење пред првостепениот суд.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги отстрани повредите на кои укажува овој суд и на правилно утврдената фактичка состојба, правилно да го примени материјалниот закон.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 376 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

35.= Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.194/10 од 26.05.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.485/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.194/10 од 26.05.2010 година, обвинетиот Д. П. го огласил за виновен за кривично дело “Овозможување на употреба на наркотични дроги “ по чл.216 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име паушални трошоци 2.500,00 денари, а согласно чл.216 ст.4 од КЗ одлучил да му се одземе марихуана во количина од 8,8 грама која што е привремено одземена со потврда за одземени предмети.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП(пречистен текст), односно првостепениот суд го пречекорил обвинението. Согласно чл.364 ст.1 од ЗКП пресудата може да се однесува само на лицето кое е оптужено и на делото што е предмет на обвинението и е содржано во поднесениот односно на главниот претрес изменет или проширен обвинителен акт. Во конкретниот случај обвинителниот акт поднесен до страна на Основното јавно обвинителство во Струмица е за кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет на наркотични дроги, психотропни спустанции и прекурсори“ од чл.215 ст.1 в.в. со чл.45 од КЗ, затоа што во текот на 2009 година во с.Н. С.обвинетиот Д. на друг начин неовластено пуштил во промет опојна дрога-марихуана и тоа во неколку наврати на лицата И. М., Н.М. и З. А. тројцата од с.Н. С. им давал марихуана, а за возврат од нив бил честен со пијалоци во кафеана, која опојна дрога неовластено заради продажба ја држел во неговиот дом, а дел од истата во количина од 8,8 грама при извршен претрес од овластените службени лица на 01.12.2009 година била пронајдена кај обвинетиот и одземена. Застапникот на обвинението на главниот претрес не извршил измена ниту проширување на обвинителниот акт што значи првостепениот суд самиот извршил измена на описот на дејствијата за извршување превземени од страна на обвинетиот, со што врши правна преквалификација на кривичното дело односно обвинетиот го огласил за виновен за кривично дело од чл.216 ст.1 од КЗ.Имајќи во предвид дека помеѓу пресудата и обвинението мора да постои идентитет на делото, односно објективен идентитет постои кога настанот се однесува на ист комплекс на факти кои се релевантни за битието на делото, првостепениот суд го нарушил идентитетот или го пречекорил даденото обвинение, а со тоа донел и пресуда која е нејасна.

На овој начин првостепениот суд сторил повреда од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП, на која повреда овој суд внимава по службена должност во смисла на чл 393 ст.1 т.1 од ЗКП, поради што следува обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги има во предвид погоре наведените укажувања, да ја отстрани сторената

суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка, па тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука, а притоа да ги има во предвид и истакнатите наводи во жалбата поднесена од обвинетиот.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

36.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.906/09 од 29.06.2010 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.492/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.906/09 од 29.06.2010 година, обвинетата П. М. од С. ја огласил за виновна за кривично дело “Кражба” по чл.235 ст.1 од КЗ за кое и изрекол алтернативна мерка-услова осуда со која и утврдил парична казна во износ од 50 дневни глоби сметано за една дневна глоба по 10 Евра во денарска противвредност од 614,00 денари или во вкупен износ од 30.700,00 денари, која казна нема да се изврши доколку обвинетата во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно обвинетата ја задолжил на име паушал да плати износ од 2.000,00 денари, а согласно чл.102 од ЗКП оштетеното ЕВН М.АД С. К. С. за остварување на оштетното побарување го упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетата дека првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествена повреда на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст). Имено, од увидот во списите на предметот Овој суд констатира дека првостепениот суд прифатил за утврдено дека обвинетата П. М. од С. во периодот од ноември 2008 година до 22.11.2009 година со намера да прибави противправна имотна корист одзела електрична енергија така што со електричната инсталација на сопствената викенд кука во с.Б. м.в. П. со кабел директно ја поврзала на електричната мрежа сопственост на ЕВН М.-АД Скопје, така што одзела струја од 26.864 киловат часови во вредност од 103.127,00 денари. Ваквата фактичка состојба првостепениот суд ја утврдил од исказите на сведоците Б. М.и Д. Т. вработени во ЕВН-К. С., пресметката за неовластено превземање на електричната енергија како и од увидот во три фотографии и фотодокументацијата бр..... Во конкретниот случај по наоѓање на Овој суд првостепениот суд сторил повреда на чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) , бидејќи не се изведени доволно докази кои одат во насока на утврдување на решителните факти поради што првостепената пресуда е нејасна, неразбирлива и истата не содржи причини за решителните факти.

Имено, од сите изведени докази во текот на првостепената постапка врз основа на кои судот ја утврдил фактичката состојба, не произлегува дека обвинетата токму во тој период го сторила предметното кривично дело, односно дека во периодот од Ноември 2008

година до 22.11.2009 година противправно присвојувала електрична енергија. Во прилог на утврдување на овој решителен факт првостепениот суд бил должен да изведе докази од кои со сигурност ќе утврди кога последен пат била направена контрола, дали во критичниот период обвинетата плаќала електрична енергија и колку во тој период имало регистрирано легална потрошувачка на електрична енергија.

Исто така по наоѓање на Овој суд во текот на постапката не се изведени доволно докази кои одат во правец на утврдување на решителните факти и по однос на утврдениот износ што обвинетата противправно го присвоила. Имено, во изреката на пресудата првостепениот суд наведува дека обвинетата критичниот период одзела електрична енергија од 26.864 киловат часови во вредност од 103.127,00 денари кој решителен факт првостепениот суд го утврдил единствено од пресметката за неовластено превземање на електрична енергија, за која првостепениот суд во образложението на пресудата на страна.4 прифаќа дека “Пресметката е направена според упатството за користење на електрична енергија, што според судот не ја дава реалната слика на вистински одземената количина на електрична енергија, посебно бидејќи се работи за веќеиндица “, а поради кое нешто и одлучил оштетеното ЕВН М. АД Скопје К. С. за остварување на своето оштетно барање да го упати на спор.

Имајќи во предвид дека вредноста на противправно одземената електрична енергија во конкретниот случај претставува конститутивен елемент на кривичното дело “Кражба“ од чл.235 од КЗ, за кое се товари обвинетата, потребно е судот да нареди вештачење преку кое врз основа на стварната состојба би се утврдил реалниот износ на противправно присвоената електрична енергија. Образложението на судот дека ниту со вештачење не би можело да се утврди реално одземената потрошена електрична енергија, за Овој суд е нејасно и неразбирливо бидејќи вработените во ЕВН-К. С. распрашани во својство на сведоци јасно укажуваат кои електрични апарати ги затекнале во викендицата на обвинетата во моментот кога впрочем и било откриено предметното кривично дело. Имајќи го во предвид горе наведеното во конкретниот случај се јавува потреба од изготвување на вештачење од страна на вешто лице со соодветна стручна спрема кое за утврдување на стварната состојба потребно е пред се да има во предвид какви уреди и грејни тела обвинетата имала во својата веќеиндица, нивната мокност, временскиот период во кој обвинетата се товари дека го сторила предметното кривично дело, односно дали се работи за летен или зимски период, кога последен пат била направена контрола, дали во критичниот период обвинетата плаќала електрична енергија и колку во тој период има регистрирано легална потрошувачка, дали со електричните апарати кои ги поседува можела да ја потроши и регистрираната и украдената енергија која и се става на товар, посебно имајќи го во предвид фактот дека се работи за викенд куќа.

Сторената суштествена повреда на напред наведената одредба од ЗКП има директно влијание и фактичката состојба да биде погрешно и нецелосно утврдена, а со тоа под сериозно сомнение се доведува и правилната примена на КЗ.

Првостепениот суд при повторното судење е должен да ја острани направената суштествена повреда на одредбите од Кривичната

постапка, да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и оценка, да нареди вештачење во смисла на напред наведените укажување од страна на Овој суд, како и да ги има во предвид сите останати жалбени наводи на обвинетата, па откако ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, согласно чл.402 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

37.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.769/09 од 19.05.2010 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.493/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.769/09 од 19.05.2010 година обвинетиот В. И. од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело “Неовластено производство и пуштање во промет наркотични дроги психотропни супстанции и прекурсори“ по чл.215 ст.1 од КЗ за кое го осудил на казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, како и го задолжил да плати на кривичен паушал сума од 3.000 денари, на име кривични трошоци на постапката сума во износ од 8.840 денари кои се однесуваат за застапување на назначениот браител по службена должност адвокат А. Т. Согласно чл.215 ст.6 од КЗ наркотичната дрога-маријуана во количина од 494 грама одземена со потврда за привремено одзементи предмети бр.325 од 6.08.2009 година се одзементи и истите да се уништат пред првосилноста на пресудата.

Жалбите се основани.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од член 381 став 1 точка 11 од ЗКП(пречистен текст), од причина што причините за решителните факти се нејасни и во значителна мерка противречни со содржината на изведените докази. Имено првостепениот суд прифатил и утврдил дека на ден 06.08.2009 година во 08,45 часот при извршен претрес по наредба на истражен судија, во помошна просторија наменета за сместување на алат и дрва лоцирана до куќата ана обвинетиот на улица К. и М. број 88 , била откриена опојна дрога маријуана која ја држел зарди продажба во количина од 494 грама. Обвинетиот во текот на постапката пред првостепениот суд во своја одбрана наведува дека најдената количина на маријуана не е негова, не знае кој ја има оставено во помошните простории од неговата куќа, дека не е уживател на дроги и дека не врши продажба на истата. Критичниот ден кога е вршен претресот во неговиот дом истиот не е присутен во куќата. Десет дена, пред извршениот претрес, имало мајстори кои ги предложил да се распитат во својство на сведоци на околноста дека истите вршеле зидарски работи над помошните простории и дека претходната вечер ги прередуваа - преместуваа дрвата а кеса со дрога немало, за да наредниот ден била пронајдена кесата со дрога. На оваа околност не била проверена одбраната на обвинетиот. Сведокот Д.

Ѓ. признал пред првостепениот суд дека тој ја набавил предметната супстанаца марихуана од лица од Б. во количина поголема од пронајдената, ја користел за свои потреби околу десет грама и ноќта одејќи на работа во едни дрва до еден зид, за кука за која тогаш не знаел чива е а било отворено покрај пат, токму тој ја сокрил предметната дрога. Овој сведок опишал и посочил на судот дека истата била во црна најлонска ќеса, предочил на фотографијата каде ја сокрил, како и дека наредниот ден кога сакал да си ја земе имало полиција пред истата кука.

На овие околности на главниот претрес судот не извршил проверка на одбраната на обвинетиот, не извршил соочување на обвинетиот со распитаниот сведок, Д. Ѓ., ниту пак ја проверил одбраната на обвинетиот преку распит на предложените сведоци мајсторите кои ги прередуваа дрвата на околноста дали пристапот до кука е отворен, да се пријде непречено, дали обвинетиот вршел прердување на дрвата кои тие ги преместувале, дали го виделе Д. критичниот период кај обвинетиот, за да може со сигурност да се утврди кој ја набавил предметната дрога и за какви цели истата ја држел.

Во тој поглед основани се и ните наводи на обвинетиот дека фактичката состојба е погрешно и нецелосно утврдена, од причини што првостепениот суд нема изведувано докази од кои со сигурност може да се утврди дека обвинетиот ја набавил предметната опјна дрога, особено дека ја држел заради продажба. Ова покрај другото и од причини што ниту од исказот на обвинетиот, ниту од распрашаните сведоци И. Л. и Т. Д. не се потврдиле наводите во обвинението што се става на товар на обвинетиот, а особено од исказот на сведокот Д. Ѓ. кој во целост го признава фактот дека токму тој е лицето кое ја оставило - сокрило предметната, пронајдена дрога во кука на обвинетиот претходната вечер, а на кој исказ не се посветило доволно внимание да се провери со сигурност на битните факти и околности за настанот.

Поради погоре наведените суштествени повреди на одредбите на кривичната постапка како и поради тоа што фактичката состојба не е правилно утврдена, односно истата е противречна со изведените докази, следуваа поднесените жалби да се уважат, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење, првостепениот суд повторно да ги изведе веќе изведените докази, и во дополнување на постапката повторно да го испита, односно сослуша обвинетиот В. дали се познава со сведокот Д. од кога, по потреба да се соочат на сите битни факти и околности за предметниот настан, по потреба и на околности околу набавката, чувањето држењето на предметната дрога, за која овој сведок ја прифаќа одговорноста дека е негова, како и за сите околности за предметниот кривично правен настан. Да се повикат и предложените мајстори В. С. и Ж. Р. и двајцата од С. и распрашат на сите околности на кои се повикува обвинетиот во негова одбрана, со цел да се отстранат сите контрадикторности и истата целосно да се провери.

По изведувањето на сите докази првостепениот суд да изврши правилна и целосна оценка на секој од изведените докази, при што да ги утврди сите решителни факти и по отстранувањето на суштествените повреди на кои укажува овој суд, да донесе правилна и законита пресуда за кривичното дело за кое се обвинува обвинетиот.

Поради предното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

38.=Решение на Основниот суд Струмица К.бр.133/10 од 03.09.2010 година - УКИНАТО со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.549/10.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.133/10 од 03.09.2010 година, сите списи во кривичниот предмет прибавени во врска со издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки-увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци од чл.142 ст.1 т.2 од ЗКП со бр.КИОК 9/09 од 23.02.2009 година, како и сите списи прибавени врз основа на издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки -увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци со бр.КИОК 28/09 од 24.03.2009 година ги издвоил од останатите списи и одлучил да се чуваат одделно.

одлучи како во изреката од следните причини: :

Првостепениот суд при донесувањето на обжаленото решение сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст), бидејќи изреката на решението е најасна и неразбирлива. Оваа повреда се состои во следното:

Првостепениот суд со обжаленото решение К.бр.133/10 од 03.09.2010 година, сите списи во кривичниот предмет прибавени во врска со издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки-увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци од чл.142 ст.1 т.2 од ЗКП со бр.КИОК 9/09 од 23.02.2009 година, како и сите списи прибавени врз основа на издадената наредба на истражниот судија при Основен суд Скопје 1 Скопје за определување на посебни истражни мерки -увид и пребарување на компјутерски систем, одземање на компјутерски систем или дел од него или базата на складирање на компјутерски податоци со бр.КИОК 28/09 од 24.03.2009 година ги издвоил од останатите списи и одлучил да се чуваат одделно.

Неразбирливоста на ваквата изрека на обжаленото решение се состои во тоа што првостепениот суд не ги навел поединечно доказите прибрани со посебните истражни мерки по двете наредби на истражниот судија на Основен суд Скопје 1-Скопје, а кои докази одлучил да се издвојат од списите на овој кривичен предмет. Неразбирливо е и нејсно е да се наведе само дека се издвојуваат сите списи во кривичниот предмет прибрани во врска со издадените наредби на Основен суд Скопје 1 Скопје, како што тоа го сторил првостепениот суд, а без притоа да бидат наведени конкретно кои докази се издвојуваат и кои докази ќе се чуваат одделно од списите на кривичниот предмет К.бр.133/2010, а

сето тоа со цел да се избегнат евентуалните злоупотреби од изведување на некои од тие докази во текот на доказната постапка по овој кривичен предмет.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (пречистен текст) се од апсолутен карактер и како такви предизвикуваат задолжително укинување на решението.

При повторното одлучување првостепениот суд да ги има во предвид укажувањата на овој суд, да постапи по нив и на тој начин да ги отклони сторените суштествени повреди на постапката на кои е веќе укажано и да донесе правилна и законита одлука.

Бидејќи обжаленото решение се укинува по службена должност заради сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1.11 од ЗКП(пречистен текст), кои се од апсолутен карактер, а на кои повреди жалителот не се повикува, следуваše жалбата на Основниот јавен обвинител од Струмица да се смета како беспредметна.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.411 од ЗКП (пречистен текст), се одлучи како во изреката.

**39.=Пресудат на Основен суд Струмица К.бр.599/07
од 22.05.2009 година, - УКИНАТА со Решение на
Апелационен суд Штип Кж.бр.565/09.**

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.599/07 од 22.05.2009 година под точка 1 од изреката обвинетиот З. Т2 од Р. го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 вв со ст.3 и ст.1 од КЗ, под точка 2 од изреката обвинетиот З. Т.1 го ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.3 од ЗКП поради недокажаност за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и вв со чл.45 од КЗ, под точка 3 од изреката обвинетите З. Т.1 и Ѓ. Т. ги ослободил од обвинение врз основа на чл.342 т.1 од ЗКП за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 вв со чл.22 од КЗ како соизвршители, под точка 4 од изреката обвинетите З. Т.1 и Б. С. од С. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и вв со чл.22 од КЗ како соизвршители и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ и под точка 5 од изреката обвинетите Ѓ. Т. и Л. Т. ги ослободил од обвинение за кривично дело “Измама “ од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и за кривично дело “Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ. Согласно чл.92 од ЗКП одлучил кривичните трошоци во постапката да паднат на товар на буџетските сретства на РМ, од кои износ од 140.538,00 денари да се исплати на обвинетиот З. Т.2, износ од 162.529,00 денари да се исплати на обвинетиот З. Т.1, износ од 149.638,00 денари да се исплати на обвинетиот Ѓ. Т., износ од 162.529,00 денари да се исплати на обвинетиот Б.С. и износ од 155.920,00 денари да се исплати на обвинетиот Л. Т. по правосилноста на пресудата. Согласно чл.101 од ЗКП оштетените М. и В. Б. за остварување на имотно-правното барање ги упатил на спор. Согласно чл.207 ст.2 и 3 од ЗКП привремено замрзнатие трансакции од сметките на лицата: К. Б. со ЕМБГ., а со број на сметка. при К. Б. С.; О. Д. со ЕМБГ. со број на сметка при У. И. Б. АД

С.; Р. Б. со ЕМБГ. со број на сметка при К. Б. АД С.; З. Т.1 со ЕМБГ со број на сметка при Т. Б. АД С. и Г. В. со ЕМБГ со број на сметка при К. Б. АД С. ги ослободил и одлучил да се повратат по правосилноста на пресудата. Истовремено одлучил по правосилноста на пресудата оваа одлука да се достави до К. Б. АД С., У. И. Б. АД С. и К. Б. АД С. за да истата биде спроведена.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица за сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП. Првостепениот суд при решавањето на овој кривичен предмет сторил суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП (Пречистен текст), бидејќи обжалената пресуда нема доволно причини за решителните факти, оние причини што се наведени се противречни самите на себе си и со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу изреката на пресудата со причините за решителните факти кои се нејасни и неразбирливи.

Имено, првостепениот суд во образложението на својата пресуда на страна 9,10 и 11 прифаќа за утврдено и наведува дека обвинетиот З. Т.2 за обвинението под точка 1 од изреката неспорно ги превзел дејствијата што му се ставаат на товар во смисла на тоа дека овој обвинет бил извршен директор на Ш. П. АД Р., дека како таков бил одговорно лице и на ден 25.10.2005 година дал налог да се продадат 24.062 обични акции издадени од Ј. Т. АД Р. како и тоа дека обвинетиот З.2 немал одлука од страна на собранието на акционирите и одборот на директори на Ш. П. АД Р., но и покрај тоа смета дека во дејствијата на обвинетиот З.2 не биле содржани елементите на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.353 ст.4 вв со ст.3 вв со ст.1 од КЗ затоа што акциите на оштетените кои биле ставени под залог заради кредитот од Т. Б. секако ќе биле продадени затоа што кредитот не бил вратен и продажбата на акциите според нотарскиот акт ќе била извршена по прописите за присилно извршување па според првостепениот суд нова согласност од собранието на акционерите не била потребна, бидејќи правата врз акциите поминале на заложниот доверител. Ако првостепениот суд прифаќа за неспорно дека обвинетиот З.2 како одговорно лице -директор на Ш. П. АД Р. ги превзел опишаните дејствија под точка 1 од изреката, спротивно на наведените одредби од Статуот на Ш. П. и дал налог за продажба на 24.062 акции кои биле продадени за сума од 23.863.550,00 денари, тогаш неодржливо е образложението на првостепениот суд дека во конкретниот случај не била потребна нова согласност од собранието на акционери и одборот на директори на Ш. П. затоа што претходно кога акциите биле заложени таква согласност-одлука имало. По наоѓање на Овој суд самиот факт дека првостепениот суд обвинетиот З. Т.2 за неспорно утврдените дејствија го ослободил од обвинение од една страна, а од друга наведува дека постапил спротивно на одредбите од статутот на Ш. П. и дал налог за продажба на акциите, повеќе од очигледна е противречноста на изреката под точка 1 со причините за решителните факти наведени во образложението на пресуда по однос на тој дел од обвинението, а исто така очигледна е противречноста и на изреката под

точка 1 со содржината на изведените докази, конкретно со Статутот на Ш. П. АД Р.. Се поставува сериозно прашање, а кое со право го елаборира и жалителот во жалбата, дали обвинетиот 3.2 можел да дава налог за продажба на акциите без одлука од собранието на акционерите на Ш. П. АД Р., кога знае дека акциите биле заложени врз основа на одлуката на собрание на акционери, но во корист на доверителот Т. Б. АД С., а во конкретниот случај обвинетиот 3.2 дава налог продажбата на акциите да биде извршена во корист на сосема друг доверител-Л. Т.. При една ваква состојба на работите основано се наметнува прашањето дали обвинетиот 3.2 во конкретниот случај не превзел нешто повеќе од она што му го дава и предвидува Статутот на Ш. П. во чл.47 ст.1 т.2 и чл.72 ст.3 т.13 од истиот. Кога обвинетиот 3.2, а неспорно тоа утврдил и првостепениот суд, без одлука на собранието на акционери издава налог за продажба на акциите во полза на друг доверител, во случајот во полза на обвинетиот Л. Т., а не во корист на Т. Б. како што тоа било предвидено со одлуката на собранието на акционерите за ставање под залог на акциите, но ако е побарана таква одлука, оштетените ќе биле запознаени и нивната реакција ќе е била соодветна, може би собранието на акционери ќе донело одлука за продажба на акциите на обвинетиот Л., а може би и не, сето тоа ќе зависело од интересите на доминантните сопственици на Ш. П., а тоа се оштетените М. и В. Б.. Ако оштетените биле известени и ако имале интерес да не им се продадат акциите туку да се врати кредитот истите може би ќе позајмиле сретства за да го вратат кредитот на Т. Б. и на тој начин да ги ослободат заложените акции, ова посебно што акциите носат профит и со секоја продажба на акциите без одлука на надлежните органи се причинува штета на сопствениците на акциите.

По однос на пресудата под точка 2 од изреката првостепениот суд обвинетиот 3. Т.1 го ослободил од обвинение поради недокажаност за кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 вв со ст.1 вв со чл.45 од КЗ иако прифака како неспорно утврдено дека обвинетиот 3.1 бил овластен од оштетениот М. Б. да подига од неговата девизна штедна книшка парични сретства со кои да купува акции за негова сметка, дека обвинетиот 3.1 го правел тоа, подигал пари од штедната книшка на оштетениот М. за потребите на Ш. П., но за дел од подигнатите парични сретства во износ од 559.500 долари не се утврдило за која намена обвинетиот 3.1 ги има користено. Првостепениот суд на страна 11 во образложението на својата пресуда наведува дека од изведените докази како што е дополнителниот наод и мислење на вештите лица било наведено дека на ден 26.12.2004 година обвинетиот 3.1 склучил договор за позајмица со Ф. Б. на износ од 3.000.000,00 денари за купување акции во Т. О., од една страна, а од друга пак прифака за утврдено врз основа на основниот наод и мислење на вештите лица дека обвинетиот 3.1 за купување на 316 акции од Т. О. на ден 27.12.2004 година уплатил сума од 10.072.982,00 денари, што значи многу повеќе од позајмените парични сретства од Ф. Б.. Понатаму првостепениот суд наведува сосема противречни причини од ослободителниот дел на изреката под точка 2, наведувајќи дека обвинетиот 3.1 се бранел дека тоа биле негови парични сретства, но првостепениот суд неговата одбрана ја цени со резерва како што и многу ја разгледувал можноста дека овие акции како и оние 220 купени на 02.06.2005 година да потекнуваат од пари што ги

има подигано од штедната книшка на оштетениот М., за да првостепениот суд понатаму наведе дека доколку би биле прифатени таквите дејствија на обвинетиот 3.1 како сторени според првостепениот суд тоа не би можело да се подведе под кривично дело “Измама” од чл.247 од КЗ. Овој суд констатира дека овој дел од причините се противречни и самите на себе си.

По однос на пресудата под точка 2 од изреката од значење е кога-во кој временски период се подигани парични сретства од штедната книшка на оштетениот М. Б., колку пати, по колкав износ, потоа кога-во кој временски период обвинетиот 3.1 ги купувал за себе акциите и дали во времето кога обвинетиот ги купувал акциите за себе, подигал парични средства од штедната книшка на оштетениот, но несмее да се изгуби од предвид и неспорно утврдениот факт дека обвинетиот 3.1 нема документи зошто ги користел подигнатите парични средства од книшката на оштетениот М. во износ од 559.500 долари. Првостепениот суд прифака за утврдено дека од 29.04.2004 година до 26.01.2005 година во штедната книшка на оштетениот М. не биле евиндентирани ниту уплати ниту исплати како и тоа дека во овој временски период кога не биле подигани пари од штедната книшка на оштетениот М., обвинетиот 3. за сума од 9.954.000,00 денари ги купил акциите и дека тоа било утврдено од изказите на вештите лица П. и К. Меѓутоа, основано се поставуваат прашањата, а на кои треба да даде одговор првостепениот суд дали е можно обвинетиот 3.1 парите за кои нема документи да ги подигал од штедната книшка на оштетениот М. порано, извесен период да ги чувал или биле префрлани на други сметки, а потоа со истите да купувал за себе акции и на тој начин да им се изгуби трагот на парите подигани од штедната книшка на оштетениот М. Првостепениот суд во образложението на својата пресуда самиот на себе си поставува прашање на кој начин обвинетиот 3.1 ги довел и држел во заблуда оштетените Б. и дека не го убедиле судот дека оштетените биле држани во заблуда дека акциите што биле купени на име на обвинетиот 3.1 и на име на Т. се на име на оштетените, понатаму во образложението се наведува дека акциите на оштетените М. и В. Б. биле купени од двата кредита земени од сестрата на оштетените по име П.. Образложението на првостепениот суд по однос на точка 2 од изреката дека обвинетиот 3. не го сторил делото поради тоа што оштетениот М. бил бизнисмен, дека многу пари минале преку него, дека имал смисла за бизнис и дека вршел контрола над се како и тоа дека во кривичната пријава не било наведено дека со негови пари биле купени акциите на 3.1 и Т.1, а само било наведено дека му ги немало акциите е неодржливо. Ова од причини што по мислење на Овој суд воопшто не е од битно значење што оштетениот навел во пријавата до Основното јавно обвинителство во Радовиш, напротив од битно значење е да утврди првостепениот суд дали се докажува кривичното дело “Измама” што му се става на товар на обвинетиот 3.1. По наоѓање на Овој суд напред наведеното образложение за донесување на ослободителна пресуда по однос на обвинетиот 3.1 за опишаните дејствија под точка 2 од изреката е противречно самото на себе си и на содржината на изведените докази.

Ако оштетениот М. Б. имал силна доверба во обвинетиот 3. Т.1, ако токму поради таквата доверба, а која е стекната врз основа на нивните меѓусебни добри односи, кои секогаш почивале на доверие

еден во друг и ако токму врз основа на таквата доверба оштетениот М. Б. ја дал неговата девизна штедна книшка и го овластил од истата да подига парични средства со кои за негова сметка да купува акции како и паричните сретства да ги користи за потребите на Ш. П., а обвинетиот З. наместо да постапува така, постапувал спротивно и со еден дел од паричните средства што ги подигал од штедната книшка на оштетениот М. Б., купувал акции за себе и за други, а на оштетениот му прикажувал сосема друга состојба дека поради одредени причини така треба да се постапува, повеќе од очигледно е дека во неговите дејствија има измамнички елементи во смисла на чл.247 од КЗ. Впрочем, дека обвинетиот З.1 подигал парични средства од девизната штедна книшка на оштетениот М. Б. и дека не постојат докази за која намена обвинетиот З.1 ги има користено и тоа износ од 559.500 долари е утврдено од изведените докази или поточно од извршените вештачења, како и од непосредниот распит на вештите лица.

Под точка 3 од изреката на пресудата, првостепениот суд наведува дека неспорно било утврдено да на име Д. Д. се купени 5652 акции. Обвинението во тој дел гласи дека обвинетите Т. и З.1 го довеле во заблуда оштетениот и го држеле во заблуда оти не може да тргува со повеќе од 25% од акциите. Но, за првостепениот суд немало заблуда, бидејќи оштетениот М. како што било наведено во претходната анализа под точка 2 од изреката, не бил неук човек се консултирал со повеќе луѓе пред да влезе во бизнис со откупување на акциите во Ј. Т., така се консултирал со генералниот директор на Т. Б., Р., со сведокот Ѓ. И., директор на брокерска кука така што според образложението на првостепениот суд оштетениот М. ги знаел сите услови и ризици. Понатаму првостепениот суд наведува дека сведокот И. на оштетениот М. дури му позајмувал пари, што зборувало дека биле многу блиски. Првостепениот суд воопшто не наведува причини, па во таа смисла и воопшто не се занимава со прашањето, а кое по оценка на Овој суд е од битно значење за постоењето или непостоењето на кривичното дело што им се става на товар на обвинетите З.1 и Ѓ., од каде потекнуваат парите за купување на акциите на име Д. Д., дали се купени од пари на оштетениот М., дали се купени од пари на браќата Б. или пак се купени лично од негови пари. Тоа за првостепениот суд не било битно. Понатаму првостепениот суд наведува дека само оштетениот М. знаел какви биле неговите побуди и интереси зошто ги платил акциите за Д. Д. со негови пари, се разбира ако биле купени со пари на М.. Ваквите причини се навистина нејасни, неразбирливи и противречни самите на себе.

По однос на точка 4 од изреката на пресудата првостепениот суд за кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 вв со ст.1 и чл.22 од КЗ смета дека опис за измама во обвинението немало, бидејќи самиот овластен тужител прифаќа дека оштетените самите си доставиле полномошна за продажба на акциите, а кои полномошна биле заверени кај нотарот В. Н.. Можеби навистина описот на застапникот на обвинението во овој дел, по однос на кривичното дело “Измама” во извесна мера нее доволно јасен, но и причините за решителните факти од првостепениот суд за овој дел од пресудата, по однос на кривичното дело “Измама” се недоволно наведени, а пак оние што се наведени се неразбирливи. Исто така и по однос на кривичното дело

“Фалсификување исправа“ од чл.378 ст.3 вв со ст.1 од КЗ не се наведени доволни причини за решителните факти за донесување на ослободителна пресуда. Овој суд укажува дека не треба да се поистоветуваат полномошната издадени од оштетените Б., заверени преку нотарот В. Н. и полномошната што се предмет на обвинението под точка 4 од изреката “Заверени“ кај нотар Р. Г., бидејќи првите полномошна, се мисли на оние заверени кај нотарот Н., неспорно е дека се издадени од оштетените и заверени кај нотарот В. Н., а вторите полномошна што се предмет на обвинението, а наводно заверени од нотарот Р. Г., неспорно е утврдено дека се лажни, а кое нешто е утврдено од вештачењето на одделот за криминалистичка техника при МВР. Првостепениот суд погрешно смета дека кај обвинетите не постоела умисла, односно свест и знаење дека се работи за лажни исправи затоа што полномошната ги добиле критичниот ден, дека обвинетиот З.1 ги подигнал истите од претставништвото на Д. пошта заедно со Б. и со тие полномошна е извршена продажба на акциите на оштетените Б.. Причините на првостепениот суд и по однос на овој дел од пресудата се нејасни и нерабирливи, особено кога на страна 15 наведува дека се доведувала под прашање умислата кај обвинетите З.1 и Б. дека знаеле оти употребуваат лажи исправи, па се поставило прашање од каде биле најдени такви списи со потписи на оштетените, се мисли на лажните полномошна. Во таа смисла по наоѓање на Овој суд првостепениот суд погрешно смета дека немало никаква логика оштетениот М. на бланко хартија да стави свој потпис и со свој ракопис да ја става датата кога ќе бидат пуштени полномошната и како би го знаел тоа од напред. Напротив во сите првеземени дејствија од страна на обвинетите З. и Б. во врска со продажбата на акциите на оштетените врз основа на лажните полномошна има логика и постоела можност оштетените да стават свои потписи на бланко хартија затоа што тие имале неограничена-силана доверба во обвинетиот Загорац поради што за потребите од соработка како и вршење на работите од името и за сметка на оштетените од страна на обвинетиот Загорац.

Исто така по наоѓање на Овој суд причините за решителните факти наведени и по однос на точка 5 од изреката се недоволни и неразбирливи. Имено, првостепениот суд прифаќа за утврдено дека полномошното што го употребиле обвинетите Л. и Ѓ. било вистинито, тоа било утврдено од вештачењето на криминалистичка техника при МВР, меѓутоа ваквото тврдење е противречно со исказот на нотарот З. Г. кој изјавил дека такво полномошно нема издадено и допушта можноста дека истото е злоупотребено од неког. По однос на кривичното дело “Измама“ првостепениот суд на страна 16 од образложението покрај другото наведува дека во обвинението воопшто не било наведено на кој начин обвинетите Ѓ. и Л. го довеле во заблуда оштетениот М., бидејќи со нотарскиот акт ОДУ од година на чие составување присуствувал лично оштетениот М. биле ставени во залог неговите обични акции на број издадени од Ј. Т., а потоа цитирајќи го чл.5 од нотарскиот акт наведува дека ако должникот не го намира долгот во роковите и условите предвидени со договорот за одобрување на рамковен револвинк кредит-лимит врз основа на договорен залог на подвижни предмети, да се спроведе присилно извршување пред другите доверители заради наплата на обезбеденото побарување со одземање на владението над

залогот од заложниот должник и продажба на истите заради наплата на обезбеденото побарување согласно одредбите од законот за договорен залог, законот за извршна постапка и другите важачки прописи и дека овој договор има сила на извршна исправа. Понатаму првостепениот суд смета дека со оваа одредба оштетениот М. добро бил запознаен, истиот добро знаел дека кога нешто ќе се стави под залог може да се изгуби, односно го знаел ризикот од тоа и дека според првостепениот суд обвинението во тој дел било нејасно во смисла на тоа во што се состои заблудата односно лажното прикажување на фактите поради што таква и не можел да утврди. Меѓутоа, по наоѓање на Овој суд основано се поставува прашањето, а со кое треба да се позанимава првостепениот суд дали полномошната што се предмет на обвинението за кривичното дело “Фалсификување исправа” како под точка 4, така и под точка 5 од изреката не биле искористени како *modus operandi* односно како начини за извршување на кривичните дела “Измама”.

Сторените суштествени повреди на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а од друга имаат влијание да не може да се испита првостепената пресуда по однос на основот погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

Постапувајќи по предметот Овој суд одлучи решението на Кривичниот совет на Основен суд Струмица Кс.бр.106/07 од 12.05.2009 година да остане во сила, бидејќи паричните средства од сметките на наведените лица е потребно да бидат замрзнати поради тоа што во конкретниот случај сеуште постои сомневање дека се работи за финансиски трансакции настанати како принос од извршено кривично дело.

Согласно чл.220 ст.4 од ЗКП (Пречистен текст) привременото замрзнување на сметките може да трае до завршувањето на постапката, а неговата оправданост ќе се преиспитува по службена должност секои два месеца. Во таа смисла второстепениот суд укажува дека првостепениот суд е должен да постапува согласно цитираната одредба.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна преоценка, да ги отстрани сторените суштествени повреди на кои укажува Овој суд погоре, да изврши дополнително графолошко вештачење на полномошното издадено од М. Б. на обвинетиот З. Т.1 од година и на полномошното издадено од В. Б. на име Б. С. во делот само на спорниот ракопис со содржина “ ”, бидејќи со вештачењето од МВР О. С. број од 29.01.2009 година на несигурен начин е утврдено дека спорниот ракопис со содржина на двете полномошна најверојатно бил идентичен со доставениот неспорен ракопис со лицето М. Б., меѓутоа нужно е да се изврши дополнење на вештачењето на оваа спорна содржина со неспорна содржина “ ” која да биде напишана со ракопис од обвинетите З. Т.1 и Б. С. како и вештите лица да направат споредба дали потписите изнад името “М. Б.” и изнад името “В. Б.” на наведените полномошна и спорниот ракопис после зборот “датум” содржината “ ” се напишани со исто пенкало (мастило), а по можност да се утврди дали потписите на оштетените на полномошната и спорната содржина “ ” се напишани истовремено, потоа да се позанимава со прашањето зошто биле склучувани фиктивни договори за позајмици помеѓу одредени сведоци со

некои од обвинетите, дали во Кривичниот суд-Основен суд Скопје 1-Скопје, Одделение за организиран криминал и корупција се води кривична постапка против обвинетите или против некој од обвинетите, а како оштетени да се појавуваат оштетените М. и В. Б. и доколку се води за кое или кои кривично дело-дела и за кои противправни дејствија, како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот, па од како ќе ги изведе сите тие дејствија ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 ст.1 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

40.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.281/09 од 09.07.2010 год. по однос на продолженото кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.5 в.в. со ст.4 и ст.3 и в.в. со чл.45 од КЗ,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.575/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.281/09 од 09.07.2010 год. обвинетата Т. Т. - Ц.од С. ја огласил виновна за сторено продолжено кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.5 в.в. со ст.4 и ст.3 и в.в. со чл.45 од КЗ, за кое ја осудил на казна затвор во траење од 2 (две) години и за кривично дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ, за кое ја осудува на 50 дневни глоби во вредност од по 10 евра за една дневна глоба или парична казна од 500 евра во денарска противвредност во износ од 30.580,00 денари, која да ја плати во рок од 2 месеца по правосилноста на пресудата. Ја задолжува на име кривични трошоци на постапката во корист на буџетските средства да плати сума од 23.648,00 денари а на оштетената ЈЗУ “З. д.“ - С. сумата од 11.980,00 денари, како и да плати на име паушал сумата од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства, а се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Врз основа на чл.102 ст.2 од ЗКП ја задолжува обвинетата да плати на име имотно-правно побарување на ЈЗУ “З. д.“ - С. сумата од 7.732.014,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата под страв на присилно извршување.

одлучи како во изреката поради следните причини:

За кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ настапила апсолутна застареност на кривичното гонење. Во чл.107 ст.6од КЗ е пропишано „ако со овој закон поинаку не е определено, кривичното гонење не може да се преземе кога ќе поминат 2 (две) години од извршувањето на кривичното дело за кое според законот може да се изрече казна затвор до 1 (една) година или парична казна“. Во чл.108 ст.6 од КЗ е пропишано „Застареноста на кривичното гонење настапува во секој случај кога ќе помине двапати онолку време колку што според законот се бара за застареност на кривичното гонење“. Во конкретниот случај за кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ е пропишана казна затвор до 1 (една) година или парична казна. Дејствието на извршување од страна на обвинетата

Т. Т. - Ц. од С. првостепениот суд прифаќа дека го преземала на ден 21.09.2006 год., кога го донела решението за спогодбен престанок на работниот однос без нејзина согласност на работникот Л. К., што значи до 21.09.2010 год. поминал рок од 4 (четири) години и затоа по оцена на овој суд настапила апсолутна застареност на кривичното гонење.

Застареноста на гонењето е правен институт т.е. преставува основ за престанување на сите овластувања на судот за водење на кривична постапка и за изречување на кривични санкции.

Поради горе наведените причини, а врз основа на чл.377 од ЗКП следуваеше пресудата да се преиначи и да се одбие обвинението врз основа на чл.341 т.6 од ЗКП в.в. со чл.107 ст.6 и чл.108 ст.6 од КЗ према обвинетата Т. Т. - Ц. од С., за кривичното дело “Повреда на правата од работен однос“ од чл.166 ст.1 од КЗ.

Апелациониот суд во Штип одлучи како во решението од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се огледа во тоа што пресудата е нејасна, неразбирлива, во образложението не се наведени причини за решителните факти, а оние кои се наведени се нејасни и во значителна мера противречни. Постои значителна противречност помеѓу она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази.

Донесената пресуда е нејасна во изреката во делот под т.1, што е условено од описот на дејствието во кое обвинетата е означена како одговорно лице на јавна установа - ЈЗУ “З. Д.“ С., која установа во природата на дејноста обавува работи од јавен интерес, што не соодвествува со описот на одговорното лице согласно чл.122 од КЗ, според кој е утврдено што претставува одговорно лице во правно лице. Во чл.122 ст.4-в е наведено дека како службено лице се смета овластено лице во правно лице на кое со закон или друг пропис донесен врз основа на закон му е доверено вршење на јавни овластувања, кога должноста ја врши во рамките на тие овластувања. Ова значи дека обвинетата како директор на јавна здравствена установа не може да биде одговорно лице, поради што се доведува во прашање правната квалификација на дејствијата превземени од нејзина страна, односно дали се работи за кривично дело од чл.353 ст.4 од КЗ или чл.353 ст.1 од КЗ.

Првостепениот суд на страна 6 од пресудата наведува дека обвинетата Т. искористувајќи го моментот што како директор е овластена да заклучува и потпишува договори, заклучила договор за набавка на лекови и потрошен болнички и лабораториски материјал со фирмата “А.-Т.“ С., заведен со деловоден број на фирмата 117-06 на 29.06.2009 год., иако за дел од производите тендерската постапка требало да се повтори. Покасно целата набавка на “А.-Т.“ С. е платена за износ од 145.648,00 денари и со неповторување на тендерската постапка е овозможено оваа фирма да се стекне со имотна корист, а за овој износ и е нанесена штета на ЈЗУ “З. Д.“ С. Ваквата констатација на првостепениот суд е нејасна, од причини што не е спорно дека обвинетата не постапила согласно наведените одредби од Законот за јавни набавки, односно не донела одлука за повторно распишување на тендер за набавка на производите за кои единствен понудувач била фирмата “А. Т.“ С., бидејќи записнички од тендерската комисија е констатирано дека е потребно од наведените

причини распишување нов тендер. Но, она што овде е нејасно е вредноста на прибавената корист за наведената фирма, односно нанесената штета на ЈЗУ “З. Д.” С. Со оглед на фактот дека не е утврдена разлика на цена, квантитет и квалитет, не може да стане збор за имотна корист, ниту пак за настаната штета во паричен износ. Овде евентуално би можело да дојде во предвид ставање во поовластена позиција на фирмата “А. -Т.” С. со тоа што таа и покрај тоа што е единствен понудувач, сепак е избрана на тендерот и и е овозможено право - повластување на една фирма во однос на другите, што ја нарушува конкуренцијата. Ова значи се доведува во прашање правната квалификација на дејствието под т.1 од пресудата и се поставува прашањето дали се работи за кривично дело од чл.353 ст.3 од КЗ или за кривично дело од чл.353 ст.1 од КЗ.

Пресудата е нејасна и по однос на дејствието на обвинетата Т. опишано под т.1 алинеја 2 од изреката на пресудата, во која се наведува дека обвинетата искористувајќи ја својата службена положба од месец Јули 2005 год. заклучно со месец Септември 2006 без правен основ - согласност од Министерството, Министерството или било каков друг договор ангажирала 50 - 60 работника од различни професии при што на истите им бил исплатуван месен надомест во вид на плата од благајната на ЈЗУ “З. Д.” С., при што на овој начин вкупно се исплатени 7.586.366,00 денари, за кој износ е и оштетената јавната установа. Овој дел од пресудата е дотолку повеќе нејасен што се доведува под сериозно прашање дали исплатениот износ од 7.586.366,00 денари на ангажираните работници за нивниот вложен труд на име плата, дали преставува прибавена имотна корист или штета за ЈЗУ „З. д.“ - С.. Во пресудата првостепениот суд не наведува воопшто дали овие работници ангажирани од страна на обвинетата работеле и порано во ЈЗУ “З. Д.” С., на кои места, по кој основ и каква била потребата од такви професии и профили на наведените работни места.

Сторените суштествени повреди на постапката опишани погоре имаат допринос и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следувае да се жалбата уважи и пресудата по однос на кривичното дело “Злоупотреба на службената положба и овластување” од чл.355 ст.5 в.в. со ст.4 и 3 и в.в. со чл.45 од КЗ да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања, да ги острани сторените повреди на постапката, да ги изведе сите предложени докази, како и да изврши - прибави како доказ целокупната тендерска документација и Решението на Второстепената комисија за жалби по јавни набавки бр.46-217/2 од 28.06.2006 год. кое решение треба првостепениот суд да го со посебно внимание цени од аспект на околноста дали постапката по распишаниот тендер е правилно и законито спроведена, кои бланкетни одредби од Законот за јавни набавки обвинетата евентуално ги повредила, да утврди со кој акт - пропис е пропишано да за секое вработување да се бара согласност од Министерството и Министерството, за да може со сигурност да се утврди кој бланкетен пропис обвинетата повредила при ангажирање на работници, како би можел судот по изведување и оцена на сите докази да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката на решението.

41.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.441/09 од 22.04.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.576/10.

«Основниот суд во Струмица» со обжалената пресуда К.бр.441/09 од 22.04.2009 година, обвинетите В. Ѓ. од С. и Т. П. од С. ги огласил за виновни и тоа: обвинетиот В. Ѓ. за две кривични дела “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в. со ст.4 и ст.1 и в.в. со чл.22 од КЗ, а обвинетиот Т. П. за едно кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.4 в.в. со ст.3 и ст.1 од КЗ и им изрекол условна осуда и тоа: на обвинетиот В. Ѓ. за двете кривични дела му утврдил единствена казна затвор во траење од една година и пет месеци, која казна нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од две години не стори ново кривично дело, а на обвинетиот Т. П. му утврдил казна затвор во траење од една година, која казна нема да се изврши доколку во рок од една година не стори ново кривично дело. Воедно ги задолжил обвинетите солидарно да платат на име кривични трошоци во постапаката износ од 10.959,00 денари, како и паушал во износ од по 4.000,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата во корист на буџетските сретства на РМ, под страв од присилно извршување.

Жалбата на бранителот на обвинетиот е основана.

Жалбата на Основниот јавен обвинител е безпредметна.

Основани се жалбените наводи на бранителот на обвинетиот дека првостепениот суд во конкретниот случај го пречекорил обвинението, поради што сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП. Оваа повреда се состои во тоа што првостепениот суд по однос на кривичното дело опишано под т.1 од изреката прифатил за утврдено и притоа навел дека на друштвото му било нанесено штета во вкупен износ од 13.804.981,00 денари, иако со видоизменетото обвинение од страна на овластениот тужител на записник за главен претрес од 22.04.2009 година под т.1 од обвинението, овластениот тужител прецизирал дека на друштвото му е нанесена штата во вкупен износ од 5.720.000,00 денари. При една ваква состојба кога овластениот тужител во обвинението наведува дека на друштвото е причинета штета во износ од 5.720.000,00 денари, од една страна, а од друга пак првостепениот суд кога прифатил дека на друштвото била нанесена штета од 13.804.921,00 денари, повеќе од очигледно е дека е пречекорено обвинението, па и во таа смисла е сторена повредата на чл.381 ст.1 т.9 од ЗКП.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди и на одредбите од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на првостепената пресуда е неразбирлива и противречна со содржината на изведените докази, а постои противречност и помеѓу содржината на изведените докази со причините за решителните факти наведени во образложението на

пресудата. Имено, во образложението на нападнатата пресуда првостепениот суд не навел кои докази ги извел во текот на доказната постапка на главниот претрес, ниту пак навел причини за тоа кои факти од кои докази ги утврдил, па во таа смисла не навел на кои докази поклонил верба и зошто, а на кои не и зошто. Причините за решителните факти наведени во образложението на пресудата се неразбирли, противречни се самите на себе си и на содржината на изведените докази. Конкретно, првостепениот суд по однос на причинетата штета под т.1 од изреката како да се ставил во улога на вешто лице, утврдувајќи притоа спротивно на вештачењето од БСВ С. и спротивно на исказот на вештото лице К. К. од кое вештачање и од кое вешто лице произлегува дека на друштвото АД М. п. со угостителство С. не е причинета штета, наспротив според вештачењето и исказот на вештото лице К. К. со продажбата на објектите што се предмет на обвинението била остварена добивка од 366.049,00 денари, првостепениот суд сосема спротивно од вештачењето и исказот на вештото лице под т.1 од изреката утврдува штета за друштвото во износ од 13.804.981,00 денари иако ваквата прифатена штета е значително поголема од онаа за која смета овластениот тужител дека е причинета на друштвото, а тоа е износот од 5.720.000,00 денари. Конtradикторноста помеѓу вештачењето и изреката на пресудата под т.1 се огледа и во тоа што првостепениот суд под т.1 од изреката наведува дека недвижниот имот кој бил отуѓен со Одлука на собрание на акционери учествува во вкупната книговодствена вредност на друштвото АД “М” со угостителство“ со 48,29% и како таков претставува голема зделка согласно чл.456 ст.2 од ЗТД. Вака утврдениот процент од страна на првостепениот суд е во спротивност со вештачењето извршено од вештото лице К. К., бидејќи во своето мислење на стр.10 од вештачењето се наведува дека: “Со оглед на процентот на учество во вкупната вредност на имотот на реално продадените објекти (5,625%) не се работи за голема зделка во смисла на чл.455 и чл.456 од ЗТД“.

Основано се наведува во жалбата на бранителот на обвинетиот В. дека неразбирливоста на образложението на првостепената пресуда најдобро се гледа на стр.5 од првостепената пресуда каде првостепениот суд сосема неправилно и недозволено утврдува штета на друштвото на тој начин што од книговодствената вредност на друштвото 19.524.981,00 денари одзема износот од 5.720.000,00 денари, а кој износ е добиен од продажбата на недвижностите и разликата од 13.804.981,00 денари ја смета за штата на друштвото. Ова е навистина неразбирливо.

Сторените суштествени повреди на напред наведените одреби од ЗКП се од апсолутен карактер, истите предизвикуваат задолжително укинување на пресудата од една страна, а друга пак имаат влијание да неможе да се испита фактичката состојба во смисла на тоа дали истата е правилно и целосно утврдена, а неможе да се испита и правилната примена на Кривичниот законик.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, истите да ги наведе во образложението на својата пресуда, да даде оценка на секој доказ поединечно и на сите заедно и притоа да наведе јасни и разбирливи причини во смисла на тоа кои факти од кои докази ќе утврди, ако постојат противречни докази да даде оценка за веродостојноста на тие докази во смисла на тоа на кои

докази ќе поклони верба, а на кои не и зошто, посебно да го анализира вештачењето и исказот на вештото лице К. К. и да даде оценка за веродостојноста на оваа вештачење и исказот на вешто лице како и да ги има во предвид останатите жалбени наводи на жалителот. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува Овој суд погоре и на кои се укажува во жалбата на бранителот на обвинетиот В., а притоа задолжително да ги отстрани суштествените повреди, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Одлучувајќи по жалбата изјавена од бранителот на обвинетиот В. Ѓ. Овој суд по службена должност во смисла на чл. 397 од ЗКП утврди дека причините поради кои ја укина нападнатата пресуда, одат во корист и на обвинетиот Т. П. кој обвинет во конкретниот случај не изјавил жалба, па токму поради тоа ја укина првостепената пресуда и по однос на обвинетиот Т. П.

Бидејќи првостепената пресуда се укинува и предметот враќа на повторно судење жалбата изјавена од Основниот јавен обвинител од Струмица по однос на одлуката за казната за обвинетиот В. Ѓ. е безпредметна.

Овој суд не го прифати предлогот на жалителот главниот претрес да се одржи пред наполно изменет совет пред првостепениот суд, бидејќи не се исполнети законските претпоставки во смисла на чл.402 ст.2 в.в. со чл.406 ст.3 од ЗКП.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката во изреката.

42.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.839/09 од 17.06.2010 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.579/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.839/09 од 17.06.2010 год. под ст.І обвинетиот М. Ѓ. од Р. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Изнуда“ од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Со истата пресуда под ст.ІІ према обвинетиот М. Ѓ. од Р. согласно чл.367 ст.1 т.3 од ЗКП го одбил обвинението да сторил кривично дело “Загрозување на сигурноста“ по чл.144 ст.1 од КЗ. Кривичните трошоци на постапката по предметот во износ од 5.980,00 денари одлучил да паднат на товар на буџетските средства, а за остварување на имотно-правното побарување оштетениот - малолетен Н. С. од с.В. преку неговиот законски застапник го упатил на редовен граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Изведените докази во текот на постапката по наоѓање на овој суд не ги ценел правилно и целосно, поради што извел погрешен заклучок по однос на решителните факти за предметниот кривично-правен настан, кои што се од значење за правилно

одлучување. Во образложението на пресудата наведените причини од кои што се раководел при одлучувањето немаат поткрепа во содржината на изведените докази, што ја прави обжалената пресуда нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по наоѓање на овој суд е погрешна, нецелосна и не е заснована на правилна оценка на изведените докази во текот на постапката. Имено, првостепениот суд утврдил дека критичниот ден обвинетиот М. Ѓ. го видел оштетениот Н. Притоа забележал дека тој кај себе имал мобилен телефон и му го побарал за да се послужи со него, односно да се јави на неговата девојка, велејќи му дека ќе му го врати мобилниот телефон за еден час. Оштетениот Н. не сакал да му го даде телефонот, но обвинетиот Ѓ. почнал да му се заканува дека ќе го тепа и му понудил дека како гаранција дека ќе го врати телефонот ќе му остави опојна дрога марихуана, која што ја носел со себе во џебот. Марихуаната поради страв не сакал да ја земе оштетениот Н., па му ја дал на Д. да ја чува како гаранција.

На вака утврдена фактичка состојба првостепениот суд прифатил дека во дејствијата на обвинетиот Ѓ. не се содржани елементите на битието на кривичното дело „Изнуда“, поради тоа што обвинетиот немал намера противправно да го присвои мобилниот телефон, туку само да се послужи со него, а за возврат оставил гаранција - марихуана. Меѓутоа ваквото објаснување на првостепениот суд е нејасно и спротивно на изведените докази, бидејќи оштетениот Н. не му го дал доброволно мобилниот телефон на обвинетиот, туку истиот присилно го одзел од него. Од друга страна, оштетениот не се согласил како гаранција да му биде оставена марихуана. Марихуаната самоиницијативно ја зел кај себе свидетелот Д., кое нешто го потврдува во дадената изјава пред првостепениот суд. Факт е дека обвинетиот Ѓ. го зел мобилниот кај себе и го држел околу половина час, а откако оштетениот Н. видел дека не му го враќа телефонот кога повторно се сретнале со обвинетиот му го побарал да му го врати. Очигледно е од постапките на обвинетиот дека немал намера да го врати телефонот, но на инсистирање на оштетениот му го вратил, при што и телесно го повредил, му удрил клоца во градите.

Од изјавите на распрашаните произлегува дека обвинетиот немал намера да се послужи со телефонот и да го врати, бидејќи доколку требало да се јави на неговата девојка, како што кажал во своја одбрана, можел да го стори тоа во непосредна близина на оштетениот и веднаш да го врати телефонот. Не му биле потребни закани, физичка сила и оставање гаранција.

При утврдувањето на фактичката состојба првостепениот суд му поклонил верба на обвинетиот дека немал намера противправно да го присвои мобилниот телефон од оштетениот, меѓутоа ваквата одбрана не ја ценел во колерација со изјавата на оштетениот и останатите распрашани сведоци во текот на постапката и притоа првосепениот суд треба да направи јасно разграничување помеѓу намерата да се прибави противправна имотна корист што е елемент на кривичното дело „Изнуда,, од намерата за противправно присвојување што е елемент на кривичното дело „Кражба,, од чл.235 ст.1 од КЗ . Од овие причини се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следува

обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги распраша повторно сведоците во текот на постапката, да ја провери одбраната на обвинетиот, по потреба да изврши соочување помеѓу нив, па тогаш да ги утврди решителните факти за предметниот кривично-правен настан, односно намерата кај обвинетиот со земањето на телефонот од оштетениот. Притоа посебно да го цени исказот на оштетениот, кој што појаснил дека кога обвинетиот му го побарал телефонот, тој не сакал да му го даде, но обвинетиот почнал да му се заканува дека ќе го тепа, а подоцна кога си го побарал назад го удрил една клоца во пределот на градите. Во текот на постапката првостепениот суд да изврши увид и во малолетничкиот предмет, каде малолетните И. Ѓ. и К. В. кои што биле со обвинетиот Ѓ. М. се обвинети за истиот кривично-правен настан и е донесено решение, со кое им се изрекува воспитна мерка - Засилен надзор од Центарот за социјални работи за преземени дејствија на изнуда од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ. Тогаш со правилна оцена на изведените докази во текот на постапката и утврдување на сите решителни факти за предметниот кривично-правен настан да донесе правилна одлука по однос на постоењето на кривичното дело што му се става на товар на обвинетиот, имајќи ги притоа во предвид елементите на битието на ова кривично дело “Изнуда” од чл.258 ст.2 в.в. со ст.1 од КЗ.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

43.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.20/2010 од 14.09.2010 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.631/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.20/2010 од 14.09.2010 обвинетите О. И. и И. А., двајцата од С. ги огласил за виновни да сториле кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.3 .в.со чл.22 од КЗ, а обвинетиот О. и кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 од КЗ за кое ги осудил и тоа обвинетиот О. И. му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 6 месеци, а за стореното дело под т.2 му утврдил казна затвор во траење од 1 година. Согласно чл.44 од КЗ на обвинетиот О. му изрекол единствена казна затвор во траење од 2 години. обвинетиот И. А. за стореното кривично дело под т.1 го осудил на казна затвор во траење од 1 година. Согласно чл.92 .в.со чл.89 од ЗКП ги задолжил на име кривични трошоци на постапката обвинетиот И. А. да плати сума од 2.398 денари, на име кривичен паушал секој од обвинетите да плати сума во износ од по 3.000 денари. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП ги задолжил обвинетите О. и И. солидарно на име имотно правно побарување на оштетената П. В. од с.Б. да и платат сумата од 14.000 денари, а само О. на оштетениот С. Т. од С. сума од 18.500 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетите по однос на сторените суштествени повреди на одредбите на постапката од член 381 став 1 точка 11 и точка 9 од ЗКП. По повод на жалбата и по службена должност овој суд констатира дека постојат напред наведените суштествени повреди по однос на кривичните дела “Тешка кражба” од чл. 236 став 1 точка 3 в.в. 22 од КЗ опишани во став 1 и 2 од изреката на обжалената пресуда. Имено по однос на описот на кривичното дело Тешка кражба од чл. 236 ст. 1 т. 3 в.в. 22 од КЗ опишани во став 1 од изреката на обжалената пресуда првостепениот суд сторил повреда на член 381 став 1 точка 11 од ЗКП, од причина што истата е нејасна, неразбирлива, а во образложението на истата не се наведени причините за решителните факти, а наведените причини се нејасни и во значителна мера противвречни, како и постои значителна противречност во она што се наведува во причините на пресудата и содржината на изведените докази. Имено, првостепениот суд во ст. 1 од изреката утврдил дека обвинетите на критичниот ден околу 12,00 часот договорно и заеднички со намера да противправно присвојат туѓи подвижни предмети од оштетената П. В. украде паричник со 14.000,00 денари, на дрзок начин, така што и го одзеле од корпата што таа ја оставила покрај себе на тротоарот од предметната улица додека се одмарала. Меѓутоа, од содржината на изведените докази утврдените факти не даваат сигурен основ за да се заклучи дека оштетената ја оставила корпата покрај себе на тротоарот од која да двајцата обвинети и го одзеле паричникот туку напротив, оштетената ја држела корпата во рака од каде и бил одземен паричникот како што стои и во обвинението, од каде всушност произлегува дека кражбата е сторена на дрзок начин. Во конкретниот случај самата оштетената со својата изјава дадена пред истражниот судија на записник како и на главниот претрес изјавила дека торбата со паричникот ја држела во рака и дека одејќи пеш, без да забележи и пришле две лица од ромска националност од кои едното бркнало во торбата го зело паричникот а потоа почнале да бегаат. Образложението на првостепениот суд во конкретниот случај е во противречност со содржината на изведените докази на главниот претрес особено од изјавата на оштетената па од овие причини под сомнение се доведува под сомнение и утврдената фактичка состојба по однос на овј жалбен навод.

Стојат повреди на одредбите на постапката од чл. 381 ст. 1 т. т. 9 од ЗКП, по однос на кривичното дело опишано со т. 2 од изреката на првостепената пресуда. Во конкретниот случај во диспозитивот на првостепената пресуда во т. 2 првостепениот суд утврдил дека обвинетиот О. И. го скршил стаклото од предната врата од кај возачот и од просторот меѓу двете седишта украде мобилен телефон марка Н. со пововикувачки број 075/550-720 со ИМЕИ, во вредност од 6.500,00 денари, црна торба во која имало документи, паричник со лични документи, две платежни картици од Комерцијална банка и 3.000,00 денари, се во вкупна вредност од 18.500,00. Поднесеното обвинение по однос на овој дел во точка 2 наведено е дека причинетата штета во конкретниот случај е одземениот мобилен телефон во вредност од 6500,00 денари и паричен износ од 3.000,00 денари. Од ова неспорно е дека постои пречекорување на обвинението дадено од овластениот тужител, а воедно приложените и изведени докази не одат во прилог на

напред наведениот износ на штета утврден со обжалената пресуда, па овој суд наоѓа дека и жалбените наводи по однос на овој жалбен основ и со право се истакнати од страна на жалителот.

Напред наведеното ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неподобна да се испита во останатиот дел.

При повторното судење потребно е да се расчистат погоре наведените околности по однос на кривичното дело во точка 1 од изреката, со сигурност да се утврди начинот на сторувањето, по потреба да се утврди конкретно кој од обвинетите на каков начин кои дејствија ги презел, по однос на второто кривично дело да се имаат предвид наведените укажувања, по за утврдувањето на конкретниот износ на вредноста противправно одземените предмети, како и причинетата штета, па имајќи ги во предвид и другите докази (вербални и материјални), со сигурност да утврди правилна и целосна фактичка состојба врз основа на која правилно ќе се примени и материјалниот закон.

Поради предното, а согласно член 402 став 1 во врска со член 393 став 1 од од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката на ова решение.

44.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.174/2010 од 15.09.2010 година,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.640/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетите Ј. М. и С. Ј. ги огласил за виновни и тоа обвинетиот Ј. М. да сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 од КЗ, обвинетиот С. Ј. кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 в.в.со чл.24 од КЗ. За стореното кривично дело им изрекол алтернативна мерка-условна осуда при што им утврдил казна затвор во времетраење од по 3 месеци која што нема да се изврши доколку во рок од една година по правосислноста на пресудата не сторат ново кривично дело. Притоа ги задолжил да платат на име паушални трошоци сума од 2.000 денари, како и да ја надоместат материјалната штета на оштетената ЈП Македонски шуми ПШС“Б.“ С. во износ од 21.000 денари согласно чл.101 ст.2 од ЗКП.

Од ваквата пресуда останале незадоволни обвинетите кои во благовремениот рок преку адвокат Г. М. од С. поднеле жалба со која ја напаѓат истата по сите законски основи и предлагат жалбата да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување или да се преиначи на начин што истите да бидат ослободени од обвинението што им се става на товар. Воедно бараат присуство на седницата на советот.

Со поднесениот писмен предлог Кож.бр.568/10 од 15.11.2010 година јавниот обвинител при Вишото јавно обвинителство Јасна Жежова предлага жалбата на обвинетите да се уважи, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

Апелациониот суд во Штип на одржаната седница на советот решавајќи по жалбата, а по претходна оценка на наводите во истата, обжалената пресуда и списите во предметот, воедно испитувајќи ја

пресудата по службена должност во смисла на чл 393 од ЗКП, одлучи како во изреката од следните причини:

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП од причини што истата е нејасна и неразбирлива, а наведените причини во образложението на пресудата во значителна мера се противречни со изреката на пресудата.

Имено, првостепениот суд во диспозитивот на пресудата наведува дека обвинетите се виновни затоа што договорено и заеднички како соизвршители критичниот ден во 15,00 часот со намера за противправно присвојување туѓи подвижни предмети од државната шума на планината Г. во м.в.“Б. Т.“ со која стопанисува ЈП“Македонски шуми“ ПШ“Б.“ С. одзеле 3 метри кубни зелени дабови огревни дрва во вредност од 10.512 денари.

Во правната квалификација на диспозитивот наведува дека со опишаните дејствија обвинетиот М. Ј. сторил кривично дело “Кражба“ предвидено и казниво по чл.235 ст.5 од КЗ, а обвинетиот Ј. С. сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 .в.со чл.24 од КЗ, односно како помагач.

Ваквата изрека на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна самата на себеси. Од една страна првостепениот суд наведува дека обвинетите договорено и заеднички како соизвршители ги превзел опишаните дејствија, а од друга страна при определувањето на правната квалификација првообвинетиот го прифака како извршител на кривичното дело, а второобвинетиот како помагач во превземените дејствија со што да сторил кривично дело “Кражба“ по чл.235 ст.5 .в.со чл.24 од КЗ.

Во образложението на пресудата исто така првостепениот суд наведува дека обвинетите договорено и заеднички со цел да донесат дрва за обвинетиот М. при што обвинетиот Ј. му помагал товаријки и возејки го тракторот отишле во планината да сечат дрва каде експлоатацијата на дрвна маса била недозволена при што обвинетите со моторна пила исекле зелени дабови дрва во наведената количина, а за кое нешто немале одобрение ниту пак дозвола. Дрвата ги натоварили на тракторот со цел да ги пренесат, но при транспортот биле затекнати од шумочуварот М. З.

Вака даденото образложение е до директна протиречност со изреката на обжалената пресуда каде и двајцата обвинети во дејствието на извршувањето се опишуваат како соизвршители.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следува по повод жалбата поднесена од обвинетите и по службена должност, обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно разгледување и одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба имајќи ги во предвид погоре наведените укажувања да ја отстрани суштествената повреда на која што му е посочено, со тоа што ќе утврди точно какво било дејствието на двајцата обвинети во превземањето на кривичното дело, односно дали станува збор за соизвршители или за извршител и

помагач, па тогаш со утврдување и на субјективниот елемент на делото и сите останати решителни факти за предметниот кривично правен настан да донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

**45.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.401/10 од
13.10.2010 година,- УКИНАТО со решение на Апелационен суд
Штип Кж.бр.641/10.**

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.401/10 од 13.10.2010 година го отфрлил обвинителниот акт поднесен од оштетениот како тужител Г. В. од с.В., против обвинетиот Ј. С. од Р., за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ .

одлучи како во изреката, од следните причини:

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.1 и чл.385 ст.4 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што постапката е водена од неовластен орган и судот бил непрописно составен.

Имено, од увидот во списите на предметот се гледа дека се работи за кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ од чл.353 ст.3 в.в.со ст.1 од КЗ, за кое што во време на сторувањето на ова кривично дело за кое се обвинува обвинетиот, била пропишана казна затвор во траење од 1 до 10 години. За истото кривично дело од страна на оштетениот до Основниот јавен обвинител од Струмица била поднесена кривична пријава, која што со решение Ко.бр.599/2010 од 31.05.2010 година е отфрлена и оштетениот како тужител за истото кривично дело до првостепениот суд поднел обвинителен акт против обвинетиот Ј. С. и постапувајќи по овој обвинителен акт претседателот на соетот на првостепениот суд со обжаленото решение поднесениот обвинителен акт го отфрлил како ненавремено поднесен.

Меѓутоа, имајќи во предвид дека за ова кривично дело е пропишана казна затвор над 5 години, претседателот на првостепениот совет постапил спротивно на чл.256 ст.2 од ЗКП, бидејќи според оваа законска одредба поднесениот обвинителен акт треба да се смета како барање за спроведување на истрага, по која истражниот судија при првостепениот суд бил должен да постапи според одредбите на чл.152 од ЗКП.

Значи, во конкретниот случај, со оглед на пропишаната казна за ова кривично дело, претседателот на првостепениот совет не е можел да донесе решение за отфрлање на поднесениот обвинителен акт, туку бил должен да го достави предметот до истражниот судија на понатамошно негово постапување.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на постапката, следувахе првостепеното решение да се ујкине и предметот врати на повторно одлучување.

При повторното одлучување истражниот судија на првостепениот суд е должен да постапи според погоре наведените укажувања на овој суд, односно поднесениот обвинителен акт да го смета како поднесено барање за спроведување на истрага против обвинетиот за предметното кривично дело, кој е должен согласно со чл.152 од ЗКП да ги презема потребните дејствија и да ги утврди сите околности кои се од важност за одлучување по поднесеното барање за спроведување на истрага и доколку тој не се согласи со барањето за спроведување на истрага, за тоа согласно со чл.152 ст.7 од ЗКП може да побара да одлучи советот од чл.22 ст.6 од ЗКП.

Притоа, со оглед дека во поднесената жалба се наведува дека гонењето од страна на оштетениот како тужител навремено било превземено, во законскиот рок од 8 дена, во врска со што во жалбата се наведува дека имал преписка, односно потврда за прием на препорачана пратка со која што го доставил обвинителниот акт до првостепениот суд, така што потребно е да се утврди дали гонењето на обвинетиот за кривично дело од негоа страна е превземено навремено.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

46.=Решение на Основен суд Струмица», К.бр.236/09 од 29.06.2010 година, -УКИНАТО со решение на Апелационен суд-Штип Кж.бр.642/10.

«Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.236/10 од 29.06.2010 година, ја запре кривичната постапка поведена по поднесениот супсидијарен обвинителен акт на супсидијарниот тужител Т. Н. од С. против обвинетиот М. И. од С. за кривични дела “Измама“ по чл.247 ст.4 во в.в. со ст.1 и “Уцена“ по чл.259 ст.1 од КЗ.Трошоците на постапката согласно чл.92 ст.4 од ЗКП, одлучил да паднат на товар на оштетениот Трајков Никола.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи истакнати во жалбата на супсидијарниот тужител Т. Н. од С. за повреди на одредбите на процесниот закон. Во конкретниот случај Овој суд наоѓа дека првостепениот суд при донесувањето на своето решение сторил повреди на одредбите од чл.381 ст.2 в.в. со чл.58 од ЗКП, ова од причини што во текот на главниот претрес не ја применил одредбата од чл.58 од ЗКП.

Од увидот во содржина на записникот за одржан главен претрес пред Основен суд од 25.05.2010 година судот констатирал дека биле присутни обвинетиот и неговиот бранител и супсидијарниот тужител Т. Н.. Од приложените доставница за покани за одржување на овој главен претрес е ведно дека полномошникот на обвинетиот Н. П. адвокат од С. бил уредно известен за датумот на одржување на главен претрес, а при тоа не е констатирано од кој причини е отсутен, дали супсидијарниот тужител се согласува да се одржи претресот во негово отсуство, а е наведено дека не е присутно вештото лице чие присуство било потребно заради распит, па навел дека не се исполнети условите за одржувањето

на овој главен претрес и донел решение да се одложи истиот за 29.06.2010 година во 10:30 часот, а на присутените лица на записник е нотирано дека се усно известени и дека се сметаат за навремено повикани. Од увидот во записникот за закажаниот главен претрес за 29.06.2010 година во 10.30 часот е наведено дека е присутен само обвинетиот М. И, а супсидијарниот тужител Н.Т. бил усно уредно повикан, а не е присутен како и бил поучен во смисла на чл.58 од ЗКП, па со примена на одредбите од чл.58 и 291 ст.2 од ЗКП го донел оспореното решение. Во образложението на оспореното решение на првостепениот суд навел дека полномошникот на оштетениот Т, Н. П. адвокат од С. за претходно закажаниот главен претрес од 25.05.2010 година бил уредно повикан а не се појавил а дека супсидијарниот тужител изјавил дека му е откажано полномошното и дека самиот ќе се застапува за истиот претрес, а не именувал нов ниту пак доставил полномошно и дека на ново закажаниот претрес бил уредно повикан, а не се појавил.

Ваквите наводи по наоѓање на Овој суд не наоѓаат поткрепа од содржината на напред извршениот увид во записникот за закажаниот главен претрес пред првостепениот суд од 25.05.2010 година каде е видно дека не се нотирани такви искази на супсидијарниот тужител Т. Н. дека се согласува да се одржи претрес во отсуство на неговиот полномошник, адвокат Н. П. од С., нема нотирано изјава за негово откажување на полномошно ниту пак е видно дека првостепениот суд го поучил супсидијарниот тужител Т. Н. доколу сам се застапува без присуство на неговиот полномошник на претресот од 29.06.2010 година дека е поучен за последиците од неговото недоаѓање во смисла на чл.58 од ЗКП. Првостепениот суд бил должен истиот да го поучи согласно чл.58 ст.1 од ЗКП, ако оштетениот како тужител не дојде на главниот претрес иако е уредно повикан дека ќе се смета дека се откажал од гонењето како и дека поуката ја има истиот разбрано, за последиците од неговото недоаѓање на презакажаниот главен претрес, ниту пак е поучен за потребата да земе нов полномошник доколку истиот го откажал полномошното на досегашниот полномошник, ниту пак такво откажување постои во записникот од страна на супсидијарниот тужител. Исто така овој суд наоѓа дека на презакажаниот главен претрес не постои доказ од кој ќе може да се види дека уредно е повикан полномошникот на субсидијарниот тужител.

Од напред наведените причини Овој суд сметаше дека жалбените наводи на жалителот со право се истаканати по овој жалбен основ, односно дека не е применета одредбата за правилна поука на субсидијарниот тужител и последиците од истата. При повторното судење потребно е правилно да се применат одредбите од член 58 од ЗКП, да се поучи субсидијарниот тужител Т. Н. за последиците од неговото недоаѓање како и за потребата од присуство на неговиот полномошник или доколку останува при досегашниот полномошник, истиот уредно да се повика за одржувањето на претресот, па со правилна примена на одредбите од членот 58 од ЗКП да се донесе правилна и на закон заснована одлука.

Поради напред наведените причини, а врз основа на чл.411 од ЗКП(пречистен текст), се одлучи како во изреката.

47.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.211/05 од 14.09.2010 година, во осудителниот дел под I,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.643/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.211/05 од 14.09.2010 година обвинетиот П. М. од С. го огласил за виновен за сторени две кривични дела и тоа од чл.59 ст.1 од Законот за акцизите, в.в.со чл.45 од КЗ, за кое му утврдил казна затвор во траење од 1 година и 3 месеци и од чл.60 од Законот за акцизите, в.в.со чл.19 од КЗ, за кој му изрекол казна затвор во траење од 1 година, а за двете кривични дела сторени во стек му изрекол единствена казна затвор во траење од 2 години и 2 месеци. Со истата пресуда обвинетиот е задолжен да плати паушални трошоци во износ од 5.500 денари, како и други трошоци на кривичната постапка во вкупен износ од 39.895 денари, а согласно чл.100-а од КЗ од обвинетиот е одземена поголема количина на ракија, како и други алкохолни пијалоци.

Со истата пресуда, под II, против обвинетиот обвинението е одбиено за неколку дејствија од продолженото кривично дело од чл.60 од Законот за акцизите, согласно чл.341 ст.1 т.3 од ЗКП.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи и при повторното судење и изрекувањето на обжалената пресуда наведените причини за решителните факти се нејасни и во значителна мера противречна со изведените докази. Првостепениот суд не постапил по укажувањата на Апелациониот суд во Штип во решението Кж.бр.364/09 од 30.09.2009 година, така што не е извршено ново вештачење за евентуално произведениот оцет од набавената рафинада, вистински дестилат и комова ракија, износите на неплатената акциза, како и фактот дали воопшто од овие акцизни добра е произведен оцет или пак се произведени алкохолни пијалоци. При повторното судење на главниот претрес само е сослушано вештото лице Л. В., која за сето тоа конкретно и сигурно не се произнесува. Притоа, таа само за винскиот дестилат изјавува дека акцизата идентично била пресметана во двете вештачења, а тоа е износ на акциза од 959.400 денари, за кој обвинетиот и се обвинува, иако овој износ не е наведен во мислењето од дополнителното вештачење Св.І 458/2008 извршено од вештите лица Л. В. и С. В., кои се извршени при првото судење. Овие две вештачења, вештачењето Св.І 78/8 извршено од вештото лице С. В., како и исказот на вештото лице Л. В. се противречни и нејасни и првостепениот суд при повторното судење не ги отстранил овие нејаснотии и противречности. Според вештачењето Св.І 337/04 рафинадата и винскиот дестилат од акцизниот склад биле изнесени во акцизно-правен слободен промет и истите биле употребени за производство на алкохилен оцет, додека според вештачењето Св.І 458/2008, од набавената рафинада биле произведени алкохолни пијалоци (11.962 литри), од кои дел биле продадени, еден дел биле на залиха, а еден дел од рафинадата не била употребена, така што не е даден одговор на прашањето во критичниот период од што е

произведуван оцет и дали е произведувано од набавената рафинада или пак истата е употребена за производство на алкохолни пијалоци.

Затоа, при повторното судење потребно е од страна на тим од вешти лица од соодветна струка врз основа на веродостојна книговодствена документација на правното лице “М.” С. да се изврши комплетно вештачење за набавените акцизни добра, рафинада, вистински дестилат и ракија, за кои обвинетиот е огласен за виновен, производството и продажбата на оцет и алкохолни пијалоци, при што јасно и точно да се утврди колкава е количината на евентуално произведениот оцет од набавената рафинада и вински дестилат и износите на неплатена акциза. Исто така, потребно е со наведеното вештачење точно да се утврди стекнатата имотна корист на неплатена акциза за пронајдениот и одземен алкохилен пијалок од 8.927 литри, бидејки првостепениот суд прифатил дека таа корист е во вкупен износ од 1.044.306 денари иако јавниот обвинител во својот завршен збор при првото судење тој износ го прецизира на 1.062.976 денари, а овие износи не се опфатени и утврдени од извршените вештачења. Притоа, вештите лица да се ограничат само на дејствијата на обвинетиот за кои тој со обжалената пресуда сега е огласен за виновен и осуден, при што што потребно е да се произнесат за тоа колкава количина на оцет и од што е произведено во критичниот период, дали од набавената рафинада во количина од 3000 литри на 7.03.2003 од АД Б., потоа од набавените 5330 литри вински дестилат од ЗИК С.-“С. п.” од 29.05.2003 и од набавените 7456 литри комова ракија на 9.06.2003 година, исто така од ЗИК С. “С. п.”, е произведен оцет и дека со тоа овие акцизни добра од акцизниот склад обвинетиот како одговорно лице на фирмата “М.” ги изнесувал во акцизно правен слободен промет без да пресмета и плати акциза, како и тоа дали на критичниот ден се обидува да пушти во акцизно правен слободен промет 8.297 литри алкохолни пијалоци без контролни марки.

Обвинетиот при повторното судење изјавува дека оцет произведувал само од вински дестилат, додека целата набавена количина на рафинада ја употребил за производство на алкохолни пијалоци, па имајќи во предвид дека при извршениот претрес на ден 25.05.2005 година во производствениот погон и во акцизниот склад биле пронајдени разновидни алкохолни пијалоци во вкупна количина од 8.297 литри, се поставува прашањето за потеклото на овие пронајдени алкохолни пијалоци и дали истите се произведени од набавената рафинада, како што се брани обвинетиот и како што тоа се наведува во неговата жалба.

Во тој поглед и фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена. Според изведените докази неспорно е дека обвинетиот ги набавувал овие количини на акцизни добра, при што изјавува дека само од набавениот вински дестилат произведувал оцет, а се брани дека за овој пронајден алкохол имал набавено контролни марки, а алкохолот го чувал за извоз во странство, па со вештачењето потребно е да се утврди кога, дали и за колкава количина на алкохол обвинетиот имал набавено контролни марки, при што судот да утврди дали складирањето на оваа количина на алкохол во производствениот погон и во акцизниот склад, како што се наведува во обвинението, претставува пуштање на овие акцизни добра во акцизно-правен слободен промет во смисла на чл.37

ст.3 в.в.со чл.2 ст.1 т.е од Законот за акцизите.

Неспорно е дека е набавена рафинада во количина од 3000 литри од АД Б., од која првостепениот суд прифатил и утврдил дека бил произведен оцет, но материјални докази за тоа нема.

Поради овие причини, со оглед на погоре наведената суштествена повреда на оредбите на кривичната постапка и поради тоа што фактичката состојба не е правилно и целосно утврдена, што е од битно влијание за правилна примена на материјалниот закон, следуваše поднесената жалба да се уважи, пресудата укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд да ја отстрани суштествената повреда на која укажува овој суд, повторно да ги изведе веќе изведените докази, а во дополнување на постапката да се изврши вештачење од тим на вешти лица од соодветна струка за погоре наведените факти и околности. Притоа, судот да се ограничи на изведување на доказите и утврдување на решителните факти само за погоре наведените дејствија за кои тој е огласен за виновен, не впуштајќи се во непотребно утврдување и изнесување во одлуката за спорни факти и околности, кои не се засновуваат на проверени и сигурни докази, при што да изврши правилна анализа и оцена на изведените веродостојни докази врз основа на наод и мислење на вешти лица, како и на други неспорни докази и факти и да донесе правилна и законита пресуда.

Притоа, првостепениот суд да има го има во предвид чл.2 ст.2 од ЗКП, како и чл.45 ст.3 од КЗ, за чија примена Апелациониот суд во Штип веќе има укажано во решението Кж.бр.364/09 од 30.09.2009 година.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.376 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

48.=.Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.237/09 од 13.07.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.649/09.

Со обжалената пресуда К.бр.237/09 од 13.07.2009 година, обвинетиот В. П. од с.Д., С. го огласил за виновен за кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ и за кривично дело “Телесна повреда” од чл.130 ст.1 од КЗ. За сторените кривични дела го осудил со парична казна и тоа за кривично дело “Навреда” му утврдил 15 дневни глоби, а за кривичното дело “Телесна повреда” му утврдил 30 дневни глоби, односно единствена парична каза од 40 дневни глоби со висина на една дневна глоба од по 10 Евра во вкупна денарска противвредност од 24.680,00 денари. Обвинетиот го задолжил да плати на име кривични трошоци на постапката на приватниот тужител Б.С.14.820,00 денари, а за остварување на имотно-правното побарување тужителот Б. го упатил на спор.

Со истата пресуда под ст.II од изреката, согласно чл.368 т.3 од ЗКП обвинетиот го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Загрозување на сигурноста” од чл.144 ст.1 од КЗ. Тужителот Б. С. го задолжил да на име кривични трошоци на постапката на обвинетиот му плати 2.860,00 денари, а за остварување на имотно-правно барање го

упатил на спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на обвинетиот да првостепениот суд со донесувањето на обжалената пресуда сторил суштествена повреда на одредбите од чл.381 ст.1 т.3 од ЗКП затоа што главниот претрес е одржан во отсуство на обвинетиот кога неговото присуство е задолжително според законот. Имено, првостепениот суд го одржал претресот во отсуство на обвинетиот при тоа повикувајќи се на одредбата од чл.454 ст.4 од ЗКП, односно дека обвинетиот бил уредно повикан, но не се јавил ниту го оправдал изостанокот, а неговото присуство не било нужно за утврдување на фактичката состојба. Од увидот во списите во предметот видно е дека обвинетиот не бил уредно повикан за претресот за ден 13.07.2009 година кога судот го донел решението да се суди во негово отсуство. На тој начин постапил спротивно на чл.454 ст.4 од ЗКП затоа што главниот претрес може да се одржи без присуство на обвинетиот само во случај доколку истиот бил уредно повикан или поканата не можела да му се врачи поради не пријавување на промена на адресата, а ако неговото присуство не е нужно за одржување на главниот претрес.

Од друга страна, имајќи во предвид дека од распрашните сведоци во текот на постапката се јавиле одредени противречности за решителни факти за правилно одлучување, кои што поради тоа што претресот бил одржан во отсуство и на обвинетиот и на приватниот тужител не можеле со сигурност да се разјаснат, првостепениот суд требало да го прифати предлогот на бранителот на обвинетиот да главниот претрес се одложи за друга дата за кога би можел да биде повикан и сослушан и обвинетиот за да ја даде неговата одбрана.

Поради наведената суштествена повреда на одредбите на постапката и сомневањата во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд, се доведува во прашање правилната примена на Кривичниот законик поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба уредно да го повика обвинетиот и да го сослуша во текот на постапката на кој начин ќе може да ги отстрани противречностите кои што се јавуваат од изјавите на сведоците по однос на решителните факти за предметниот кривично-правен настан. Откако првостепениот суд ќе постапи по укажувањата на Овој суд наведени погоре, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на КЗ да донесе правилна и законита одлука.

Поради напред наведените причини, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

49.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.423/09 од 26.11.2009 год.,- УКИНАТА Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.65/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.423/09 од 26.11.2009 год. под ст.І обвинетите М. П. од С.и С. К. од С. ги огласил за виновни за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ и ги осудил обвинетиот М. П. на казна затвор во траење од 8 (осум) месеци, а обвинетиот С. К. на казна затвор во траење од 1 (една) година. Обвинетите се задолжени да платат паушал износ од по 2.500,00 денари, во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата. Согласно чл.102 ст.2 од ЗКП обвинетите М. и С. се задолжени да платат на оштетениот С. П. од с.3. износ од 21.550,00 денари на име имотно-правно побарување. Под ст.ІІ од изреката на првостепената пресуда обвинетите М. П. и С. К., двајцата од С. се ослободени од обвинение за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ, а врз основа на чл.368 т.3 од ЗКП. Оштетениот Г. С. за остварување на своето имотно-правно побарување е упатен на граѓански спор.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд под ст.ІІ од изреката на првостепената пресуда ги ослободил обвинетите од обвинение за кривично дело “Тешка кражба” по чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 од КЗ за дејствијата кои според обвинителниот акт ги презеле во продавницата на ЈТД “Г. к.” во с.3., поради недокажаност согласно чл.368 т.3 од ЗКП. Во правните причини на ослободителниот дел првостепениот суд прифатил дека не постоеле докази за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетите, дека обвинетите не ја признавале оваа кражба и дека не постојат материјални докази.

Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба се доведува под сериозно сомнение, а поради следните причини:

Неспорно е дека обвинетите М. и С. ја признаваат извршената тешка кражба под ст.І во продавницата на ЈТД “С. К.” во с.3., за која се огласени и за виновни со обжалената пресуда, а не ја признаваат извршената кражба која се случила истиот ден во продавницата на ЈТД “Г. к.” во с.3. Меѓутоа од одбраната на самиот обвинет М. П., кој ја признава извршената кражба во ЈТД “С. К.” во с.3., а не и кражбата во ЈТД “Г. к.” во с.3., наведува дека при извршената кражба одзеле покрај повеќе марки на цигари и сувомесното и чоколада. Дека од извршената кражба имало и сувомеснати производи потврдува и второобвинетиот С. К., кој наведува дека одзеле повеќе цигари, сувомеснати производи и еурокрем. Меѓутоа, од изјавата на оштетениот Г. С., сопственик на продавницата ЈТД “Г. к.”, за кој обвинетите не признаваат дека извршиле кривично дело, неспорно се утврдува дека во оваа продавница недостасувале 20 чоколада марка “Б.”, 20 пакувања бисквит чоколада, како и 2 кгр. вакумирана салама, кои прехранбени производи ги немало во продавницата ЈТД “С. К.” во с.3., каде што обвинетите го признале извршувањето на кривичното дело, поради што утврдената фактичка состојба по однос на ослободителниот дел се доведува под сериозно

сомнение. Имајќи ги во предвид сите овие релевантни факти, како и фактот да кражбите на овие две продавници се извршени истата вечер на ист начин и една до друга биле оддалечени околу 200 м, се поставува прашањето дали обвинетите се кривично одговорни и за извршената кражба во ЈТД “Г. к.”.

Првостепениот суд заради правилно утврдување на фактичката состојба ќе треба по службена должност да утврди дали критичниот ден 09-10.04.2009 год. во с.З. е извршена и трета кражба во трет дуќан, а која кражба не е пријавена до овластените службени лица, па доколку се утврди дека постоела таква кражба, дали од неа се одземени сувомеснати производи и чоколада, како што наведуваат обвинетите, а се со цел за да се утврди дали обвинетите се кривично одговорни за кривично дело под ст. II или само под ст. I - за извршената кражба во ЈТД “С. К.”.

Поради сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење, особено имајќи во предвид дека со поднесеното обвинение обвинетите се товарат за едно продолжено кривично дело Тешка кражба од чл.236 ст.1 т.1 в.в. со чл.22 и чл.45 од КЗ.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази, да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги утврди фактите кои се наведени погоре со изведување на докази, па врз основа на тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

50.=Пресуда на Основниот суд во Струмица К.бр.234/09 од 10.09.2009 година, - УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.650/09.

Основниот суд во С. со обжалената пресуда обвинетите П. Х. и правното лице ДТУ П. Т. ДООЕЛ увоз-извоз С. ги огласил за виновни за сторено кривично дело “Повреда на правото од работен однос” по чл.166 ст.1 од КЗ и за правното лице в.в со ст.2 од истиот член и “Повреда на правото од социјално осигурување” по чл.167 ст.1 од КЗ, а за правното лице ст.2 од истиот закон. За сторените кривични дела на обвинетиот П. Х. му изрекол условна осуда при што му утврдил казна затвор во траење од по три месеци, односно согласно чл.44 од КЗ единствена казна затвор во траење од пет месеци која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година не стори ново кривично дело. На обвинетото правно лице за сторените кривични дела му утврдил парична казна во износ од по 100.000,00 денари, односно единствена парична казна во износ од 180.000,00 денари која што да ја плати во рок од 30 дена по правосилноста на пресудата. Обвинетите ги задолжил да платат на име кривични трошоци на постапката во корист на буџетските сретства солидарно 6.000,00 денари, а на оштетените Ф. П., Т. Б. и С. К. сума од 20.300,00 денари. На име паушални трошоци ги задолжил да платат по 3.000,00 денари. Оштетените за остварување на имото правно побарување ги упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Со донесувањето на обжалената пресуда првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка од чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП која повреда се состои во тоа што обжалената пресуда нема доволно причини за решителни факти и изреката на обжалената пресуда е неразбирлива. Конкретно, првостепениот суд прифатил дека обвинетиот “свесното не се придржувал на законот...”, но во пресудата нема причини во што се состои “свесното непридржување на обвинетиот на законот. Самото неисплаќање на плата на вработените во друштво или друго правно лице не значи и свесно непридржување на закон. Треба да се утврди и да се наведат причини зошто нее исплатена плата, зошто не се платени придонеси, дали на сите вработени, вклучувајќи го и обвинетиот не се исплатени платите и придонесите за предметниот период или тоа е сторено само на оштетените, па во зависност од резултатот на утврдување на овие факти и околности ќе зависи и дали обвинетите го сториле кривичното дело или не. Изреката на првостепената пресуда е неразбирлива затоа што во неа нема опис за противправните дејствија за обвинетото правно лице, но и покрај тоа е огласено за виновно. Првостепениот суд ја засновал обжалената пресуда на наодот и мислењето на вештото лице, кое вештачењето го извршило само од списите во предметот без да се изврши увид во книговодството на правното лице поради што истото е нецелосно по однос на битни факти за делата предмет на обвинението. Наведените причини во образложението на пресудата по наоѓање на Овој суд немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и неможе да се испита нејзината законитост.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд е заснована на недоволно изведени докази и недоволно утврдени факти. Првостепениот суд утврдил дека обвинетиот П. Х. како управител на второобвинетото правно лице ја зел под концесија спортската сала Парк во С. во 2002 година, а со тоа ги превзел и вработените, сега оштетени Ф., С. и Т.. Обвинетиот свесно, непридржувајќи се на Законот за работни односи и на Законите за здравствено, пензиско и инвалидско осигурување на вработените оштетените Ф. П. и Т. Б. не им ги исплатил платите за периодот од 01.05.2008 до 31.10.2008 година односно на вработените-оштетените Ф. П., Т. Б. и С. К. не им платил доприноси за здравствено и пензиско инвалидско осигурување за наведениот период од 2006 до 2008 година на кој начин им ги одзел правата што им припаѓаат согласно законот, а со што и обвинетиот и обвинетото правно лице ги сториле кривичните дела што им се ставаат на товар. Утврдената фактичка состојба ја засновал на исказите на оштетените, наодот и мислењето на вештото лице и известувањата од Ф. за ПИОМ и ФЗО ПЕ С. .

Фактот да на оштетените не им се исплатени плати, доприноси за здравствено осигурување и пензиско инвалидско осигурување како во изреката на обжалената пресуда не го спорат обвинетите во текот на постапката. Мегутоа, за да кај обвинетите постои вина за кривичните дела што им се ставаат на товар согласно одредбите од КЗ потребно е да постои умисла, односно свест дека обвинетиот и обвинетото правно лице не се придржувале кон законските прописи и со тоа да се сака на

работникот да се повреди некое право од работниот однос. Од изјавата на обвинетиот П. Х. дадена во негова одбрана и изјавата на П. А. како претставник на обвинетото правно лице произлегува дека економската моќ на фирмата критичниот период била лоша и тие немале земено плата како и сите останати вработени и ги немале платено придонесите по сите основи за сите вработени.

Имајќи во предвид дека вештото лице во изготвеното писмено вештачење покрај тоа што прецизно го утврдило целокупниот износ на неисплатени плати и придонеси за оштетените, прифаќа дека обвинетите самите појасниле дека економската состојба со фирмата била многу тешка, се поставува прашањето дали постоела можност да обвинетите постапуваат согласно законот за персонален данок на добивка и законот за данок од добивка при работењето, односно дали фирмата била активна или жиро сметката била блокирана. Факт е дека согласно законот, платата за тековниот месец се исплаќа во паричен износ по истекот на месецот заедно со придонесите и персоналниот данок најкасно до 15-ти наредниот месец за претходниот месец. Меѓутоа, оштетените као и обвинетите појаснуваат дека дел од платите им бил исплаќан на рака, а не преку сметка што исто така укажува на фактот дека обвинетиот се трудел да им даде одреден надоместок за работата иако спротивно од законот со оглед на тоа што фирмата била во тешка економска состојба, а сметката како што кажале пред судот, блокирана.

Согласно наведеното, имајќи ги во предвид пропустите во утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд по однос решителни факти за предметниот кривично правен настан - утврдувањето на субјективниот елемент на делата опфатен во превземените дејствија од обвинетите, умислата кај обвинетите, се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да има во предвид дека согласно Кривичниот законик за предметните кривични дела што им се ставаат на товар на обвинетите мора да постои умисла да со свесно неисплатување на плати и придонеси се повредуваат правата на работникот утврдени со законот. Во случајот обвинетите не негираат дека не се исплатени плати и придонеси, меѓутоа истакнуваат да за тоа во конкретниот случај не постоеле услови, односно не станува збор за субјективни туку објективни причини поради тешката економска состојба и немање на сретства на сметката на правното лице која била блокирана. Заради проверувањето на обраната на обвинетите и утврдување на решителните факти за предметниот кривично правен настан, првостепениот суд ќе треба да нареди да се изврши дополнување на вештачењето така да се утврди со сигурност дали фирмата била активна и работела, односно дали на сметката стигнувале средства и дали сметката била блокирана, колку вработени имало и дали на сите вработени не им се исплаќани придонеси и плати согласно законот. Така на правилно и целосно утврдена фактичка состојба да утврди дали кај обвинетите постои вина за кривичните дела што им се ставаат на товар, на кој начин ќе донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

51.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 239/2009 од 14.07.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.651/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот К П од С го огласил за виновен за кривично дело „Проневера во службата“ од чл. 354 ст.2 од КЗ и го осудил на какзна затвор во траење од една година. Воедно го задолжил со кривични трошоци по постапката сума од 10.159,00 денари и на име паушал сума од 3.000,00 денари. Согласно чл. 102 од ЗКП, ЈП„М Ш“ ПШС „Б“ С го задолжил да плати сума од 95.570,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП, во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, решителните факти прифатени од првостепениот суд како докажани не се потврдуваат од содржината на изведените докази. Во економско финансиското вештачење - основниот Наод и мислење на вештото лице С А, дипкломиран економист од Бирото за судски вештачења С Св.181/08 се коснтатира ана стр.10 од вештачењето дека од извршените прегледи за 2005, 2006 и 2007 година, за прием на сеча во шума, дотур на пат и испорака на дрвата, постоела разлика меѓу завршните пописи на крајот од годината и реалната фактичка состојба што било резултат на неточно утврдената фактичка состојба со дрвата во залиха, што се пренесувала од година во годијна. Од основниот Наод и мислење како и од дополнителното вештачење на горе споменатото вешто лице дадено по кривичниот предмет К.бр. 686/07 на Основниот суд во Струмица, што е користено и при утврдувањето на решителните факти во кривичниот предмет бр. 239/09 на Основниот суд во Струмица со сигурност не се утврдува дека обвинетиот во временскиот период од 31.12.2006 година, до 05.02.2007 година, присвоил од доверените му шумски асортименти количина на 135,10 метри кубни огревно дрво во шума во вредност од 94.570,00 денари. Изреката на пресудата е нејасна и по однос на фактот дали се работи за шумски асортименти од 135,10 метри кубни во магацин бр.1 или магацин бр.2.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, фактичката состојба што ја утврдил првостепениот суд е нејасна и непотполна, не се изведуваник доволно докази за утврдување на сите решителни факти од значење за постоење на кривичната одговорност на обвинетиот. Останало неразјаснето прашањето дали книговодственото сравнување на документите и увидот во фактичката состојба е извршено за краток временски период или поминал подолг временски период од извршеното книговодствено сравнување на документацијата и увидот на фактичката состојба на лице место.

Впрочем, и вештото лице на главниот претрес пред првостепениот суд јасно изјавува дека очигледно е да не постои усогласеност меѓу состојбата што се утврдува по извршените пописи и фактичката

книговодствена состојба на лице место, од причини што во тој временски период се јавувал дотур на дрва во магацинот бр.1 и испраќање на дрва во магацинот бр.2 - дрва на патот.

Јасно кажува вештото лице на главниот претрес дека извршените пописи од страна на пописната комисија не ја прикажувале реалната состојба, а причина за тоа било непрезентирањето на белешки, односно испратници и книговодствено сравнување, без увид на лице место.

Според вештото лице, фактичката состојба била утврдена врз основа на писмената документација односно испратниците презентирани од страна на шефот на книговодственото на ПШС „Б“С, а дека обвинетиот кој бил присутен на вештачењето, презентирал и други испратници кои не биле прикажани од страна на шефот на книговодството.

Основани се жалбените наводи во изјавената жалба дека на вештото лице не му биле дадени на увид кочан со испратници со точно наведени броеви на стр.3 пасос 10 од изјавената жалба, за предадени 162,70 метри кубни дрво, за месец јануари 2007 година, заклучно со 07.02.2007 година. Од горе наведените причини, сметаме дека, изготвениот наод и мислење и дополнението на истиот од вештото лице С А е непотполно, не ја прикажува вистинската фактичка состојба и ова вештачење не може да се користи за утврдување на решителните факти за критичниот временски период од 31.12.2006 година, до 05.02.2007 година, и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, со истакнатите жалбени наводи на жалителот по основот на фактичка состојба, се става под сериозно сомнение.

Поради сторените суштествени повреди на одредредбите од ЗКП, нејасната и непотполна фактичка состојба и во целост неутврдените решителни факти, овој суд при ваква состојба на работите не можеше да се произнесе за примената на КЗ спрема обвинетиот и следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

При повторното судење, првостепениот суд треба да ги изведе веќе изведените докази, да нареди ново вештачење на вештото лице што ќе се однесува конкретно за критичниот временски период, при што вештото лице треба да изврши увид и во испратниците кои што се наведени во изјавената жалба, а за кои обвинетиот тврди дека не се презентирани на вештото лице, при што вештото лице да утврди дали се однесуваат на критичниот временски период, дали се валидни како книговодствени документи и врз основа на увидот во целокупната документација презентирани од книговодството на фирмата и од обвинетиот, да се утврди правилна и целосна фактичка состојба.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

52.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.333/2007 од 23.06.2009 год.,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.654/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.333/2007 од 23.06.2009 год. обвинетиот П. М од С. го огласил за виновен за сторено кривично дело по чл.59 ст.1 од Законот за акцизи, за кој го осудил на казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци. Воедно го задолжил да плати на име трошоци на кривичната постапка сума во износ од 1.120,00 денари и на име паушал сума во износ од 4.000,00 денари. Согласно чл.100-а ст.3 одлучил од обвинетиот се одземаат 120 туби со по 25 литри алкохол, а согласно чл.100-а ст.2 од обвинетиот се одзема ТМВ „И.“ со рег.бр. СР ...

Жалбите се основани.

Првостепениот суд сторил суштествена повреда на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, која повреда се состои во тоа што утврдените решителни факти кои ги земал како такви во првостепената пресуда не произлегуваат од изведените докази, бидејќи првостепениот суд не ги извел сите нужно потребни докази иако бил должен согласно чл.14 од ЗКП за да со сигурност се утврди дали навистина обвинетиот П. го сторил кривичното дело или не за кое е огласен за виновен.

За овој суд останува нејасно прашањето дали обвинетиот П. со предметното возило ТМВ „И.“ со рег.бр. СР ..., сопственост на фирмата „М.“ - С., во кое биле сместени 120 пластични туби од по 20 литри со течност, за која стои сомневање дека е етил алкохол, дали влегувал во град С. или излегувал од град С., кој факт е битен за законитоста на пресудата, бидејќи постојат различни податоци во тој правец, а судот не го сослушал во својство на сведок сопатникот - А. А. со обвинетиот П., нити пак наредил вештачење на одземената тахогравска лента од која би можело да се утврди поминатата километража од С. до С.. Понатаму првостепениот суд воопшто не ја проверил одбраната на обвинетиот преку проверка во фирмата „К.-К.“ - С. и сослушување на предложениот сведок К. П., дали обвинетиот предметниот алкохол го носел за филтрација или веќе била извршена филтрацијата, дали платил за извршената услуга на фирмата или не. Понатаму првостепениот суд нема утврдено со сигурност дали содржината на течноста во сите 120 пластични туби од по 25 литри преставува етил алкохол или не и каков е квалитетот и степенот на јачина на алкохолот, иако судот донел Наредба за вештачење во Институтот за винарство и лозарство - С., сам од неразбирливи причини за овој суд, си ја повлекол наредбата, иако овој факт за утврдување е најбитен, особено што од земените 12 мостри од полицијата која вршела анализа во својата лабораторија се утврдиле дека во две пластични туби нема алкохол. Од друга страна од вештачењето на полицијата се прикажува дека степенот на јачината на етил алкохолот бил од 75-90 степени, што и овој факт укажува од нужноста за вршење на вештачење на содржината на течноста на секоја пластична туба, особено што сведокот С. П. изјавува дека акцизата се плаќа по три денари од степен на јачина на алкохолот. За да може со сигурност да се утврди колкава би била евентуално избегнатата

акциза, доколку се утврди дека точноста во тубите преставува преработен алкохол и дека таквото транспортирање на истиот преставува слободен промет на алкохол во тој случај по извршеното вештачење од Институтот за винарство и лозарство треба да се изврши вештачење од Бирото за судски вештачења С., колку изнесува неплатената акциза на предметниот алкохол. Ова од причина што самиот суд во обжалената пресуда не го утврдил со сигурност битниот факт колку изнесува неплатената акциза кога вели „околу 675.000 денари“, кој утврден факт ја прави изреката нејасна и неразбирлива, и што е во спротивност со чл.14 од ЗКП, според која одредба судот е должен наполно и вистинито да ги утврдува фактите што се од важност за донесување на законита одлука.

Сторените суштествени повреди на постапката имаат придонес и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба, поради што не може да се испита и правилната примена на КЗ, па затоа следува да се жалбата уважи, пресудата укине и врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да постапи по горе наведените укажувања преку изведување на доказите и вештачењата, а притоа имајќи го во предвид Законот за акцизи и Правилникот за акцизите, како би можел по нивната анализа и оцена да донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

53.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.659/2008 од 21.12.2009 год.,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.67/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.659/2008 од 21.12.2009 год. обвинетиот А. Ц. од С. го огласил за виновен за кривичн дело “Посебни случаи на фалсификување исправа“ по чл.379 ст.1 т.1 в.в. со чл.378 ст.1 од КЗ и го осудил на парична казна од 50 дневни глоби, висината на една дневна глоба ја одредил на 10 евра во денарска противвредност од 611,6 денари, а паричната казна изнесува 30.580,00 денари. Обвинетиот е задолжен да плати трошоци по постапката во корист на буџетските средства на РМ сума во износ од 1.120,00 денари, трошоци по постапката во корист на оштетените М. и Р. М. сума во износ од 59.100,00 денари, паушал во износ од 3.000,00 денари во корист на буџетските средства на РМ, а сето тоа во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата.

одлучи како во изреката од следните причини:

Првостепениот суд од изведените докази утврдил дека обвинетиот е кривично одговорен за кривичното дело за кое се терети, прифаќајќи дека хартијата на која оштетените оставиле свои потписи кои обвинетиот им ги барал за пререгистрација на фирмата “А. - М“ ДОО во ДООЕЛ, неовластено ја пополнил, составувајќи Договор за заем на девизни

парични средства од 05.01.2006 год., со кој наводно им позајмил на оштетените Р. и М. М. сума од 1.200 евра со рок на враќање од една година со камата според законот, иако таква позајмица ниту дал, ниту пак тие му барале. Вака утврдената фактичка состојба првостепениот суд ја заснивал на изјавите на оштетените, кои наведуваат дека немале потпишано никаков Договор за заем со обвинетиот, туку само дошле кај него во 11 месец 2002 год. за да истиот изврши пререгистрација во трговскиот регистар на фирмата “А. - М” с.М.. Првостепениот суд кривичната одговорност кај обвинетиот ја засновал и поради фактот што оштетените како тужители биле ситуирани луѓе со редовни примања како ветеринарен техничар, односно наставник, да редовно ги плаќале кредитите кои ги земале од банките и да и немале потреба од позајмица од обвинетиот. Понатака првостепениот суд прифатил дека сите други договори кои ги составувал обвинетиот А. за заем со одредени лица биле готови договори со оставени празни места на дата на склучување на договорот, а само договорот на оштетените бил куцан на машина со овие податоци интегрирано во самиот текст со самото составување, како и поради фактот што оригинален примерок имал само обвинетиот, додека оштетените не добиле примерок за себе, укажувало на фактот дека обвинетиот го сторил кривичното дело наведувајќи ги оштетените да се потпишат на бланко лист, кој потоа бил искористен од обвинетиот за составување на лажен договор за заем од 05.01.2006 год. Меѓутоа, вака утврдената фактичка состојба, по оценка на овој суд, се доведува под сериозно сомнение од следните причини:

Пресудата не е заснована на сигурни докази од кој би се утврдиле релевантните факти туку на претпоставки кој укажуваат само на сомнение а не на сигурни факти. Имено, неспорно од писмените докази се утврдува дека извршената пререгистрација била во текот на Ноември месец 2002 год., наводниот договор за заем на девизни средства е од 05.01.2006 год., а тужбата во Основниот суд е примена на ден 27 11 2007 година, што значи се поминати повеќе од пет години од извршената пререгистрација до поднесената тужба од сега обвинетиот према сега оштетените., а после две години од потпишувањето на договорот, а една година од кога поминал рокот за враќање на позајмицата. Фактот дали оригиналниот договор за заем на девизни средства бил стуткан или не и каков бил во сегашната состојба воопшто не е битно за утврдување на кривичната одговорност кај обвинетиот, а исто така ирелевантен е и фактот што наводно оштетените немале ваков договор, од причини што судот треба да го прифати со резерва затоа што оштетените можат овој договор и да не го прикажат, кој факт оди во нивна корист. Од друга страна од изведените докази, односно со сослушувањето на свидетелите неспорно се утврдува дека обвинетиот А. на повеќе луѓе им давал позајмици на девизини средства, што значи дека истиот не само на оштетените, туку и на други лица позајмувал парични средства во девизи, па се поставува прашањето зошто токму на оштетените би им поттурувал бланко хартија за да потпишат бланко потписи за да истиот противправно присвои 1.200 евра, а имајќи предвид фактот дека сите лица кои позајмувале парични средства од него му ги враќале на време паричните средства. Првостепениот суд прифатил во фактичката состојба дека оштетените имале повеќе кредити кои редовно ги плаќале, меѓутоа првостепениот суд не утврдил дали критичното време

обвинетите се имале кредити и колку изнесувала нивната рата и дали истите биле во можност да ги подмират сите овие рати од нивните лични примања. Наспроти ова постои и оригинален договор за заем на девизни средства, потпишан од обвинетиот и од оштетените, за позајмени 1.200 евра, а оштетените во текот на доказната постапка со ниту еден конкретен доказ не докажале дека истите ваков договор не потпишале како што стои во обвинението. Од друга страна, од исказот на обвинетиот А. неспорно се утврдува дека за пререгистрација на фирмата воопшто не бил потребен потписот на оштетениот Р., а обвинетиот и не барал потпис од него, а и не морал да бара потпис од оштетениот Р., туку само од М., па се поставува прашањето дали е баран потпис и од оштетениот Р., бидејќи тој не фигурира во фирмата која требала да се пререгистрира. Понатаму за овој суд, ставените потписи на левата страна од оштетените Р. и М. на оригиналниот договор според начинот и местото каде се ставени воопшто не се убедителни и не укажува да се ставени на бланко лист хартија, и уште што е побитно ако обвинетиот сакал на ваков перфиден начин да зема пари, би земал и од други лица, и што е уште побитно зошто би земал од оштетените со кои е во сродство а исто така битно е дека во истиот период обвинетиот позајмувал парични средства и на други лица. По оценка на овој суд во конкретниот случај со оглед да постои оригинален договор, потпишан од оштетените, а кои потписи оштетените не ги спорат, не основано е да само се верува на оштетените а на изјавата на обвинетиот да не се верува, поготово не вообичаено е да се ставаат бланко потписи на бели листови, а од друга страна треба да се има во предвид и начелото дека секое сомнение оди во корист на обвинетиот, при недокажаност на кривичното дело.

Од сите овие причини, погоре наведени, овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна анализа и преоценка, да ги има во предвид укажувањата на овој суд и врз основа на сето тоа ќе може да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

54.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.65/10 од 13.10.2010 година, -УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.672/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда обвинетиот Р. В. од с.С. согласно чл.368 т.3 од ЗКП го ослободил од обвинението да сторил кривично дело “Предизвикување општа опасност“ по чл.288 ст.4 в.в со ст.1 и 3 од КЗ. Согласно чл.107 од ЗКП одлучил привремено одзмената ловна пушка, дозвола за поседување и носење оружје и еден патрон од 3 мм со калибар 16 мм со сачми одземени со потврда на СВР Струмица по правосилноста на пресудата да се вратат на обвинетиот Р. В. од с.С. Кривичните трошоци на постапката по предметот во износ од 13.300,00 денари одлучил да паднат на товар на Буџетските сретства, а

оштетениот И. Ѓ. за остварување за своето евентуално имотно правно побарување го упатил на редовен граѓански спор.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на кривичната постапка по чл.381 ст.1 т.11 од ЗКП(пречистен текст) од причина што првостепениот суд не извел доволно докази за утврдување на сите решителни факти кој што се од значење за правилно одлучување во однос на предметниот кривично правниот настан. Наведените причини во образложението на пресуда немаат поткрепа во содржината на изведените докази што ја прави пресудата нејасна, неразбирлива и не може да се испита нејзината законитост. Првостепениот суд прифатил дека од изведените докази во текот на доказната постапка не може да се утврди дека обвинетиот го сторил кривичното дело што му се става на товар на начин опишан во изреката на пресудата, меѓутоа во поткрепа на ваквата негова одлука не извршил балистичко вештачење кое што во конкретниот случај е нужно за утврдување на решителни факти за правилно одлучување.

Согласно наведената суштествена повреда на одредбите на постапка се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд. Имено, од изведените докази во текот на постапката неспорно е дека критичниот ден околу 10,00 часот во м.в. “Митева чешма” во атарот на с.С, лицето-оштетениот И. Ѓ. бил погоден во десната слепоочница од сачми испукани од ловечка пушка. Од изјавата на обвинетиот дадена во негова одбрана како и од распрашаните сведоци во текот на постапката неспорно се утврдува дека критичниот ден бил пуштен лов на пернат дивеч како што е фазанот, а бидејќи било 11 Октомври, ден празник, повеќе ловџии од околните села биле на лов низ полето. Неспорно е дека на критичното место се слушале истрели од повеќе места, меѓутоа од близината каде што се случил кривично правниот настан се слушнале само два истрели согласно исказот на оштетениот и сведоците И. Н, И. К. и И. З. кои во моментот заедно со оштетениот И. Ѓ. биле во нивата засадена со пченка, каде береле.

Согласно изјавата на оштетениот И. Ѓ, околу 09,00 часот кога веќе почнале со работа, бербата на пченка од далечина на правец на реката слушнале повеќе истрели, меѓутоа не обрнувале внимание, бидејќи местото било подалеку од нив, но во еден момент од позади оштетениот од правец на неговиот грб, како што бил свртен и работел, истиот појаснува дека слушнал истрел, а веднаш потоа како нешто го погодило одпозади во пределот на десната слепоочница. Во истиот момент оштетениот излегол од пченката и тука во близина го видел обвинетиот и неговиот син С, други лица немало во близина, а слушнал само два истрели. Од ваквата изјава на оштетениот која што ја потврдуваат и сведоците И. З, И. Н. и И. К. кои што биле со него, неспорно произлегува дека оштетениот бил погоден од истрел од пушка на присутните ловџии на местото.

Заради утврдување на решителните факти за овој кривично правен настан, од која пушка било зрното што било извадено од слепочницата на оштетениот, како и фактот од кој правец било испукано

зрното за да го повреди оштетениот, неопходно потребно било првостепениот суд да нареди да се изврши балистичко вештачење. Преку балистичко вештачење стручно лице ќе може да даде одговор на поставените прашања кои што се решителни за утврдување на одговорноста на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар.

Поради сомневањето во утврдената фактичка состојба се доведува во прашање правилната примена на материјалното право поради што следуваše обжалената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното одлучување првостепениот суд ќе треба да ги изведе повторно веќе изведените докази, да ги распраша сослушаните сведоци, обвинетиот и оштетениот, да нареди да се изврши балистичко вештачење во да се одговори на прашањето дали сачмата пронајдена во слепоочницата на оштетениот потекнува од чаурата испукана од обвинетиот, а се разбира притоа да се има во предвид со каква големина на сачми било извршено полнењето на чаурата, од кој правец е испукано имајќи во предвид дека во изготвениот фото албум кој што се наоѓа во списите по предметот точно е определено местото каде што во моментот се наоѓал оштетениот и од каде што пукал обвинетиот. По потреба, а заради правилно балистичко вештачење, да се изврши делумна реконструкција на настанот како би можело со сигурност да се утврди дали од даденото место каде што се наоѓал обвинетиот може да биде погоден оштетениот и повреден. Притоа секако првостепениот суд преку балистичкото вештачење да утврди какво е движењето на сачмите при испукување на патрон од ловна пушка, дали праволиниско или конусно, потоа колкав би бил дијаметарот на “снопот” на сачмите во зависност од оддалеченоста на пукањето па до целта-метата. Откако првостепениот суд ќе ги изведе сите дејствија на кои укажува овој суд и на кои се укажува во жалбата, ќе може правилно и целосно да ја утврди фактичката состојба и преку правилна примена на Кривичниот законик да донесе правилна и законита одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката .

55.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 704/2008 од 23.11.2009 година, - УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.72/10.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетиот В го огласил за виновен за сторено кривично дело по чл. 60 од Законот за акцизите, во врска со чл. 19 и чл. 22 од КЗ. Обвинетиот В за стореното кривично дело го осудил на казна затвор во траење од 1 година, во која да се засмета и времето кое обвинетиот го има поминато во притвор. Воедно го задолжил да плати на име кривични трошоци во постапката солидарно со осудените А и Т, сума од 2.260,00 денари, како и на име кривичен паушал 4.000,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката, од причина што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, контрадикторна на самата себе си и на наведените причини во образложението од кои судот се раководел при одлучувањето. Решителните факти кои првостепениот суд ги прифатил за докажани, по наоѓање на овој суд не наоѓаат поткрепа во содржината на изведените докази. Имено, од изведените докази во текот на постапката, не може со сигурност да се утврди дека обвинетиот В В го сторил кривичното дело што му се става на товар како соизвршител заедно со двајцата други обвинети А и Т, да илегално од Р Б во Р М внеле поголема количина на цигари и тоа 6.681 кутија, точно наведени во изреката на пресудата, без контролни маркици, со цел да се стекнат со противправна имотна корист во износ од 180.387,00 денари. Пресудата е нејасна, неразбирлива, без сигурни докази за вината на обвинетиот што претставува суштествена повреда на одредбите на постапката по чл 381 ст.1 т.11 од ЗКП.

Утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд не е заснована на доволно проверени докази и факти. Првостепениот суд прифатил дека преку потврдата за одземени предмети, записниците за претрес на дом и фото документацијата утврдил колкава била количината, видот на цигарите кои што се одземени од обвинетите А и Т, каде тие биле сокриени и на кои места, со што на еден класичен начин си го доловил самиот кривично правен настан. Меѓутоа, основани се наводите во жалбата на обвинетиот дека во неговиот дом не е пронајдена ниту една штека од наведените видови на цигари во изреката на пресудата, од кои причини не се изведени докази, кои би го навеле првостепениот суд да обвинетиот сугерирал на останатите двајца обвинети да го сторат кривичното дело што им се става на товар. Ставот на првостепениот суд дека обвинетите В го познавал овој бизнис на шверцување цигари од Б, за што порано веќе еднаш бил осудуван, не претставува доволен доказ дека учествувал како соизвршител во предметното кривично дело.

Во поткрепа на даденото обвинение, првостепениот суд ги ценел одземените патни исправи од обвинетиот В и листинзите за премин на граничен премин Н С, од каде неспорен е фактот дека во критичниот период тој често пати ја поминувал македонско - бугарската граница, а воедно од известието од МВР се утврдува дека еднаш дури и избегал од граничениот премин со своето возило, но сите овие докази не може да претставуваат потврда за предметниот кривично правен настан и се од ирелевантно значење за постоењето на кривичната одговорност за обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Фактот дека често пати патувал за Б, обвинетиот и самиот го кажал во текот на постапката и истиот го потврдил сведокот Е Б, појаснувајќи дека заедно имале купувано текстилна роба и нешто прехранбени производи за нивна употреба, при што обвинетиот никогаш не видела да со себе носи и пренесува илегално преку границата цигари.

Констатацијата на првостепениот суд дека вината кај обвинетиот за предметното кривично дело се докажува преку фактот што самиот наведува дека податоците за цигарите во одземената тетратка ги внесувал 2002 година, истата ја чувал дома и до денот на претресот не ја чепкал, а од друга страна во неа имало допис од Т од 2008 година, што

значело дека не ја зборува вистината, по наоѓање на овој суд не претставуваат релевантни факти за вината на обвинетиот за кривичното дело што му се става на товар. Тоа што во предметната тетратка имало сметка од Т за 2008 година, нема правна врска со кривично правниот настан и кривичната одговорност на обвинетиот, во конкретниот предмет.

Од сето погоре изнесено, поради сторената суштествена повреда на одредбите на постапката и погрешно и нецелосно утврдената фактичка состојба од страна на првостепениот суд се доведува во прашање правилната примена на материјалното право, поради што следуваše првостепената пресуда да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да изврши преоценка на изведените докази во текот на постапка, доколку има да изведе нови докази од кои би се утврдиле решителните факти за вината на обвинетиот за предметното кривично дело што му се става на товар, а тогаш со правилна оцена, врз основа на сигурни докази, да утврди правилна и целосна фактичка состојба, на која правилно ќе го примени материјалното право и ќе донесе правилна и на законот заснована одлука.

Од погоре изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

56.=Решение на Основен суд Струмица К.бр.278/09 од 09.10.2009 год.,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.762/09.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.бр.278/09 од 09.10.2009 год. спрема обвинетиот В. М. од С. изрекол судска опомена за сторено кривично дело “Загрозување на безбедноста на сообраќајот“ од чл.297 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ. Воедно го задолжил обвинетиот да плати на име трошоци на постапката 6.710,00 денари, на име паушални трошоци 1.500,00 денари, како и да ги надомести нужните трошоци за полномошникот на законскиот застапник на оштетениот во износ од 4.160,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи за сторена суштествена повреда на одредбите на постапката по чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП. Ова од причина што обжаленото решение е нејасно и неразбирливо, затоа што во образложението на решението не се наведени причини за решителните факти, а наведените се нејасни и во значителна мера противречни.

Имено, во диспозитивот на обжаленото решение првостепениот суд наведува дека на обвинетиот судска опомена му изрекува, затоа што критичниот ден постапувајќи спротивно на чл.19 ст.1 од ЗБСП не обрнал внимание на пешаците кои што се наоѓале на коловозот, при што на критичното место пред ОУ “М. Т.“ во Н. С. кочејќи со предната лева бочна страна удрил во пешакот И. Н., кој во моментот невнимателно и со трчање меѓу двата одбележани пешачки премини го преминувал

коловозот од лево кон десно, од кои дејствија со телесна повреда се задобил пешакот Н. И., кој што е роден 2001 година.

Меѓутоа, во образложението на пресудата првостепениот суд наведувајќи ги причините од кои се раководел при изрекувањето на опомената утврдува дека обвинетиот го сторил кривичното дело, бидејќи неспорно е дека како учесник во сообраќајот е должен движењето на возилото да го прилагоди кон условите и состојбата на патот, посебно во ситуација каде има раздвиженост на пешаци - деца, близина на училиште, простор помеѓу два пешачки премини и затоа што близината на училиштето условува тука да има повеќе деца што и самиот ги забележал и кои често невнимателно се однесувале.

Вака даденото образложение, решението го право нејасно, од причина што во случај ако првостепениот суд сметал дека до несреќата е дошло со неприлагодена брзина на движење на обвинетиот со возилото спрема условите и состојбата на патот, се работи за повреда на друга бланкетна норма од ЗБСП, а не онаа што е наведена во диспозитивот на решението.

Поради наведената суштествена повреда се доведува под сомневање утврдената фактичка состојба, а со тоа и правилната примена на материјалното право, поради што следуваше обжаленото решение да се укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно одлучување.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги преоцени изведените доакзи во текот на постапката, да ја отстрани наведената суштествена повреда на одредбите на постапката со тоа што ќе утврди точно која е причината за настанатата сообраќајна незгода, имајќи во предвид дека во диспозитивот на решението наведува да обвинетиот со предната лева бочна страна удрил во пешакот И. Н., а од изјавата на сведокот Г. Т. се утврдува “видов дека детето претрча и удри во возилото кое што го управуваше обвинетиот“. Тогаш на правилно и целосно утврдена фактичка состојба со правилна примена на материјалното право да донесе правилна и на законот заснована одлука околу постоењето на кривичното дело и одговорноста кај обвинетиот за истото.

Од погоре изнесеното, а согласно чл.385 од ЗКП се одлучи како во изреката.

57.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 161/2009 од 22.09.2009 година,- УКИНАТА со решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.763/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр. 161/2009 од 22.09.2009 година, обвинетиот С К од С го огласил за виновен за кривично дело „Кражба“ од чл. 235 ст.1 од КЗ и му изрек ол алтернативна мерка - условна осуда со која му утврдил казна затвор во траење од 3 месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од една година по правосилноста на пресудата не стори ново кривично дело. Воедно го задолжил да плати паушал од 1.000,00 денари, а согласно чл. 101 ст.2 од ЗКП го задолжил обвинетиот на име оштетно побарување на оштетеното АД ЕСМ ЕВН М да исплати сума од 120.728,00 денари.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, изреката на пресудата е нејасна и неразбирлива, решителните факти на кои првостепениот суд ја засновал пресудата не се потврдуваат од содржината на изведените докази. Првостепениот суд прифатил дека обвинетиот во периодот од 13.01.2008 година до денот на извршената контрола 12.01.2009 година, го спуштил мосникот на електричното броило, потрошената електрична енергија во тој период не се евидентирала на броилото. По наоѓање на овој суд, не се изведувани докази од кои со точност ќе се утврди, во кој временски период бил спуштен мосникот на електричното броило, а првостепениот суд во пресудата не наведува врз основа на кои докази прифатил дека за целиот временски период од 13.01.2008 година, до 12.01.2009 година бил спуштен мосникот на електричното броило.

Основани се жалбените наводи на жалителот по основот на погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба.

По оценка на овој суд, првостепениот суд не ги утврдил сите релевантни факти од кривично правниот настан, и не се изведувани докази од кои со сигурност ќе се утврди постоењето на кривичната одговорност на обвинетиот. Останал неразјаснет фактот во кој временски период бил спуштен мосникот на електричното броило кај обвинетиот во неговата семејна кука, дали во тој временски период целосно или делумно се регистрирала потрошената електрична енергија, бидејќи од изведените докази се утврдило дека месечно обвинетиот плаќал за потрошената електрична енергија. Ако навистина мосникот на електричното броило бил симнат и не се регистрирало потрошувачката на електричната енергија како тоа го прифатил првостепениот суд при утврдувањето на фактичката состојба, не е утврдено врз основа на кои показатели обвинетиот месечно плаќал за потрошената електрична енергија.

Не е утврдено дали оштетениот АД ЕСМ ЕВН М односно надлежната комисија за тоа, вршела и пред 12.01.2009 година увид на лице место на електричното броило во семејната кука на обвинетиот и дали констатирала и друг пат дека мосникот на броилото е спуштен, бидејќи освен записникот за увид на лице место од 12.01.2009 година на СВР С, друг записник и писмен доказ од оштетенниот во списите од предметот не е приложен.

Покрај тоа, не е утврдувано дали инкасаторот од тој реон каде живее обвинетиот во критичниот временски период кога обвинетиот ја наплаќал месечно електричната енергија, забележал промена на електричното броило и дали се регистрирало трошењето на електрична енергија.

Останала неразјаснета околноста какви електрични уреди, односно електрични апарати имал обвинетиот во неговата семејна кука во С, дали обвинетиот можел да потроши толкаво количество на електрична енергија за кој се терети, во износ од 120.728,00 денари.

Поради горе наведените причини, фактичката состојба утврдена од првостепениот суд е нејасна и непотполна и се става под сомнение со

истакнатите жалбени наводи на жалителот по овој жалбен основ.

Поради тие причини, првостепениот суд требало да нареди вештачење изготвено од стручно лице - електроинженер во врска со утврдувањето на сите горе наведени релевантни факти од кривично правниот настан, на кој начин ќе се утврди правилна и јасна фактичка состојба, а по потреба требало да се сослуша и претставник на оштетениот АД ЕСМ ЕВН М.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП и неутврдени решителни факти поради кои фактичката состојба е нејасна и непотполна, при ваква состојба на работите, првостепениот суд не можеше да се произнесе за примената на материјалното право спрема обвинетиот.

Поради горе наведените причини, а согласно чл. 402 од ЗКП, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

58.=Решение на Основен суд Струмица, К.бр.140/08 од 3.04.2008 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.773/09.

Основниот суд во Струмица со решение К.бр.140/08 од 3.04.2008 година, ја запрел кривичната постапка против обвинетиот С. М. од с.Д. за кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ, по поднесената приватна кривична тужба на приватниот тужител Р. А. од Р. и притоа приватниот тужител за остварување на неговото имотно правно барање го упатил на спор.

одлучи како во изреката, од следните причини:

Овој суд решавајќи по жалбата изјавена против решението со кое жалбата на приватниот тужител е отфрлена како ненавремена, констатира дека оваа жалба е навремена, бидејќи од увидот во списите на предметот се гледа дека примерок од ова решение воопшто не му е доставен на полномошникот на приватниот тужител Р. А., адвокат В. Ж.

Имено, во чл.61 ст.1 од ЗКП, покрај другото, е определено дека приватниот тужител своите права во постапката може да ги врши и преку полномошник, додека во чл.117 ст.3 од ЗКП е определено дека ако приватниот тужител има свој полномошник тогаш доставувањето ќе му се изврши на него.

Од увидот во списите на предметот се гледа дека приватниот тужител Р. А. од Р., со издадено полномошно од негова страна, го ополномоштил адвокат В. Ж. од Ш. да против обвинетиот С. М. од с.Д., С. за сторено кривично дело “Навреда” во негово име ги преземе сите потребни дејствија во кривичната постапка, се до конечното завршување на таа постапка во врска со тој кривичен предмет и врз основа на тоа издадено полномошно од приватниот тужител, од страна на адвокат В. Ж. до првостепениот суд е поднесена приватна кривична тужба против обвинетиот за кривично дело “Навреда” од чл.173 ст.1 од КЗ.

Во списите на предметот се наоѓа доставница според која на приватниот тужител тоа решение К.бр.140/од 03.04.2008 г. му е доставено преку огласна табла, бидејќи тој не е пронајден на неговата адреса во Р., меѓутоа на неговиот полномошник воопшто не му е

доставено тоа решение. И во самото решение К.бр.140/08 од 30.10.2009 година, со кое што е отфрлена поднесената жалба како ненавремена, првостепениот суд наведува дека по грешка претходно донесеното решение не му било доставено на полномошникот на приватниот тужител.

Поради овие причини, следувааше обжаленото решение К.бр.140/08 од 30.10.2009 година да се укине, а жалбата против решението под истиот број од 3.04.2008 година да се допушти како навремена, бидејќи истата е поднесена во законскиот рок за жалба.

Апелациониот суд во Штип, решавајќи по жалбата изјавена против обжаленото решение од 3.04.2008 година, со која што постапката против обвинетиот е запрена, констатира дека жалбените наводи се основани.

Имено, првостепениот суд кривичната постапка против обвинетиот ја запрел поради тоа што на закажаното припремно рочиште на ден 3.04.2008 година приватниот тужител не се јавил. Од увидот во списите на предметот се гледа дека за тој ден до приватниот тужител Р. А. е доставена покана и според приложената доставница тој не живеел на посочената адреса во Р. Меѓутоа, имајќи во предвид дека приватниот тужител издал уредно полномошно со кое што адвокатот В. Ж. го овластил да го застапува во кривичниот предмет против обвинетиот С. М. за предметното кривично дело, согласно погоре цитираните законски оредби од Законот за кривична постапка, првостепениот суд бил должен на припремното рочиште да го повика овој негов полномошник, меѓутоа тоа судот не го сторил и во списите на предметот не постои доказ дека тој е повикан, ниту пак тоа е наведено во тоа решение со која е запрена постапката против обвинетиот.

Поради овие причини следувааше поднесената жалба против тоа решение да се уважи и предметот врати на повторно одлучување, при кое првостепениот суд е должен да ја спроведе постапката за предметното кривично дело против обвинетиот, да ги изведе сите потребни докази и по утврдувањето на сите решителни факти да донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.385 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.

59.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр.682/08 од 18.09.2009 год.под ст.І во осудителниот дел,-УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.776/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда К.бр.682/08 од 18.09.2009 год. под ст.І обвинетиот В. Р. од Струмица го огласил за виновен за сторено кривично дело “Измама” по чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, за кое му изрекот алтернативна мерка - условна осуда, со која му утврдил казна затвор во траење од 1 (една) година и 6 (шест) месеци, која нема да се изврши доколку обвинетиот во рок од 2 (две) години не стори ново кривично дело. Утврдената казна затвор ќе се изврши и ако обвинетиот во рок од 1 (една) година и 10 (месеци), сметано од правосилноста на пресудата, не ја надомести материјалната штета на оштетениот В. Т. од С. во износ од 3.774,00 денари. Воедно го задолжил да плати на име паушал сума од 2.500,00 денари во корист на

Буџетските средства. Согласно чл.102 од ЗКП имотно-правното побарување на оштетениот В. Т. од С., да се задолжи обвинетиот В. Р. од С. да му го надомести износот од 154.000,00 германски марки или во денарска противвредност од 3.774.000,00 денари, со соодветна законска казмата, го одбил како неосновано. Под ст. II од истата пресуда обвинетиот В. Р. од С. согласно чл.368 ст.1 т.1 од ЗКП го ослободил од обвинение да сторил кривично дело “Злоупотреба на службената положба и овластување“ по чл.353 ст.3 в.в. со ст.1 од КЗ.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на постапката од чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, кои повреда се огледат во тоа што изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива и противречна сама на себе. Исто така првостепениот суд го повредил и КЗ на штета на обвинетиот - чл.356 т.5 од ЗКП. Имено првостепениот суд неправилно т.е. спротивно на чл.49 ст.1 и 2 од КЗ ја изрекува условната осуда кога вели „На утврдената казна затвор во траење...“. Во чл.49 ст.1 од КЗ е пропишано „со условна осуда на сторителот на кривично дело судот му ја утврдува казната и истовремено определува дека таа нема да се изврши...“.

Изреката е неразбирлива и противречна кога судот при изрекувањето на условната осуда изрекол покрај задолжителниот услов - да обвинетото лице во одреден рок не стори ново кривично дело, му изрекол и факултативен услов (чл.49 ст.1 и 2 КЗ) - да ја надомести и штетата предизвикана со кривичното дело во износ од 3.774.000 денари, а истовремено во самата изрека на пресудата имотно правното побарување на оштетениот В. Т. од С. за истата сума од 154.000 германски марки во денарска противвредност од 3.774.000 денари го одбива како неосновано, сето тоа е нејано и противречно и погрешно е применет чл.49 ст.2 од КЗ, бидејќи времето за задолжување на обвинетиот да ја надомести штетата не може да биде 1 (една) година и 10 (десет) месеци колку е утврдената казна, туку колку изнесува времето на проверување.

Овој суд посебно укажува дека имотно-правното побарување според ЗОО може да се однесува на надомест на штета, враќање на предмети или поништување на одредена правна работа. Имотно-правното барање мора да биде предизвикано, односно да потекнува од кривично дело. Од тука нејасно е за овој суд зошто првостепениот суд ако веќе прифаќа да обвинетиот сторил кривично дело “Измама“ од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, зошто го одбива имотно-правното побарување на оштетениот како тужител да му надомести износот од 154.000 германски марки во денарска противвредност од 3.774.000,00 денари, кога висината на штетата е обележје - елемент на квалифицираното кривично дело Измама од ст.4 на чл.247 од КЗ, а кој факт е од битно влијание за правилноста на судската одлука и преставува судско утврдување на инкриминираната вредност релевантна за пресудување.

Изреката на пресудата е нејасна и по однос на битниот факт колку е противвредноста на германската марка во времето на сторување на кривичното дело за кое судот го огласува обвинетиот за виновен, бидејќи судот таков доказ не прибавил од банка, а од друга страна судот

прифаќа да вредноста на една марка изнесувала 31 денар, но во математичката пресметка првостепениот суд прави грешка, бидејќи денарската противвредност на 154.000 ДЕМ изнесува 4.774.000,00 денари. Овој недостаток првостепениот суд не го утврдил во обжалената пресуда.

Основан е жалбениот навод на обвинетиот и за погрешно и нецелосно утврдена фактичка состојба. Ова од причина што и по оценка на овој суд не се изведени сите нужно потребни докази, и од друга страна првостепениот суд извел погрешен заклучок дека обвинетиот го сторил кривичното дело “Измама” од чл.247 ст.4 в.в. со ст.1 од КЗ, кој заклучок за овој суд се доведува под сериозно сомнение, особено кога детално се анализираат досега изведените докази и нивната содржина, а особено изјавата на оштетениот Т. како тужител. Имено, првостепениот суд немал во предвид како прво дали во конкретниот случај не е настапила застареност на гонењето, потоа не извршил финансово вештачење во двете фирми за да се видат деловните односи и дали предметната позајмица е евидентирана во книговодството на двете фирми - “Т. М.” – С. и “Г.-Т.” - С, понатаму првостепениот суд воопшто не обратил на временската разлика од последниот ден на позајмицата до поведување на кривичната постапка зошто толкав период се чекало и дали навистина обвинетиот Р. го измамил тужителот Т. и со кои дејствија го одржувал во заблуда, а притоа дали истите биле неистините, не ја анализирајќи изјавата на Т. В., особено кога зборува за неговиот однос со обвинетиот и дека меѓу него и обвинетиот Р. немало класично договарање за позајмицата, а да позајмицата ја побарал комерцијалниот директор И. П., кој е клучен сведок во овој настан, а истиот не е сослушан во судската постапка - главниот претрес, понатаму воопшто првостепениот суд не се упуштал во оцената дали во конкретниот случај не станува збор за еден граѓанско правен однос, помеѓу фирмата Т. М. и фирмата “Г.-Т.” – Ск. или Т. В, посебно што останува неразјаснето и непроверено и недокажано во досегашната постапка дали позајмените девизни средства од 154.000 ДЕМ се сопственост на фирмата “Г.-т.” – С. - сопственост на тужителот Т. или пак негови лични средства. Понатаму првостепениот суд воопшто и не извршил соочување помеѓу обвинетиот и тужителот и сослшаните сведоци во текот на постапката. За овој суд уште понејасно останува прашањето ако благајникот - сведокот Д. Г. тврди дека како благајник ги исплатил сите парични средства по цитираните каса исплати 3082, од 2.06.97, бр.1919 од 01.08.97, бр.1108 од 14.05.98, бр.763 од 14.06.99 и бр.844 од 21.10.99 год., тогаш каде се овие парични средства и зошто обвинетиот Р. како управител на “Т. М.” не покренал постапка за враќање на средствата од лицата кои ги подигнале парите и се потпишале на касата исплати.

Поради горе изнесеното по оценка на овој суд не може да се испита и правилната примена на КЗ, поради што следуваше да се жалбата уважи, пресудата во осудителниот дел под ст.1 укине и предметот врати на првостепениот суд на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд треба да ги има во предвид горе наведените укажувања и да постапи по истите, да ги изведе сите потребни и нужни докази на кои е укажано, да ги има во предвид и новопредложените докази со жалбата - електронски картички,

налог за уплата, изјавата дадена од сведокот Ѓ. Ј, да изврши вештачење финансово, да изврши преоцена на изведените докази, особено околу битниот факт дали не постои релативна застареност на кривичното гонење, дали не станува збор за граѓанско правен однос, како би можело по една целосна анализа и оцена на сите докази да се донесе една правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а согласно чл.376 од ЗКП се одлучи како во изреката.

60.=Решение на Основен суд Струмица К.пов.бр.2/2009 од 20.10.2009 година,- УКИНАТО со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.780/09.

Основниот суд во Струмица со обжаленото решение К.пов.бр. 2/2009 од 20.10.2009 година, го дозволил повторувањето на кривичната постапка во корист на осудениот Х М од с. Д, завршена со правослна пресуда на Основниот суд во Струмица под К.бр. 767/2007 од 03.01.2008 година и по овој предмет определил нов главен претрес.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на Основниот јавен обвинител од Струмица по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, од причини што решението на Основниот суд во Струмица К.пов.бр. 2/2009 од 20.10.2009 година, не содржи доволно причини за решителни факти кои да упатуваат на сигурен заклучок дека барањето за повторување на кривичната постапка поднесено од осудениот Х М од с. Д е основано. Првостепеното решение е донесено врз основа на изјавата дадена од М А од Н М - шумочувар при ЈП „М ш“ С, која е заверена кај нотар, која што изјава е во фотокопие, не е приложена кон барањето за повторување на кривичната постапка во оригинал или во уредно заверен препис, поради тоа се доведуваат во прашање вистинитоста на наводите од споменатата изјава.

Покрај тоа при донесувањето на првостепеното решение, првостепениот суд сторил суштествена повреда на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.2 од ЗКП, бидејки при донесување на првостепеното решение, неправилно ја применил законската одредба на чл. 421 ст.2 и 3 од ЗКП, а кое влијаело врз законитото и правилно донесување на обжаленото решение. Првостепениот суд не го отфрлил барањето за повторување на кривичната постапка поднесено од осудениот Х М од с. Д, по што бил должен препис од барањето за повторување на кривичната постапка да го достави до противната страна, заради поднесување на одговор на поднесеното барање, а од списите во предметот не се утврдува дека е определено да се извршат извиди и прибавување на докази за да се утврдат фактите изнесени во приложениот писмен доказ, а на кои се повикува осудениот во барањето за повторување на кривичната постапка. Во конкретниот случај првостепениот суд не спровел извиди, туку го донел првостепеното решение со кое го дозволил повторувањето на кривичната постапка, без

да побара во оригинал да биде доставена изјавата од МА од с. Н М во оригинал, или во уредно заверен препис, а за утврдување на фактите од споменатата изјава да се повика М А, дали ќе ги потврди наводите од неговата изјава дадена пред нотар.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП, следувахе првостепеното решение да биде укинато и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 411 в.в. со чл. 420 и 421 од ЗКП, се одлучи како во изреката.

61.=Пресуда на Основен суд Струмица К.бр. 856/2008 од 03.04.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.790/09.

Основниот суд во Струмица со обжалената пресуда, обвинетите Ќ Ј, М Ј и Е А, сите од С ги огласил за виновни за кривично дело „Спречување службено лице во вршење службено дејствие“ по чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и ст.2 од КЗ и ги осудил, обвинетиот Ќ на казна затвор во траење од 9 месеци, обвинетиот М на казна затвор во траење од 8 месеци, а обвинетиот Е на казна затвор во траење од 6 месеци и ги задолжил на име трошоци во постапката солидарно да платат сума од 8.400,00 денари и на име паушал сума од по 3.000,00 денари, се во рок од 15 дена по правосилноста на пресудата, во корист на буџетските средства на РМ, под страв на присилно извршување.

Жалбата е основана.

Основани се жалбените наводи на жалителите по основот на сторени суштествени повреди на одредбите од ЗКП во смисла на чл. 381 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи изреката на пресудата е нејасна, неразбирлива, противречна на решителните факти кои се утврдуваат од содржината на изведените докази. Во изреката на пресудата стои дека кривично правниот настан се случил критичниот ден 07.07.2008 година, околу 09,10 часот на раскрсницата меѓу улиците „Б“ со улицата „Б Б“ во С. Во изменетиот, а подржаниот обвинителен акт на главниот претрес пред првостепениот суд Ко.бр. 400/08 од 20.03.2009 година, е наведено дека критичниот ден 07.07.2008 година кривично правниот настан се случил во 19,10 часот на раскрсницата меѓу ул„Б“ и ул„Б Б“ во С. Очигледно е дека времето на случување на кривично правниот настан во обвинителниот акт и во изреката на пресудата е различно. Според обвинението настанот се случил во попладневните часови околу 19,10 часот, а според првостепената пресуда во претпладневните часови 09,10 часот.

Од одбраната на обвинетите и исказите на сослушаните сведетели пред првостепениот суд, се констатира дека кривично правниот настан се случил критичниот ден околу 19,00 часот.

На седницата на советот пред Апелациониот суд во Штип, бранителот на обвинетите М и К од С, адвокат Н А Б приложи како доказ пресуда на Основниот суд Струмица К.бр. 528/2008 од 25.09.2008 година, која била преиначена само по основот на одлуката за казната спрема

обвинетиот Ќ Ј од С со пресуда на Апелациониот суд во Штип Кж.бр.748/08, од кои пресуди се утврдува дека обвинетиот сторил кривично дело „Тешка кражба“ од ден 07.07.2008 година, во временскиот период од 09,00 до 11,00 часот во с. К, па со овие приложени пресуди од бранителот на двајцата обвинети се доведува во прашање временскиот период на сторувањето на кривичното дело „Спречување службено лице во вршење службено дејствие“ од чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и 2 од КЗ од обвинетиот Ќ и М, од причини што обвинетиот Ќ Ј од С не можел во исто време да се најде во с. К во претпладневните часови и во С на раскрсницата меѓу улиците „Б“ и „Б Б“ и при тоа да го стори кривичното дело од чл. 382 ст.3 в.в. со ст.1 и 2 од КЗ.

Поради горе наведените сторената суштествена повреда на одредбите од ЗКП, се доведува во прашање и фактичката состојба утврдена од првостепениот суд, од причини што во образложението на пресудата при утврдувањето на фактичката состојба, не е точно наведено временскиот период од критичниот ден кога се одиграл кривично правниот настан. Покрај тоа, по оценка на овој суд, за утврдување на потполна и јасна фактичка состојба, првостепениот суд бил должен да ја изведе како доказ поканата што требало според исказот на оштетените - овластените службени лица да ја прими обвинетиот Ќ за негово сослушување пред ОВР С, во врска со собирањето на известувања околу извршена кражба, за која обвинетиот Ќ бил обвинет.

Поради сторените суштествени повреди на одредбите од ЗКП кои се од апсолутен карактер и на кои овој суд внимава и по службена должност, следувахе првостепената пресуда да биде укината и предметот вратен на повторно одлучување пред првостепениот суд.

Од горе изнесеното, а согласно чл. 402 од ЗКП се одлучи како во изреката.

62.=Пресуда на Основен суд Струмица, К.бр.831/08 од 13.10.2009 година,- УКИНАТА со Решение на Апелационен суд Штип Кж.бр.791/09.

Основниот суд во Струмица со пресуда К.бр.831/08 од 13.10.2009 година обвинетиот Н. Љ. од Р. го огласил за виновен за кривично дело „Тешка кражба“ по чл.236 ст.3 од КЗ и го осудил на казна затвор во траење од 2 години. Обвинетиот е задолжен да плати паушал од 3.000 денари, како и трошоци по постапката 4.520 денари, како и на бранителот по службена должност 11.180 денари. Согласно чл.102 ст.2 од ЗП оштетеното РО „М.“, за своето имотно правно побарување е упатено на граѓански спор. Согласно чл.100-а од КЗ од обвинетиот се одземени предмети со кои е сторено делото опишани од потврдата за привремено одземени предмети бр.116 и 119 од 19.03.2008 година и тоа: копач со дрена рачка, чекан со дрвена рачка од 6 кг.секира со дрвена рачка, јакна со две лица и долен дел тренерки сива боја.

Жалбата е основана.

Првостепениот суд сторил суштествени повреди на одредбите од

чл.355 ст.1 т.11 од ЗКП, бидејќи утврдените релевантни факти не произлегуваат од изведените докази, а во пресудата не се наведени доволно причини за сите решителни факти, а оние кои што се наведени се наполно нејасни и во значителна мерка протиречни со изведените докази. Првостепениот суд ја заснива осудителната пресуда единствено на материјалниот доказ-трагите детектирани од трансформаторското масло на тренерките кои биле одземени од обвинетиот. Во поткрепа на осудителната пресуда првостепениот суд ги наведува изјавите на вештите лица - дека такво масло можело да се најде единствено во трансформатори, а никако во употреба на апарати за домаќинството, поради што прифатил дека обвинетиот го сторил кривичното дело за кое се терети. Меѓутоа, по оценка на овој суд само врз основа на еден материјален доказ не може да се донесе осудителна пресуда, а при постоење на други вербални и материјални докази. Ова од причини што обвинетиот не го признава кривичното дело, не е затекнат на лице место при извршување на кражбата, кај обвинетиот не се пронајдени предметите кои се предмет на обвинение, не постојат очевидци на настанот кои би потврдиле дека обвинетиот бил тој кој што го сторил кривичното дело за кој што се терети. Фактот што е пронајдена трага од трансформаторско масло на неговите тренерки не значи дека истиот е кривично одговорен за делото за кое се терети, туку постои само сомнение кое не е докажано, од причини што не постојат други вербални и материјални докази за утврдување на релевантниот факт - дека обвинетиот бил тој кој го извршил кривичното дело. Од друга страна, од исказот на обвинетиот неспорно се утврдува дека овие тренерки ги носел и неговиот син, па при повторното судење првостепениот суд ќе треба да го распраша неговиот син на околноста која што ја наведува обвинетиот. Првостепениот суд да го има во предвид и фактот да целата тежина на противправно одземените предмети била околу 400 килограми, па се поставува прашањето дали е можно обвинетиот Љ. Н. сам да го изврши предметното кривично дело и да ги однесе предметите од критичното место. Во контекст на ова е и изјавата на вештото лице М. Ј. кој наведува дека - сам човек тешко може да го демонтира и транспортира трансформаторот.

Од сите овие причини погоре наведени и овој суд одлучи првостепената пресуда да ја укине и предметот врати на повторно судење.

При повторното судење првостепениот суд ќе треба да ги отстрани суштествените повреди на кој што укажува овој суд, да ги изведе веќе изведените докази и да изврши нивна повторна оценка и анализа, да го сослуша синот на обвинетиот по однос на околноста која е укажана погоре, да ги има во предвид и останатите укажувања, па врз основа на сето тоа ќе може да се утврди една правилна и целосна фактичка состојба, и донесе правилна и законита одлука.

Поради горе изнесеното, а врз основа на чл.402 од ЗКП, се одлучи како во изреката на ова решение.